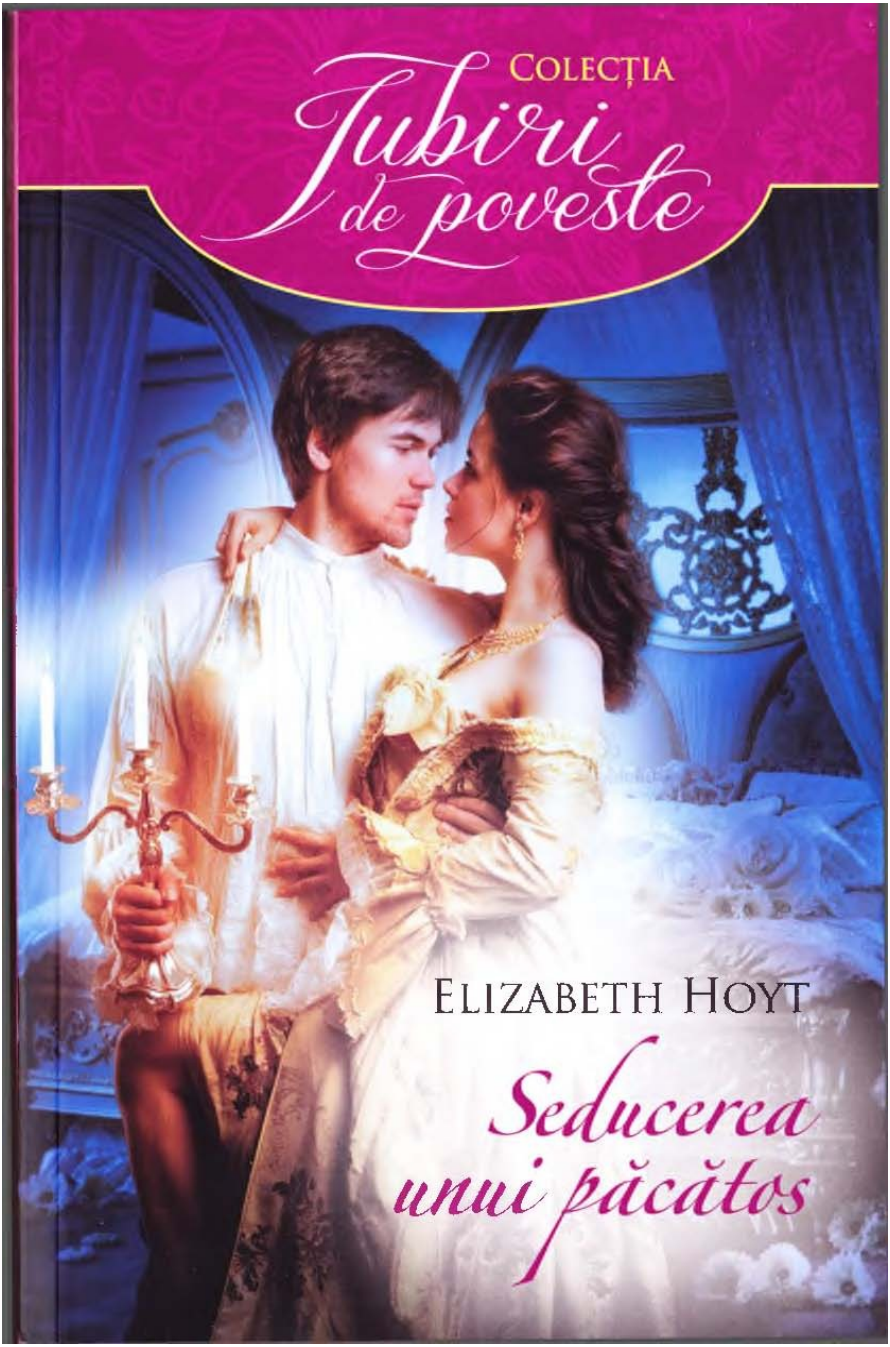

ELIZABETH HOYT

Seducerea unui păcătos

***To Seduce a Sinner by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2008 Nancy M. Finney
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft

Pentru tatăl meu, ROBERT G. McKINNELL, care m-a susţinut mereu foarte mult în cariera mea de scriitoare.
(Dar tot nu poţi să citeşti cartea asta, tată!)

Prolog

Cândva, cu mult timp în urmă, într-o ţară străină necunoscută, mărşăluia un soldat, care se întorcea acasă de la război. Războiul în care luptase fusese purtat de multe generaţii la rând. De fapt, continuase atât de mulţi ani, încât soldaţii nici nu mai ştiau motivul pentru care se luptau. Şi într-o zi, soldaţii se uitaseră la oamenii cu care se băteau şi îşi dăduseră seama că nu ştiau de ce voiau să-i omoare. Ofiţerilor conducători le luase un pic mai mult să ajungă la aceeaşi concluzie, dar în cele din urmă căzuseră de acord, şi toţi soldaţii din ambele tabere depuseseră armele. Şi astfel se declarase pace.

Aşa că în clipa aceea, soldatul nostru mărşăluia înapoi spre casă, pe un drum singuratic. Dar de vreme ce războiul durase atât de mulţi ani, în momentul acela nu prea mai avea o casă spre care să mărşăluiască şi, de fapt, se îndrepta spre nicăieri. Cu toate acestea, ducea în spate o raniţă în care avea ceva de mâncare, şi soarele strălucea deasupra capului său. În plus, drumul pe care-l alesese era unul drept şi uşor. Aşa că era mulţumit cu ceea ce îi oferea viaţa.

Numele lui era Jack Zâmbăreţul.

din *Jack Zâmbăreţul*

Capitolul 1

Jack mărşăluia pe drum, fluierând vesel, pentru că nu avea nicio grijă pe lume...

din *Jack Zâmbăreţul*

Londra mai 1765

Jasper Renshaw, viconte de Vale, se gândea că nu prea erau multe lucruri pe lume mai nefericite decât să fie părăsit de viitoarea lui mireasă. Pe de altă parte, să fie părăsit chiar în ziua nunţii, în timp ce suferea urmările unei nopţi lungi de beţie... ei bine, cu siguranţă treaba asta stabilea un nou fel de record blestemat pentru ghinion.

— Îmi pare aaatâât de răău! se jelea domnişoara Mary Templeton, cea care ar fi trebuit să-i fie mireasă, pe un ton atât de plângăreţ că ar fi făcut să-i sară oricui scalpul de pe cap. Nu am vrut niciodată să te păcălesc!

— Da, zise Jasper. Sper că nu.

Simţea nevoia să-şi sprijine în mâini capul dureros, dar era mai mult decât evident că acela era un moment foarte dramatic din viaţa domnişoarei Templeton şi se gândi că un astfel de gest ar fi însemnat că nu acordă destulă importanţă situaţiei. Dar cel puţin stătea aşezat. În sacristia bisericii se afla un singur scaun din lemn cu spătar înalt, iar Jasper îl revendicase într-o manieră nepoliticoasă, încă de când intraseră.

Însă asta nu părea să o deranjeze vreun pic pe domnişoara Templeton.

— O, Doamne, Dumnezeule! ţipă ea, probabil adresându-i-se lui. Dar ţinând cont unde se aflau în clipa aceea, era posibil şi să fi strigat o Prezenţă mai mare decât el. Pur şi simplu nu m-am putut abţine! Îţi spun sincer, chiar n-am putut! Femeia este o epavă foarte fragilă! O creatură mult prea simplă şi binevoitoare ca să poată rezista să nu cadă în vâltoarea pasiunii!

„Vâltoarea pasiunii?”

— Fără îndoială, mormăi Jasper.

Dintr-odată îşi dori să fi avut timp să bea un pahar de vin în dimineaţa aceea. Sau chiar două. Poată că asta i-ar mai fi limpezit un pic mintea şi l-ar fi ajutat să înţeleagă ce încerca să-i spună logodnica lui – pe lângă faptul evident că nu îşi mai dorea să devină a patra vicontesă de Vale. Dar în dimineaţa aceea, idiotul de el coborâse din pat abia

ţinându-se pe picioare, aşteptându-se la nimic altceva decât la o nuntă plictisitoare, urmată de un mic dejun nupţial prelungit. În schimb, la uşile bisericii îl întâmpinaseră doamna şi domnul Templeton – cel din urmă cu o expresie sumbră întipărită pe faţă, iar soţia sa suspect de agitată. La toate acestea se adăugase frumoasa lui mireasă cu chipul umezit de lacrimi proaspete şi atunci ştiuse, undeva adânc în sufletul lui întunecat şi chinuit, că nu va mai mânca tort de nuntă în ziua aceea.

Îşi înăbuşi un oftat şi se uită la fosta lui viitoare mireasă. Mary Templeton era o femeie destul de frumoasă. Avea un păr negru strălucitor, ochi albaştri luminoşi, un ten catifelat şi nişte ţâţişoare minunat de grăsuţe. O studie în timp ce se plimba de colo-colo în faţa lui şi se gândi morocănos că aşteptase cu nerăbdare să guste din ţâţişoarele acelea durdulii.

— Oh, Julius! exclamă în clipa aceea domnişoara Templeton, aruncându-şi în aer braţele frumoase şi rotunde.

Chiar era mare păcat că sacristia era o încăpere atât de mică. Tragedia ei ar fi avut nevoie de un spaţiu de desfăşurare mai mare.

— Măcar dacă nu te-aş iubi atât de mult! continuă ea, pe un ton disperat.

Jasper clipi şi se aplecă în faţă, conştient că probabil ratase ceva, dacă nu îşi amintea de aşa-numitul Julius.

— Ăă? Julius…?

Ea se răsuci spre el, şi ochii ei albaştri ca nişte ouă de măcăleandru se făcură cât cepele. Jasper se gândi atunci că fata chiar avea nişte ochi foarte frumoşi.

— Julius Fernwood. Parohul din oraşul aflat în apropierea moşiei tatii.

Aşadar, era părăsit pentru un preot?

— Oh, dacă i-ai putea vedea ochii căprui blânzi, părul galben pai şi comportamentul serios, ştiu sigur că ai simţi la fel ca mine.

Jasper arcui atunci o sprânceană. Asta i se părea

foarte puţin probabil.

— Îl iubesc, milord! Îl iubesc din tot sufletul meu simplu!

Printr-o mişcare alarmant de rapidă, căzu apoi în genunchi în faţa lui, cu chipul plin de lacrimi îndreptat către el şi cu mâinile-i albe şi moi împreunate strâns între sânii ei rotunzi.

— Te rog, te rog! Te implor, eliberează-mă de aceste legături crude! Dă-mi înapoi aripile ca să pot zbura spre iubirea mea adevărată... spre iubirea pe care o voi preţui mereu în inima mea, indiferent dacă sunt obligată să mă mărit cu tine... obligată să mă las în braţele tale... obligată să-ţi îndur poftele animalice... *obligată* să...

— Da, da, da, interveni Jasper în grabă, înainte ca fata să mai aibă timp să detalieze portretul său de bestie înrobitoare, care nu-şi dorea altceva decât să siluiască fecioare nevinovate. Înţeleg că nu mă pot compara cu părul galben pai şi cu stilul de viaţă preoţesc. Aşa că renunţ la căsătorie. Te rog! Du-te la iubirea ta adevărată! Felicitări şi toate celelalte!

— O, îţi mulţumesc, milord! zise ea într-un suflet, apucându-i mâinile şi potopindu-le cu nişte sărutări umede. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare şi veşnic îndatorată. Şi dacă vreodată...

— Da, da, da. Dacă voi avea nevoie vreodată de un preot cu părul galben pai sau de soţia unui preot... etcetera... etcetera... Da, o să ţin minte asta. O inspiraţie bruscă îl făcu apoi să bage mâna în buzunar şi să scoată un pumn de monede de o jumătate de coroană. Intenţionase să le arunce după cununie mulţimii adunate afară. Poftim! Pentru nunta ta. Îţi doresc toată fericirea din lume cu domnul Fernwood, zise el, după care îi puse monedele în palmă.

— Oh! exclamă mirată domnişoara Templeton şi făcu ochii şi mai mari. Oh, îţi *mulţumesc!*

Şi apoi părăsi încăperea, după ce îi mai depuse un ultim sărut umed pe mână. Poate că se gândea că darul

acela în valoare de câteva lire sterline fusese un gest impulsiv din partea lui şi că era posibil să se răzgândească în privinţa mărinimiei sale, dacă ar fi rămas mai mult acolo.

Jasper oftă, scoase o batistă mare de pânză şi se şterse pe mâini. Sacristia era o odaie micuţă şi pereţii săi de piatră aveau aceeaşi nuanţă cenuşie străveche, la fel ca restul bisericii în care plănuise să se însoare. Unul dintre ziduri era căptuşit cu rafturi din lemn de culoare închisă, pe care erau înghesuite multe obiecte bisericeşti: sfeşnice vechi, hârtii, Biblii şi farfurii de metal. Mult deasupra lor se afla o fereastră mică cu rama în formă de romb. Putea vedea cerul albastru şi senin, pe care plutea liniştit un singur norişor alb şi pufos. Era o încăpere mică şi singuratică, şi care va rămâne din nou goală. Puse batista înapoi în buzunarul de la vestă şi observă distrat că unul dintre nasturi stătea să cadă. Trebuia să ţină minte să-i spună lui Pynch să-l coasă. Jasper se sprijini cu cotul de masa de lângă scaun şi-şi puse capul în palmă, cu ochii închişi.

Pynch, valetul său, îi pregătise o licoare minunată, care să-l ajute să-şi revină după o noapte de excese. Şi în curând putea să se întoarcă acasă şi să bea fiertura aceea, apoi, de ce nu, să se culce la loc. Afurisită treabă, îl durea foarte tare capul! Şi partea cea mai rea era că încă nu putea pleca de acolo. Dintr-odată se auziră nişte voci în afara sacristiei, iar sunetul se răsfrânse cu ecou prin biserica cu tavan înalt şi pereţi de piatră. Din ceea ce se auzea, deduse că planurile romantice ale domnişoarei Templeton întâmpinau o anumită rezistenţă paternală. Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet strâmb. Poate că tatăl ei nu se lăsa la fel de uşor convins ca ea de un păr blond pai. În orice caz, ar fi preferat să înfrunte nişte francezi, decât să dea ochii cu familia şi prietenii adunaţi afară.

Oftă adânc şi-şi întinse picioarele. Astfel se încheiau şase luni de muncă grea. Pentru că aceea era perioada de timp pe care o irosise curtând-o pe domnişoara Templeton. Îi luase cam o lună să găsească o fătucă potrivită – una

care să provină dintr-o familie bună, care să nu fie nici prea tânără, nici prea bătrână... şi care să fie suficient de frumoasă cât să-şi dorească să se culce cu ea. Urmaseră încă trei luni în care o curtase politicos, flirtând cu ea pe la baluri şi prin saloane la întâlniri sociale, ducând-o la plimbări cu trăsura sa şi cumpărându-i dulciuri, flori şi mici cadouri. Apoi o ceruse în căsătorie, primise un răspuns mulţumitor şi-i oferise un sărut cast şi virginal pe obraz. Iar după aceea nu mai rămăsese altceva de făcut decât să anunţe oficial logodna şi să facă toate cumpărăturile şi pregătirile necesare pentru viitoarea nuntă de vis.

Păi, şi atunci când se stricaseră lucrurile? În fond, păruse şi ea destul de mulţumită de planurile lui. Până în dimineaţa aceea nu-şi exprimase niciodată vreo îndoială. Dar, pe de altă parte, ce fată nu ar fi fost absolut încântată să primească cercei de aur cu perle? Şi atunci de unde apăruse dorinţa aceea bruscă a fetei de a se căsători cu parohul cu părul galben pai?

Fratele său mai mare, Richard, cu siguranţă nu ar fi fost niciodată părăsit de logodnice. Desigur, asta dacă ar fi trăit suficient cât să-şi caute şi el o vicontesă. Jasper se gândi cu amărăciune că poate el avea o problemă. Se pare că avea ceva care le făcea pe reprezentantele sexului frumos să dea bir cu fugiţii – cel puţin când venea vorba de căsătorie. Nu se putea abţine să nu îl pună pe gânduri faptul că *era a doua oară* în decurs de doi ani când i se dădeau papucii. Prima care făcuse asta fusese Emeline, desigur. La drept vorbind însă, ea îi fusese mai mult ca o soră, decât ca o iubită. Dar chiar şi aşa, un bărbat nu putea să nu...

Uşa sacristiei se deschise cu un scârţâit şi îi întrerupse şirul gândurilor.

În pragul uşii şovăia o femeie înaltă şi slăbuţă. Era o prietenă de-ale lui Emeline – doamna aceea al cărei nume Jasper nu părea să-l poată reţine niciodată.

— Îmi pare rău... Te-am trezit? întrebă ea.

— Nu, doar mă odihneam puţin.

Ea încuviinţă din cap, se uită repede peste umăr şi apoi închise uşa în urma sa, rămânând acolo cu el, destul de necuviincios.

Jasper ridică mirat din sprâncene. Nu i se păruse niciodată genul de femeie care să aibă o fire melodramatică. Pe de altă parte, era mai mult decât evident că percepţia lui asupra unor astfel de lucruri era destul de deformată.

Stătea cu spatele şi umerii drepţi şi îşi ţinea bărbia foarte puţin ridicată. Era o femeie banală şi nu avea trăsături care să facă un bărbat să o ţină minte – poate de aceea nici nu îşi putea aminti numele ei. Părul ei avea o culoare nedefinită – undeva între blond şi castaniu – şi îl purta strâns la spate într-un coc sever. Ochii îi erau tot de un căprui greu de definit. În plus, purta o rochie fumurie, cu un corsaj cu decolteu pătrat, care dezvăluia nişte sâni mici. Cu toate acestea, Jasper observă că avea o piele destul de frumoasă. Tenul ei era de un alb translucid, care era adesea comparat cu marmura. Îşi spuse că, dacă s-ar uita mai atent, fără îndoială ar vedea vinişoarele care se ascundeau sub pielea ei pală şi delicată.

În schimb, ridică ochii şi îi cercetă chipul. Stătuse acolo nemişcată în timp ce el o examinase şi acum se îmbujorase brusc.

Tulburarea ei – oricât de mică ar fi fost – îl făcea să se simtă ca un bădăran. Prin urmare, cuvintele îi ieşiră destul de tăioase:

— Te pot ajuta cu ceva, doamnă?

Ea îi răspunse tot cu o întrebare:

— Este adevărat că Mary nu se va mai căsători cu dumneata?

Jasper oftă.

— Se pare că îşi doreşte să se mărite cu un paroh şi nu-i mai este suficient un simplu viconte ca mine.

— Nu o iubeşti, zise ea fără să zâmbească la remarca lui amuzantă.

El întinse mâinile într-un gest de recunoaştere a

vinovăţiei şi zise:

— Din păcate, nu, chiar dacă, recunoscând asta, aş putea să par nesimţitor.

— Atunci am o propunere pentru dumneata.

— Oh?

În clipa aceea, ea îşi împreună mâinile în faţă şi făcu imposibilul... se îndreptă şi mai mult de spate.

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să te căsătoreşti cu mine în schimb.

*

Melisande Fleming se strădui să rămână nemişcată şi se uită fix în ochii lordului Vale, fără nicio urmă de tulburare feciorelnică. La urma urmei, nu mai era o fetiţă. Era o femeie de douăzeci şi opt de ani, care trecuse de mult de vârsta copilăriei şi a visurilor romantice. Ba, de fapt, depăşise şi etapa speranţelor de a fi fericită. Dar, aparent, acele speranţe erau foarte rezistente şi imposibil de înăbuşit.

Ceea ce tocmai îi propusese era de-a dreptul ridicol. Lordul Vale era un bărbat foarte bogat. Un bărbat cu un titlu nobiliar. Un bărbat în floarea vârstei. Pe scurt, un bărbat care ar fi putut avea orice fată voia – mai tânără şi mai frumoasă decât ea. Chiar dacă *tocmai* fusese părăsit la altar pentru un preot fără bani.

Aşa că Melisande se pregăti sufleteşte pentru un hohot de râs isteric, dispreţ sau – cel mai rău dintre toate – pentru mila lui.

În schimb, lordul Vale se uită lung la ea. Poate că nu o auzise. Ochii lui albaştri minunaţi păreau cam injectaţi şi, după cum îşi ţinea capul când intrase ea în încăpere, bănui că noaptea trecută chefuise un pic prea mult.

Vicontele stătea tolănit pe scaunul lui, cu picioarele lungi şi musculoase întinse în faţă, ocupând mult mai mult spaţiu decât ar fi trebuit. Se uita la ea cu ochii lui verzi-albaştri, şocant de strălucitori. Erau foarte luminoşi – chiar

dacă păreau injectaţi. Cu toate acestea, erau singurul lucru la el care ar fi putut fi descris ca fiind *frumos.* Avea o faţă lungă şi riduri adânci în jurul ochilor şi al gurii, iar nasul lui era şi el prea lung şi prea mare. În plus, avea pleoapele lăsate la colţuri, ca şi când i-ar fi fost mereu somn. Iar părul lui… de fapt şi părul lui era destul de frumos. Ondulat şi des, de o minunată nuanţă de castaniu-roşcat. În cazul altui bărbat, ai fi putut spune că arată băieţesc, chiar efeminat…

Fusese cât pe ce să nu vină la nuntă. Mary era o verişoară îndepărtată de-a ei, cu care abia dacă vorbise o dată sau de două ori. Dar Gertrude, cumnata ei, nu se simţise bine în dimineaţa aceea, aşa că insistase să vină ea ca să reprezinte acea ramură a familiei. Şi iat-o acum aici! Tocmai făcuse cea mai nesăbuită mişcare din viaţa ei!

Soarta era, într-adevăr, foarte ciudată!

În cele din urmă, lordul Vale se mişcă în scaun. Îşi freca faţa cu mâna lui mare şi osoasă şi se uita la ea printre degetele-i răsfirate.

— Sunt un idiot… Iartă-mă, te rog… dar nu-mi pot aminti nici în ruptul capului cum te cheamă.

Normal. În fond, ea nu fusese niciodată genul care să-şi facă simţită prezenţa la adunările mondene. Ba chiar evitase mereu mulţimile, pe cât posibil. Nu se băgase niciodată în mijlocul lor şi nu fusese niciodată în centrul atenţiei.

În timp ce el făcea exact opusul.

Inspiră adânc şi îşi strânse mai tare mâinile, ca să-şi potolească emoţiile. Nu avea decât această ocazie şi nu trebuia s-o dea în bară.

— Sunt Melisande Fleming. Tatăl meu a fost Ernest Fleming, din familia Fleming din Northumberland. Familia ei era veche şi respectată, aşa că nu catadicsi să îi ofere şi alte explicaţii suplimentare. Dacă nu auzise de ea până atunci, oricum nu ar fi avut niciun rost să înceapă să-i vorbească în clipa aceea despre onorabilitatea ei. Tata a murit, dar mai am doi fraţi, Ernest şi Harold. Mama mea a fost prusacă şi a decedat şi ea. S-ar putea să-ţi aminteşti că

sunt prietenă cu Lady Emeline, care…

— Da, da, ştiu, zise el şi flutură din mâna pentru a întrerupe acele precizări. Ştiu *cine* eşti, doar că pur şi simplu nu-mi mai aminteam…

— Numele meu.

El încuviinţă din cap.

— Exact. După cum am spus… sunt un idiot.

Melisande înghiţi în sec.

— Ai putea să-mi dai un răspuns acum?

— Problema e că… Scutură din cap şi flutură din nou din mână, într-un gest vag… Ştiu că am băut un pic cam mult azi-noapte şi că sunt încă un pic dezorientat după ce domnişoara Templeton m-a părăsit, aşa că e posibil ca judecata mea să nu fie tocmai limpede în momentul acesta… dar nu înţeleg de ce ai vrea să te căsătoreşti cu mine.

— Pentru că eşti viconte, milord. Nu ţi se potriveşte deloc această falsă modestie.

Gura lui lată luă imediat forma unui zâmbet slab.

— Eşti destul de îndrăzneaţă, nu-i aşa? Nu se prea obişnuieşte ca o doamnă să ceară în căsătorie un domn…

Simţi inima ridicându-i-se până în gât, obrajii îmbujorându-i-se şi fu nevoită să reziste impulsului puternic de a deschide uşa şi de a fugi.

— De ce să te căsătoreşti tocmai cu mine, dintre toţi viconţii din lume? o întrebă el încet.

— Eşti un om onorabil. Ştiu asta de la Emeline, zise Melisande şi făcu un pas în faţă, alegându-şi cu grijă cuvintele. Şi de la cât de scurtă a fost logodna ta cu Mary, am dedus că eşti nerăbdător să te însori. Sau mă înşel?

Jasper înclină uşor capul.

— Cu siguranţă ar putea părea aşa.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi îmi doresc să am propria casă, ca să nu mai trăiesc din generozitatea fraţilor mei.

Lucrul acesta era cel puţin parţial adevărat.

— Nu ai o avere proprie?

— Am o zestre excelentă şi, pe lângă asta, nişte bani ai mei. Dar o doamnă nemăritată nu prea poate locui de una singură.

— Adevărat.

El se uita la ea, aparent destul de mulţumit de fapt că venise în faţa lui, la fel ca un solicitant în faţa unui rege. Dar la scurt timp după aceea încuviinţă din cap şi se ridică în picioare. Era foarte înalt, iar asta o obliga să se uite în sus ca să-l poată privi în ochi. Poate că ea era o femeie înaltă… dar el era un bărbat şi mai înalt.

— Iartă-mă, dar nu pot să nu fiu sincer, pentru a evita o neînţelegere mai târziu. Eu îmi doresc o căsătorie adevărată. O căsnicie care, cu ajutorul lui Dumnezeu, îmi va aduce copii, concepuţi în patul conjugal. Îi zâmbi apoi încântător şi ochii lui turcoaz străluceau minunat. Asta îţi doreşti şi dumneata?

Melisande rămase cu ochii aţintiţi spre el, parcă neîndrăznind să spere.

— Da.

Şi atunci încuviinţă din cap.

— Atunci, domnişoară Fleming, sunt onorat să accept cererea ta în căsătorie.

Melisande simţi o presiune în piept, dar în acelaşi timp, era ca şi cum ceva se zbătea sălbatic şi i se lovea de coaste chinuindu-se să se elibereze şi să zboare prin cameră de bucurie. Aşa că îi întinse mâna şi zise:

— Mulţumesc, milord.

El zâmbi ironic, apoi îi luă mâna. Şi în loc să i-o strângă pentru a pecetlui înţelegerea lor, se aplecă şi-i sărută degetele, iar Melisande simţi pentru prima dată atingerea catifelată a buzelor lui calde.

— Sper doar că îmi vei mulţumi şi după ziua nunţii noastre, domnişoară Fleming, zise el.

Ea dădu să-i răspundă ceva, dar el se întorsese deja spunând:

— Mă tem că am o durere de cap îngrozitoare. Am să-l vizitez pe fratele tău peste trei zile, da? Trebuie să joc

măcar trei zile rolul de iubit abandonat, nu crezi? O perioadă mai scurtă de atât, nu cred că s-ar vedea bine pentru domnişoara Templeton.

Mai zâmbi o dată ironic, după care plecă şi închise uşor uşa în urma lui.

Melisande lăsă umerii să i se relaxeze, ca o eliberare a tensiunii acumulate. Rămase o clipă holbându-se la uşă, după care se uită prin jur. Era o încăpere obişnuită – mică şi un pic dezordonată. Nu era genul pe care ar fi asociat-o cu întoarcerea cu susul în jos a întregii ei lumi. Şi totuşi – dacă nu cumva ultimul sfert de oră fusese o reverie cu ochii deschişi –, acela era locul care văzuse cum viaţa ei luase o întorsătură neaşteptată şi complet nouă.

Îşi examină o clipă podul palmei. Nu-i rămăsese nicio urmă pe piele în locul unde o sărutase. Îl cunoştea de ani buni pe Jasper Renshaw, Lord Vale. Dar în tot acel timp el nu avusese niciodată ocazia să o atingă. Îşi lipi podul palmei de buze şi închise ochii, încercând să-şi imagineze cum ar fi când şi-ar atinge gura de a ei. Şi întreg trupul i se cutremură la acel simplu gând.

După aceea îşi îndreptă la loc spatele, îşi netezi fustele deja netede şi-şi trecu degetele prin păr, ca să se asigure că totul era în ordine. Odată aranjată, porni spre uşă. Doar că vârful piciorului ei se lovi de ceva. Pe pardoseala de marmură zăcea un nasture argintiu, care stătuse ascuns sub fustele ei, până când se mişcase. Pe metalul argintat era inscripţionată litera „V”. Rămase o clipă holbându-se la el, după care îl ridică şi îl ascunse în mâneca rochiei.

Şi apoi părăsi sacristia bisericii.

*

— Pynch, ai auzit vreodată ca un om să piardă o mireasă şi să câştige o logodnică în aceeaşi zi? întrebă Jasper într-o doară, mai târziu în după-amiaza aceea.

Lenevea în cada lui de tablă mare, pe care o făcuse la

comandă ca să-i încapă trupul lung.

Valetul său, Pynch, se afla în colţul opus al camerei, unde aranja hainele din dulap.

— Nu, milord, răspunse el, fără să se întoarcă.

— Atunci cred că probabil sunt primul om din istorie care reuşeşte asta. Ar trebui să se ridice o statuie la Londra în onoarea mea. Copilaşii ar putea veni să se holbeze la ea cu gura căscată, în timp ce doicile lor i-ar mustra să nu calce pe urmele mele nestatornice.

— Aşa este, milord, răspunse Pynch pe un ton plat.

Vocea lui Pynch era perfectă pentru un servitor bun – calmă, potrivit de profundă şi netulburată – ceea ce era foarte bine, de vreme ce în rest nu se putea spune că arăta ca un servitor. Pynch era un om voinic. Ba chiar foarte voinic. Avea nişte umeri de taur, mâini care ar fi putut frânge cu uşurinţă un platou, un gât la fel de gros precum coapsa lui Jasper şi un cap mare şi chelios. De fapt, Pynch arăta mai mult ca un grenadier, decât ca un servitor. Ca un infanterist solid, care în armată avea sarcina de a ataca orice breşă din liniile inamice.

Şi din întâmplare, exact aceasta era funcţia pe care o ocupase Pyrich în armata Maiestăţii Sale. Cel puţin până când intervenise o divergenţă cu sergentul său, care avusese drept rezultat o zi la stâlpul infamiei. Şi, de fapt, acolo îl şi văzuse pentru prima dată Jasper – în timp ce era lovit în faţă cu legume stricate. Imaginea aceea îl impresionase atât de mult pe Jasper, încât imediat după ce i se dăduse drumul, îi propusese să-i fie ordonanţă. Iar Pynch acceptase bucuros oferta. Şi apoi, doi ani mai târziu, când Jasper îşi vânduse brevetul militar, îl luase şi pe Pynch în serviciul lui.

Şi astfel, omul se întorsese cu el înapoi în Anglia, devenindu-i valet. În clipa aceea, Jasper scoase piciorul din cadă şi îşi scutură o picătură de apă de pe degetul mare, cugetând că fusese un şir fericit de evenimente.

— I-ai trimis scrisoarea domnişoarei Fleming? întrebă.

Îi scrisese o misivă în care îşi anunţa intenţia de a-l

vizita pe fratele ei peste trei zile, dacă nu cumva ea se răzgândea între timp.

— Da, milord.

— Bun, bun. Cred că logodna asta o să se termine cu bine. Am un sentiment bun în legătură cu ea.

— Un sentiment, milord?

— Da, răspunse Jasper. Luă apoi o perie cu coadă şi o trecu peste degetul mare de la picior. La fel ca acum două săptămâni, când am pariat o jumătate de guinee pe roibul acela cu gâtul lung.

Pynch îşi drese glasul şi zise:

— Dacă nu mă înşel, roibul n-a ieşit pe un loc tocmai bun.

— Serios? zise Jasper, fluturând din mână. Ei bine, nu mai contează. În orice caz, nimeni nu ar trebui să compare doamnele cu nişte cai. Ceea ce vreau să subliniez este că suntem deja logodiţi de trei ore şi domnişoara Fleming încă nu a anulat nimic. Sunt sigur că eşti absolut impresionat.

— Este, într-adevăr, un semn bun, milord, dar nu pot să nu vă atrag atenţia că domnişoara Templeton a aşteptat până în ziua nunţii ca să rupă logodna.

— Da, dar în cazul ăsta, însăşi domnişoara Fleming a propus să ne căsătorim.

— Într-adevăr, milord?

Jasper încetă să-şi mai frece piciorul stâng şi zise:

— Dar nu aş vrea ca lucrul acesta să părăsească încăperea.

Pynch se încordă imediat.

— Nu, milord.

Jasper tresări, dându-şi seama că îl insultase pe Pynch.

— Nu poate ieşi nimic bun dacă-i rănesc doamnei sentimentele… cu toate că s-a cam aruncat la picioarele mele.

— *S-a aruncat* la picioarele dumneavoastră, domnule?

— Ee, e un fel de-a spune, zise Jasper şi gesticulă cu peria, împroşcând cu apă un scaun din apropiere. Aparent,

avea impresia că sunt disperat să mă însor şi, prin urmare, aş putea să mă căsătoresc cu ea.

Pynch ridică dintr-o sprânceană.

— Şi nu aţi corectat-o pe doamnă?

— Pynch, Pynch, nu ţi-am spus că nu e niciodată o idee bună să contrazici o doamnă? Este nepoliticos şi o veritabilă pierdere de timp… oricum femeile au tendinţa să creadă numai ce vor ele, zise el şi strâmbă din nas către perie. Şi-n plus, tot trebuie să mă căsătoresc la un moment dat. Să mă căsătoresc şi să fac copii, la fel cum au făcut strămoşii mei nobili dinaintea mea. Nu are niciun sens să încerc să evit această corvoadă. Trebuie să am cel puţin un băiat sau doi… preferabil cu un pic de minte în cap, care să ducă mai departe numele străvechi şi prăfuit de Vale. Şi treaba asta mă scuteşte de a mai ieşi în lume şi de a curta luni în şir o altă fătucă.

— Aha. Aşadar, din punctul dumneavoastră de vedere, o doamnă e la fel de bună ca oricare alta, milord?

— Da, zise Jasper, apoi se răzgândi imediat: Nu! La naiba cu logica ta avocăţească, Pynch! De fapt, e ceva cu ea… ceva ce n-aş şti cum să descriu în cuvinte. Nu e tocmai doamna pe care aş fi ales-o eu, dar atunci când stătea acolo, aşa de curajoasă şi în acelaşi timp încruntată, de parcă tocmai aş fi scuipat în faţa ei… Ei bine, trebuie să recunosc să m-a fermecat un pic, cred. Dacă nu cumva a fost de vină whisky-ul pe care l-am băut noaptea trecută…

— Fireşte, milord, murmură Pynch.

— *În fine.* Ce voiam să spun e că sper ca această logodnă să se încheie cu o căsătorie convenabilă. Altfel s-ar putea ca în curând să capăt reputaţia de-a fi un ou clocit.

— Aşa este, milord.

Jasper se încruntă atunci la tavan.

— Pynch, nu ar trebui să mă aprobi când mă compar cu un ou clocit.

— Nu, milord.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, milord.

— Nu pot decât să sper că domnişoara Fleming nu va întâlni niciun preot în următoarele săptămâni. Mai ales unul cu părul blond.

— Da, domnule.

— Ştii, de fapt nu cred că am întâlnit niciodată un preot de care să-mi placă, cugetă Jasper meditativ.

— Serios, milord?

— Da, pare să le lipsească întotdeauna o bărbie, zise el şi-şi atinse propria bărbie. Poate că este vreun soi de condiţie necesară pentru a intra în rândul clerului englezesc… Ce zici? Crezi că e posibil?

— Posibil da… dar cred că e puţin probabil să fie aşa, milord.

— Hmmmm.

În celălalt colţ al camerei, Pynch tocmai transfera un maldăr de aşternuturi pe raftul de sus al dulapului.

— O să rămâneţi acasă astăzi, milord?

— Din păcate, nu. Am alte treburi de care trebuie să mă ocup.

— Şi cumva treburile acestea au legătură cu bărbatul acela din închisoarea Newgate?

Jasper îşi mută atunci privirea de la tavan la valetul său. Expresia de obicei împietrită a lui Pynch dobândise în clipa aceea o încruntătură mică pe frunte – iar în ceea ce-l priveşte, asta era versiunea unui chip îngrijorat.

— Mă tem că da. Thornton o să fie judecat în curând şi, cu siguranţă, o să fie condamnat şi spânzurat. Şi după ce va muri, orice informaţii vor dispărea odată cu el.

Pynch traversă camera, cu un prosop enorm în mâini.

— Asta presupunând, desigur, că are ceva informaţii de împărtăşit.

Jasper ieşi din cadă şi luă prosopul pe care i-l înmână valetul.

— Da, desigur, presupunând că are.

Pynch îl privi ştergându-se, cu aceeaşi expresie îngrijorată întipărită pe chip.

— Iertaţi-mă, milord, nu-mi place să vorbesc când nu

e treaba mea să o fac, dar…

— Dar o s-o faci oricum, murmură Jasper.

Valetul continuă apoi, de parcă nici nu îl auzise:

— … dar sunt îngrijorat că deveniţi obsedat de omul ăsta. Este un mincinos recunoscut. Ce vă face să credeţi că va spune adevărul acum?

— Nimic. Jasper aruncă deoparte prosopul şi se îndreptă spre scaunul pe care erau aşezate hainele lui. După aceea începu să se îmbrace. Este un mincinos, un violator, un criminal şi numai Dumnezeu ştie şi ce altceva. Doar un nebun s-ar încrede în spusele lui. Dar nu-l pot lăsa să ajungă la spânzurătoare fără să încerc măcar să aflu adevărul despre el.

— Mă tem că doar se joacă cu dumneavoastră pentru propriul amuzament.

— Ei bine, Pynch, fără îndoială ai dreptate… la fel ca întotdeauna.

Jasper îşi trase cămaşa peste cap, fără a mai întâlni privirea aspră a omului său de încredere. Îl cunoscuse pe Pynch după masacrarea Regimentului 28 de Infanterie de la Spinner’s Falls. Pynch nu luptase în bătălia aceea. Aşa că era normal ca valetul să nu fi simţit aceeaşi dorinţă arzătoare de a afla cine trădase regimentul. Dar, din păcate, în cazul acesta nu mai e loc pentru raţiune, zise apoi scurt. Trebuie să plec.

Pynch oftă şi-i aduse pantofii.

— Foarte bine, milord.

Jasper se aşează ca să-şi încalţe pantofii cu catarame.

— Dar, hai, fruntea sus, Pynch! Omul o să fie mort de azi într-o săptămână.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, milord, mormăi Pynch şi adună resturile băii.

Jasper îşi puse tăcut şi restul hainelor, după care se duse la măsuţa de toaletă, ca să-şi pieptene şi să-şi prindă părul.

Pynch îi întinse haina.

— Milord, sper că nu aţi uitat că domnul Doming v-a

solicitat încă o dată prezenţa la moşia Vale din Oxfordshire.

— La naiba! exclamă atunci lordul Vale. Domnul Doming era administratorul moşiei sale şi îi trimisese mai multe scrisori, cerându-i ajutorul într-un litigiu legat de un teren. Îl amânase deja pe bietul om ca să se căsătorească, iar în clipa aceea chiar nu se putea gândi la asta… Ei bine, Doming va trebui să mai aştepte câteva zile. Nu pot să plec până nu vorbesc cu fratele domnişoarei Fleming şi cu ea însăşi, de altfel. Mai adu-mi aminte când mă întorc, te rog!

Jasper îşi puse apoi haina, îşi luă pălăria şi părăsi încăperea înainte ca Pynch să mai aibă timp să protesteze în vreun fel.

Jasper se grăbi în jos pe scări, încuviinţă din cap spre majordomul lui şi apoi ieşi pe uşa conacului londonez. Afară îl aştepta unul dintre grăjdari cu Belle, iapa sa murgă. Jasper îi mulţumi băiatului şi încălecă, stabilizând calul cu ajutorul căpăstrului, când se dădu într-o parte, rozând hăţurile. Străzile erau foarte aglomerate, aşa că fu nevoit să ţină iapa la pas. Se îndreptă spre vest, către catedrala St. Paul, a cărei cupolă se înălţa falnică deasupra acoperişurilor învecinate.

Agitaţia Londrei era cu mult diferită de zona împădurită şi necivilizată unde începuse toată povestea aceea. Îşi amintea foarte bine de copacii înalţi şi de cascada învolburată. Dar şi de felul în care vuietul căderii de apă se amestecase cu ţipetele oamenilor muribunzi. Cu aproape şapte ani în urmă, fusese căpitan în armata Maiestăţii Sale şi luptase cu francezii în războiul din Colonii. După victoria de la Québec, Regimentul 28 de Infanterie mărşăluise înapoi pe o potecă îngustă de pădure, iar soldaţii fuseseră împrăştiaţi pe o coloană de aproape un kilometru întreg lungime, când fuseseră atacaţi de indieni. Nici măcar nu avuseseră timp să se aşeze în formaţie de apărare. Aproape tot regimentul fusese masacrat în mai puţin de o jumătate de oră, iar colonelul comandant de pluton, ucis. Jasper şi alţi opt oameni fuseseră capturaţi şi duşi în tabăra indienilor Wyandot şi…

Chiar şi după atâta timp îi era greu să se gândească la ceea ce urmase. Din când în când umbrele acelei perioade îi mai apăreau în cotloanele minţii, ca o frântură fugară a ceva ce văzuse din colţul ochiului. Crezuse că totul se terminase şi că trecutul era deja mort şi îngropat – chiar dacă nu şi uitat. Şi apoi, în urmă cu şase luni, ieşise pe uşile unei săli de bal şi îl văzuse pe Samuel Hartley stând pe terasă.

Hartley fusese caporal în armată. Unul dintre puţinii supravieţuitori ai masacrului Regimentului 28. Îi spusese că un trădător din interiorul regimentului le divulgase poziţia lor francezilor şi aliaţilor lor indieni. Apoi Jasper i se alăturase în căutarea trădătorului şi descoperiseră că un criminal îşi asumase identitatea unuia dintre soldaţii căzuţi la Spinner’s Falls – a lui Dick Thornton. Iar în clipa aceea Thornton – pentru că lui Jasper îi era greu să îi spună altfel, chiar dacă ştia că acela nu era numele lui adevărat – se afla la închisoarea Newgate. Acuzat de crimă. Doar că în noaptea în care îl capturaseră, Thornton susţinuse cu tărie că nu el era trădătorul.

Jasper trase de hăţuri ca să o ghideze pe Belle în jurul unui cărucior plin cu fructe proaspete.

— Doriţi să cumpăraţi o prună dulce, domnule? îi striga fata frumoasă cu ochi negri, de lângă cărucior şi ridică din şold cu cochetărie, în timp ce îi întindea fructul.

Jasper îi rânji apreciativ.

— Pun pariu că nu este la fel de dulce ca tine.

Râsul vânzătoarei de fructe îl urmă în timp ce călărea pe strada aglomerată. Dar gândurile lui Jasper se întorseseră la misiunea lui. După cum subliniase Pynch pe bună dreptate, Thornton era un mitoman, care spunea minciuni din obişnuinţă. Iar Hartley, cu siguranţă, nu-şi exprimase niciodată vreo îndoială cu privire la vinovăţia lui Thornton. Pufni. Pe de altă parte, Hartley fusese destul de ocupat cu noua lui mireasă, Lady Emeline Gordon – de altfel, prima logodnică a lui Jasper.

Ridică privirea şi observă că ajunsese pe Skinner

Street, strada care îl conducea direct la Newgate. Poarta ornată şi impunătoare se arcuia deja deasupra drumului. Închisoarea fusese reconstruită după Marele Incendiu şi era decorată destul de potrivit cu statui care reprezentau sentimente nobile, precum pacea şi mila. Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai îngrozitoare duhoarea. Aerul părea greu şi încărcat cu mirosurile oribile de excremente umane, boli, putregai şi disperare.

Unul dintre picioarele arcului porţii se termina cu ghereta portarului. Când ajunse în curtea exterioară, Jasper descălecă.

Un paznic de lângă uşă se îndreptă imediat, când îl văzu.

— V-aţi întors deja, milord?

— Crede-mă că nu de plăcere, McGinnis.

McGinnis era şi el un fost veteran din armata Maiestăţii Sale şi îşi pierduse un ochi într-o bătălie pe un tărâm îndepărtat. Avea o cârpă înfăşurată în jurul capului, pentru a ascunde gaura, dar în clipa aceea alunecase, dezvăluind o cicatrice roşie.

Bărbatul încuviinţă din cap şi strigă spre gheretă:

— Hei, Bill! S-a întors iar lordul Vale. După aceea se întoarse spre Jasper. Vine imediat Bill, milord.

Jasper încuviinţă din cap şi îi oferi paznicului o jumătate de coroană, ca să se asigure că iapa sa va mai fi acolo când se întorcea. După prima lui vizită la închisoare îşi dăduse seama că mituindu-i excesiv pe paznici, întreaga experienţă devenea cu mult mai uşoară.

Bill, un om mic şi pricăjit, cu un păr cenuşiu foarte des, ieşi din gheretă. Pe braţul drept purta simbolul meseriei sale: un inel mare din fier, plin cu chei. Omul acela mic îi făcu un semn din umăr lui Jasper şi traversă grădina spre intrarea principală a închisorii. Acolo se afla o uşă masivă şi ieşită în relief, decorată cu cătuşe sculptate şi cu citatul biblic VENIO SICUT FUR – „Iată, vin ca un fur”. Bill le făcu un semn scurt paznicilor care stăteau la intrare şi îl conduse înăuntru.

Mirosul era şi mai îngrozitor acolo, iar aerul, stătut şi greu. Bill mergea repede şi cu paşi mărunţi în faţa lui Jasper, ghidându-l pe un coridor lung şi apoi din nou afară. Traversară o curte imensă plină de prizonieri, care se plimbau sau stăteau adunaţi în grupuri, precum nişte gunoaie aduse la ţărm de un flux deosebit de sumbru. Trecură apoi printr-o altă clădire, şi Bill îl conduse spre nişte scări care duceau spre pavilionul prizonierilor condamnaţi la moarte. Acesta era amplasat în subteran, parcă pentru a le oferi prizonierilor o idee despre iadul în care îşi vor petrece în curând veşnicia. Scara era umedă, iar treptele tocite de nenumăratele picioare deznădăjduite care le folosiseră.

Coridorul subteran era slab luminat – deoarece prizonierii erau obligaţi să îşi plătească singuri lumânările, iar preţurile erau destul de umflate. Se auzea cântatul unui bărbat, ca un bocet şoptit şi dulce, care din când în când atingea câte o notă mai înaltă. Cineva tuşi şi nişte voci joase se certau. Dar în afară de asta, locul acela era destul de tăcut. Bill se opri în faţa unei celule în care se aflau patru oameni. Unul dintre ei era întins pe salteaua de paie din colţ, pe jumătate adormit. Alţi doi jucau cărţi în lumina unei lumânări pâlpâitoare.

Al patrulea bărbat stătea sprijinit de zidul din apropierea gratiilor, dar se îndreptă imediat când îi văzu.

— E o după-amiază minunată, nu crezi, Dick? îi strigă Jasper, pe măsură ce se apropie.

Dick Thornton ridică privirea.

— N-aş avea de unde să ştiu, nu?

Jasper scoase un sunet reprobator, după care zise:

— Îmi pare rău, bătrâne. Am uitat… nu prea poţi vedea soarele de aici, nu-i aşa?

— Ce vrei?

Jasper se uită atunci la bărbatul din spatele gratiilor. Thornton era un om obişnuit, de o înălţime medie, cu un chip plăcut, dar şters şi uşor de uitat. Singurul lucru care-l făcea să iasă în evidenţă în vreun fel era părul roşu ca

focul. Thornton ştia al naibii de bine ce voia Jasper – doar îl mai întrebase de suficiente ori până atunci.

— Ce vreau? Ei bine, nu vreau nimic. Făceam doar să treacă timpul mai repede… ştii tu, admirând priveliştile minunate de la Newgate.

Thornton rânji şi îi făcu cu ochiul. Jasper ştia că reacţia aceea era un tic nervos pe care omul nu-l putea controla.

— Probabil mă crezi prost.

— Ba deloc, zise Jasper şi se uită la hainele jerpelite ale omului. Băgă mâna în buzunar şi scoase o jumătate de coroană. Te cred într-adevăr un violator, un mincinos şi un criminal… dar un prost? Nu, în niciun caz un prost. Eşti nedrept, Dick!

Thornton îşi linse buzele, privindu-l pe Jasper răsucind moneda între degete.

— Atunci de ce eşti aici?

— O, pentru nimic special, zise Jasper şi se uită absent la tavanul de piatră pătat. Doar îmi aminteam de momentul în care te-am prins… eu şi Sam Hartley… la Princess Wharf. Era o zi îngrozitor de ploioasă. Mai ţii minte?

— Da, sigur că ţin minte.

— Atunci s-ar putea să-ţi aduci aminte şi că ai susţinut că nu eşti un trădător.

În clipa aceea o licărire şireată apăru în ochii lui Thornton.

— Nu am *susţinut* nimic. Nu sunt eu trădătorul.

— Serios? întrebă Jasper şi coborî privirea ca să se uite ameninţător în ochii lui Thornton. Păi, vezi tu… tocmai asta e problema. Eu cred că minţi.

— Dacă mint, atunci o să mor pentru păcatele mele.

— O să mori oricum, în mai puţin de o lună. Legea spune că un criminal condamnat trebuie să fie spânzurat în decurs de două zile de la pronunţarea sentinţei. Şi mă tem că sunt destul de severi în privinţa asta, Dick.

— Asta dacă sunt găsit vinovat la proces.

— O, vei fi condamnat, zise Jasper blând. În privinţa

asta nu trebuie să-ţi faci griji.

Dintr-odată, Thornton părea destul de posomorât.

— Atunci de ce ţi-aş spune ceva, orice?

Jasper ridică din umeri.

— Încă mai ai câteva săptămâni de trăit. De ce să nu le petreci îmbrăcat în haine curate şi cu burdihanul plin?

— Îţi zic eu ceva pentru o haină curată, murmură unul dintre bărbaţii care jucau cărţi.

Dar Jasper îl ignoră.

— Ce zici, Dick?

Bărbatul cu părul roşu se uita la el cu o expresie goală, apoi îi făcu cu ochiul şi îşi lipi pe neaşteptate faţa de gratii.

— Vrei să ştii cine ne-a trădat francezilor şi prietenilor lor vânători de scalpuri? Vrei să ştii cine a îmbibat cu sânge pământul ăla de lângă cascadă? Uită-te la oamenii care au fost capturaţi odată cu tine! Şi acolo îl vei găsi pe trădător!

Jasper îşi dădu capul pe spate, de parcă ar fi fost atacat de un şarpe.

— Prostii!

Thornton rămase o clipă holbându-se la el, apoi izbucni în râs.

— Linişte! răsună vocea altui bărbat dintr-o celulă alăturată.

Thornton continuă cu sunetul acela ciudat, dar în tot acel timp, ochii lui erau mari şi aţintiţi răutăcios spre chipul lui Jasper, care se holba la el împietrit. Ştia că nu va mai obţine nimic altceva de la Thornton – indiferent dacă era vorba de minciuni sau de jumătăţi de adevăruri. Nici acum, nici altă dată. Rămase privindu-l sumbru pe Thornton şi apoi lăsă moneda să-i cadă din mână. Aceasta se rostogoli spre mijlocul coridorului – departe de celulă. Thornton se opri atunci din râs, dar Jasper se întorsese deja şi părăsea pivniţa aceea blestemată.

Capitolul 2

În clipa aceea, Jack trecea pe lângă un bătrân care stătea pe marginea drumului. Hainele bătrânului erau numai zdrenţe, avea picioarele goale şi stătea într-o poziţie ciudată, de parcă pe umerii lui s-ar fi odihnit întreaga povară a lumii.

— O, bunele domn! îi strigă cerşetorul. Ai cumva o coajă de pâine de dat?

— Am mai mult de atât, taică, îi răspunse Jack.

Se opri, îşi desfăcu raniţa, scoase o jumătate de plăcintă cu carne, împachetată atent într-o batistă şi împărţi mâncarea cu bătrânul cerşetor. Iar plăcinta aceea, împreună cu o cană de tinichea pe care o umplu cu apă dintr-un pârâu din apropiere, chiar se dovedi o masă foarte bună...

din *Jack Zâmbăreţul*

În noaptea aceea Melisande se aşează să ia cina şi se uită gânditoare la carnea de vită fiartă, morcovii fierţi şi mazărea fiartă. Ştia că aceea era mâncarea preferată a fratelui ei, Harold. Ea stătea aşezată pe o parte a mesei lungi din lemn, în timp ce într-un capăt şi în altul se aflau Harold şi soţia lui, Gertrude.

Încăperea era slab luminată şi umbroasă, cu doar câteva lumânări aprinse. Îşi puteau permite lumânări din ceară de albine, desigur, dar Gertrude era o gospodină econoamă şi nu credea în irosirea lumânărilor de ceară – o filosofie cu care Harold era întru totul de acord, de altfel. De fapt, Melisande se gândise de multe ori că fratele ei şi soţia lui formau un cuplu absolut perfect. Amândoi aveau aceleaşi gusturi şi viziuni asupra lumii. În plus, erau extrem de plictisitori.

Se uită în jos la porţia ei de carne fiartă cenuşie şi se gândi cum să le spună celor doi despre înţelegerea pe care

o făcuse cu lordul Vale. Tăie cu atenţie o bucăţică de carne, pe care o luă cu degetele şi o coborî sub masă. Simţi imediat un năsuc umed, lipindu-se de mâna ei şi după aceea carnea dispăru.

— Îmi pare aşa de rău că am ratat nunta lui Mary Templeton, zise Gertrude din capul mesei. Fruntea ei lată şi netedă era uşor încruntată. Sau, mai bine zis, ceea ce n-a fost nunta ei, pentru că sunt sigură că mama ei, doamna Templeton, ar fi apreciat să fiu acolo. Extrem de mulţi oameni îmi spun că mă pricep să-i alin pe cei care se află într-o situaţie neplăcută. Şi aş spune că domnişoara Templeton a cam ajuns într-o situaţie *destul* de neplăcută, nu-i aşa? Ba s-ar putea spune chiar că este într-o situaţie absolut îngrozitoare.

Se opri ca să ia o înghiţitură de morcov fiert şi se uită la soţul ei, aşteptând aprobarea lui.

Dar Harold clătină din cap. Fratele ei moştenise fălcile proeminente ale tatălui lor şi părul lui castaniu-deschis rar, pe care în momentul acela îl ţinea ascuns sub o perucă gri.

— Fata asta ar trebui pedepsită până îi vine mintea la cap! Şi nu ar trebui să i se dea de mâncare decât pâine şi apă! Auzi, să dea cu piciorul unui viconte! A fost un gest foarte nechibzuit din partea ei! De-a dreptul prostesc, aş putea spune!

Gertrude încuviinţă din cap şi zise:

— Trebuie să fi fost nebună!

Harold ridică imediat capul când auzi asta. Avusese mereu o fascinaţie morbidă pentru boli.

— Aşadar, nebunia este ceva des întâlnit în familie?

Melisande simţi ceva atingându-se de piciorul ei. Se uită în jos şi văzu un năsuc mic şi negru ieşind de sub marginea feţei de masă. Aşa că mai tăie o bucăţică de carne şi i-o dădu. Atât nasul, cât şi carnea dispărură imediat.

— Nu ştiu dacă e neapărat o chestiune ereditară, dar, nici nu m-ar mira să aflu că da, răspunse Gertrude. Ba, sincer vorbind, chiar n-aş fi deloc surprinsă. Nu e valabil şi

pentru partea *noastră* de familie, desigur, însă mă tem că nu pot spune acelaşi lucru pentru membrii familiei Templeton.

Melisande împinse cu furculiţa boabele de mazăre la marginea farfuriei. Îi părea destul de rău pentru Mary. La urma urmei, fata nu făcuse altceva decât să-şi urmeze inima. Simţi apoi o lăbuţă pe genunchi, dar o ignoră cu stoicism.

— Din câte am înţeles, Mary Templeton este îndrăgostită de un preot.

Gertrude făcu ochii cât cepele.

— Nu cred că asta are vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Se uită apoi la soţul ei pentru aprobare: Tu crezi că are vreo legătură, domnule Fleming?

— Nu, nu are absolut nicio legătură cu nimic, zise Harold, după cum era de aşteptat. Fata şi-a găsit o partidă mai mult decât satisfăcătoare şi i-a dat cu piciorul pentru un preot. Harold mestecă o clipă gânditor, după care adăugă: în opinia mea, lordul Vale a avut noroc că a scăpat de ea. Putea să-i aducă o genă de nebunie în familie. Şi asta nu e bine deloc. Dar absolut deloc. Cred că e mai înţelept din partea lui să-şi găsească o altă nevastă.

— Apropo de asta… începu Melisande şi îşi drese glasul. Ştia că nu va fi găsit o ocazie mai bună de atât de a spune ce avea pe suflet. Şi era mai bine să o spună mai repede şi să încheie povestea. E ceva ce am tot vrut să vă spun amândurora.

— Da, draga mea? zise Gertrude şi tăie bucata de carne de vită de pe farfuria sa, fără să se uite în sus.

Melisande inspiră adânc şi se pregăti sufleteşte să spună totul pe şleau, pentru că ştia că nu avea nicio modalitate mai bună de a le da vestea aceea. Îşi ţinea în poală mâna stângă şi simţi atingerea liniştitoare a unei limbuţe calde.

— Eu şi lordul Vale am ajuns la o înţelegere astăzi. Ne vom căsători.

Gertrude scăpă cuţitul din mână.

Harold se înecă cu vinul din care tocmai luase o înghiţitură.

Melisande tresări.

— M-am gândit că ar trebui să ştiţi.

— Să te căsătoreşti?! zise Gertrude, uimită. Cu lordul Vale? Cu Jasper Renshaw, viconte de Vale? preciză ea de parcă ar mai fi existat şi un alt Lord Vale în Anglia.

— Da.

— O! exclamă Harold şi se uită la soţia lui. Gertrude se holba şi ea la el, aparent, fără cuvinte. Aşa că se întoarse din nou spre sora lui. Şi eşti sigură de asta? Nu e posibil să fi interpretat greşit o privire sau… însă nu îşi mai termină propoziţia.

Melisande se gândi că probabil îi era destul de greu să găsească un alt lucru, care ar fi putut fi interpretat greşit, ca o cerere în căsătorie.

— Da, sunt sigură, zise ea încet, dar ferm. Vorbea pe un ton destul de indiferent în ciuda faptului că inima îi bubuia în piept. Lordul Vale a spus că te va vizita peste trei zile pentru a discuta chestiunea aceasta.

— Înţeleg. Harold se uită atunci încurcat la vita lui englezească fiartă, de parcă s-ar fi transformat brusc într-o bucată de calmar spaniol. Păi, bine atunci… îţi prezint felicitările mele, draga mea. Îţi doresc să fii fericită împreună cu lordul Vale. Clipi şi se uită la ea. Ochii lui căprui păreau destul de nesiguri. Bietul om nu o înţelesese niciodată, dar Melisande ştia că ţinea la ea. Dacă eşti sigură…

Melisande îi zâmbi. Indiferent cât de puţine lucruri ar fi avut în comun, Harold era totuşi fratele ei. Şi îl iubea.

— Sunt sigură.

El încuviinţă din cap, dar încă mai părea îngrijorat.

— Atunci am să-i trimit o scrisoare lordului Vale în care să-i spun că îl voi primi bucuros.

— Mulţumesc, Harold, zise Melisande, după care alinie perfect pe farfuria sa furculiţa şi cuţitul. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, dar am avut o zi lungă.

Se ridică de la masă, perfect conştientă că Harold şi Gertrude vor discuta despre asta, de îndată ce părăsea încăperea. Zgomotul lăbuţelor care păşeau pe pardoseala de lemn o urmă când ieşi pe coridorul întunecat. Şi aici se simţea economia pe care o făcea Gertrude la lumânări.

De fapt era de aşteptat ca ei să fie uimiţi. Trecuseră mulţi ani de când Melisande nu se mai arătase interesată de căsătorie. Mai exact, de la logodna ei dezastruoasă cu Timothy. Acum i se părea ciudat cât de distrusă se simţise când o părăsise Timothy. Dar la momentul respectiv, pierderea aceea i se păruse ceva insuportabil. Pentru că pe vremea aceea avea sentimente atât de puternice şi de mistuitoare, încât crezuse că o va ucide respingerea lui. Suferinţa fusese fizică – ceva sfâşietor, adânc înăuntrul ei, care îi provocase dureri de piept şi îi făcuse capul să zvâcnească. Şi nu-şi dorea să mai treacă vreodată printr-o asemenea suferinţă.

Melisande coti pe coridor şi urcă scările. Avusese foarte puţini peţitori după Timothy – şi niciunul dintre ei nu fusese prea serios. Probabil că Harold şi Gertrude se împăcaseră de mult cu ideea că va trăi cu ei pentru tot restul vieţii ei. Şi le era extrem de recunoscătoare pentru faptul că nu îi dăduseră niciodată de înţeles că i-ar fi deranjat compania ei constantă. Nu o făcuseră niciodată să se simtă o povară sau nelalocul ei – aşa cum se întâmpla de multe ori în cazul fetelor bătrâne.

Camera ei era prima pe dreapta de pe holul de la etaj. Închise uşa în urma sa şi Mouse – micuţul ei terier – sări imediat în pat. Câinele se învârti de trei ori, după care se aşeză pe cuvertură şi se uită la ea.

— A fost o zi epuizantă şi pentru tine, Sir Mouse? îl întrebă Melisande.

Când îi auzi vocea, câinele ridică imediat capul. Ochii lui ca două mărgele negre se uitau fix la ea, câinele ţinându-şi urechile ciulite. Lui Melisande îi plăcuse întotdeauna faptul că avea o ureche albă şi una maronie.

Focul ardea domol în şemineu, iar ea aprinse câteva

lumânări, încăperea era destul de puţin mobilată, dar fiecare piesă fusese aleasă cu grijă. Patul era îngust, dar avea nişte stâlpi ciopliţi delicat, dintr-un lemn maro-auriu. Cuvertura era simplă şi albă, iar cearşafurile care se ascundeau dedesubt erau făcute din cea mai fină mătase. Nu exista decât un singur fotoliu în faţa şemineului, dar şi acela era brodat cu auriu şi violet şi avea braţele aurite. Acolo era micul ei refugiu. Locul în care putea fi ea însăşi.

Melisande se duse la birou şi se uită la grămada de hârtii adunate acolo. Aproape că terminase de tradus cartea de poveşti, dar…

Auzi un ciocănit slab în uşa camerei. Mouse sări imediat de pe pat şi începu să latre sălbatic la uşă, de parcă de partea cealaltă s-ar fi aflat nişte prăduitori.

— Şşşşt! îl admonestă Melisande şi îl dădu la o parte, ca să poată deschide uşa.

În prag stătea o servitoare. Fata făcu o reverenţă şi zise:

— Vă rog, doamnă, aş putea vorbi o clipă cu dumneavoastră?

Melisande ridică din sprâncene şi încuviinţă din cap, după care se dădu la o parte, ca să-i facă loc să intre. Fata făcu ochii mari când îl văzu pe Mouse, care încă mârâia încet la ea, după care intră, evitând câinele cât mai mult posibil. Melisande închise uşa şi se uită la slujnică. Era o fată frumoasă. Avea un păr blond ondulat, obraji rumeni şi durdulii şi purta o rochie verde cu imprimeu, destul de drăguţă.

— Sally, nu?

Slujnica făcu imediat încă o reverenţă.

— Da, doamnă, sunt Sally de la parter. Am auzit că… înghiţi apăsat, închise ochii strâns şi apoi zise repede: Am auzit că vă veţi căsători cu lordul Vale, doamnă. Şi dacă faceţi asta, atunci veţi pleca din casa aceasta şi veţi merge să locuiţi cu dumnealui şi atunci veţi fi o vicontesă, doamnă. Şi dacă veţi deveni vicontesă, doamnă, o să aveţi nevoie de o cameristă bună, pentru că vicontesele trebuie

să aibă mereu coafuri şi ţinute corespunzătoare şi, iertaţi-mă că spun asta, doamnă, dar în clipa aceasta coafura şi ţinuta dumneavoastră nu-s tocmai cum ar trebui să fie. Nu… Făcu dintr-odată ochii mari, ca şi când s-ar fi speriat că o insultase pe Melisande… *nu* că acum ar fi ceva în neregulă cu coafura şi ţinuta dumneavoastră, dar nu sunt tocmai… tocmai…

— Tocmai potrivite unei vicontese, completă Melisande sec.

— Ei bine, nu, doamnă. Dacă îmi permiteţi să vă spun, doamnă. Şi ceea ce voiam să vă întreb… şi vă spun că vă voi fi extrem de recunoscătoare dacă acceptaţi… chiar foarte, foarte recunoscătoare şi nu veţi regreta deloc decizia luată, doamnă… era dacă nu aţi vrea să mă luaţi să vă fiu cameristă?

Tirada se opri foarte brusc şi Sally încremeni acolo, holbându-se la ea cu ochii mari şi cu gura căscată, de parcă de următoarele cuvinte ale lui Melisande avea să depindă soarta ei.

Şi era destul de posibil să fie aşa, de vreme ce era o diferenţă considerabilă de statut între o slujnică şi o cameristă. Melisande încuviinţă din cap.

— Da.

Sally clipi uimită.

— Doamnă?

— Da. Poţi veni cu mine şi să fii camerista mea.

— Ooh! exclamă atunci fata şi aruncă braţele în aer de bucurie. Preţ de o clipă păru pe punctul de a o strânge în braţe în semn de mulţumire, dar probabil se gândi mai bine, pentru că doar le flutură entuziasmată. Ooh! O, vă mulţumesc, doamnă! O, mulţumesc, mulţumesc! Pe cuvântul meu de onoare că nu veţi regreta asta. Staţi şi o să vedeţi… o să fiu cea mai bună cameristă pe care aţi văzut-o vreodată!

— Sunt sigură de asta, zise Melisande şi deschise din nou uşa. Dar putem discuta mai pe îndelete despre îndatoririle tale dimineaţă. Noapte bună.

— Da, doamnă! Mulţumesc, doamnă! Noapte bună, doamnă!

Sally făcu o reverenţă la plecare, ieşi pe hol, se răsuci pe jumătate, apoi făcu încă o reverenţă. Şi încă mai făcea reverenţe când Melisande închise uşa.

— Pare o fată destul de drăguţă, îi zise apoi lui Mouse.

Mouse lătră scurt şi sări înapoi pe pat.

Melisande îl mângâie uşor pe năsuc, după care se duse la dulap. Pe un raft de deasupra se afla o tabacheră de tablă. Atinse scurt cu degetele suprafaţa uzată a capacului, apoi scoase nasturele din mânecă, unde îl ascunsese în dimineaţa aceea. Îl privi, şi „V”-ul argintiu păru să strălucească în lumina lumânărilor.

Îl iubea pe Jasper Renshaw de şase ani lungi, foarte lungi. Îl cunoscuse la un bal la puţin timp după ce se întorsese în Anglia. Dar bineînţeles că el nu o remarcase. Ochii lui verzi-albăstrui priviseră pe deasupra capului ei când se făcuseră prezentările, iar curând după aceea se retrăsese pentru a flirta cu doamna Redd – o văduvă extrem de frumoasă, cu o reputaţie pe măsură.

Aşa că Melisande urmărise cuminte de pe margine, unde şedea lângă un grup de doamne mai în vârstă, cum Jasper râdea cu poftă aruncându-şi capul pe spate. El avea un gât puternic şi un zâmbet plin de bucurie. I se păruse un bărbat fascinant, dar probabil l-ar fi dispreţuit imediat după aceea ca fiind un aristocrat prostuţ şi superficial, dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce se întâmplase câteva ore mai târziu.

Trecuse de miezul nopţii şi se cam săturase de festivităţi. Ar fi plecat acasă, dacă nu ar fi ştiut că asta nu i-ar fi stricat distracţia prietenei ei, Lady Emeline, cea care o convinsese să vină la bal în seara aceea, căci, deşi trecuse mai bine de un an de la fiascoul total cu Timothy, Melisande încă mai era supărată. Doar că până la urmă zgomotul, căldura, aglomeraţia şi toţi acei străini, care se holbau la ea, deveniseră de nesuportat, aşa că Melisande se furişase afară din sala de bal. Intenţiona să se îndrepte spre sala de toaletă a doamnelor. Cel puţin până când auzise nişte voci

masculine. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să se strecoare înapoi pe coridorul întunecat. Dar una dintre vocile masculine răsunase dintr-odată mai tare, de fapt părea să *plângă,* şi nu rezistase curiozităţii. Se uitase după colţ şi asistase… Ei bine, la o *scenă incredibilă.*

Un tânăr pe care nu-l mai văzuse până atunci stătea sprijinit de peretele de la capătul coridorului. Purta o perucă albă, sub care se desluşea un chip palid şi fără cusur – cu excepţia roşeţii din obraji. Era foarte frumos, dar când îşi dăduse capul pe spate, cu ochii închişi, faţa lui părea întruchiparea disperării. Într-o mână ţinea o sticlă de vin, iar lângă el stătea un Lord Vale complet diferit de bărbatul care petrecuse trei ore flirtând şi râzând în sala de bal. Acest Lord Vale era tăcut, serios şi foarte înţelegător.

Şi îl asculta pe bărbatul care plângea.

— Înainte nu veneau la mine decât în vise, Lord Vale, zise omul plângând. Dar acum apar şi când sunt treaz. Văd o faţă în mulţime şi îmi închipui că e un francez sau unul dintre sălbaticii aceia, care vine să-mi ia scalpul. Ştiu în sinea mea că nu-i aşa, dar pur şi simplu nu mă pot convinge. Săptămâna trecută l-am lovit pe valetul meu şi l-am doborât la pământ doar pentru că m-a speriat. Nu ştiu ce să mă mai fac! Nu ştiu dacă se va termina vreodată. Nu pot să mă mai odihnesc deloc!

— Şşşt, murmură Vale, aproape ca o mamă care-şi linişteşte copilul. Ochii îi erau trişti, iar gura răsucită într-o expresie îndurerată. Şşşt! O să se termine. Îţi promit că o să se termine.

— De unde ştii?

— Şi eu am fost acolo, ai uitat?! îi răspunse lordul Vale şi luă încet sticla din mâna omului. Dacă am supravieţuit eu, o să supravieţuieşti şi tu. Trebuie să fii puternic!

— Dar tu vezi demonii? îi şopti atunci tânărul.

Lordul Vale închise ochii, aproape îndurerat.

— Cel mai bine e să-i ignori. Să-ţi deschizi mintea spre lucruri mai vesele şi mai sănătoase. Nu trebuie să rămâi blocat în gândurile morbide şi infernale. Altfel o să-ţi

invadeze cu totul sufletul şi o să te tragă în jos după ei.

Bărbatul necunoscut se lăsă să alunece pe peretele de care stătea sprijinit. Încă mai părea nefericit, dar măcar i se mai descreţise fruntea.

— Tu mă înţelegi, Lord Vale. Nimeni altcineva nu mă înţelege.

Apoi, din celălalt capăt al holului, îşi făcu apariţia un lacheu care îi făcu un semn lordului Vale. Acesta încuviinţă simplu din cap.

— Te aşteaptă trăsura. Omul acesta te va conduce la ea, zise şi-şi aşeză mâna pe umărul necunoscutului. Du-te acasă şi odihneşte-te! Te voi vizita mâine-dimineaţă şi vom merge împreună să călărim prin Hyde Park, prietene.

Tânărul oftă şi se lăsă condus de lacheu.

Lordul Vale se uită după ei până când dispărură după colţ. Iar după aceea îşi lăsă capul pe spate şi luă o înghiţitură lungă din sticla de vin a prietenului său.

— Fir-ar a naibii! murmură el, după ce coborî sticla, cu gura schimonosită de durere – sau poate de o emoţie mai greu de înţeles. Lua-o-ar dracu’ de treabă!

Şi după aceea se întoarse şi plecă.

O jumătate de oră mai târziu, îl văzu din nou pe lordul Vale. În sala de bal, şoptindu-i ceva la ureche doamnei Redd. Lui Melisande aproape că nu-i venise să creadă că ticălosul acesta uşuratic era acelaşi bărbat care-şi alinase mai devreme prietenul. Şi probabil nu ar fi crezut, dacă nu ar fi văzut asta cu ochii ei. Dar văzuse.

Şi implicit înţelesese. Înţelesese adevărul – în ciuda lui Timothy şi a lecţiei dure pe care o învăţase despre dragoste, suferinţă şi pierdere. Era un bărbat care-şi ţinea secretele la fel de bine ascunse ca şi ea. Iată un bărbat de care avea să se îndrăgostească fără speranţă – *fără cea mai mică speranţă.*

Aşa că îl iubise timp de şase ani, chiar dacă ştiuse foarte bine că el nu avea nici cea mai mică idee cine era ea. Stătuse deoparte şi privise cum Emeline se logodise cu lordul Vale. Şi nici măcar nu clipise. La urma urmei, ce rost

ar fi avut să jelească după un bărbat care nu avea să fie niciodată al ei? Iar apoi stătuse din nou pe margine şi privise cum se logodise cu insipida Mary Templeton. Şi fusese la fel de senină ca prima dată – cel puţin pe dinafară. Dar cu o zi urmă, în biserică, atunci când îşi dăduse seama că Mary chiar îl părăsise pe lordul Vale, ceva sălbatic şi incontrolabil crescuse în pieptul ei. „De ce nu?" îşi spusese. „De ce să nu încerci să-l revendici pentru tine?"

Şi exact asta făcuse.

Melisande înclină uşor nasturele şi lumina lumânărilor se reflectă de pe suprafaţa lucioasă. Trebuia să aibă foarte, foarte mare grijă cum va proceda cu lordul Vale. Fiindcă ştia foarte bine că pentru ea dragostea reprezenta călcâiul lui Ahile. Aşa că nu trebuia să-i arate ce simţea cu adevărat – nici prin cuvinte, nici prin fapte. Melisande deschise tabachera şi puse cu grijă nasturele înăuntru.

Se dezbrăcă şi stinse lumânările, după care se întinse în pat. Ridică apoi cuvertura şi-l lăsă pe Mouse să se cuibărească. Patul se zgudui în timp ce câinele se răsuci de câteva ori şi în cele din urmă se culcă undeva mai jos, cu spatele lui moale şi cald lipit de gambele ei.

Melisande se holbă în întuneric. În curând nu va mai împărţi patul cu micuţul Mouse. Întrebarea însă era alta… oare va putea să stea cu Jasper fără ca el să-şi dea seama de dragostea imensă pe care o simţea pentru el? Gândul acela o făcu să se cutremure, aşa că închise ochii şi încercă să adoarmă.

*

O săptămână mai târziu, Jasper îşi opri cei doi cai cenuşii în faţa conacului domnului Harold Fleming şi sări jos din faetonul său. Din *noul* său faeton. Trăsurica aceea era înaltă şi elegantă şi avea nişte roţi absolute enorme – în plus, cumpărarea ei îl costase o mică avere. Aşa că era destul de nerăbdător să o conducă pe domnişoara Fleming la un musical în după-amiaza aceea. Nu se putea spune că

era la fel de entuziasmat în privinţa spectacolului în sine, desigur, dar se gândea că tot trebuia să ajungă undeva, de vreme ce conducea noul faeton.

Îşi înclină fercheş tricornul, se grăbi să urce scările şi ciocăni la uşă. Zece minute mai târziu se afla într-o bibliotecă cu un aspect destul de anost, în timp ce o aştepta pe logodnica lui să coboare. De fapt, mai văzuse biblioteca aceea cu patru zile în urmă, când îl vizitase pe domnul Fleming ca să discute problema căsătoriei. Fuseseră trei ore destul de plictisitoare, înveselite numai de faptul că domnişoara Fleming avusese dreptate: chiar avea o zestre excelentă. Cu toate astea, ea nu apăruse deloc pe timpul vizitei lui. Nu că ar fi fost obligată să-şi facă apariţia în timpul unei astfel de întâlniri de afaceri – de fapt, de obicei era de preferat ca doamna în cauză să fie absentă. Dar chiar şi aşa, prezenţa ei ar fi fost o pauză bine-venită.

Jasper se plimbă prin bibliotecă şi cercetă rafturile. Toate cărţile păreau să fie în latină şi tocmai se întreba dacă domnul Fleming chiar citea în latină sau dacă pur şi simplu le cumpărase de-a valma de la vreun negustor, la reducere, când intră domnişoara Fleming, trăgându-şi mănuşile. Nu o mai văzuse din dimineaţa aceea din sacristie, dar avea aceeaşi expresie: un amestec de hotărâre şi uşoară dezaprobare. În mod ciudat, i se părea ceva destul de fermecător.

Jasper făcu o plecăciune elegantă.

— A, draga mea, eşti la fel de încântătoare ca o adiere de vânt într-o zi însorită. Rochia aceea îţi subliniază frumuseţea la fel cum un inel de aur scoate în evidenţă o piatră de rubin.

Ea înclină uşor capul.

— Comparaţia ta nu mi se pare tocmai corectă… Rochia mea nu are o culoare aurie, şi eu nu sunt un rubin.

Zâmbetul lui Jasper se lărgi imediat dezvăluindu-i dinţii.

— Poate, dar nu am nicio îndoială că virtutea ta va demonstra că eşti un rubin printre femei.

— Înţeleg, zise ea şi îi zvâcniră buzele. Dar nu-şi putea da seama dacă de enervare sau de amuzament. Ştii, nu am înţeles niciodată de ce în Biblie nu există un citat asemănător care să instruiască şi soţii…

El scoase un sunet vag dezaprobator, după care zise:

— Ai grijă! Te apropii periculos de mult de o blasfemie. Şi-n plus, nu este de la sine înţeles că toţi soţii sunt virtuoşi?

— Hmm! pufni ea. Bine, dar atunci cum explici faptul că rochia mea nu este aurie?

— Poate că nu este aurie, dar culoarea este… ăăă… Şi, din păcate, la asta cam rămase fără idei. Pentru că adevărul era că rochia domnişoarei Fleming avea culoarea balegii de cal.

Domnişoara Fleming arcui atunci uşor dintr-o sprânceană.

Jasper îi luă imediat mâna înmănuşată, făcu o plecăciune deasupra ei şi inspiră mirosul de flori de portocal al parfumului ei, în timp ce se gândea ce să-i mai spună. Dar tot ce-i veni în minte era că parfumul senzual contrasta puternic cu rochia ei simplă. Cu toate astea, părea totuşi un stimulent pentru creierul său, pentru că, după ce se îndreptă, îi zâmbi fermecător şi zise:

— Culoarea rochiei tale îmi aminteşte de o stâncă sălbatică pe timp de furtună.

Dar expresia domnişoarei Fleming rămase la fel de sceptică.

„A naibii fată!”, se gândi el şi-i aşeză mâna în scobitura cotului său.

— Serios?

— Da.

— Cum aşa?

— Este o culoarea exotică şi misterioasă.

— Şi eu care credeam că este un simplu maro.

— Nicidecum, zise el şi făcu ochii mari, mimând uimirea. Să nu spui niciodată „un simplu maro”. Poate are culoarea cenuşii sau a lemnului de stejar, sau a pielii de

căprioară… sau poate chiar a blănii unei veveriţe… dar în niciun caz nu este „un simplu maro”.

— Culoarea blănii unei veveriţe? întrebă ea şi îl privi strâmb în timp ce o conducea în jos pe scări. Acesta este un compliment, milord?

— Aşa cred, îi răspunse el. Cu siguranţă, mi-am dat toată silinţa să sune aşa. Dar poate că depinde şi ce părere ai tu despre veveriţe…

Se opriră în faţa faetonului şi o văzu încruntându-se în sus la banchetă.

— Veveriţele pot fi destul de drăgălaşe uneori.

— Uite, vezi! Cu siguranţă, a fost un compliment!

— Ce om prostuţ, şopti ea şi puse prudentă piciorul pe scăriţa din lemn din faţa faetonului.

— Dă-mi voie! O prinse de cot ca să o ajute să se echilibreze în timp ce se urca în trăsură, conştient că şi-ar fi putut petrece degetele în jurul braţului ei. Avea nişte oase foarte subţiri şi delicate. O simţi încordându-se când se aşeză şi se gândi că poate o neliniştea să călătorească într-o trăsură atât de înaltă. Ţine-te de margine! Nu ai de ce să-ţi faci griji! Şi-n plus, casa lui Lady Eddings nu e aşa departe de aici.

Afirmaţia aceea chiar îi smulse o încruntare reală.

— Nu mi-e frică.

— Sigur că nu, zise Jasper, după care se duse pe partea cealaltă şi urcă şi el în faeton.

Îi putea simţi trupul încordat şi nemişcat lângă al lui, în timp ce luă hăţurile şi dădu bice cailor s-o ia din loc. Una din mâinile ei zăcea moale în poala sa, în timp ce cu cealaltă se ţinea strâns de marginea trăsurii. Indiferent ce spunea logodnica lui, îşi putea da seama că îi era un pic teamă. Şi atunci simţi un strop de tandreţe pentru ea. Era o creatură foarte ţâfnoasă şi, cu siguranţă, detesta să-şi arate slăbiciunea.

— Eu cred că îţi plac foarte mult veveriţele, zise el ca să-i distragă atenţia.

— De ce spui asta? întrebă ea încruntându-se uşor.

— Pentru că porţi atât de des culoarea asta… culoarea veveriţelor. Şi din faptul că îţi plac atât de mult rochiile de culoarea veveriţelor, am dedus că îţi plac şi animalele. Poate chiar ai avut o veveriţă mică în copilărie, care alerga prin toată casă, enervându-le pe servitoarele şi pe doica ta.

— Ce avânt al imaginaţiei! zise ea. Culoarea este maro, după cum ştii şi tu foarte bine şi nu ştiu dacă îmi place neapărat… doar că m-am obişnuit cu ea.

Jasper îi aruncă atunci o privire pe furiş. Se uita încruntată la felul în care mânuia el hăţurile.

— Ele o poartă ca să se ascundă.

În clipa aceea îşi mută privirea de la mâinile la chipul lui şi se uită la el destul de amuzată.

— Aici m-ai pierdut, milord.

— Mă tem că tot despre veveriţe vorbeam. Îmi pare rău, dar dacă nu iniţiezi un alt subiect de conversaţie, o să continui să pălăvrăgesc despre ele până când ajungem la destinaţie. Veveriţele au culoarea pe care o au pentru că este mai greu de distins în pădure. Mă întreb dacă de asta o porţi şi tu…

— Ca să pot să mă ascund mai bine prin pădure?

De data asta zâmbetul ei deveni mai larg.

— Poate. Poate că vrei să zburzi din copac în copac printr-o pădure întunecoasă, ascunzându-te atât de fiare, cât şi de bietul, bietul om. Ce părere ai?

— Cred că nu mă cunoşti prea bine.

În momentul acela se întoarse şi se uită la ea. Îl privea amuzată, dar tot se mai ţinea bine cu mâna de marginea trăsurii.

— Da, presupun că ai dreptate.

Şi în clipa aceea realiză că îşi dorea cu adevărat să o cunoască pe creatura asta ţâfnoasă, care refuza să-şi arate teama.

— Eşti mulţumită de aranjamentele pe care le-am făcut eu şi fratele tău? o întrebă el. Cu o zi înainte se făcuse public anunţul căsătoriei şi peste trei săptămâni urmau să

facă pasul cel mare. Ştia foarte bine că majoritatea doamnelor nu ar fi agreat o logodnă atât de scurtă. Totuşi, continuă: Trebuie să îţi mărturisesc că ne-am războit mult şi din greu. La un moment dat chiar am crezut că oamenii care se ocupă de afacerile noastre o să ajungă să se încaiere. Dar, din fericire, fratele tău a evitat criza, aplicând repede şi bine tactica ceaiului şi a brioşelor.

— O, Doamne, bietul Harold!

— Bietul Harold ca bietul Harold, dar cum rămâne cu mine?

— Este absolut evident că eşti un sfânt printre oameni, îi răspunse ea.

— Mă bucur că îţi dai seama de asta, zise el. Aşadar, cum rămâne cu aranjamentele?

— Sunt mulţumită de ele, răspunse ea.

— Foarte bine, atunci, zise el şi îşi drese glasul. Ar trebui să-ţi spun că va trebui să plec din oraş mâine.

— A, da? Tonul ei era calm, însă mâna pe care o ţinea în poală se strânsese într-un pumn.

— Da, mă tem că nu am de ales. De câteva săptămâni tot primesc scrisori de la administratorul moşiei mele, care mă informează că este nevoie disperată de prezenţa mea acolo pentru a rezolva un soi de litigiu. Din păcate, nu le mai pot ignora. Suspectez că Abbott, vecinul meu, şi-a lăsat iarăşi arendaşii să construiască pe terenul meu, îi mărturisi el. Face asta cam o dată la zece ani… încearcă să-şi extindă graniţele. Are deja optzeci de ani şi procedează la fel de o jumătate de secol. Obişnuia să-l scoată din minţi pe tata.

Interveni apoi o pauză scurtă, timp în care ghidă trăsura pe o stradă mai mică.

— Ai idee când o să te întorci? îl întrebă logodnica lui.

— Cam într-o săptămână. Sau poate două.

— Înţeleg.

Se uită din nou la ea şi observă că strângea din buze. Oare şi-ar fi dorit să rămână? Femeia asta era la fel de enigmatică precum Sfinxul.

— Dar, cu siguranţă, o să mă întorc în timp util pentru

nunta noastră.

— Normal, murmură ea.

Jasper ridică privirea şi observă că ajunseseră deja la Lady Eddings. Aşa că opri caii, aruncă hăţurile unui grăjdar care aştepta în apropiere, după care sări jos. În ciuda iuţelii lui, când ajunse pe partea ei de trăsură, domnişoara Fleming se ridicase deja în picioare. Iar treaba asta îl cam enerva. Cu toate astea, îi întinse mâna.

— Dă-mi voie să te ajut să cobori!

Dar ea îi ignoră cu încăpăţânare mâna întinsă. Şi cu degetele încă strângând marginea trăsurii, coborî prudentă un picior şi îl aşeză jos, pe caldarâm.

Jasper simţea că se enervează. Nu avea decât să fie oricât de curajoasă voia, dar nu era necesar să-i dispreţuiască ajutorul. Aşa că se întinse şi îşi aşeză mâinile în jurul taliei ei subţiri şi calde. Ea gemu scurt, iar el o aşeză în faţa lui. Parfumul de flori de portocal pluti în aer.

— Nu era nevoie să faci asta, zise ea şi-şi scutură fustele.

— O, ba da, era, murmură el, după care îi trase mâna şi i-o aşeză în scobitura cotului său. Iar apoi o conduse spre uşile albe şi masive ale conacului Eddings. O să vedem un spectacol de teatru muzical. Nu crezi că este o modalitate absolut încântătoare de a ne petrece după-amiaza? Eu, unul, sper să auzim balade ţărăneşti despre domniţe care se aruncă în fântâni! Dar tu?

Domnişoara Fleming îi aruncă imediat o privire neîncrezătoare, însă un majordom elegant le deschise. Aşa că Jasper îi rânji logodnicei sale şi o grăbi înăuntru. Era nerăbdător, dar nu la perspectiva de a asculta o muzică enervantă şi nici măcar de a se afla în compania domnişoarei Fleming – oricât de interesantă era ea. Nu. Ci pentru că spera să se întâlnească acolo cu Matthew Horn. Acesta era un vechi prieten de-al său şi un veteran din armata Maiestăţii Sale şi – poate cel mai important – se număra printre puţinii supravieţuitori ai masacrului de la Spinner’s Falls.

*

Melisande stătea pe scaunul ei şi încerca să se concentreze la fata care cânta. Ştia că panica aceea îngrozitoare ar fi dispărut în cele din urmă, dacă rămânea nemişcată şi închidea ochii. Singura problemă era că nu anticipase cât de multe bârfe va stârni logodna lor neaşteptată în rândul societăţii. Iar ea şi Jasper deveniseră centrul atenţiei tuturor, de cum păşiseră în casa lui Lady Eddings. Şi din clipa aceea Melisande nu-şi dorise nimic mai mult decât să se evapore şi să dispară. *Detesta* îngrozitor de mult să fie în centrul atenţiei. O făcea să transpire şi să-i fie cald. În plus, gura i se usca şi îi tremurau mâinile. Şi cel mai rău lucru dintre toate era că părea mereu să-şi piardă capacitatea de a vorbi inteligent. Aşa că nu făcuse altceva decât să se holbeze prosteşte la doamna Pendleton, în clipa în care femeia aceea oribilă sugerase că probabil lordul Vale fusese pur şi simplu disperat să-şi găsească o soţie, dacă îi făcuse o astfel de propunere lui Melisande. Cu siguranţă în noaptea aceea, când se va băga în pat să se culce, îi vor veni în minte cel puţin şase replici tăioase pe care i le-ar fi putut spune femeii. Doar că în clipa aceea simţea că era cuminte ca o oiţă şi că nu avea nimic mai inteligent de spus, în afară de „beee”.

Lordul Vale, care stătea lângă ea, se aplecă uşor şi îi şopti răguşit şi nu prea încet:

— Crezi că e păstoriţă?

„Beee?” se gândi Melisande şi se întoarse clipind spre el.

El îşi dădu ochii peste cap.

— *Ea!*

Înclină uşor capul în direcţia spaţiului liber de lângă clavecin, unde stătea fiica cea mai mică a lui Lady Eddings. Fata cânta destul de bine. Dar biata de ea purta o crinolină enormă, o bonetă urâtă şi pe deasupra mai ducea şi o găleată în mână.

— Doar nu are cum să fie servitoare, nu? întrebă lordul Vale. Lui nu-i fusese prea greu să se adapteze la noua lor notorietate şi răsese zgomotos, când fusese prins la înghesuială de câţiva domni, înainte de începerea spectacolului. Iar acum bâţâia din piciorul stâng, la fel ca un băieţel plictisit, care era obligat să participe la o slujbă religioasă. Mă gândesc că ar fi trebuit să ducă mai degrabă o servantă de cărbune, dacă ar fi fost servitoare… deşi probabil aceea ar fi fost un pic cam grea.

— Este lăptăreasă, murmură Melisande.

— Serios? se miră el şi sprâncenele lui stufoase se apropiară. Dar nu prea are cum să fie lăptăreasă cu crinolina aceea… nu?

— Şşşt! şuieră cineva din spatele lor.

— Vreau să spun… şopti lordul Vale, dar de data aceea ceva mai încet… nu i-ar călca vacile pe fuste? Nu pare deloc o ţinută practică. Nu că eu aş şti prea multe despre vaci sau lăptărese, dar îmi place foarte mult brânza.

Melisande îşi muşcă buza, încercând să reziste unui impuls neobişnuit de a chicoti. Ce ciudat! Ea nu era deloc genul care să chicotească. Se uită la lordul Vale din colţul ochiului şi observă că o privea.

Zâmbea şi se apleca spre ea. Îi putea simţi respiraţia mângâindu-i obrazul.

— Pur şi simplu ador brânza şi strugurii… mai ales pe cei negri şi roşii, rotunzi, care îţi explodează în gură dulci şi suculenţi. Ţie îţi plac strugurii?

În ciuda faptului că rostise nişte cuvinte destul de simple şi de nevinovate, o făcuse cu atât de mult patos, încât lui Melisande îi fu absolut imposibil să nu se îmbujoreze. Şi dintr-odată îşi aminti că îl mai văzuse făcând asta şi cu altă ocazie: aplecându-se spre o doamnă şi şoptindu-i la ureche lucruri păcătoase. Ba chiar îl văzuse făcând asta de nenumărate ori de-a lungul anilor. La nenumărate doamne şi pe la nenumărate petreceri. Doar că de data asta ceva era diferit.

Pentru că în momentul acela *ea* era cea cu care flirta.

Aşa că îşi îndreptă spatele şi îşi mută sfioasă privirea spre podea, după care zise:

— Da, îmi plac strugurii… Dar cred că îmi place şi mai mult zmeura, care nu mi se pare la fel de dulce. Şi uneori mai găseşti câte una mai tare, din care trebuie să… muşti cu simţ de răspundere.

Ridică ochii şi se uită la el. Îl găsi studiind-o gânditor, de parcă nu ar fi ştiut ce să creadă despre ea. Melisande îi susţinu privirea, ca un soi de provocare sau de avertizare tăcută, nu era prea sigură, până când începu să respire mai greu, iar el să se îmbujoreze. El renunţase la zâmbetul lui nepăsător obişnuit – de fapt nu mai zâmbea deloc – şi văzu în ochii lui ceva serios, ceva întunecat.

Apoi publicul izbucni în aplauze, şi Melisande se sperie din cauza sunetului puternic. Lordul Vale îşi mută privirea şi momentul lor se risipi.

— Ai dori un pahar de punci? o întrebă el.

— Da, te rog, zise ea şi înghiţi apăsat.

După aceea îl privi ridicându-se în picioare şi îndepărtându-se cu paşi mari. Devenea din ce în ce mai conştientă de ce se petrecea în jur. În spatele ei, tânăra doamnă care le spusese să tacă bârfea cu o prietenă. Melisande o auzi rostind cuvântul „însărcinată”, aşa că înclină capul într-o parte, ca să nu le mai poată auzi şoaptele. Fiica lui Lady Eddings tocmai era felicitată pentru prestaţia ei. Lângă ea stătea un tânăr pistruiat, care-i ţinea loial găleata. Melisande îşi netezi fustele, mulţumită că nu se deranjase nimeni să vină să vorbească cu ea. Dacă era lăsată să stea cuminte pe scaun şi să-i observe pe oamenii din jur poate avea şi ea să se bucure de evenimente de acest fel.

Se întoarse şi îl zări imediat pe lordul Vale, undeva în apropierea mesei cu răcoritoare. Dar, la urma urmei, nici nu era greu de remarcat. Era cu o jumătate de cap mai înalt decât toţi ceilalţi domni din jurul său şi râdea în felul său obişnuit. Ţinea un braţ întins, iar paharul de punci din mâna lui ameninţa să se verse pe peruca domnului de lângă el.

Melisande zâmbi imediat – era şi greu să n-o facă, de vreme ce era atât de gălăgios. Dar apoi îl văzu schimbându-se la faţă. Era o modificare subtilă… o simplă îngustare a ochilor, zâmbetul său larg, puţin mai reţinut. Probabil nu observase nimeni altcineva din cameră. Dar ea observase. Aşa că îi urmări privirea. Tocmai intrase în salon un domn, care purta o perucă albă. Stătea de vorbă cu gazda lor, cu un zâmbet politicos pe chip. I se părea oarecum cunoscut, deşi nu avea nici cea mai mică idee de unde îl cunoştea. Omul avea o înălţime medie, o înfăţişare deschisă şi proaspătă şi o ţinută militară.

Se uită din nou la lordul Vale. Începuse să se încrunte, cu paharul de punci încă în mână. Tânărul ridică privirea, îl văzu pe lordul Vale şi apoi se scuză faţă de Lady Eddings. Se duse spre lordul Vale şi-i întinse mâna în semn de salut, însă chipul îi era sumbru. Melisande privi cum logodnicul ei îi strânge mâna omului şi apoi cum îl trage mai aproape de el, ca să-i şoptească ceva la ureche. După aceea se uită prin încăpere şi-i întâlni inevitabil privirea. La un moment dat, în timp ce traversase camera, îşi pierduse zâmbetul, iar acum chipul lui era lipsit de expresie. Îi întoarse spatele intenţionat şi-l trase după el şi pe nou-venit. Tânărul cu perucă albă se uită peste umăr şi lui Melisande i se tăie respiraţia, când îşi aminti în cele din urmă unde îl mai văzuse.

Era bărbatul pe care-l văzuse plângând în urmă cu şase ani.

Capitolul 3

După ce se termină şi ultima firimitură de plăcintă cu carne, bătrânul cerşetor se ridică şi se întâmplă un lucru extrem de ciudat. Îi căzură hainele acelea zdrenţăroase şi, dintr-odată.

Jack se pomeni că în faţa lui stătea un tânăr chipeş, îmbrăcat în straie strălucitoare.

— Mi-ai arătat bunătate, zise îngerul – pentru că ce altceva ar fi putut fi dacă nu un înger al Domnului? Aşa că am să te răsplătesc. Îngerul scoase apoi o cutiuţă mică de tinichea şi i-o aşeză în palmă lui Jack. De fiecare dată când ai nevoie de ceva deschide-o şi caută acolo... şi vei găsi exact ce ai nevoie.

După aceea se întoarse şi dispăru.

Jack clipi uimit, după care deschise cutiuţa şi se uită în interior. Şi-atunci izbucni în râs, pentru că înăuntru nu se afla nimic altceva, decât un pic de tutun. Băgă în buzunar tabachera aceea micuţă şi porni pe drumul lung care se întindea înaintea lui...

din *Jack Zâmbăreţul*

Trei săptămâni mai târziu, Melisande îşi ascundea mâinile în faldurile voluminoase ale rochiei de mireasă. În spatele ei se afla noua cameristă – Sally Suchlike – care se agita să-i aranjeze fustele.

— O, arătaţi absolut minunat, doamnă! zise Suchlike, în timp ce lucra.

Stăteau pe pridvorul închis al bisericii, chiar lângă naos. Orga începuse deja să cânte înăuntru şi în foarte scurt timp Melisande trebuia să intre în biserica aglomerată. Deja tremura de emoţie. Aproape toate stranele erau ocupate, chiar dacă nunta fusese anunţată cam din scurt.

— Când aţi ales prima dată rochia, m-am gândit că griul o să fie o culoare cam anostă, spuse Suchlike, dar trebuie să recunosc că străluceşte aproape ca şi când ar fi fost făcută din argint!

— Nu ţi se pare că e un pic prea mult? întrebă Melisande şi se uită în jos îngrijorată.

Rochia era un pic mai împodobită decât îşi dorise ea iniţial. Avea panglici gălbui, legate în funde micuţe de-a lungul decolteului rotund, iar în partea de jos, fusta era

desfăcută mult, dezvăluind o jupă cu foarte multe broderii gri, roşii şi galbene.

— O, nu! E foarte sofisticată! îi răspunse fata. Veni apoi în faţa lui Melisande şi se încruntă, examinând-o aşa cum ar fi făcut o bucătăreasă cu o halcă de carne de vită. Şi apoi zâmbi. Sunt sigură că lordul Vale o să fie absolut fermecat! La urma urmei, nu v-a mai văzut de-o groază de timp.

Melisande se gândi că nu era tocmai adevărat. Pe de altă parte, *trecuseră* câteva săptămâni bune de când nu-l mai văzuse pe viconte. Lordul Vale plecase a doua zi după spectacolul muzical de la Lady Eddings şi se întorsese la Londra abia cu o zi înainte. Melisande chiar se întrebase dacă nu stătuse atât de mult acolo ca s-o evite. Fusese destul de abătut la spectacol, după ce vorbise cu prietenul său şi nici măcar nu o prezentase omului. De fapt, prietenul dispăruse de îndată ce stătuseră de vorbă. Dar nimic din toate astea nu contau. La urma urmei, lordul Vale o aştepta în faţa altarului.

— Eşti gata? îi strigă Gertrude, care se grăbi din pragul uşii naosului, ca să-i mai aranjeze un pic fustele lui Melisande. O, draga mea, n-am crezut niciodată că o să apuc ziua aceasta! Dar absolut niciodată! Te căsătoreşti! Ba chiar cu un viconte! Cei din familia Renshaw sunt oameni foarte drăguţi şi nu există nici urmă de boală în sângele lor. Oh, Melisande!

Spre uimirea ei, Melisande o văzu pe atât de calma Gertrude cu lacrimi în ochi.

— Sunt atât de fericită pentru tine! exclamă apoi femeia şi o îmbrăţişă rigid, lipindu-şi scurt obrazul de al ei. Eşti gata?

Melisande îşi îndreptă spatele şi inspiră adânc înainte de a-i răspunde. Dar nici măcar tremuratul şi emoţiile nu puteau ascunde bucuria tăcută din vocea ei.

— Da, sunt.

*

Jasper luă o înghiţitură din felia lui de friptură de raţă şi cugetă că tradiţia micului dejun de nuntă era una extrem de ciudată. Stătea la masă cu un grup mare format din familie şi prieteni, toţi adunaţi acolo ca să sărbătorească iubirea. Dar în realitate ceea ce celebrau era fertilitatea. Pentru că, în definitiv, acesta era scopul dorit al unei asemenea uniuni: naşterea de copii.

Ei bine, adevărul era că se căsătorise în cele din urmă şi poate că nici nu avea de ce să privească mai departe de atât. Cu o zi înainte, în timp ce călărise înapoi spre Londra, se întrebase dacă nu cumva îşi amânase prea mult întoarcerea în oraş. Dacă domnişoara Fleming se săturase să fie ignorată? Dacă nici măcar nu se va mai obosi să vină la biserică pentru a rupe logodna? Fusese reţinut la Oxfordshire mult mai mult decât plănuise. Se găsise mereu ceva care să-i întârzie întoarcerea – ba un câmp, pe care administratorul său voia să i-l arate, ba un drum care avea nevoie urgentă de reparaţii… şi, ca să fie complet sincer, mai fusese şi hotărârea puternică pe care o citise în privirea logodnicei sale. Ochii ei căprui păreau să vadă mai departe de suprafaţă… păreau să privească dincolo de faţada lui veselă şi să vadă ce era ascuns în străfundurile sufletului său. La spectacolul de la Lady Eddings, trăise un moment de groază pură, când se întorsese şi observase că Melisande Fleming se uita la el şi la Matthew Horn. Şi îl înspăimântase gândul că poate ştia despre ce vorbeau.

Dar nu ştia. În clipa aceea Jasper era sigur de asta, aşa că luă o înghiţitură de vin rubiniu. Nu ştia ce se întâmplase la Spinner’s Falls şi cu ajutorul lui Dumnezeu poate nu va afla niciodată.

— E o nuntă grozavă, nu-i aşa? îi strigă un domn mai în vârstă, aplecându-se peste masă.

Jasper habar nu avea cine era domnul acela – pesemne era o rudă din partea miresei. Cu toate astea, rânji şi ridică paharul de vin.

— Mulţumesc, domnule. Şi eu mă simt foarte bine!

Apoi omul îi făcu cu ochiul.

— Ei bine, cred o să te simţi şi mai bine în noaptea nunţii, nu? De fapt, sunt sigur că o să te te simţi şi mai bine în *noaptea* nunţii! Ha!

Omul era atât de încântat de propria glumă, încât aproape îşi pierdu peruca gri de atâta râs.

Doamna mai în vârstă care stătea pe locul de vizavi de el îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Ajunge, William!

Jasper o simţi pe mireasa lui încremenind lângă el, aşa că înjură în şoaptă. Măcar îi mai revenise un pic culoarea în obraji.

În timpul ceremoniei se făcuse albă ca varul, iar el fusese pregătit să o prindă în braţe, în caz că leşina. Dar nu leşinase. În schimb, stătuse dreaptă ca un soldat în faţa plutonului de execuţie şi îşi rostise solemn jurămintele. Nu fusese tocmai expresia pe care ar fi sperat un mire să o vadă pe chipul miresei lui în ziua nunţii… dar, după ultimul fiasco, învăţase să nu mai fie atât de pretenţios cu astfel de lucruri.

Jasper îi strigă apoi bătrânului:

— N-ai vrea să ne povesteşti despre propria nuntă, domnule? Cred că ar fi destul de amuzant.

— Nu-şi mai aminteşte, zise bătrâna, înainte ca soţul ei să-şi revină suficient cât să vorbească.

— Era atât de beat, că a adormit înainte să mai ajungă în pat!

Toţi ceilalţi invitaţi izbucniră în râs.

— Of, Bess! strigă bătrânul printre hohote de râs. Ştii foarte bine că am fost extenuat la cât m-am ţinut după tine! După aceea se întoarse către o domnişoară de lângă el, dornic să-i împărtăşească amintirile lui. Am curtat-o zi şi noapte timp de patru ani şi…

Jasper aşeză încet paharul cu vin înapoi pe masă şi se uită spre mireasa lui. Domnişoara Fleming – *Melisande* – împingea mâncarea în nişte grămăjoare atent aranjate pe farfurie.

— Mănâncă, îi şopti el. Friptura de raţă nu-i deloc atât de îngrozitoare pe cât arată şi o să te facă să te simţi mai bine.

Ea nu se uită deloc la el, dar o simţi încordându-se.

— Sunt bine, mersi.

„Ce fată încăpăţânată!”

— Da, sunt sigur de asta, zise el încet. Dar erai albă ca varul în biserică... şi, la un moment dat, aproape străvezie... Nici nu pot să-ţi spun câte emoţii mi-a provocat treaba asta! Aşa că haide... fă-mi pe plac şi ia măcar o înghiţitură.

Melisande schiţă un zâmbet mic şi mâncă o bucăţică de friptură de raţă.

— Chiar tot ce spui trebuie să fie o glumă?

— Aproape tot. Ştiu că poate deveni plictisitor, dar ăsta sunt. Îi făcu semn lacheului de lângă ei, iar când omul se aplecă uşor, zise: Te rog, umple cu vin paharul vicontesei.

— Mulţumesc, şopti ea, după ce omul îi turnă vin. Nu sunt, să ştii.

— Ce nu sunt?

— Glumele tale, zise ea scurt şi se uită spre el. În ochii ei oblici se instalase o privire misterioasă. Nu sunt deloc plictisitoare. De fapt, chiar îmi plac. Sper doar că vei putea suporta faptul că sunt o fire mai rezervată.

— Dacă vei continua să te uiţi la mine aşa, voi îndura totul admirabil, îi şopti el.

Melisande îi susţinu privirea şi sorbi din vin, iar el o văzu cum înghite, scobitura gâtului ei era fină şi vulnerabilă. Se va culca diseară cu femeia asta pe care nu o cunoştea aproape deloc, îi va acoperi trupul cu al lui şi-i va pătrunde carnea netedă şi caldă şi o va face nevasta lui.

Era un gând ciudat la masa asta civilizată. Ciudat şi în acelaşi timp plăcut de excitant. Ce lucru straniu era căsătoria între oamenii de rangul său! În multe feluri semăna cu împerecherea cailor de rasă. Armăsarul şi iapa erau aleşi în funcţie de linia de sânge, după care erau

aşezaţi aproape unul de celălalt, în speranţa că vor urma cursul firesc al naturii şi vor da naştere altor cai. Sau altor aristocraţi, după caz.

Zâmbi apoi uitându-se la noua lui mireasă şi se întrebă ce părere ar fi avut dacă i-ar fi împărtăşit gândurile sale despre împerecherea cailor şi căsătoriile aristocratice. Din păcate, era un subiect mult prea riscant pentru urechi feciorelnice. Dar altele nu. Aşa că o întrebă:

— Îţi place vinul, milady?

— Este acrişor, înţepător şi doar un pic dulce de la boabele de struguri, zise ea şi zâmbi uşor. Aşa că, da, îmi place.

— Minunat! murmură Jasper şi lăsă pleoapele să îi cadă leneşe, închizându-se pe jumătate. Vezi tu… ca soţ, este datoria mea să mă asigur că toate dorinţele tale sunt îndeplinite… indiferent cât de mici ar fi.

— Serios?

— O, da.

— Şi atunci care este datoria mea ca soţie?

„Să-mi faci copii”. Dar ar fi fost un răspuns mult prea direct pentru a-i da glas. Acesta era un moment menit flirturilor nevinovate şi glumelor, nu al exprimării realităţilor dure ale unei căsnicii precum a lor.

— Milady, singura ta datorie împovărătoare este aceea de a fi frumoasă şi de a-mi bucura sufletul şi casa.

— Dar cred că e posibil să mă plictisesc repede cu astfel de îndatoriri uşoare. Voi avea nevoie să fac mai multe lucruri decât doar să fiu frumoasă pentru tine. Sorbi din vin, după care lăsă jos paharul. În timp ce făcea asta, scoase uşor vârful limbii pentru a linge încet o picătură de lichid rubiniu, care-i rămăsese pe buza de jos. Poate ai putea inventa o îndatorire mai dificilă pentru mine?

Jasper inspiră adânc, pentru că în clipa aceea întreaga lui atenţie se mutase spre buza ei de jos.

— Milady, mi se învârt multe posibilităţi prin minte. Gândurile mele zboară în toate părţile, oscilând între mai multe variante, fără a zăbovi însă asupra nici uneia… dar

trebuie să recunosc că unele dintre ele sunt destul de tentante. Tu nu ai să-mi oferi niciun exemplu despre care ar trebui să fie îndatoririle unei soţii?

— O, ba da, aş avea nenumărate exemple, zise ea cu un zâmbet pe buze. Nu ar trebui să fiu supusă şi să te cinstesc?

— O, dar acestea sunt îndatoriri la fel de uşoare… şi ai spus chiar tu că vrei una mai dificilă.

— Să fii supusă s-ar putea să nu fie mereu cea mai uşoară datorie, şopti ea.

— Ei bine, cu mine va fi! Nu-ţi voi cere mai mult decât să-mi zâmbeşti şi să-mi faci ziua mai frumoasă. Mi te vei supune în privinţa asta?

— Da.

— Atunci deja simt un exces de onoare conjugală. Dar parcă îmi mai amintesc şi un alt jurământ…

— Să te iubesc, zise ea şi lăsă în jos privirea, cu modestie feciorelnică.

El nu îi mai putu vedea expresia.

— Da, asta, zise el încet. Dar mă tem că a mă iubi este o sarcină mai grea decât oricare altă îndatorire de soţie… uneori poate fi extrem de dificil… Aşa că nu te voi învinovăţi cu nimic, dacă vei alege să nu o îndeplineşti. Dar m-ai putea admira, în schimb… dacă îţi convine mai mult treaba asta.

— Dar eu sunt o femeie de onoare şi am făcut un jurământ, zise ea.

Jasper se uită la ea, încercând să-şi dea seama dacă îl lua peste picior sau dacă era ceea ce simţea cu adevărat – asta dacă simţea ceva.

— Aşadar, mă vei iubi?

Ea ridică uşor din umeri.

— Desigur.

Ridică paharul în direcţia ei.

— Atunci poţi să mă consideri deja cel mai norocos om în viaţă.

Dar în clipa aceea, ea doar îi zâmbi – parcă plictisită

de acel joc al cuvintelor.

Jasper sorbi din paharul său de vin. Oare ea aştepta cu nerăbdare noaptea nunţii? Sau poate o îngrozea? Mai degrabă era ultima variantă, decât prima. Chiar şi la vârsta ei – mai înaintată decât a majorităţii mireselor – cu siguranţă ştia foarte puţine despre actul fizic dintre un bărbat şi o femeie. Şi poate că lucrul acesta era parţial responsabil şi pentru paloarea chipului ei de mai devreme. Trebuia să ţină minte să se mişte încet în noaptea aceea şi să nu facă nimic care ar fi putut s-o sperie sau s-o dezguste. La urma urmei, îi spusese cu gura ei că era o femeie rezervată – în ciuda faptului că avea câte o replică ţâfnoasă pentru orice. Poate ar fi fost mai bine să amâne cu o zi sau două consumarea căsătoriei, ca să aibă timp să se mai obişnuiască cu el. Dar acela era un gând deprimant.

Clătină din cap şi alungă orice gânduri descurajatoare, după care mai luă o înghiţitură de friptură de raţă. La urma urmei, era ziua nunţii lui.

*

— O, a fost o nuntă minunată, milady, zise Suchlike visătoare în seara aceea, în timp ce o ajută pe Melisande să se dezbrace de rochie. Nu-i aşa că domnul arăta foarte bine în redingota aceea roşie cu broderie? Era atât de înalt... şi avea nişte umeri atât de frumoşi şi laţi! Nu cred că are nevoie să folosească deloc căptuşeală la umeri, nu credeţi?

— Hmm, murmură Melisande.

Umerii lordului Vale se numărau printre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el, dar fizicul noului ei soţ nu părea un lucru potrivit de discutat cu camerista sa. Îşi scoase apoi jupele. Suchlike le aşeză pe un scaun şi începu să-i dezlege corsetul lui Melisande.

— Şi vă amintiţi când lordul Vale a aruncat toate monedele acelea mulţimii? Ce om bun este! Ştiaţi că a dat câte o guinee fiecărui servitor din casă, milady? Chiar şi micuţului lustragiu?

— Serios?

Melisande îşi reţinu un zâmbet, gândindu-se că toate astea trădau natura simţitoare a lordului Vale. În fond, nu o surprindea deloc. Se frecă într-un punct dureros de la subsuoară, unde o împunsese corsetul, apoi îşi puse cămaşa de noapte şi se aşeză la măsuţa de toaletă, unde îşi dădu jos ciorapii.

— Bucătăreasa spune că lordul Vale este un stăpân foarte bun şi amabil. Plăteşte salariile regulat şi nu ţipă deloc la servitoare, cum fac alţi domni.

Suchlike netezi corsetul, după care îl aşeză cu grijă într-un dulap mare şi sculptat din colţul camerei.

Camerele vicontesei din conacul Renshaw fuseseră închise de când murise tatăl lordului Vale, şi mama sa se mutase la reşedinţa din Londra. Cu toate acestea, era mai mult decât evident că doamna Moore, administratoarea, era o femeie foarte competentă. Camerele fuseseră curăţate minuţios, tâmplăria din lemn de culoarea mierii fusese proaspăt ceruită şi strălucea, draperiile bleumarin cu auriu fuseseră periate şi aerisite şi chiar şi covoarele fuseseră scoase afară şi bătute de praf.

Dormitorul nu era o încăpere foarte mare, însă arăta destul de frumos. Pereţii erau văruiţi într-o nuanţă liniştitoare de alb-crem, iar covoarele erau bleumarin, cu nişte modele minunate aurii şi rubinii. Şemineul era şi el micuţ, dar minunat – din plăci de gresie albastru cobalt şi cu o poliţă din lemn alb. În faţa lui erau aşezate două fotolii cu picioare aurite şi între ele se afla o măsuţă cu blatul din marmură. Într-o parte a camerei era o uşă care ducea *spre* camerele vicontelui – dar Melisande nu zăbovi prea mult cu privirea asupra ei. Iar pe peretele opus o altă uşă mai mică, care ducea spre garderobă. Dincolo de ea se afla salonul ei privat. Din când în când, se mai auzea câte un scârţâit din garderobă, dar îl ignora cu stoicism. Una peste alta, camerele erau foarte confortabile şi frumoase.

— Aşadar, i-ai cunoscut pe ceilalţi servitori? o întrebă Melisande, ca să-şi distragă atenţia de la uşa care unea

camera ei de cea a lordului Vale, la care îi venea să se uite ca o nătăfleaţă îndrăgostită.

— Da, milady, răspunse Suchlike, după care veni şi începu să-i desfacă părul. Majordomul, domnul Oaks, este foarte sever, dar pare un om bun. Doamna Moore spune că îi respectă sincer judecata. La parter sunt şase servitoare, iar la etaj cinci şi nici nu ştiu cât de mulţi lachei.

— Eu am numărat şapte, murmură Melisande. În după-amiaza aceea i se prezentase tot personalul casei, dar ştia că va mai dura până să reţină numele şi îndatoririle fiecăruia în parte. Aşadar, s-au purtat toţi frumos cu tine?

— O, da, doamnă, răspunse Suchlike, după care rămase tăcută o clipă, în timp ce scotea numeroasele ace de păr care îi ţinuseră coafura. Deşi…

Melisande se uită atunci la camerista ei micuţă în oglinda măsuţei de toaletă. Suchlike era încruntată.

— Da…?

— O, nimic, milady, zise ea. Dar adăugă imediat: Doar domnul ăla, Pynch. Eu stăteam acolo politicoasă în timp ce domnul Oaks făcea prezentările şi acel domn Pynch se uita de sus la mine… şi mai are şi un nas foarte mare. Nu cred că asta-i ceva cu care să se mândrească atât de mult! Şi-apoi îmi spune pe o voce răguşită: „Nu eşti cam tânără pentru o cameristă?” Şi aş vrea să ştiu şi eu… de ce ar fi asta treaba lui?

Melisande clipi uimită. Nu o mai văzuse niciodată pe Suchlike simţindu-se jignită de ceva sau de cineva.

— Dar cine este acest domn Pynch?

— Este valetul lordului, zise Suchlike. Luă apoi peria şi o trecu prin părul lui Melisande cu mişcări ferme. Un ţărănoi mare cât un munte, care nu are deloc păr. Bucătăreasa a spus că a luptat împreună cu lordul Vale în războiul din Colonii.

— Atunci înseamnă că lucrează de mulţi ani pentru lordul Vale.

Suchlike îi împletea părul cu mişcări rapide şi sigure.

— Oricum ar fi, eu cred că e prea plin de el. N-am

întâlnit niciodată un om mai puţin amabil, mai arogant sau mai *nesuferit.*

Uşa dintre dormitorul lui Melisande şi cel al vicontelui se deschise brusc şi lordul Vale îşi făcu apariţia. Purta un halat stacojiu peste pantaloni şi cămaşă.

— A! Se pare că am venit prea devreme. O să mă întorc mai târziu, da?

— Nu e nevoie, milord, zise Melisande, încercând să vorbească fără să-i tremure vocea. Îi era greu să nu se holbeze la el. Avea cămaşa descheiată la guler, iar bucăţica aceea de piele dezgolită avea un efect devastator asupra ei. Asta e tot, Suchlike.

Camerista făcu o reverenţă scurtă, brusc foarte tăcută în prezenţa noului ei stăpân. Se grăbi spre uşă şi ieşi.

Lordul Vale se uită după ea mirat.

— Sper că nu am speriat-o pe micuţa ta cameristă.

— Nu, deloc, e doar emoţionată să fie într-o casă nouă.

Melisande îl urmări în oglindă cum păşea prin camera ei, ca o bestie exotică. Ea era *soţia* lui. Abia se abţinu să nu râdă în hohote la acest gând.

El se îndreptă agale spre şemineu şi se uită la un ceas mic de porţelan, aşezat pe poliţă.

— Chiar nu am vrut să te deranjez în timp ce îţi făceai toaleta de seară. Nu mă pricep deloc la a estima timpul. Dacă preferi, pot să mă întorc peste o jumătate de oră.

— Nu, sunt complet pregătită, zise ea, după care inspiră adânc, se ridică şi se întoarse spre el.

Se uită la ea, plimbându-şi privirea peste cămaşa ei de noapte tivită cu dantelă. Era destul de voluminoasă, dar aproape transparentă, aşa că simţea cum i se strânge stomacul sub atingerea ochilor lui.

După aceea, lordul Vale clipi şi îşi mută privirea.

— Poate ai dori nişte vin?

O încercă atunci un mic fior de dezamăgire, pe care însă nu-l lăsă să se vadă. Aşa că doar încuviinţă din cap.

— Da, mi-ar plăcea.

— Excelent. Se duse la masa de lângă şemineu, pe care se afla o carafă şi turnă în două pahare.

Melisande se apropie de şemineu. El îi întinse un pahar.

— Poftim!

— Mulţumesc. Melisande luă paharul şi sorbi. Oare avea şi el emoţii? Jasper se uita în foc, aşa că ea se lăsă într-unul din fotoliile aurite şi-i făcu semn spre celălalt. Te rog, n-ai vrea să iei loc, milord?

— O, ba da. Se aşeză şi goli jumătate din conţinutul paharului său. După aceea se aplecă în faţă brusc şi lăsă paharul să-i atârne din degete, între picioare. Uite ce este… m-am gândit toată ziua cum să spun asta în mod cuviincios şi tot nu mi-am dat seama cum să fac, aşa că o s-o spun direct. Ne-am căsătorit destul de repede şi eu am fost plecat cea mai mare parte a logodnei noastre… E vina mea şi îmi pare rău! Dar din cauza asta, nu am prea avut timp să ne cunoaştem aşa cum se cuvine, aşa că mă gândeam că… ăăă…

— Da?

— Că poate ai vrea să mai aşteptăm. În cele din urmă ridică ochii şi o privi cu ceva ce aducea foarte mult a milă. Este decizia ta… aşa că te las pe tine să te hotărăşti.

Şi apoi, ca o lumină orbitoare îngrozitoare, îi trecu prin minte că poate el nu o considera suficient de atrăgătoare, încât să-şi dorească să se culce cu ea. Şi, la urma urmei, de ce ar fi considerat-o atrăgătoare? Era înaltă, destul de slabă şi nu avea o siluetă prea voluptuoasă. Flirtase cu ea, într-adevăr… dar, pe de altă parte, el flirta cu *toate* femeile pe care le întâlnea – indiferent de rang. Nu însemna nimic. Se uită la el tăcută. Oare ce trebuia să facă? Dar ce *ar fi putut* să facă? Se căsătoriseră abia în dimineaţa aceea şi nu era nimic care să poată schimba asta.

Ea nu voia să schimbe asta.

Dar în timp ce ea era chinuită de această constatare îngrozitoare, el continuase să vorbească: aşa că putem să

mai aşteptăm puţin... o lună sau chiar două... sau oricât timp îţi doreşti pentru că...

— Nu.

El se opri brusc.

— Poftim?

Dacă ar mai fi aşteptat, erau şanse mari ca această căsătorie să nu se mai consume niciodată. Şi ăsta era ultimul lucru pe şi-l dorea ea, dar şi ultimul lucru pe care *spusese* că şi-l dorea *el.* Nu putea permite să se întâmple una ca asta.

Aşa că lăsă paharul pe măsuţa din faţa focului şi zise:

— Nu vreau să mai aşteptăm.

— ... înţeleg...

Se ridică şi se duse în faţa lui. El se uită în sus la ea cu ochii săi albaştri şi strălucitori. Îşi goli apoi paharul, îl lăsă jos şi se ridică şi el, obligând-o să se uite în sus ca să-i poată vedea chipul.

— Eşti sigură?

Dar ea doar ridică din sprâncene. Nu avea de gând să îl implore. Apoi încuviinţă şi el din cap, strânse din buze, o luă de mână şi o conduse spre pat. Melisande deja tremura, de la simpla atingere a mâinii lui. Dar în clipa aceea nu se obosi să-şi ascundă reacţia. El dădu la o parte cuvertura şi îi făcu semn să se urce în pat. Ea se întinse, încă purtând cămaşa de noapte, şi îl privi scoţând din buzunarul de la halat o cutiuţă mică, pe care o aşeză pe noptieră. Apoi îşi scoase halatul şi pantofii.

Patul se înclină sub greutatea lui când se urcă lângă ea. Trupul lui era mare şi cald şi se întinse ca să-i atingă mâneca. Doar atât. Pentru că simţea că avea să-i explodeze inima dacă ar fi atins orice altă parte din el. Se aplecă spre ea şi-şi atinse buzele de ale ei. Melisande închise ochii, lăsându-se copleşită de extaz. O, Doamne, Dumnezeule! *În sfârşit!* În clipa aceea gusta dintr-un *cherry* dulce, după ce trăise toată viaţa într-un deşert uscat şi singuratic. Gura lui se mişca blând, dar ferm pe a ei, iar buzele lui aveau gustul înţepător al vinului. Îşi aşeză apoi

mâna mare şi caldă pe sânul ei, prin materialul cămăşii de noapte şi asta o făcu să se înfioare.

Ea întredeschise buzele ca o invitaţie tăcută, dar el îşi retrase capul. Se uită în jos, agitându-se între corpurile lor.

— Jasper, şopti ea.

— Şşşt, zise el şi o sărută pe frunte. În curând o să se termine.

Se întinse după cutiuţa de pe noptieră şi o deschise. Înăuntru se afla un fel de alifie. Îşi băgă degetul în ea, după care mâna lui dispăru din nou între trupurile lor.

Melisande se încruntă. Să se termine repede nu era tocmai ceea ce sperase ea.

— Eu…

Dar el îi ridicase deja cămaşa de noapte, dezgolind-o până la talie şi atingerea mâinii lui pe şoldul ei îi distrase complet atenţia. Poate dacă înceta să mai gândească atât de mult şi doar se lăsa în voia senzaţiilor…

— Dă-mi voie, murmură el.

Îi depărtă picioarele şi se aşeză între ele, iar ea îşi dădu seama că îşi descheiase deja prohabul. Îl putea simţi fierbinte şi tare… şi lipit de coapsa ei. Orice potenţial sunet se stinse în gâtul ei şi simţi un fior de excitaţie.

— S-ar putea să pară un pic ciudat şi s-ar putea să te doară, dar n-o să dureze mult, zise el în grabă. În plus, nu o să te doară decât prima dată. Poţi să închizi ochii dacă vrei.

„Poftim?”

Şi apoi o pătrunse.

În loc să închidă pleoapele, ea făcu ochii mari, uitându-se în sus la el. Îşi dorea să simtă absolut tot ce i se întâmpla. El ţinea ochii închişi şi avea fruntea încruntată, de parcă l-ar fi durut ceva. Melisande îşi încolăci braţele în jurul lui, simţindu-i umerii laţi şi încordarea din ei.

— Aaa… Este… Se împinse în ea. Stai nemişcată o clipă!

Se ridică pe braţe şi, spre dezamăgirea ei, îi îndepărtă mâinile din jurul trupului lui. Şi apoi o pătrunse tare. O dată. De două ori. De trei ori. Greu şi fierbinte. Scrâşni din dinţi şi

scoase un sunet gutural, după care căzu deasupra ei.

Într-adevăr, se terminase repede.

Ea îşi schimbă poziţia ca să-l poată strânge în braţe şi măcar să poată sta un pic îmbrăţişaţi după aceea, dar el se rostogoli într-o parte şi se dădu jos de pe ea.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să te strivesc.

Se întoarse apoi cu spatele şi probabil îşi aranjă la loc hainele. Melisande îşi trase cămaşa de noapte peste coapse. În sufletul ei, se lupta cu un sentiment de amărăciune. Patul se zgâlţâi când se dădu jos din el. Căscă şi se aplecă să-şi ia halatul şi papucii, după care o pupă pe obraz.

— Sper că n-a fost chiar îngrozitor, nu? Ochii lui albaştri păreau îngrijoraţi. Culcă-te şi o să anunţ eu lacheii să-ţi aducă apă pentru o baie fierbinte dimineaţă. Asta o să te ajute.

— Sunt…

— Şi să mai bei nişte vin, dacă te doare. Îşi trecu apoi mâna prin păr şi aproape îşi strâmbă coada. Noapte bună, atunci.

Şi după aceea plecă.

Melisande rămase o clipă holbându-se la uşa închisă. Era complet stupefiată. Se auzi din nou un râcâit în uşa garderobei ei. Închise ochii şi încercă să ignore sunetul. Îşi băgă mâna sub cămaşa de noapte. Era udă acolo jos de la sămânţa lui şi de la fluidele propriului corp. Îşi trecu degetul între falduri, concentrându-se… gândindu-se cum fusese să-l simtă în ea şi cât de albaştri erau ochii lui. Atinse apoi acea bucăţică de carne de mai sus de crăpătura ei. Era umflată şi pulsa din cauza unei nevoi nesatisfăcute. Se mângâie uşor, încercând să se relaxeze… încercând să-şi amintească…

Dar se auzi din nou râcâitul.

Pufni şi deschise ochii, uitându-se la baldachinul din mătase. Şi acesta era albastru şi avea o gaură într-un colţ.

— La naiba!

Se auzi din nou râcâitul, de data asta acompaniat de

un scâncet mic.

— O, ai şi tu puţină răbdare!

Se dădu jos din pat, enervată şi simţi sămânţa lui scurgându-i-se pe coapsă. Pe măsuţa de toaletă era un urcior cu apă şi turnă un pic în lavoar. Umezi apoi o cârpă şi se spălă. După aceea se duse la uşa garderobei şi o deschise.

Mouse strănută indignat şi intră valvârtej. Sări pe pat şi se răsuci de trei ori, înainte de a se instala pe o pernă, cu spatele la ea. Ura să stea închis în garderobă.

Melisande se băgă înapoi în pat, la fel de morocănoasă precum terierul ei. Rămase acolo o clipă, uitându-se la baldachinul de mătase şi întrebându-se unde dăduse greş în acel exerciţiu pripit. Oftă şi îşi spuse că va desluşi misterul a doua zi dimineaţă. Stinse lumânarea de lângă pat şi închise ochii. Şi în timp ce adormea, avu un ultim gând coerent.

Slavă Domnului că nu fusese virgină!

*

Actul scurt din seara aceea nu fusese cel mai strălucit moment al lui ca amant, reflectă Jasper câteva minute mai târziu. Stătea într-un fotoliu mare din dormitorul său, în faţa şemineului. Nu îi arătase lui Melisande ce însemna plăcerea adevărată. Ştia că totul se întâmplase prea repede şi prea în grabă. Dar se temuse că, dacă ar fi lungit lucrurile mai mult de atât, s-ar fi lăsat acaparat de propria plăcere şi ar fi folosit-o mai dur decât ar fi dorit. Ştia foarte bine că experienţa aceea nu fusese prea plăcută pentru ea. Pe de altă parte, se gândea că nici nu o rănise prea tare. Şi, la urma urmei, aceasta fusese intenţia lui principală: să nu-şi sperie mireasa fecioară din prima noapte.

Mai bine zis, prima *ei* noapte. Se uită spre patul lui – era imens, întunecat şi destul de copleşitor. Era mai bine că se dusese în camera ei, în loc să încerce să o aducă pe ea acolo. Patul lui ar fi speriat şi cea mai neînfricată femeie

care voia să fie iniţiată în plăcerile cărnii. În plus, după aceea ar fi trebuit să găsească o cale să o dea afară din dormitorul lui. Bău şi ultima înghiţitură de coniac din pahar. Cu siguranţă, acela ar fi fost un moment foarte ciudat şi penibil.

Una peste alta, actul de consumare a căsătoriei fusese aşa cum era de aşteptat. Dar avea suficient timp mai târziu să-i arate cât de plăcută putea fi relaţia fizică dintre un bărbat şi o femeie. Desigur, asta presupunând că îşi dorea şi ea să zăbovească mai mult în patul conjugal. Multe doamne aristocrate nu erau foarte interesate să facă dragoste cu soţii lor.

Gândul îl făcu să se încrunte. Până atunci nu i se păruse niciodată că ar fi fost ceva în neregulă cu căsătoriile de genul acesta. Căsătorii în care părţile interesate produceau un moştenitor sau doi, după care fiecare o lua pe drumul său… atât din punct de vedere social, cât şi sexual. Ba chiar era ceva foarte des întâlnit în cercurile sale sociale. Şi era exact genul de mariaj la care se aşteptase şi el. Cu toate acestea, în momentul acela, gândul la o căsnicie în care cei doi soţi erau politicoşi unul cu altul şi atât i se părea… ceva rece. Şi chiar destul de neplăcut.

Jasper clătină din cap. Poate căsătoria avea un efect morbid asupra creierului său. Cu siguranţă asta ar fi explicat gândurile ciudate care-i treceau prin cap. Se ridică şi lăsă paharul pe masă, lângă carafă. Camerele lui erau de cel puţin două ori mai mari decât cele ale proaspetei sale soţii. Dar asta nu făcea decât să creeze o problemă şi mai mare cu iluminarea pe timpul nopţii. Cotloanele din jurul garderobei şi din jurul patului erau pline de umbre.

Se dezbrăcă şi se spălă cu apa rece din lavoarul din dormitorul lui. Ar fi putut pune să i se aducă altă apă, caldă şi proaspătă… însă nu-i plăcea să intre cineva în camera lui după lăsarea nopţii. Chiar şi prezenţa lui Pynch îl neliniştea. Stinse toate lumânările, mai puţin una. O luă apoi şi se îndreptă spre garderobă. Acolo se afla un pat mic, de valet. Dar Pynch avea altă cameră, iar patul acela nu era folosit

niciodată. Însă lângă pat, în colţul de lângă perete, se afla o saltea îngustă de paie.

Jasper aşează lumânarea pe podeaua de lângă saltea şi verifică că era totul acolo. La fel ca în fiecare noapte, de altfel. Avea o raniţă cu haine de schimb, apă într-o canistră metalică şi nişte pâine. Pynch reîmprospăta apa şi pâinea la fiecare câteva zile, chiar dacă Jasper nu discutase niciodată cu valetul său despre raniţa aceea. Lângă ea se afla un cuţit mic, o sabie şi nişte cremene. Îngenunche şi-şi înfăşură o singură pătură în jurul umerilor goi, după care se aşează pe patul de paie, cu spatele lipit de perete. Privi o clipă umbrele pâlpâitoare aruncate pe tavan de lumânare, după care închise ochii.

Capitolul 4

La scurt timp după aceea, Jack întâlni un alt bătrân îmbrăcat în haine zdrenţăroase, care stătea la marginea drumului.

— Ai să-mi dai ceva de mâncare? îi strigă al doilea cerşetor cu o voce nemulţumită.

Jack lăsă jos raniţa şi scoase o bucată de brânză. Bătrânul i-o smulse din mână şi o hali pe toată. După aceea Jack scoase o pâine. Bătrânul o mâncă repede şi apoi întinse mâna, cerându-i mai mult. Jack clătină din cap şi băgă mâna până la fundul raniţei, unde găsi un măr.

Bătrânul devoră şi mărul şi zise:

— Numai gunoaie ai să-mi oferi?

Şi în cele din urmă răbdarea lui Jack se termină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Mi-ai mâncat şi ultimul dumicat şi nici măcar un „mulţumesc” n-am auzit de la tine. O să plec acum şi să te ia naiba că m-ai făcut să-mi bat capul!

din *Jack Zâmbăreţul*

Conacul Renshaw era cel mai grandios loc pe care îl văzuse vreodată Sally Suchlike. Aşa că îl privea cu veneraţie! Absolut nemaipomenit! Podelele din marmură roz şi neagră, mobilierul sculptat atât de delicat, încât picioarele i se păreau la fel de subţiri ca nişte scobitori. Mătăsuri ingenios brodate, brocarturi şi catifele peste tot, metri peste metri, mult mai multe decât era nevoie pentru a acoperi un scaun sau o fereastră. Totul era splendid. O, şi conacul domnului Fleming era frumos, dar acesta… Ei bine, acesta semăna cu palatul Maiestăţii Sale. Era absolut minunat!

Şi era o diferenţă ca de la cer la pământ între locul acesta şi zona Seven Dials, unde se născuse şi trăise ea. Asta dacă se putea numi a *trăi* când munceai din zori până la apus, culegând balegă de cal şi excremente de câine sau de alt animal, ca să le vinzi pentru un colţ de pâine şi nişte carne plină de zgârciuri – şi asta dacă aveai noroc. Rămăsese acolo până la vârsta de doisprezece ani. Şi apoi tatăl ei îi spusese că avea de gând să o mărite cu prietenul său Pinky – un bărbat mare şi împuţit, căruia îi lipseau toţi dinţii din faţă. Ştia că, dacă s-ar fi măritat cu el, ar fi avut parte de o viaţă mizerabilă şi într-un final ar fi murit – mult prea tânără – în aceeaşi mahala în care se născuse.

Aşa că Sally fugise de acasă chiar în noaptea aceea ca să-şi caute norocul ca ajutor la bucătărie. Era harnică şi ageră la minte, aşa că atunci când bucătăreasa plecase la o casă mai bună – mai exact la conacul domnului Fleming – o luase cu ea. Iar Sally muncise – ba chiar muncise din greu – şi avusese mereu grijă să nu rămână niciodată singură cu niciun lacheu şi cu niciun ajutor de măcelar. Pentru că ultimul lucru de care avea nevoie era să rămână cu burta la gură. Şi tot timpul, fusese atentă la ce se întâmplase în jurul ei şi îşi ţinuse urechile ciulite. Ascultase cum vorbeau cei din familia Fleming, iar noaptea, întinsă în patul ei îngust lângă Alice, slujnica de la parter – care de altfel

sforăia ca un moşneag –, şoptise cuvintele, imitând inflexiunile vocale iar şi iar, şi iar, până când vorbirea ei ajunsese aproape la fel de corectă şi de bună ca a domnişoarei Fleming.

Iar când se ivise momentul potrivit – mai exact când lacheul Bob dăduse buzna în bucătărie cu răsuflarea tăiată, ca să le dea vestea că domnişoara Fleming, cu chipul ei simplu şi trist, reuşise cumva să pună mâna pe un viconte –, Sally fusese pregătită. Lăsase deoparte pânza pe care o cosea şi se furişase în linişte din bucătărie, după care se dusese la domnişoara Fleming cu rugămintea ei.

Şi iat-o aici! Era camerista unei vicontese! Nu mai trebuia decât să înveţe toate coridoarele secrete, etajele şi uşile, şi totul va fi perfect. Sally îşi îndreptă cu atenţie şorţul, apoi deschise o uşă de pe holul servitorilor. Dacă făcuse corect calculele, trebuia să dea spre coridorul pe care se aflau uşile de la camerele stăpânilor săi. Se uită repede în stânga şi-n dreapta. Era un coridor mare, cu pereţi cu lambriuri din lemn şi cu un covor lung, roşu cu negru. Din păcate semăna destul de mult cu toate celelalte coridoare din casă. Cel puţin până când întoarse capul şi văzu o mică statuetă scandaloasă din marmură neagră, care înfăţişa un domn de demult atacând o doamnă goală. Mai observase şi altă dată personajele – dar, la drept vorbind, erau destul de greu de ratat. Aşa că ştia foarte bine că se aflau în afara uşii de la dormitorul vicontelui, încuviinţă din cap scurt, închise uşa coridorului secret şi se opri o clipă pentru a examina statueta.

Ambele siluete erau dezbrăcate, iar doamna aceea nu părea deloc îngrijorată. Ba mai mult de atât, avea braţul petrecut în jurul gâtului bărbatului. Sally înclină uşor din cap. Bărbatul părea să aibă coapse păroase ca de capră şi în vârful capului, două corniţe mici. De fapt, acum, că se uita mai de aproape, i se părea că omul semăna destul de mult cu valetul vicontelui, domnul Pynch – asta dacă domnul Pynch ar fi avut păr, corniţe şi şolduri păroase. Gândul acela o făcu să-şi coboare privirea mai jos pe

statuetă şi să se întrebe dacă şi domnul Pynch era la fel mare în…

Un bărbat îşi drese glasul îl spatele ei.

Sally ţipă şi se răsuci imediat. Domnul Pynch se înălţa deasupra ei, parcă invocat de gândurile sale. Ţinea o sprânceană ridicată întrebător, iar capul lui chel aproape că strălucea în lumina de pe coridor.

Simţi că se îmbujorează. Aşa că-şi puse ambele mâini în şolduri.

— Ei poftim! Încercai să mă sperii de moarte? Nu ştii că poţi omorî pe cineva aşa? Am cunoscut cândva o doamnă care a murit aşa… un flăcău s-a strecurat în spatele ei şi a strigat „Bau!” Puteam să zac moartă pe covor. Şi ia zi-mi, ce i-ai fi spus stăpânului, dacă reuşeai să mă omori după nunta lui? Sigur ai fi dat de mare belea.

Domnul Pynch îşi drese din nou glasul, şi asta sună ca şi când cineva ar fi aruncat bolovani într-o găleată subţire de metal.

— Poate dacă nu ai fi fost atât de absorbită de studierea acelei statuete, domnişoară Suchlike…

Sally pufni tare – era un gest destul de neelegant, dar i se păru potrivit în acel moment.

— Mă acuzi cumva că mă holbez la statuie, domnule Pynch?

Valetul îşi ridică ambele sprâncene.

— Eu doar…

— Dacă chiar vrei să ştii, verificam să nu fie praf pe statuetă.

— Praf…

— Praf, zise răspicat Sally şi smuci din cap într-o încuviinţare scurtă. Milady nu suportă praful.

— Înţeleg, zise domnul Pynch pe un ton arogant. O să ţin minte asta.

— Sper, răspunse Sally.

Trase apoi de şort ca să-l îndrepte, după care se uită spre uşa stăpânei ei. Era deja ora opt dimineaţa – adică destul de târziu pentru ea. Dar la urma urmei, era ziua de

după noaptea nunţii ei…

Domnul Pynch încă se mai uita la ea.

— Îţi sugerez să baţi la uşă.

Sally îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu şi eu foarte bine cum s-o trezesc pe stăpâna mea.

— Şi atunci care e problema?

— Poate că nu e singură, zise Sally şi simţi imediat cum se înroşeşte ca racul. Ştii tu… Dacă este şi *el* înăuntru? Aş arăta ca o proastă dacă aş intra acolo, şi ei nu sunt… nu sunt… nu sunt… Inspiră apoi adânc, încercând să-şi adune gândurile… nu sunt *cum trebuie.* Mi-ar fi extrem de ruşine.

— El nu e.

— Ce nu e?

— Înăuntru, zise domnul Pynch, extrem de sigur pe el şi intră apoi în dormitorul stăpânului său.

Sally se încruntă după el. Ce om nesuferit! Îşi mai aranjă o dată şorţul şi ciocăni la uşa stăpânei.

*

Melisande stătea la biroul ei, traducând ultima povestire, când auzi o bătaie în uşă. Mouse, care până atunci stătuse cuminte la picioarele sale, sări şi mârâi spre uşă.

— Intră, strigă ea şi nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Sally băgând capul pe uşă.

Melisande se uită la ceasul de porţelan de pe poliţa şemineului. Era puţin trecut de opt, dar ea era trează de mai bine de două ore. Arareori dormea după ce răsărea soarele. Suchlike îi ştia foarte bine programul şi de obicei venea mult mai devreme de atât să o ajute să se îmbrace. Probabil camerista ei fusese precaută din cauza noului ei statut de femeie căsătorită. Simţi imediat un fior de groază. În curând, toată casa avea să ştie că nu dormise cu soţul ei în noaptea nunţii lor. Dar, ei bine, nu era nimic de făcut. Aşa că va trebui să treacă şi ea peste asta.

— Bună dimineaţa, milady.

Suchlike se uită prudentă la Mouse şi se îndreptă spre ea, ocolind câinele.

— Bună dimineaţa. Vino aici, Mouse, spuse apoi Melisande şi pocni din degete.

Mouse o mai adulmecă o dată scurt şi suspicios pe cameristă, după care fugi şi se cuibări sub birou, la picioarele ei.

Trăsese deja draperiile ca să lumineze biroul, dar în clipa aceea Suchlike se ducea să le deschidă şi pe celelalte.

— Este o zi minunată! Soarele străluceşte, nu este niciun nor pe cer şi aproape că nu bate vântul deloc. Ce rochie aţi dori să purtaţi astăzi, milady?

— M-am gândit la cea gri, murmură Melisande absentă.

Se încruntă apoi, când dădu peste un cuvânt german din povestea la care lucra. Cartea aceea veche de poveşti îi aparţinuse dragii ei prietene, Emeline – fusese o amintire din copilăria ei şi, aparent, o primise de la doica ei prusacă. Înainte să plece în America împreună cu noul ei soţ, domnul Hartley, Emeline îi dăduse cartea aceea, ca să traducă povestirile. Iar când acceptase, ştiuse foarte bine că asta însemna mult mai mult pentru ele decât o simplă traducere. Faptul că îi dăruise cartea aceea foarte dragă fusese felul lui Emeline de a-i promite că prietenia lor va rezista, în ciuda distanţei fizice. Iar Melisande fusese foarte impresionată şi recunoscătoare pentru gestul acela.

Sperase să traducă poveştile, apoi să pună să fie rescrise şi legate într-o carte, pe care să i-o poată oferi lui Emeline la următoarea ei vizită în Anglia. Dar, din păcate, Melisande întâmpinase o problemă neaşteptată. Cartea era compusă din patru povestiri care aveau legătură între ele, fiecare fiind povestea unui soldat care se întorcea de la război. Şi tradusese cu destul de mare uşurinţă primele trei, dar a patra… Ei bine, a patra se dovedea o mare provocare.

— La cea gri, milady? repetă Suchlike neîncrezătoare.

— Da, cea gri, zise Melisande.

Problema era dialectul în care era scrisă. Şi faptul că încerca să traducă limba literară. Învăţase germană de la mama ei, dar în cea mai mare parte o vorbise, nu o citise. Iar diferenţele dintre limba vorbită şi cea scrisă erau cheia rezolvării problemei. Melisande îşi trecu degetul peste foaia fragilă. Faptul că lucra la traducere îi aducea aminte de Emeline. Şi-ar fi dorit ca prietena ei să fi participat la nunta sa. Şi şi-ar fi dorit şi mai mult să fi fost acolo în clipa aceea. Ar fi fost o mare alinare pentru ea să poată discuta cu Emeline despre căsătoria ei şi despre enigma care erau domnii în general. Oare de ce soţul ei…

— *Care* rochie gri?

— Poftim? întrebă Melisande şi ridică privirea în cele din urmă ca să se uite la camerista ei.

Fata avea o expresie exasperată pe chip.

— Care rochie gri? repetă Suchlike şi deschise larg uşile dulapului.

Adevărul era că garderoba ei era compusă dintr-o colecţie întreagă de rochii gri, destul de anoste.

— Cea gri-albăstruie.

Suchlike scoase rochia indicată, mormăind ceva în şoaptă. Melisande alese să nu zică nimic. În schimb se ridică şi umplu lavoarul cu apă călduţă, ca să se spele pe faţă şi pe gât. După ce se împrospăta, stătu răbdătoare, în timp ce Suchlike o îmbrăca.

O jumătate de oră mai târziu, Melisande o lăsă pe fată să plece şi îşi croi drum spre coridorul de la parter, placat cu marmură de un roz foarte pal, cu accente de auriu şi negru. Şi odată ajunsă acolo, şovăi o clipă. Cu siguranţă micul dejun se servea într-unul dintre saloanele de la parter. Dar avea extrem de multe uşi din care să aleagă şi, cu o zi înainte, când îi fusese prezentat personalul casei, uitase să întrebe şi asta, în toată agitaţia momentului.

Cineva îşi drese glasul în apropiere. Melisande se întoarse şi-l văzu pe Oaks, majordomul, în spatele ei. Era un om mic de statură, cu umeri rotunzi şi nişte mâini care păreau prea mari pentru încheieturile lui. Purta pe cap o

perucă extravagantă, pudrată cu alb.

— Vă pot fi de folos, milady?

— Da, mulţumesc, zise Melisande. Ai putea să-l rogi pe unul dintre lachei să-mi scoată câinele la o plimbare în grădină? Şi condu-mă, te rog, în salonul unde se serveşte micul dejun.

— Da, milady.

Oaks pocni din degete şi un lacheu înalt şi slab sări în faţă, precum un slujitor în faţa unui preot. Majordomul îi făcu semn din cap spre Mouse şi flutură scurt din mână.

Lacheul se aplecă spre câine, dar încremeni în clipa în care Mouse îşi arătă colţii şi mârâi.

— Oh, Sir Mouse!

Melisande se aplecă, îl luă în braţe şi aşeză câinele, care încă mai mârâia în braţele lacheului.

Lacheul îşi arcui capul pe spate, ca să pună cât mai multă distanţă între faţa şi braţele lui.

Melisande se întinse atunci uşor şi-l bătu pe nas pe Mouse, folosind vârful unui singur deget.

— Încetează!

Mouse se opri imediat din mârâit, dar tot se mai uita suspicios la omul care-l ţinea. Lacheul se îndreptă apoi spre spatele casei, ţinându-l pe Mouse în braţele întinse mult în faţa sa.

— Salonul de mic dejun este pe aici, zise Oaks.

O conduse printr-un salon de zi elegant şi până într-o cameră cu vedere spre grădina conacului. Melisande se uită pe fereastră şi îl văzu pe Mouse marcând fiecare arbore ornamental, care străjuia aleea principală, în timp ce lacheul mergea în spatele lui.

— Aceasta este camera pe care o foloseşte vicontele pentru micul dejun, când are oaspeţi, zise Oaks. Dar, desigur, dacă doriţi să faceţi alte aranjamente, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

— Nu. Este foarte bine aici. Mulţumesc, Oaks.

Zâmbi şi se aşeză pe scaunul pe care i-l trăsese omul la masa din lemn lungă şi lustruită.

— Bucătăreasa face o omletă excelentă, zise Oaks. Dar dacă doriţi hering sau…

— Omletă e foarte bine. Mi-ar plăcea de asemenea o chiflă dulce, sau două, şi o ciocolată caldă.

Omul făcu o plecăciune şi zise:

— Am să trimit de îndată o servitoare să vă aducă micul dejun.

Melisande îşi drese glasul:

— Nu încă, te rog. O să-l aştept şi pe soţul meu.

Oaks clipi uimit.

— Vicontele se trezeşte mai târziu de obicei…

— Nu contează, am să-l aştept.

— Da, milady, zise Oaks, după care părăsi încăperea.

Melisande îl privi pe Mouse terminându-şi treburile afară şi apoi îndreptându-se spre casă, ţopăind. Peste alte câteva minute, apăru la uşa camerei, împreună cu lacheul. Imediat ce o văzu, Mouse îşi ridică urechile ca doi năsturei şi alergă spre ea ca să-i lingă mâna. După aceea se cuibări sub scaunul ei, scâncind.

— Mulţumesc, zise Melisande şi-i zâmbi lacheului, care încă mai avea chipul plin de coşuri şi părea destul de tânăr, dincolo de peruca albă pe care o purta. Cum te numeşti?

— Sprat, milady, răspunse omul şi se înroşi imediat, emoţionat că îl băgase în seamă.

„Doamne, Dumnezeule!”, se gândi ea, sperând în sinea ei că părinţii lui nu-l botezaseră Jack[1]. Melisande încuviinţă din cap.

— Sprat, de acum înainte, tu o să te ocupi de Sir Mouse. Are nevoie să facă o plimbare în grădină dimineaţa, imediat după prânz şi apoi din nou seara, înainte de culcare. Poţi să ai grijă de el pentru mine?

— Desigur, milady, zise băiatul, după care smuci din

---

1 Jack Sprat este un personaj hazliu din poveştile englezeşti şi din cântecele de adormit copiii. Un om slab, care nu se îngraşă, indiferent cât ar mânca, mereu vesel şi care face tot felul de năzbâtii, (n.tr.)

cap aprobator şi făcu o plecăciune agitată. Vă mulţumesc, milady.

Melisande îşi reţinu un zâmbet. Sprat nu părea foarte convins dacă trebuia să fie recunoscător sau nu. Mouse mârâi încet sub scaunul ei.

— Mulţumesc. Asta este tot.

Sprat ieşi din cameră şi Melisande rămase din nou singură. Reuşi să stea locului un minut întreg, înainte ca nervii ei să nu mai suporte lipsa aceea de activitate. După care se ridică şi se duse la fereastră. Cum să dea ochii cu soţul ei? Cu seninătate conjugală, desigur. Dar exista oare vreo modalitate prin care să-i transmită blând – şi *discret* – că noaptea trecută fusese o dezamăgire pentru ea? Melisande tresări. Probabil era mai bine să nu încerce să facă asta în timp ce luau micul dejun. Sensibilitatea domnilor în privinţa asta era absolut notorie şi majoritatea nu erau tocmai rezonabili la prima oră a dimineţii. Dar omul era cunoscut ca un mare crai, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu cumva toate doamnele care fuseseră obiectul dorinţei lui minţeau, atunci, fără îndoială, era capabil să se descurce *mult mai bine* ca noaptea trecută.

De undeva se auzi un ceas bătând ora nouă. Mouse se ridică în picioare şi căscă până când i se răsuci limba mică şi rozalie. Melisande era destul de dezamăgită, aşa că renunţă să mai aştepte şi ieşi pe coridor. Acolo stătea Sprat, uitându-se în gol la tavan. Cu toate astea, tânărul îşi mută imediat privirea când o văzu.

— Adu-mi, te rog, micul dejun, zise Melisande, după care se întoarse în salon. Oare Jasper plecase deja de acasă sau dormea mereu până se făcea atât de târziu?

După un mic dejun singuratic în compania lui Mouse, Melisande îşi întoarse atenţia spre alte chestiuni. Trimise să fie chemată bucătăreasa şi găsi un salon de zi, decorat elegant în galben şi alb, în care voia să plănuiască mesele pentru săptămâna aceea.

Bucătăreasa era o femeie mică şi uscăţivă, cu o faţă îngustă şi încruntată de îngrijorare, care îşi purta părul

negru înspicat într-un coc strâns în creştet. Se aşează nesigură pe marginea scaunului şi încuviinţă din cap repede de mai multe ori în timp ce o asculta pe Melisande vorbind. Femeia nu zâmbea deloc – şi se părea că nu ştia cum să facă asta. Dar linia strânsă a buzelor i se mai relaxă pe măsură ce Melisande îi lăudă omleta şi ciocolata caldă. De fapt, Melisande tocmai începea să simtă că stabilea un fel de legătură cu femeia, când se auzi o larmă asurzitoare, care le întrerupse discuţia. Amândouă femeile se uitară în sus. Melisande îşi dădu seama că se auzea un lătrat ascuţit în mijlocul vocilor masculine ridicate.

„O, Doamne! îi zâmbi politicoasă bucătăresei şi zise:

— Scuză-mă, te rog!

Se ridică şi se îndreptă fără grabă spre salonul unde se servea micul dejun. Acolo se pomeni în mijlocul unei scene dramatice de pantomimă. Sprat se holba cu gura căscată. Frumoasa perucă albă a lui Oaks era strâmbă şi omul vorbea repede, dar cu o voce care nu se auzea. Şi între timp, soţul ei, cu care se căsătorise doar în urmă cu o zi, dădea din mâini şi ţipa, de parcă ar fi imitat o moară de vânt furioasă. Obiectul mâniei lordului Vale stătea ferm la doar câţiva centimetri de vârfurile picioarelor lui, lătrând şi mârâind.

— De unde a apărut javra asta? ceru să ştie Jasper. Cine l-a lăsat să intre? Un om chiar nu poate să-şi mănânce micul dejun în linişte, fără să fie nevoit să-şi apere şunca de paraziţi?

— Mouse, zise Melisande încet, dar suficient de tare cât să o audă terierul.

Câinele mai scoase un ultim *ham* triumfător, după care ţopăi spre stăpâna lui, unde se aşeză pe pantofii ei, dând din coadă.

— Cunoşti javra asta? întrebă lordul Vale, cu o privire sălbatică în ochi. De unde a apărut?

Oaks îşi aranja peruca, murmurând ceva în şoaptă, în timp ce Sprat stătea într-un picior.

Melisande miji ochii. „Serios?!” Şi asta după ce o

făcuse să aştepte o oră?

— Mouse este câinele meu.

Lordul Vale clipi uimit şi ea nu se putu abţine să nu observe că, deşi era incredibil de confuz, ochii lui încă erau incredibil de frumoşi. „S-a culcat cu mine azi-noapte…”, se gândi ea şi simţi o căldură undeva în pântec. „Trupul lui s-a unit cu al meu. Este în sfârşit soţul meu!”

— Dar ăsta mi-a mâncat bucata de şuncă!

Melisande se uită în jos la Mouse, care dădea adorabil din coadă, cu gura curbată, parcă într-un rânjet fericit.

— El.

Lordul Vale îşi trecu o mână prin păr şi aproape că îşi desfăcu coada.

— Poftim?

— *El,* repetă Melisande foarte clar, după care zâmbi. Sir Mouse este un câine domn. Şi îi place extrem de mult şunca, aşa că nu ar trebui să-l tentezi cu ea.

Pocni apoi din degete şi părăsi salonul cu Mouse pe urmele ei.

*

— Un câine domn? repetă Jasper, holbându-se la uşa din pragul căreia tocmai plecase noua lui soţie. Păruse incredibil de elegantă pentru o femeie urmată de un câine îngrozitor. Câine domn? Voi aţi auzit vreodată de un câine domn? îi întrebă atunci pe ceilalţi doi bărbaţi rămaşi în încăpere.

Lacheul – un băiat înalt şi slab, care avea un nume parcă desprins din cântecele pentru copii, dar pe care Jasper nu şi-l putea aminti în clipa aceea – se scărpină sub perucă şi zise:

— Milady pare să ţină foarte mult la câinele acesta.

Oaks, care reuşise până la urmă să-şi pună ţinuta în ordine, îi aruncă o privire destul de suspicioasă stăpânului său.

— Vicontesa ne-a oferit instrucţii stricte cu privire la

animalul dumneaei de companie, încă dinainte de micul dejun, acum o oră.

Şi abia atunci realiză Jasper că probabil se comportase ca un idiot. Tresări. Adevărul era că nu avusese niciodată mintea prea limpede la prima oră a dimineţii. Dar chiar şi lui i se părea că depăşise orice limită, să ţipe aşa, ca un apucat, la noua lui soţie, la doar o zi după căsătorie.

— Am să-i spun bucătăresei să vă pregătească un alt mic dejun, milord, zise atunci Oaks.

— Nu, spuse Jasper, oftând. Nu-mi mai e foame. Se mai uită la uşă un minut, apoi decise că în momentul acela nu avea încă energia de a-i cere scuze soţiei sale. Poate că unii l-ar fi putut considera laş, dar el descoperise că, atunci când venea vorba de femei, discreţia era cea mai bună formă de exprimare a curajului. Pune să-mi fie adus calul!

— Da, milord.

Oaks făcu o plecăciune şi dispăru din cameră. Era uimitor cât de repede se mişca omul.

Tânărul lacheu rămăsese în cameră. Părea că voia să spună ceva.

Jasper oftă, gândindu-se că nici măcar nu apucase să-şi bea ceaiul, înainte ca acel câine să-i fi ruinat complet micul dejun.

— Da?

— Să-i transmit doamnei că plecaţi? întrebă tânărul, şi Jasper se simţi imediat ca un mitocan.

Până şi lacheul ştia mai bine decât el cum să se comporte cu o soţie.

— Da, te rog, zise el, după care părăsi încăperea, evitând privirea lacheului.

O jumătate de oră mai târziu, Jasper călărea deja pe străzile aglomerate din Londra, îndreptându-se spre un conac de pe Lincoln Inns Fields. Ieşise deja soarele şi aparent oamenii erau foarte hotărâţi să se bucure de vremea bună, chiar şi la acea oră matinală. Vânzătorii ambulanţi îşi amplasaseră cărucioarele în colţuri strategice, strigându-şi mărfurile. Doamne elegante se plimbau la braţ

şi trăsurile zăngăneau pe lângă el ca nişte corăbii cu pânzele ridicate.

Cu şase luni în urmă, când el şi Sam Hartley vorbiseră cu supravieţuitorii masacrului de la Spinner’s Falls, nu reuşiseră să-i contacteze pe toţi soldaţii rămaşi. Mulţi dintre ei dispăruseră fără urmă. Alţii erau oameni bătrâni, schilozi, nevoiţi să cerşească şi să fure. Trăiau la limită, iar posibilitatea să se prăbuşească şi să dispară definitiv era foarte reală. Sau poate că pericolul era mai degrabă cufundarea în uitare – şi nu atât în moarte, cât în renunţarea de a mai trăi. În orice caz, mulţi dintre ei fuseseră imposibil de găsit.

Şi apoi mai erau şi supravieţuitori, precum Sir Alistair Munroe. Acesta nu fusese soldat, ci un botanist ataşat Regimentului 28, însărcinat cu descoperirea şi înregistrarea florei şi faunei pentru Maiestatea Sa. Dar, desigur, când regimentul fusese atacat la Spinner’s Falls, indienii ostili nu făcuseră nicio diferenţă între soldaţi şi civili. Munroe făcuse parte din grupul capturat odată cu Jasper şi suferise aceeaşi soartă precum cei care fuseseră răscumpăraţi şi salvaţi în cele din urmă. Jasper se cutremură la acel gând şi îşi struni iapa, ca să lase să treacă nişte lectici. Nu toţi cei care fuseseră capturaţi şi mărşăluiseră sub ameninţarea armei prin pădurile întunecate şi infestate de ţânţari ale Americii se întorseseră acasă vii. Iar cei care supravieţuiseră, nu mai erau aceiaşi oameni ca înainte. Uneori Jasper se gândea că lăsase o bucăţică din sufletul său în pădurile acelea întunecoase…

Dar alungă acel gând şi o conduse pe Belle în marea şi eleganta piaţă Lincoln Inns Fields. Conacul spre care se îndrepta era o clădire mare, din cărămidă roşie, cu uşa şi ramele de la ferestre albe. Descălecă şi îi dădu hăţurile unui băiat care aştepta, după care urcă treptele şi ciocăni. Câteva minute mai târziu, majordomul îl conduse în birou.

— Lord Vale! exclamă Matthew Horn şi se ridică din spatele mesei sale de lucru, întinzându-i mâna. Dar abia te-ai însurat. Nu mă aşteptam să te văd atât de curând.

Jasper îi strânse mâna. Horn purta o perucă albă şi avea tenul deschis la culoare, caracteristic persoanelor roşcate. Avea mereu pete roşii în obraji, fie de la vânt sau de la brici şi, fără îndoială, la cincizeci de ani avea să fie rumen la faţă. Maxilarul şi pometii săi erau mari şi ascuţiţi, parcă pentru a echilibra tenul acela frumos. Prin comparaţie însă, ochii îi erau de un albastru pal şi calzi, cu riduri fine de expresie pe la colţuri. Una peste alta, prietenul său arăta de parcă nici nu împlinise încă treizeci de ani.

— Sunt un ticălos că am părăsit-o aşa de devreme pe soţia mea, zise Jasper, dându-i drumul la mână şi făcând un pas în spate. Dar mă tem că am o problemă foarte presantă.

— la loc, te rog!

Jasper dădu la o parte poala redingotei sale şi se aşeză pe fotoliul de vizavi de biroul lui Horn.

— Ce mai face mama ta?

Horn ridică privirea spre tavan, ca şi cum ar fi putut vedea în dormitorul de la etaj al mamei sale.

— Mă tem că este imobilizată la pat, dar încă este vioaie. Încerc cât de des pot să iau ceaiul cu ea după-amiaza şi mă întreabă mereu de ultimele bârfe.

Jasper zâmbi.

— La spectacolul de la reşedinţa lui Lady Eddings ai menţionat ceva despre Spinner’s Falls, zise Horn.

— Da. Îţi aminteşti de Sam Hartley? Caporalul Hartley? A fost un colonist ataşat regimentului nostru şi însărcinat să ne conducă până la Fort Edward…

— Da?

— A venit la Londra în septembrie.

— Când eu făceam turul Italiei. Horn se lăsă pe spate în scaun şi trase de sfoara unui clopoţel. Îmi pare rău că nu l-am prins.

Jasper încuviinţă din cap.

— A venit să mă vadă. Mi-a arătat o scrisoare care a ajuns în mâinile lui.

— Ce fel de scrisoare?

— Una care detalia marşul Regimentului 28 de la Québec la Fort Edward… Inclusiv traseul pe care trebuia să-l urmăm şi momentul exact când trebuia să ajungem la Spinner’s Falls.

— Poftim?

Horn miji ochii şi dintr-odată Jasper înţelese că omul din faţa lui nu mai era un băiat. Ba chiar trecuse de mult de perioada copilăriei.

Jasper se aplecă în faţă.

— Am fost trădaţi, şi poziţia noastră a fost dezvăluită francezilor şi aliaţilor lor indieni. Regimentul a căzut în capcană şi a fost măcelărit la Spinner’s Falls.

Uşa biroului lui Horn se deschise şi în încăpere îşi făcu apariţia majordomul, un bărbat înalt şi slab.

— Domnule?

Horn clipi uimit.

— Aaa… da. Roag-o pe bucătăreasă să ne trimită nişte ceai!

Majordomul făcu o plecăciune şi se retrase.

Horn aşteptă ca uşa să se închidă şi abia atunci vorbi:

— Dar cine ar fi făcut una ca asta? Singurii care ştiau ce traseu aveam erau cercetaşii şi ofiţerii. Bătu apoi cu degetele în birou. Eşti sigur că-i adevărat? Ai văzut cu ochii tăi scrisoarea asta pe care o avea Hartley? Poate a făcut o greşeală.

Dar Jasper deja clătina din cap.

— Am văzut scrisoarea. Nu e nicio greşeală. Am fost trădaţi. Eu şi Hartley am crezut că a fost Dick Thornton.

— Dar ai zis că ai vorbit cu el înainte să fie spânzurat.

— Da.

— Şi?

Jasper inspiră adânc.

— Thornton mi-a jurat că nu a fost el trădătorul. A insinuat că a fost unul dintre oamenii capturaţi de indieni.

Horn rămase holbându-se la el o clipă, după care făcu ochii mari. Clătină brusc din cap şi izbucni în râs.

— De ce ai crede ce spune un criminal ca Thornton?

Jasper îşi privi mâinile, pe care le ţinea strânse între genunchi. Îşi pusese şi el aceeaşi întrebare de multe ori.

— Thornton ştia că o să moară. Nu avea niciun motiv să mă mintă.

— Cu excepţia faptului că era nebun.

Jasper încuviinţă din cap, după care spuse:

— Dar chiar şi aşa… Thornton a fost prizonier în lanţuri pe timpul marşului. Se afla la capătul coloanei de marş. Cred că e posibil să fi văzut sau să fi auzit lucruri pe care noi, restul, nu le-am prins pentru că eram prea ocupaţi să conducem regimentul.

— Păi, şi ce se întâmplă dacă accepţi că acuzaţiile făcute de Thornton sunt adevărate?

Jasper stătea nemişcat şi îl privea. Dar nu zicea nimic.

Horn întinse mâinile, într-un acces de furie.

— Ce e? Crezi că eu am fost trădătorul? Crezi că am cerut *eu* să fiu torturat până când am răguşit de cât am urlat? Ştii foarte bine de ce coşmaruri am suferit. Ştii că…

— Taci, zise Jasper. Opreşte-te! Sigur că nu cred că tu…

— Atunci cine? întrebă Horn, cu ochii înflăcăraţi, printre lacrimi. Cine dintre noi ar fi trădat întreg regimentul? Nate Growe? I-au tăiat o jumătate din degete! Munroe? Lui i-au scos numai ochiul… Asta pare destul de puţin, comparativ cu răsplata…

— Matthew…

— Atunci cine? St. Aubyn? O, stai, el e mort! Poate că a calculat greşit treaba şi s-a pomeni ars pe rug pentru deranj. Sau…

— Taci odată, lua-te-ar naiba! exclamă Jasper în şoaptă, dar suficient de înverşunat cât să oprească tirada îngrozitoare a lui Horn. Ştiu. Ştiu toate astea, la naiba!

Horn închise ochii şi zise încet:

— Atunci ştii că nu ar fi făcut-o niciunul dintre noi.

— Dar cineva a făcut-o. Cineva a întins o capcană şi a condus patru sute de oameni la abator.

Horn se strâmbă.

— La naiba!

Intră o slujnică, aducând ceaiul. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, cât timp fata aşează tava pe colţul biroului. Apoi plecă şi uşa se închise încet în urma ei.

Jasper se uită la vechiul său prieten, la fostul său camarad de arme.

Horn împingea un teanc de hârtii spre marginea biroului.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să mă ajuţi să aflu cine ne-a trădat! zise Jasper. Şi apoi să mă ajuţi să-l omor.

*

Trecuse de mult ora cinei când lordul Vale se întoarse în sfârşit acasă. Melisande ştiu asta când se uită la ceasul îngrozitor de urât, de pe poliţa şemineului din salonul de zi din faţă. Nimfe rozalii grase dansau pe cadranul ceasului, într-o manieră care se voia, fără îndoială, erotică. Melisande pufni. Cât de puţine ştiau bărbaţii care proiectaseră acel ceas despre erotism! Mouse se ridicase de la picioarele ei, când auzise paşii lordului Vale şi acum se îndrepta spre uşă, ca să adulmece pe sub ea.

Trase cu grijă un fir de mătase prin ghergheful ei, lăsând în urmă un nod franţuzesc perfect. Era foarte mulţumită de cât de sigure îi erau degetele. Poate că, dacă va petrece mai mult timp cu lordul Vale, va reuşi să depăşească sensibilitatea aceea îngrozitoare care punea stăpânire pe ea ori de câte ori se afla în preajma lui. Numai Dumnezeu ştia că furia care i se acumulase în interior în orele în care-l aşteptase o ajuta în acea privinţă. O, încă îi mai simţea prezenţa şi încă mai tânjea după compania lui, dar toate aceste sentimente erau umbrite de exasperare. Nu-l mai văzuse de la micul dejun şi nu-i dăduse de veste că nu va ajunge acasă la cină. Poate că aveau o căsătorie de convenienţă... dar asta nu însemna că politeţea şi

manierele trebuiau lăsate la o parte.

Îl auzi pe soţul ei pe hol, vorbind cu majordomul şi cu lacheul. Şi se întrebă – pentru a nu ştiu câta oară în seara aceea – dacă nu cumva uitase complet că avea o soţie. Oaks părea un om destul de competent. Poate că îi va fi amintit el de existenţa ei.

Ceasul urât de pe şemineu bătu încet sfertul de oră. Melisande se încruntă şi mai făcu un nod. Salonaşul galben cu alb din spatele casei era mult mai drăguţ. Singurul motiv pentru care-l alesese pe acesta era că se afla mai aproape de holul principal. Jasper trebuia să treacă pe lângă el, ca să ajungă în camerele lui.

Uşa salonului se deschise, speriindu-l pe Mouse. Căţelul se dădu în spate, apoi se duse iar în faţă, lătrând la gleznele lordului ca şi cum şi-ar fi dat seama că prima oară se retrăsese fricos. Lordul Vale se uită în jos la Mouse. Melisande avu impresia clară că soţului ei i-ar fi plăcut mult să-i tragă un şut.

— Sir Mouse! strigă ea, pentru a evita orice tragedie.

Mouse mai lătră o dată scurt, după care ţopăi în direcţia sa şi sări pe canapea, lângă ea.

Lordul Vale închise uşa şi păşi prin cameră, făcând o plecăciune elegantă în faţa ei.

— Bună seara, milady. Îmi cer iertare că am lipsit de la cină.

„Hmm!”

Melisande înclină uşor din cap, după care îi făcu semn spre scaunul din faţa ei.

— Sunt sigură că treburile care te-au reţinut au fost de importanţă majoră, milord.

Lordul Vale se aşeză şi se rezemă de spătar, punându-şi glezna peste genunchiul opus.

— Presante, însă n-aş şti să spun dacă sunt importante sau nu. Cu siguranţă, la momentul respectiv aşa mi s-au părut, zise el şi-şi trecu degetul peste poala redingotei.

Melisande lăsă jos ghergheful. Părea destul de abătut

în seara aceea. Ca şi când îl părăsise obişnuita bucurie de a trăi. Îi trecuse furia şi se întrebă oare ce anume îl făcuse să fie atât de serios.

Lordul Vale se întoarse şi se încruntă la ea şi la Mouse.

— Canapeaua aceea este tapiţată cu satin.

Mouse îşi aşeză capul în poala ei şi Melisande îl mângâie uşor pe botic.

— Da. Ştiu.

Lordul Vale dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Privirea lui rătăci prin cameră şi Melisande aproape putea simţi nevoia lui de a se ridică şi de a se plimba de colo-colo. În schimb, bătu din degetele lui lungi pe braţele fotoliului. În clipa aceea dispăruse orice urmă de veselie din ochii lui şi părea obosit… aproape îmbătrânit.

Detesta să-l vadă abătut. O făcea să o doară inima.

— Ai dori nişte coniac? Sau ceva de la bucătărie? Sunt sigură că bucătăreasa mai are nişte plăcintă cu rinichi rămasă de la cină.

El clătină din cap.

Îl privi o clipă, uluită. Îl iubea de mulţi ani. Şi totuşi… nu-l cunoştea deloc. Nu ştia cum să-l *ajute* atunci când era obosit şi amărât. Se uită în jos încruntată şi tăie capătul firului de aţă. Alese apoi din coşul ei o bucată de mătase de culoarea zmeurei coapte.

Lordul Vale încetă să mai bată din degete.

— Modelul tău seamănă cu un leu.

— Asta pentru că *este* un leu, murmură ea şi făcu prima împunsătură în limba lunguiaţă a leului.

— I-auzi ce ciudat!

Ea îl privi pe sub gene.

Un strop de amuzament îşi făcu loc pe chipul său, animându-l.

— Nu că nu ar fi o broderie frumoasă. Este… ăăă… Este foarte frumoasă.

— Mulţumesc.

Începu din nou să bată din degete.

Melisande trasă conturul limbii leului şi începu apoi să o umple. I se părea destul de plăcut să stea împreună – chiar dacă niciunul din ei nu prea ştia ce să facă sau ce să zică. Oftă încet. Cu timpul poate vor fi mai înţelepţi.

— Aproape era să uit. Ţi-am luat ceva cât am fost plecat, zise el şi căută în buzunarul redingotei.

Melisande lăsă deoparte ghergheful şi acceptă o cutiuţă mică.

— Consideră asta o scuză pentru faptul că am ţipat la tine azi-dimineaţă, zise lordul Vale. M-am comportat ca un mitocan şi am fost un soţ îngrozitor.

Un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet mic.

— Nu ai fost chiar atât de rău.

Dar el clătină imediat din cap.

— Nu e normal să ţipi ca un nebun la soţia ta şi îţi promit că nu se va mai repeta. Sau, cel puţin, nu după ce apuc să-mi beau ceaiul de dimineaţă.

Deschise cutiuţa şi găsi înăuntru o pereche de cercei lunguleţi cu granat.

— Sunt foarte frumoşi!

— Îţi plac?

— Da, mulţumesc.

El încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Excelent. Atunci îţi urez noapte bună.

Melisande simţi atingerea buzelor lui pe părul ei şi apoi era deja la uşă. Atinse clanţa, dar se întoarse pe jumătate către ea.

— Ai fi bine să-ţi spun că nu este nevoie să mă aştepţi în noaptea asta.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

El se strâmbă.

— Vreau să spun că… nu voi veni în camera ta. Cred că ar fi un pic cam devreme după noaptea nunţii, nu crezi? M-am gândit să-ţi spun, ca nu cumva să-ţi faci griji. Somn uşor, inima mea!

Melisande înclină uşor din cap şi îşi muşcă buza ca să-şi înăbuşe lacrimile. Dar el ieşise deja pe uşă.

Clipi repede, după care se uită din nou la cutiuţa în care se aflau cerceii. Erau într-adevăr foarte frumoşi. Dar ea nu purta niciodată, pentru că nu avea găuri în urechi. Atinse uşor unul din cercei şi se întrebă dacă *el* se uitase vreodată – dar cu adevărat – la ea.

Închise uşor cutiuţa şi o aşeză în coşul ei de brodat. Apoi îşi adună lucrurile şi părăsi încăperea, cu Mouse pe urmele ei.

Capitolul 5

Al doilea cerşetor se ridică atunci şi îi căzură toate zdrenţele, dezvăluind o creatură îngrozitoare – pe jumătate fiară, pe jumătate om – cu întreg trupul acoperit de solzi negri şi putrezi.

— Să mă ia naiba pe mine, zici? urlă demonul, pentru că era evident că asta era. Ba să te ia naiba pe tine, în locul meu!

Jack începu dintr-odată să se micşoreze, iar braţele şi picioarele i se scurtară, până când ajunse să fie de înălţimea unui copil. În acelaşi timp, nasul i se lungi şi i se încovoie, aproape până când i se atinse de bărbie – care se alungise şi ea şi se curbase în sus.

Demonul izbucni într-un hohot de râs malefic şi apoi dispăru într-un nor de fum sulfuros.

Aşa că Jack rămase singur în mijlocul drumului, cu mânecile uniformei de soldat atârnându-i prin praf...

din *Jack Zâmbăreţul*

— Ah! Absolut minunat! zise Jasper despre cină, trei zile mai târziu. Carne de vită cu sos şi budincă Yorkshire... întruchiparea unei cine englezeşti!

Probabil nu ar fi putut părea mai idiot nici dacă s-ar fi

străduit.

Sorbi din paharul de vin şi se uită peste marginea lui, încercând să-şi dea seama dacă noua lui soţie ar fi fost de acord că era un idiot. Dar, ca de obicei, femeia aceea afurisită purta o mască politicoasă.

— Bucătăreasa chiar face o budincă Yorkshire excelentă, murmură ea.

Abia dacă se văzuseră în ultimele câteva zile şi era prima cină pe care o luau împreună. Cu toate astea, ea nu îl certase, nici nu se arătase deranjată. De fapt, nu arătase absolut niciun fel de emoţie. Jasper lăsă jos paharul cu vin şi încercă să identifice sursa nemulţumirii lui. Cu siguranţă asta îşi dorise... nu-i aşa? Să aibă o nevastă liniştită şi îndatoritoare, care să nu facă scene sau să provoace scandal... nu? Doar se gândise la toate de la bun început! Plănuise să o vadă din când în când, să o escorteze la baluri elegante şi apoi – după ce va fi rămas însărcinată – să îşi ia o amantă discretă. Şi mai avea puţin până să atingă acel obiectiv.

Şi totuşi, realitatea era ciudat de nesatisfăcătoare.

— Am observat că am fost invitaţi la balul mascat anual al lui Lady Graham, zise el, tăind o bucată de friptură de vită. Mi se pare un eveniment destul de plictisitor... mai ales din cauza faptului că trebuie să purtăm măşti, desigur. Pe mine, unul, mă deranjează mereu masca... mă face să-mi fie cald şi-mi vine să strănut întruna de la ea. Dar m-am gândit că poate ţie ţi-ar plăcea să participi?

Melisande tresări insesizabil şi ridică paharul de vin.

— Mulţumesc mult, dar nu prea cred.

— Aha. Jasper îşi îndreptă atunci atenţia înapoi spre friptura sa. Simţea totuşi o mică dezamăgire. Dacă problema este că nu ai o mască, să ştii că pot pune să ţi se facă una... şi ar fi gata cât ai clipi... Poate una aurie cu pene şi cu pietre preţioase mici în jurul ochilor?

Ea zâmbi când auzi asta.

— Atunci probabil aş arăta ca o cioară deghizată în păuniţă... Îţi mulţumesc încă o dată, dar nu.

— Desigur.

— Cu toate acestea, sper să participi tu, zise ea. Nu aş vrea să-ţi stric plăcerea.

Jasper se pomeni atunci gândindu-se la orele blestemate şi nesfârşite ale nopţii şi la cum va încerca să le umple în compania unor străini beţi.

— Foarte drăguţ din partea ta. Mă tem că nu pot rezista niciodată tentaţiei de a merge la un bal mascat. Cred că, de fapt, chiar îmi place să privesc domni şi doamne, altfel foarte respectabili, fâţâindu-se de colo-colo, purtând dominouri şi măşti. Ştiu că poate părea un lucru copilăresc, dar chiar îmi place.

Ea nu comentă în niciun fel afirmaţia lui, ci doar sorbi din paharul de vin, privindu-l lung. Între sprâncenele ei apăruse o linie fină de încruntare. Jasper îşi spuse că poate îi dezvăluise prea multe.

— Arăţi minunat în seara asta, zise apoi, încercând să schimbe subiectul. Chiar te măguleşte lumina lumânărilor.

— Sunt dezamăgită, spuse ea, şi clătină din cap cu tristeţe. Stau la masă cu unul dintre cei mai renumiţi crai din Londra… şi îmi spune că arăt bine în lumina lumânărilor.

Lui Jasper îi zvâcniră buzele.

— Mii de scuze, doamnă! Aş putea atunci să-ţi complimentez ochii?

Melisande făcu ochii mari şi zise:

— Sunt ca două oceane infinite, care-mi reflectă sufletul?

Surprins, Jasper izbucni imediat în râs.

— Eşti un critic foarte aspru, milady! Să-ţi vorbesc atunci despre zâmbetul tău minunat?

— Poţi… dar asta s-ar putea să-mi provoace un căscat.

— Atunci îţi pot lăuda cu prisosinţă silueta…

Melisande ridică batjocoritor dintr-o sprânceană.

— Sau şi mai bine… am să-ţi preaslăvesc sufletul minunat.

— Dar nu-mi cunoşti sufletul, aşa că nu ai de unde să ştii dacă e minunat sau nu, zise ea. Nu mă cunoşti deloc.

— Mi-ai mai spus asta.

Jasper se lăsă pe spate în scaun şi o studie cu atenţie. Ea se feri de privirea sa, de parcă ar fi regretat provocarea pe care o lansase. Ceea ce nu făcu altceva decât să-i stârnească şi mai mult interesul.

— Dar nici nu ai dorit să îmi oferi prea multe informaţii despre cine eşti cu adevărat.

Ea ridică din umeri. Îşi ţinea o mână pe abdomen, în timp ce cu cealaltă învârtea piciorul paharului de vin.

— Sau poate că n-ar trebuit să mai aştept nicio invitaţie şi să mă aventurez pur şi simplu să explorez mintea soţiei mele… O să încep cu ceva simplu, zise el, cu blândeţe. Ce îţi place să mănânci?

Ea încuviinţă din cap spre friptura de vită care se răcea şi spre budinca Yorkshire de pe farfuria ei.

— Asta e bună.

— Nu vrei să-mi uşurezi deloc situaţia, nu-i aşa? Jasper înclină uşor capul şi se gândi că majoritatea femeilor pe care le cunoştea el adorau să vorbească despre ele… ba chiar era subiectul lor preferat de discuţie. Oare cum se făcea că lucrul acesta nu era valabil şi în privinţa soţiei lui? Mă refeream la ce-ţi place cel mai mult şi mai mult să mănânci?

— Friptura de pui este foarte bună. Putem mânca mâine-seară, dacă eşti de acord.

Jasper îşi aşează braţele pe masă şi se aplecă uşor spre ea.

— Melisande… care e mâncarea ta preferată din toată lumea?

Şi, în cele din urmă, ea ridică privirea şi se uită la el.

— Nu cred că există o mâncare anume care să-mi placă cel mai mult pe lume.

Iar asta aproape că-l înfurie dincolo de orice raţiune.

— Costiţele afumate? Biscuiţii cu unt? Strugurii copţi?

Checul cu seminţe? *Syllabub*-ul[2]?

— *Syllabub*-ul?

— Trebuie să fie ceva ce-ţi place… ba nu, ceva ce *ai dori* să mănânci. Ceva la care pofteşti în mijlocul nopţii… ceva la care visezi în timp ce-ţi bei ceaiul la amiază, în loc să o asculţi pe bătrâna care stă lângă tine şi povesteşte despre pisici.

— Dacă ipoteza asta a ta e adevărată, atunci înseamnă că şi tu ar trebui să ai o mâncare preferată…

Jasper zâmbi, când auzi acel atac plăpând iniţiat de proaspăta lui soţie.

— Plăcinta de porumbel, costiţele afumate, tartele cu zmeură, perele foarte coapte, o friptură de vită bună, piept de raţă la grătar şi orice fel de brânză.

Ea îşi atinse atunci marginea paharului de buze, dar nu sorbi.

— Mi-ai înşirat mai multe feluri de mâncare care îţi plac, în loc să-mi spui care este *preferata* ta.

— Măcar eu am o listă întreagă…

— Sau poate că, în realitate, mintea ta nu se poate decide la una singură, zise ea şi un colţ al gurii sale se arcui uşor, luând forma unui zâmbet.

Şi atunci observă Jasper pentru prima dată că, deşi nu avea o gură cărnoasă, buzele ei erau curbate elegant şi erau de-a dreptul minunate.

— Sau poate că niciuna nu se ridică deasupra celorlalte, pentru că ţi se par toate prea obişnuite, continuă ea.

Jasper se îndreptă de spate în scaun şi înclină uşor capul.

— Vrei să insinuezi că sunt frivol, doamnă?

Zâmbetul ei se mări şi mai mult şi răspunse:

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă…

---

2 *Syllabub-ul este* un desert tipic englezesc, asemănător cu o budincă, făcut din lapte proaspăt (frişcă sau smântână), amestecat cu vin, cidru sau altă băutură alcoolică acrişoară. De obicei se serveşte îndulcit şi asezonat.

Izbucni indignat în râs.

— Sunt insultat la propria mea masă… şi chiar de propria soţie! Dar nu-i nimic, îţi ofer ocazia să-ţi retragi afirmaţia.

— Şi totuşi, eu nu pot face asta cu conştiinţa împăcată, răspunse ea imediat.

Zâmbetul acela arogant încă se mai juca pe buzele ei şi asta îl făcu să-şi dorească să se întindă peste masă şi să-l atingă cu degetul său mare, ca să-i poată simţi amuzamentul şi fizic.

— Păi, tu cum ai numi un om care are atât de multe mâncăruri preferate, încât nu poate alege una? Care câştigă şi apoi pierde două logodnice în mai puţin de un an?

— O! Ce lovitură sub centură! protestă el, râzând.

— Şi pe care nu l-am văzut niciodată purtând de două ori aceeaşi haină?

— Aa…

— Şi care este tovarăşul tuturor oamenilor pe care-i întâlneşte, dar nu are cel mai bun prieten?

Zâmbetul ei dispăruse, iar el se oprise din râs. Cândva avusese cel mai bun prieten. Reynaud St. Aubyn. Dar Reynaud murise în urma evenimentelor blestemate de la Spinner’s Falls. Aşa că acum îşi petrecea nopţile printre străini. Avea dreptate. Soţia lui afurisită chiar avea a naibii de mare dreptate! Era amicul multor oameni şi sufletul-pereche al nici unuia.

Jasper înghiţi apăsat şi zise încet:

— Ia spune-mi, doamnă, de ce să ai mai multe lucruri care-ţi plac este mai rău decât să-ţi fie frică să alegi unul dintre toate?

Ea lăsă pe masă paharul de vin.

— Nu-mi mai face plăcere conversaţia aceasta.

Se instală tăcerea între ei timp de câteva clipe.

În cele din urmă, Jasper oftă şi se ridică de la masă.

— Scuză-mă, te rog!

Melisande încuviinţă din cap, apoi el părăsi încăperea, simţindu-se ca şi când, într-un fel, şi-ar fi recunoscut

înfrângerea. Dar nu era o înfrângere, ci doar o scurtă retragere, ca să aibă timp să-şi adune forţele. Şi nu era nimic ruşinos în asta. Foarte mulţi generali de seamă considerau o retragere onorabilă mult mai bună decât o înfrângere ruşinoasă.

*

În noaptea aceea fusese periculos de aproape de a-i dezvălui lui Jasper prea multe despre ea. Prea multe despre sentimentele ei adevărate faţă de el.

Melisande îşi lipi palma de burtă, în timp ce Suchlike îi pieptăna părul. I se părea minunat să existe cineva, mai ales Jasper, care să fie interesat să-i descopere cele mai ascunse taine ale sufletului. În seara aceea, toată atenţia lui fusese concentrată asupra ei. Şi dacă nu era atentă, ar fi putut deveni dependentă de acest gen de atenţie totală. Se mai lăsase o dată pradă emoţiilor cu fostul ei logodnic, Timothy, iar asta aproape că o distrusese. Dragostea ei pentru el fusese profundă şi de neclintit. Şi să poată iubi aşa nu era deloc o binecuvântare. Ci mai degrabă un blestem. Să aibă capacitatea de a simţi – sau mai bine zis de a *îndura* – nişte sentimente de o asemenea intensitate era un soi de boală. Durase ani ca să poată trece peste pierderea lui Timothy. Şi ţinea aproape de inima sa amintirea acelei suferinţe, ca un fel de avertisment despre ce se putea întâmpla, dacă acele emoţii câştigau din nou controlul asupra ei. Pentru că era o constrângere severă de care depindea însăşi sănătatea ei mintală. Gândul o făcu să se înfioare, însă o lovi altă durere.

O durea burta jos, de parcă ar fi avut un nod acolo. Melisande înghiţi apăsat şi se prinse cu mâinile de marginea măsuţei de toaletă. Îndura suferinţa aceasta lunară de peste cincisprezece ani şi nu avea niciun rost să facă prea mult caz.

— Părul dumneavoastră este absolut minunat când este lăsat liber, milady, zise Suchlike din spatele ei. Este

atât de lung şi de frumos!

— Da, dar din păcate este frumos şi castaniu, zise Melisande.

— Ei bine, da, admise Suchlike. Dar este o nuanţă minunată de castaniu. Seamănă cu culoarea pe care o capătă lemnul de stejar, atunci când îmbătrâneşte. Este un fel de castaniu spre blond.

Melisande se uită sceptică la cameristă în oglindă.

— Nu e nevoie să mă flatezi.

Suchlike îi întâlni privirea în oglindă, sincer surprinsă.

— Dar nu încerc să vă flatez, milady. Este adevărat. Şi chiar este! Adevărat, mă refer. Dacă îmi permiteţi să vă spun, îmi place felul în care vi se ondulează uşor părul în jurul feţei. E mare păcat că nu-l puteţi purta tot timpul desfăcut.

— O, da, cu siguranţă asta ar fi o imagine minunată, zise Melisande, ironică. Aş arăta exact ca o driadă.

— Nu ştiu eu despre astfel de lucruri, milady, dar…

Melisande închise ochii, când simţi un alt junghi de durere săgetându-i prin burtă.

— Vă doare ceva, milady?

— Nu, zise Melisande. Nu ai de ce să te sperii.

Cu toate astea, camerista nu părea foarte sigură. Fără îndoială ştia care era problema, de vreme ce se ocupa de lenjeria ei. Dar lui Melisande nu-i plăcea să ştie nimeni astfel de detalii intime despre ea – nici măcar o persoană atât de inofensivă ca Suchlike.

— Să vă aduc o cărămidă caldă, milady? o întrebă Suchlike precaută.

Melisande fu pe punctul de a ţipa la ea, dar simţi încă un junghi de durere, aşa că doar încuviinţă din cap. Era foarte posibil ca o cărămidă caldă să îi mai aline durerea.

Suchlike părăsi încăperea în grabă şi Melisande îşi croi drum spre pat. Se băgă în aşternuturi. Simţea că tentaculele lungi ale durerii începuseră să se întindă până la şolduri şi coapse. Mouse sări pe pat şi îşi puse capul pe umărul ei.

— Oh, Sir Mouse, murmură ea. Îl mângâie uşor pe năsuc şi el scoase imediat vârful limbii ca s-o lingă pe degete. Tu eşti cel mai loial cavaler al meu.

Suchlike se întoarse cu o cărămidă fierbinte înfăşurată într-o bucată de pânză.

— Poftiţi, milady, zise ea şi îndesă cărămida sub pătură. Sper să vă ajute asta.

— Mulţumesc, zise Melisande şi-şi lipi cărămida fierbinte de burtă. Un nou val de durere o copleşi făcând-o să-şi muşte buza.

— Pot să vă mai aduc şi altceva? Suchlike stătea nemişcată lângă patul ei, cu o expresie îngrijorată pe chip şi frământându-şi mâinile. Poate nişte ceai cu miere? Sau încă o pătură?

— Nu, zise Melisande, şi vocea i se mai înmuie puţin. Micuţa cameristă era foarte drăguţă. Mulţumesc. Asta este tot.

Suchlike făcu o reverenţă şi plecă, închizând uşor uşa în urma ei.

Melisande închise ochii şi încercă să ignore durerea. Îl simţi pe Mouse în spatele ei, furişându-se sub pătură şi lipindu-şi trupul mic şi cald de şoldurile ei. Câinele oftă scurt, după care se instală tăcerea în cameră. Se relaxă o clipă, dar simţi un alt junghi dureros în burtă şi îşi schimbă poziţia, gemând încet.

Se auzi un ciocănit, după care uşa dintre cele două dormitoare se deschise. Lordul Vale intră în încăpere.

Melisande închise ochii o clipă, întrebându-se de ce alesese tocmai noaptea aceea pentru a-şi relua îndatoririle conjugale. Păstrase distanţa după noaptea nunţii – probabil ca să o lase să se vindece – şi iată-l acolo, chiar atunci, când nu era în stare să-i ţină companie. Şi cum i-ar fi putut spune oare asta, fără să intre în pământ de ruşine?

— A, te-ai băgat deja în pat? începu el.

Dar îl întrerupse imediat Mouse, care ieşi furtunos de sub pături şi sări pe şoldul ei, lătrând furios.

Lordul Vale făcu un pas în spate, iar Mouse îşi pierdu

echilibrul şi căzu de pe şoldul ei. Melisande gemu încet când o lovi câinele.

— Te-a rănit? întrebă lordul Vale, îndreptându-se spre ea.

Reacţia lui bruscă îl făcu pe Mouse să latre atât de tare, încât toate cele patru lăbuţe i se ridicară în acelaşi timp de pe pat.

— Taci, Mouse, gemu Melisande.

Lordul Vale se uita cu răceală la câine. Şi apoi, cu o mişcare atât de rapidă, că Melisande nici nu avu timp să protesteze, îl apucă de ceafă, îl ridică şi-l aruncă în garderobă. Închise uşa ferm şi apoi se întoarse încruntat lângă pat.

— Ce s-a întâmplat?

Melisande înghiţi apăsat. Era un pic şocată de felul în care îl îndepărtase pe Mouse.

— Nimic.

Dar răspunsul ei îl făcu să se încrunte şi mai tare.

— Nu mă minţi! Câinele tău te-a rănit cumva. Vreau să-mi spui imediat…

— Nu Mouse e de vină, zise ea şi închise ochii, pentru că nu putea rosti cuvintele în timp ce se uita la el. Este… este acea perioadă a lunii.

Şi atunci se făcu atât de linişte în cameră, încât pentru o clipă Melisande se întrebă dacă nu cumva îşi ţinea respiraţia. Aşa că deschise ochii şi se uită la el.

Lordul Vale se holba la ea, de parcă se transformase dintr-odată într-un hering sărat.

— Perioada… aaa… Da, desigur.

Şi apoi se uită prin cameră, căutând parcă inspiraţie pentru ce să spună mai departe.

Iar în clipa aceea Melisande îşi dori să fi putut dispărea pur şi simplu.

— Şi ai… ăăă… zise lordul Vale, după care îşi drese glasul şi continuă: Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea şi-şi trase pătura până sub nas.

— Bine. Păi, atunci…

— De fapt…

Rostiseră cuvintele acelea în acelaşi timp. El se opri din vorbit şi se uită la ea, după care flutură din mâna lui mare şi osoasă, făcându-i semn să vorbească ea prima.

Melisande îşi drese glasul:

— De fapt, voiam să te rog să-l laşi pe Mouse înapoi în cameră.

— Da, desigur. Se duse la uşa garderobei şi o întredeschise încet.

Mouse ieşi în fugă, sări la loc pe pat, apoi începu să latre la lordul Vale, de parcă nu se întâmplase nimic. Soţul ei se încruntă şi se apropie de pat, uitându-se la câine. Mouse ţinea lăbuţele mici încordate şi ancorate ferm în pat. Şi mârâia.

Lordul Vale ridică dintr-o sprânceană spre Melisande şi zise:

— Iartă-mă, te rog, dar ar fi mai bine să rezolvăm problema asta chiar acum.

Şi apoi se mişcă din nou cu o viteză uimitoare. Doar că de data asta întinse mâna şi-şi strânse palma în jurul boticului câinelui. Probabil şi Mouse se sperie la fel de tare ca ea, pentru că nu făcu altceva decât să scâncească.

Melisande dădu să protesteze instinctiv, dar Jasper îi aruncă o privire fermă, aşa că se abţinu. La urma urmei, era soţul ei, iar aceasta era casa lui.

Lordul Vale se aplecă şi se uită în ochii câinelui, încă ţinându-l strâns de botic.

— *Nu.*

Omul şi câinele se priviră o clipă în tăcere, după care *omul* îl scutură un pic straşnic şi-i dădu drumul. Mouse se aşeză cuminte lângă Melisande, lingându-se pe bot.

Lordul Vale îşi mută din nou privirea spre ea.

— Noapte bună.

— Noapte bună, şopti ea.

Şi apoi el plecă.

Mouse veni şi-şi lipi năsucul de obrazul ei, iar

Melisande îl mângâie blând pe cap.

— Ei bine, ştii şi tu că meritai asta.

Mouse răsuflă zgomotos, după care atinse uşor cu lăbuţa marginea păturii. Melisande o ridică imediat, ca să se poată strecura dedesubt şi să-şi reia locul în spatele ei.

Şi apoi închise ochii. *Bărbaţii!* Cum era posibil ca Jasper să fi avut nenumărate amante în ultimii câţiva ani şi totuşi să nu aibă nici cea mai mică idee cum să se poarte cu soţia lui? Şi chiar dacă ea se izolase de societate, tot auzise bârfe de fiecare dată când îşi luase o amantă nouă sau se implicase în vreo legătură amoroasă. Şi de fiecare dată se simţise de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit în inimă. Şi acum că era al ei – în sfârşit al ei şi numai al ei –, se dovedea că era la fel de sensibil ca… un *taur.*

Melisande se întoarse şi-şi aşeză perna, iar asta îl făcu pe Mouse să mârâie încet, din cauză că îl deranjase. O, asta cu siguranţă trebuia să fie cea mai mare glumă a universului! Îl avea în sfârşit pe bărbatul visurilor ei… numai ca să afle că omul era de fier! Dar se gândi că nu putea fi un amant atât de groaznic, dacă avea reputaţia aceea notorie în rândul doamnelor din înalta societate. Unele dintre ele rămăseseră cu el luni în şir şi majoritatea erau fiinţe sofisticate, care puteau avea orice amant doreau. Genul de femei care *cunoşteau* zeci de bărbaţi.

Acest gând o îngheţă. Soţul ei era obişnuit cu femei experimentate. Aşa că poate pur şi simplu nu ştia cum să se poarte cu o soţie. Sau – se gândi la ceva şi mai îngrozitor! — poate că intenţiona să-şi păstreze o amantă pasională şi să-şi folosească soţia doar ca să-i nască prunci. Iar în cazul acesta, probabil nu considera necesar să-şi irosească energia ca să se bucure şi ea de plăcere în patul conjugal.

Melisande se încruntă în întuneric. Dacă lucrurile vor continua aşa, atunci va avea parte de o căsnicie lipsită de dragoste *şi* de sex. Şi se putea lipsi într-adevăr de iubire – sau mai exact, *trebuia* să se lipsească de ea –, dacă voia să-şi păstreze sănătatea mintală. Nu voia ca Jasper să afle

sentimentele ei adevărate pentru el, la fel cum nu-şi dorea nici să se arunce de pe acoperişul unei clădiri. Dar asta nu însemna că trebuia să se lipsească şi de pasiune. Iar dacă îşi calcula bine fiecare mişcare, era posibil să reuşească să-şi seducă soţul suficient cât să aibă parte de o viaţă amoroasă mulţumitoare, fără ca el să descopere dragostea pe care ea i-o purta.

*

A doua zi după-amiază, în timp ce călăreau împreună prin Hyde Park, Jasper îşi dădu seama că se simţea vinovat ori de câte ori îl privea pe Matthew Horn. Se gândi apoi la patul lui subţire de paie şi se întrebă dacă Matthew avea şi el un astfel de simbol al ruşinii. Toţi păreau să aibă unul într-un fel sau altul – toţi cei care supravieţuiseră. O bătu uşor pe gât pe Belle şi îndepărtă acel gând. Demonii aceia erau rezervaţi întunericului nopţii.

— În dimineaţa în care ne-am văzut am uitat să te felicit pentru căsătorie, zise Horn. Nu credeam că o să apuc ziua aceasta.

— Nici tu, nici mulţi alţii, răspunse Jasper.

Melisande încă nu se trezise când plecase el de acasă şi se gândea că probabil soţia lui avea să-şi petreacă toată ziua în pat. Nu se prea pricepea la astfel de probleme femeieşti. Cunoscuse desigur multe femei, dar acest subiect nu apăruse niciodată în discuţie. Şi se pare că treaba asta cu căsătoria era o chestiune mai dificilă decât părea.

— Ai legat-o la ochi pe biata femeie ca s-o aduci în faţa altarului? îl întrebă Horn.

— Dacă chiar vrei să ştii, a venit de bunăvoie, zise Jasper privindu-şi prietenul. Ea şi-a dorit o nuntă mică, altfel ai fi primit o invitaţie.

Horn rânji când auzi asta.

— E în regulă. Nunţile tind să fie nişte evenimente plictisitoare pentru toţi, cu excepţia mirelui şi a miresei. Nu

te supăra că zic.

Jasper înclină uşor din cap.

— Nu mă supăr.

Îşi mânară apoi caii spre o trăsură care staţiona. Înăuntru se afla un bărbat mic şi pricăjit, care se scărpina sub perucă, în timp ce însoţitoarea lui bârfea cu două doamne care mergeau pe jos. El şi Horn îşi scoaseră pălăriile, când trecură pe lângă ei. Domnul încuviinţă şi el din cap, absent. Doamnele făcură reverenţe, după care îşi apropiară la loc capetele, şuşotind cu ardoare.

— Tu ai vreun pic de inspiraţie în sensul acesta? întrebă Jasper.

Horn întoarse capul şi-l privi mirat.

Jasper îi făcu un semn din cap spre petele vibrante de culoare, care indicau prezenţa în parc a sexului frumos.

— Mă refer la căsătorie.

Horn rânji.

— Şi uite aşa începe.

— Ce anume?

— Fiecare bărbat proaspăt căsătorit încearcă să-şi ademenească prietenii să-i calce pe urme şi să cadă în această capcană.

Jasper ridică dintr-o sprânceană, în semn de mustrare.

Dar asta nu ajută la nimic. Horn clătină din cap ferm.

— Ce mai urmează? Să-mi faci cunoştinţă cu o creatură plăpândă, care se uită chiorâş, şi să-mi spui ce bine o să-mi fie odată ce o să mă leg de ea pentru totdeauna?

— De fapt, şopti Jasper, am o verişoară fecioară. Se apropie de paisprezece ani, dar are o avere frumuşică şi destul de multe conexiuni sociale.

Horn se uită spre el cu o expresie de groază pe chip.

— O, n-ai decât să râzi de mine, dacă vrei… dar să ştii că am primit o ofertă asemănătoare tocmai luna trecută, zise el şi se cutremură.

— Aşadar, aversiunea asta nefirească a ta pentru sexul frumos este motivul pentru care petreci atât de mult

timp pe continent?

— Bineînţeles că nu, zise Horn şi încuviinţă din cap spre o trăsură plină de doamne în vârstă. Am călătorit în Italia şi în Grecia ca să vizitez ruinele şi să colecţionez statuete.

Jasper ridică din sprâncene mirat.

— Nu mi-am dat seama că eşti un cunoscător al artelor frumoase.

Horn ridică din umeri.

Jasper se uită în faţă. Aproape ajunseseră în celălalt capăt al parcului.

— L-ai găsit pe Nate Growe?

— Nu, răspunse Horn, clătinând din cap. M-am dus la cafeneaua aceea la care mi s-a părut că l-am văzut, dar oamenii de acolo nu ştiau nimic despre el. Cred că e posibil nici să nu fi fost Growe. S-a întâmplat acum multe luni. Îmi pare rău, Jasper!

— N-ai de ce. Măcar ai încercat.

— Păi, şi cine ne mai rămâne în cazul acesta?

— Nu prea mulţi. Am fost opt oameni luaţi prizonieri: eu, tu, Alistair Munroe, Maddock, sergentul Coleman, John Cooper şi Growe. Jasper se încruntă. Pe cine am uitat?

— Pe căpitanul St. Aubyn.

Jasper înghiţi apăsat, amintindu-şi de ochii negri ageri ai lui Reynaud şi de rânjetul său larg şi strălucitor.

— Desigur. Căpitanul St. Aubyn. Cooper a fost ucis în timpul marşului. Coleman a murit după ce am ajuns în tabără, din cauza a ceea ce i-au făcut indienii ăia... la fel şi St. Aubyn. Maddock a murit tot acolo din cauză că i s-au infectat rănile din bătălie... şi atunci cine a mai rămas în viaţă?

— Tu, eu, Munroe şi Growe, zise Horn. Şi cu asta am ajuns într-un impas. Munroe nu vrea să stea de vorbă cu tine, iar Growe a dispărut.

— La naiba! exclamă Jasper şi se uită în gol la aleea de pietriş, încercând să se gândească.

Trebuia să-i fi scăpat ceva.

Horn oftă.

— Chiar tu ai spus că probabil Thornton a minţit. Cred că ar trebui să renunţi, Lord Vale.

— Nu pot.

Trebuia să afle adevărul. Avea nevoie să afle cine îi trădase şi cum. La Spinner's Falls muriseră prea mulţi oameni – prea mulţi din oamenii *lui* – ca totul să fie pur şi simplu dat uitării. Numai Dumnezeu ştia că el, unul, nu va putea uita niciodată ce se întâmplase în ziua aceea fatidică. Se uită în jur. Oamenii se plimbau, călăreau şi pălăvrăgeau. Ce ştiau nobilii aceia, înveşmântaţi în mătăsuri şi catifele – cu plimbările lor fără griji, plecăciunile lor elegante şi sporovăielile lor superficiale – despre o pădure din celălalt capăt al lumii? Uneori, se trezea transpirat în toiul nopţii negre şi se întreba dacă nu cumva totul nu fusese altceva decât un coşmar indus de o febră îngrozitoare sau o viziune pe care o avusese cu mult, mult timp în urmă şi de care nu putea scăpa sub nicio formă. Oare chiar îşi văzuse regimentul masacrat? Pe oamenii săi măcelăriţi ca nişte vite? Pe ofiţerul său comandant aruncat de pe cal şi aproape decapitat? Oare Reynaud St. Aubyn chiar fusese dezbrăcat până la piele şi crucificat? Legat pe rug şi apoi ars de viu? Uneori, noaptea, visele şi realitatea păreau să se amestece până în punctul în care nu-şi mai putea da seama ce era real şi ce nu.

— Lord Vale…

— Ai spus cu gura ta că ofiţerii ştiau traseul pe care urma să mergem, zise lordul Vale.

Horn se uită la el, răbdător.

— Da, şi?

— Şi atunci hai să ne concentrăm asupra ofiţerilor.

— Sunt toţi morţi, cu excepţia ta şi a mea.

— Poate dacă am vorbi cu apropiaţii lor rămaşi în viaţă… rude sau prieteni. Poate au menţionat la un moment dat ceva într-o scrisoare…

Horn îl privi atent, cu o expresie care semăna foarte mult cu mila.

— Sergentul Coleman aproape că nici nu ştia să scrie. Mă îndoiesc că a trimis vreo scrisoare acasă.

— Dar Maddock?

Horn oftă adânc.

— Nu ştiu. Fratele lui este lordul Hasselthorpe sau ceva de genul acesta…

Jasper îşi întoarse imediat capul spre el.

— Poftim?

— Lordul Hasselthorpe, zise Horn rar. Nu ştiai?

— Nu, răspunse Jasper şi clătină din cap. Fusese invitat la moşia Hasselthorpe chiar toamna trecută. Dar nu ştiuse niciodată că omul era rudă cu Maddock. Trebuie să vorbesc cu el.

— Nu ştiu cum ar putea şti ceva, zise Horn. Adică da, Hasselthorpe a participat şi el la războiul din Colonii, dar a fost în alt regiment.

— Chiar şi aşa. Trebuie să încerc să vorbesc cu el.

— Foarte bine. Ajunseseră la capătul aleii şi la intrarea în Hyde Park, aşa că Horn îşi struni calul. Se uită la Jasper, îngrijorat, după care spuse: Mult noroc, Lord Vale! Anunţă-mă, te rog, dacă te pot ajuta cu ceva.

Jasper încuviinţă din cap şi-i strânse mâna lui Horn, apoi cei doi bărbaţi se despărţiră. În timp ce îl privea pe Horn plecând, iapa se scutură sub el şi trase de căpăstru. Jasper îi îndreptă apoi capul spre conacul său şi încercă să-şi alunge din minte imaginea aceea îngrozitoare. Poate că Melisande se trezise între timp… Poate că ar fi putut să stea cu ea o vreme şi să se ciondănească. Spre surprinderea sa, ciondănelile cu soţia lui se dovedeau o activitate extrem de distractivă.

Dar după ce intră în casă şi-l întrebă pe Oaks, fu informat că soţia lui ieşise în oraş. Jasper încuviinţă din cap spre majordom, după care îi dădu tricornul şi urcă scările care duceau spre etajul superior.

Foarte ciudat! Soţia lui locuia acolo de mai puţin de o săptămână şi totuşi prezenţa ei părea să se simtă în fiecare colţişor al casei. Nu redecorase camerele şi nici nu

schimbase în vreun fel atribuţiile servitorilor... cu toate astea, făcuse cumva casa aceea a ei. Se observa în detaliile mici. În salonaş plutea mirosul subtil al parfumului ei de flori de portocal, iar deunăzi găsise un fir galben subţire de mătase pe covor. Era aproape ca şi când ar fi locuit cu o fantomă. Ajunse în holul de la etaj şi se întoarse spre camerele lui, dar, când trecu pe lângă uşa ei, şovăi o clipă. Atinse uşor clanţa şi se pomeni în camera ei, înainte să aibă timp să-şi reprime acel impuls neobişnuit.

Încăperea era atât de ordonată, că părea aproape nelocuită. Draperiile fuseseră proaspăt spălate, desigur, în aşteptarea sosirii noii vicontese. Era acolo acelaşi dulap înalt, din lemn închis la culoare, pe care-l folosise şi mama lui, o măsuţă de toaletă, un scaun şi două fotolii aşezate în faţa şemineului. Şi atunci se gândi pentru prima dată că nu adusese cu ea nicio piesă de mobilier a ei, când se mutase acolo.

Se îndreptă agale spre garderobă. O deschise şi văzu înăuntru şiruri întregi de rochii în culori terne. Patul ei era făcut, dar nu exista nicio pernă din dantelă sau săculeţ parfumat, care să-l personalizeze în vreun fel. Pe noptieră se afla un singur sfeşnic – nu era nicio agrafă de păr sau vreo carte din care să fi citit noaptea. Traversă din nou camera şi se duse la măsuţa ei de toaletă. Acolo se afla o perie de păr cu coada sidefată. Îşi trecu degetele printre dinţii ei, însă nu găsi nici măcar un fir de păr. Avea un bol mic din porţelan în care îşi ţinea adunate agrafele şi, lângă el, o cutiuţă mică de culoarea fildeşului. Înăuntru se aflau bijuteriile ei – câteva broşe, un şirag de perle şi cerceii cu granat pe care i-i dăruise el. Închise la loc caseta de bijuterii. Măsuţa de toaletă avea un sertar, aşa că îl deschise. Dar nu găsi nimic altceva înăuntru, în afară de panglici, dantele şi alte broşe. Îl închise şi se uită prin cameră. Trebuia să aibă ceva al ei... ceva care să aibă o însemnătate specială pentru ea.

Dar cu siguranţă ţinea lucrul acela bine ascuns. Se duse la scrin. Deschise primul sertar, dar nu găsi altceva

decât lenjerie, frumos împăturită. Îşi trecu degetul printre cearşafuri şi se ridică imediat un parfum subtil de portocală. Şi al doilea şi al treilea sertar conţineau acelaşi lucru. Însă în cel de-al treilea sertar, găsi în sfârşit ceva, ascuns sub lenjeria de pat. Se opri ca să studieze obiectul misterios: era o tabacheră mică de tablă, cam de mărimea degetului său mare. O răsuci încet în palmă. Oare de unde avea aşa ceva? Cu siguranţă tatăl sau fratele ei ar fi trebuit să aibă nişte tabachere mult mai elegante, nu? Asta dacă prizau într-adevăr tutun.

Deschise uşor capacul de metal. Înăuntru se afla un nasture de argint, un căţel mic din porţelan şi o violetă uscată. Se uită mai atent la nasture şi apoi îl ridică. Probabil era al lui – pentru că avea inscripţionat pe el litera „V”. Cu toate astea, nu-şi amintea să-şi fi pierdut vreun nasture. Îl puse la loc în cutiuţă. Nu avea nici cea mai mică idee ce însemna pentru ea nasturele acela… nici celelalte obiecte, de altfel. Şi nu ştia nici de ce le păstrase. Dacă erau importante pentru ea sau dacă le pusese acolo la întâmplare. Avea dreptate. Nu o cunoştea deloc pe soţia lui.

Jasper închise apoi tabachera micuţă şi o aşeză înapoi sub cearşafurile din ultimul sertar. După aceea se ridică şi se mai uită o dată prin cameră. Nu putea afla nimic despre ea de acolo. Singura modalitate de a o cunoaşte pe Melisande era să o studieze chiar în persoană.

Încuviinţă din cap şi părăsi încăperea.

Capitolul 6

Ei bine, era un lucru îngrozitor! Dar ce altceva ar fi putut face Jack, decât să-şi vadă de drum? Continuă să meargă şi, într-o zi, ajunse la un oraş splendid. Iar când intră pe porţi, oamenii începură să se holbeze la el şi să râdă. Şi un grup de băieţi chiar se ţinu după el, glumind pe seama nasului său lung şi a bărbiei sale încovoiate.

Jack lăsă jos raniţa, îşi aşeză mâinile mici în şolduri şi

strigă:

— Credeţi că sunt amuzant?

Şi atunci din spatele său auzi un alt râset – doar că acela era dulce şi cristalin. Iar când se întoarse, dădu cu ochii de cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea un păr des şi auriu, şi obrajii rozalii.

Ea se aplecă uşor şi îi spuse:

— Cred că eşti cel mai amuzant omuleţ pe care l-am văzut vreodată. Vrei să vii să fii bufonul meu?

Şi astfel, Jack deveni bufonul fiicei regelui...

din *Jack Zâmbăreţul*

A doua zi dimineaţă, Melisande se bucura de micul dejun obişnuit – compus din omletă şi chifle – când se întâmplă ceva neobişnuit. Soţul ei intră în salon.

Melisande încremeni cu ceaşca pe jumătate ridicată spre buze şi aruncă o ocheadă spre ceasul de porţelan de pe masa din colţ. Nu greşise ora. Ceasul arăta într-adevăr opt şi treizeci şi două de minute.

Sorbi din ciocolata ei caldă, după care aşeză ferm ceaşca pe farfurioară, bucuroasă că nu îi tremurau mâinile.

— Bună dimineaţa, milord.

Lordul Vale îi zâmbi, iar ridurile de expresie din jurul gurii i se adânciră în felul acela pe care ea îl considerase întotdeauna extrem de fermecător.

— Bună dimineaţa, draga mea soţie.

Mouse ieşi de sub fustele ei. Bărbatul şi câinele se priviră preţ de o clipă, după care Mouse se recunoscu învins şi se retrase înapoi în vizuina sa.

Lordul Vale se duse spre bufet, dar se încruntă imediat.

— Nu este deloc şuncă.

— Ştiu. De obicei eu nu mănânc, zise Melisande, după care îi făcu un semn lacheului care stătea lângă uşă. Roag-o, te rog, pe bucătăreasă să pregătească nişte şuncă, ouă,

rinichi în sos de unt, pâine prăjită şi un ceai pentru lordul Vale. A, şi asigură-te că pune şi un pic din cea mai bună marmeladă a ei.

Lacheul făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Jasper se aşeză pe locul de vizavi de ea.

— Sunt absolut încântat! Ştii ce-mi place să mănânc dimineaţa.

— Sigur că da. La urma urmei, îl studiase mulţi ani de-a rândul. Este una dintre responsabilităţile unei soţii.

— Responsabilităţi, murmură el şi se rezemă de spătarul scaunului. Strâmbă uşor din buze, semn că nu-i plăcea acel cuvânt.

— Şi atunci este şi *responsabilitatea* soţului să ştie ce mănâncă soţia lui?

Ea se încruntă, dar nu îi putu răspunde imediat, pentru că tocmai luase un dumicat de omletă.

El încuviinţă din cap.

— Cred că ar trebui să fie, aşa că o să ţin minte asta. Omletă pufoasă, chifle cu unt şi ciocolată caldă. Văd că nu ai dorit şi miere pentru chifle.

Melisande înghiţi, după care zise:

— Nu. Spre deosebire de tine, mie nu prea îmi place dulceaţa.

El se aplecă şi mai mult în scaun. Ochii lui turcoaz o urmăreau fără grabă în dimineaţa aceea.

— Da, recunosc că-mi plac dulciurile. Mierea şi dulceaţa. Şi chiar şi melasa. S-ar putea să o ling, indiferent pe ce o întinzi.

— Serios?

Simţi o căldură în pântec doar auzind aceste cuvinte. „Ce păcătos! Ce om păcătos!”

— Da, serios. Ai vrea să-ţi fac o listă cu lucrurile pe care le-aş putea unge cu melasă? întrebă el pe un ton nevinovat.

— Nu chiar acum, mulţumesc.

— Păcat!

Ea se uită neîncrezătoare la el. Era încântată că i se

alăturase, dar i se părea că avea o stare de spirit tare ciudată. Stătea acolo şi o privea, în timp ce un zâmbet îi juca pe buzele lui groase şi senzuale.

— Ai vreo întâlnire în dimineaţa aceasta?

— Nu.

— Nu ştiu să te fi trezit vreodată înainte de ora unsprezece.

— Adevărat, dar nu uita că eşti măritată cu mine de mai puţin de o săptămână. Poate că de obicei mă trezesc înainte de nouă... sau poate chiar înainte de cinci... ca un cocoş, pregătit să anunţe răsăritul.

Melisande simţi că îi iau foc obrajii.

— Serios?

— Nu.

— Atunci de ce te-ai trezit aşa de devreme?

— Poate că mi-era foame şi voiam să-mi mănânc porţia de marmeladă.

Ea îl privi pe sub gene.

Şi el se uită la ea, cu o expresie deconcertantă pe chip.

— Sau poate că pur şi simplu am dorit să am parte de compania soţiei mele minunate la micul dejun.

Ea făcu ochii mari. Nu ştia dacă interesul său brusc ar trebui să o intrige sau să o alarmeze.

— Păi, de ce...

Tocmai atunci intrară două servitoare, aducând micul dejun, aşa că se întrerupse. Rămaseră amândoi tăcuţi, în timp ce slujnicele aranjară farfuriile. Când terminară, se uitară la ea pentru aprobare. Melisande încuviinţă apoi din cap şi cele două fete plecară.

— De ce...?

— Ce...?

Doar că vorbiră deodată. Se opriră amândoi, după care el îi făcu semn să vorbească prima.

— Nu, scuză-mă, zise Melisande. Continuă, te rog!

— Voiam doar să te întreb ce planuri ai pentru ziua de azi.

Ea se întinse peste masă şi îi turnă ceai.

— Speram să o vizitez pe mătuşa mea, domnişoara Rockwell.

El ridică ochii de la felia de pâine prăjită pe care o ungea cu unt.

— Din partea mamei tale?

— Nu. Este sora mamei tatălui meu. Este destul de în vârstă şi am auzit că a avut parte de o căzătură urâtă săptămâna trecută.

— Îmi pare rău să aud asta! O să te însoţesc.

Melisande clipi uimită.

— Poftim?

El luă o înghiţitură mare de pâine prăjită şi o mestecă de câteva ori, ţinând un deget ridicat, făcându-i semn să aştepte puţin. Îl privi mestecând şi apoi înghiţind.

— Ah! Ce fierbinte e, murmură el. Cred că mi-am fript limba.

— Doar nu vorbeai serios când ai spus că mă vei însoţi în vizită la mătuşa mea, izbucni atunci Melisande.

— Ba da.

— La mătuşa mea *în vârstă,* care…

— Mi-au plăcut întotdeauna doamnele în vârstă. Trebuie să recunosc că este o slăbiciune de-a mea.

— Dar o să te plictiseşti de moarte.

— Nu câtă vreme mă aflu în compania ta, dulcea mea soţie, zise el încet. Asta dacă nu cumva… nu vrei să te însoţesc?

Ea se uită la el uimită. Stătea tolănit în scaunul său ca un motan mare şi îşi mânca relaxat şunca. Dar în ochii lui verzi-albăstrui licărea ceva. Oare de ce avea senzaţia că tocmai căzuse într-o capcană? Ce motiv ascuns ar fi putut avea ca să vrea s-o însoţească la mătuşa ei bătrână? Iar dacă el era un motan… atunci ea ce era? Un şoricel mic şi cafeniu? Şi de ce o înfierbânta gândul acela ciudat că se juca cu el de-a şoarecele şi pisica?

Oh, Doamne! Era o fraieră.

— Mi-ar face foarte mare plăcere să mă însoţeşti,

murmură ea.

Era singurul răspuns pe care l-ar fi putut oferi.

El rânji.

— Excelent! O să luăm faetonul meu, zise el, după care îşi înfipse dinţii într-o altă felie de pâine prăjită.

Melisande miji ochii. Acum era sigură. Soţul ei punea ceva la cale.

*

„Putea să fie şi mai rău!” se gândi Jasper vesel, în timp ce mânuia hăţurile. S-ar fi putut duce în vizită la… *hmm.* De fapt, nu prea erau multe lucruri mai îngrozitoare decât să vizitezi o mătuşă bătrână şi nemăritată. Dar nu mai conta. În dimineaţa aceea îl trimisese pe Pynch să vadă dacă lordul Hasselthorpe era în oraş şi, dacă da, să afle unde îl putea găsi. Iar între timp, Jasper nu avea alte treburi mai presante. Era o zi frumoasă, conducea noul său faeton, iar minunata lui soţie se afla lângă el şi nu avea unde să scape. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să stea de vorbă cu el.

Se uită la ea. Stătea dreaptă pe bancheta faetonului fără să atingă spătarul roşu de piele. Avea o expresie senină pe chip, dar în acelaşi timp se ţinea strâns de marginea trăsurii. Dar măcar în ochii ei nu se mai citea durerea pe care o văzuse cu două nopţi în urmă. Îşi mută privirea. Arareori se simţise atât de inutil ca în seara aceea, când o văzuse suferind, dar nu putuse să facă nimic pentru a o alina. Oare cum gestionau alţi bărbaţi acea parte a căsniciei? Oare aveau vreun soi de leac secret pentru durerile femeieşti ale soţiilor lor? Sau poate că pur şi simplu se prefăceau că nu era nimic în neregulă?

Încetini faetonul, când un grup de doamne traversă strada în faţa lor.

— Pari să te simţi mai bine în dimineaţa asta.

Auzindu-i remarca, spatele ei se încordă şi mai mult. Jasper înţelese imediat că nu spusese ce trebuia.

— Nu ştiu la ce te referi.

— E, hai, că ştii, zise el şi îi aruncă o privire complice.

— Mă simt foarte bine.

Dar o parte mică şi păcătoasă din el nu-l lăsa să încheie subiectul.

— Acum două nopţi nu te simţeai la fel de bine şi ieri te-am văzut doar în treacăt.

Melisande strânse din buze şi asta îl făcu să se încrunte.

— Este mereu aşa? Adică ştiu că e ceva care se întâmplă lună de lună, dar e mereu la fel de dureros? Şi cât ţine? Apoi îi trecu prin minte altceva, aşa că o întrebă: Doar nu crezi că e din cauză că am…

— O, Doamne! murmură ea. Apoi continuă atât de încet, încât fu nevoit să aplece capul ca să audă ce spune: Mă simt foarte bine. Da, se întâmplă la fel în fiecare lună, dar nu durează decât câteva zile şi de obicei… de obicei îmi trece durerea după o zi sau două.

— Serios?

— Da.

— Dar cât te ţine exact?

Ea îi aruncă atunci o privire exasperată.

— De ce, Doamne, iartă-mă, ai vrea să ştii aşa ceva?

— Pentru că, dragă soţioară… începu el… dacă ştiu când se termină perioada, atunci voi şti când pot să te vizitez din nou în dormitor.

Asta o făcu să rămână tăcută câteva minute, dar în cele din urmă zise:

— De obicei durează cinci zile.

Jasper se încruntă. Era abia a treia zi. Dacă şi la ea se întâmpla totul „ca la celelalte femei”, atunci se va putea culca din nou cu ea peste trei nopţi. Pentru că era destul de nerăbdător să se întâmple. Prima dată nu era niciodată ceva prea plăcut pentru o femeie – sau cel puţin aşa auzise. Şi voia să-i arate cât de frumos putea fi. Dintr-odată îi apăru în minte o viziune cu el străpungând masca aceea a ei şi făcând-o să-şi dea capul pe spate de extaz, cu ochii larg

deschişi şi cu buzele moi şi vulnerabile.

Acel gând îl făcu să se simtă incomod, aşa că îşi schimbă poziţia în scaun. Încă mai avea câteva zile de aşteptat.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Dar chiar şi aşa… aş spune că nu o tocmai un noroc. Se întâmplă la fel cu toate doamnele?

Ea întoarse capul şi-l privi întrebătoare.

— Ce anume?

El ridică din umeri şi zise:

— Ştii tu. Toate doamnele au dureri la fel de mari sau…

— Nu-mi vine să cred, murmură ea, ori pentru sine, ori pentru urechile cailor. Pentru că nimeni altcineva nu se afla suficient de aproape, încât s-o audă. Ştiu că nu te-ai născut într-o peşteră. De ce îmi pui astfel de întrebări?

— Pentru că acum eşti soţia mea. Şi sunt sigur că toţi bărbaţii vor să ştie astfel de lucruri despre soţiile lor.

— Mă îndoiesc sincer, şopti ea.

— Ei bine, *eu,* unul, chiar vreau să ştiu lucrurile astea, zise şi-şi simţi buzele arcuindu-se uşor într-un zâmbet mic.

Poate că purtau o conversaţie foarte nonconformistă… dar tot îi făcea afurisit de multă plăcere.

— De ce?

— Pentru că eşti soţia mea, zise el şi dintr-odată înţelese undeva în adâncul sufletului său că era chiar adevărat ce spunea. Eşti soţia mea şi vreau să te strâng în braţe, să te protejez şi să te apăr. Şi dacă e ceva care te răneşte, atunci vreau… ba nu, *am nevoie…* să ştiu despre ce e vorba.

— Dar nu e ceva cu care să mă poţi ajuta în vreun fel.

El ridică din umeri.

— Tot am nevoie să ştiu. Să nu-mi mai ascunzi niciodată asta sau orice altă suferinţă de-a ta.

— Nu cred că o să înţeleg vreodată bărbaţii, zise ea în şoaptă.

— Adevărul e că suntem destul de ciudaţi, rosti el

amuzat. Dar ne bucurăm că ne suportaţi.

Melisande îşi dădu ochii peste cap, după care se aplecă în faţă şi îşi puse instinctiv mâna pe braţul lui.

— Întoarce aici, după colţ! Casa mătuşii mele e un pic mai jos pe alee.

— Cum doreşte soţia mea.

Mână caii în direcţia indicată. Dar în tot timpul acela era complet conştient de faptul că mâna ei era pe braţul lui. Un minut mai târziu, ea şi-o retrase, şi asta îl făcu pe Jasper să-şi dorească să o simtă din nou.

— Am ajuns, zise ea, şi Jasper opri caii în faţa unui conac modest.

Legă hăţurile, după care sări din faeton. Dar chiar dacă se grăbi cât putu de mult, ea tot se ridicase deja, până când ajunse el lângă uşă. Şi deja era pregătită să coboare singură de pe scaunul acela înalt.

Jasper îşi puse mâinile pe talia ei şi o privi în ochi.

— Dă-mi voie!

Nu fusese o întrebare, dar ea încuviinţă din cap, oricum. Era o femeie înaltă, însă avea o osatură firavă. Mâinile lui aproape că se uniseră în jurul taliei ei. O ridică încet şi simţi un fior ciudat traversându-i corpul. În timp ce o ţinea aşa, deasupra capului, părea neajutorată şi complet la mila lui.

Ea se uită în jos la el şi arcui sever o sprânceană, în ciuda faptului că o putea simţi tremurând sub mâinile lui.

— Ai vrea să mă laşi jos acum?

Jasper râânji.

— Desigur.

O coborî încet, savurând sentimentul de control. Ştia că nu va deveni ceva obişnuit. De îndată ce vârfurile picioarelor ei atinseră pământul, făcu un pas în spate şi îşi scutură fustele.

După aceea îi aruncă o privire încruntată şi dojenitoare.

— Să ştii că mătuşa mea nu aude prea bine şi nici nu-i prea plac domnii.

— Ce bine! zise el şi îi întinse braţul. Atunci ar trebui să fie interesant.

— Hmm! pufni ea şi-şi puse degetele pe mâneca lui, făcându-l din nou să simtă acel fior minunat.

Poate că băuse prea mult ceai în dimineaţa aceea.

Urcară treptele şi Jasper lăsă ciocănelul uzat de alamă să cadă pe uşă. Urmă o aşteptare destul de lungă.

Jasper se uită la mireasa lui.

— Ai spus tu că e surdă, dar şi servitorii sunt surzi?

Ea îşi ţuguie buzele, dar gestul nu avu efectul scontat. Din contră… îl făcu să-şi dorească să o sărute.

— Nu sunt surzi, dar sunt şi ei destul de bătrâni şi…

Uşa se deschise scârţâind şi apăru un ochi plin de urdori, care-i privi suspicios.

— Da?

— Lord Vale şi Lady Vale, am venit să o vizităm pe domnişoara… Se întoarse spre Melisande şi îi şopti: Cum ai zis că o cheamă?

— Domnişoara Rockwell, răspunse ea, clătinând din cap, după care i se adresă ea însăşi majordomului: Am venit să o vizităm pe mătuşa.

— A! Domnişoara Fleming, şuieră bătrânul. Intraţi, intraţi!

— Acum o cheamă Lady Vale, zise lordul Vale tare.

— Poftim? întrebă bătrânul şi îşi făcu mâna pâlnie la ureche.

— Lady Vale, zbieră Jasper. Soţia mea.

— Da, domnule, desigur, domnule, zise omul, după care se întoarse şi porni agale pe coridor.

— Nu cred că m-a înţeles, zise Jasper.

— Of, Doamne! exclamă Melisande trăgându-l de mânecă, după care intrară pe hol.

Mătuşii ei ori nu-i plăcea să folosească lumânări, ori vedea pe întuneric… pentru că era aproape beznă pe coridor.

Jasper miji ochii.

— Unde s-a dus?

— Pe aici, zise Melisande şi o luă înainte, ca şi cum ar fi ştiut pe unde s-o ia.

Şi chiar ştia. Pentru că, după ce cotiră de mai multe ori şi urcară nişte scări, ajunseră în faţa unei uşi şi a unei camere luminate.

— Cine-i acolo? întrebă o voce plângăreaţă din spatele uşii.

— Domnişoara Fleming şi un domn, doamnă, răspunse bătrânul majordom.

— Lady Vale, strigă Jasper, în timp ce intrau în cameră.

— Ce? strigă o doamnă minionă, care stătea pe o canapea, înconjurată de dantelă albă, panglici şi funde. Îşi apropie apoi de ureche un corn mare de alamă, pe care îl învârti în toate părţile. Ce?

Jasper se aplecă şi vorbi aproape de urechea femeii.

— Acum este Lady Vale.

— Cine? Domnişoara Rockwell coborî cornul, evident exasperată. Mă bucur mult să te văd, Melisande dragă, dar cine este domnul acesta? Spune că e o lady! Şi nu cred că e tocmai în regulă.

Jasper simţi atunci silueta firavă a lui Melisande tremurând uşor, după care rămase nemişcată. Îl copleşi o dorinţă neaşteptată de a o săruta, dar îşi dădu toată silinţa să o înăbuşe.

— Acesta este soţul meu, lordul Vale, zise Melisande.

— Serios? întrebă doamna, fără a părea prea mulţumită de veste. Păi, de ce l-ai adus aici?

— Am vrut să vă cunosc, zise Jasper.

Se săturase deja să se vorbească despre el, ca şi când nu ar fi fost de faţă.

— Ce?

— Am auzit că aveţi nişte prăjituri excelente, strigă el.

— O, Doamne! exclamă femeia şi îşi aruncă brusc capul pe spate, făcând panglicile bonetei să se cutremure. Cine ţi-a spus asta?

— Ei bine, toată lumea, zise Jasper. Se aşează pe

canapea şi o trase pe soţia lui lângă el. Nu e adevărat?

Bătrâna îşi ţuguie buzele cam la fel ca Melisande.

— E adevărat că bucătăreasa mea chiar face nişte prăjituri foarte bune.

Făcu un semn din cap spre majordom, care păru destul de surprins să fie expediat.

— Minunat! exclamă Jasper şi-şi puse glezna peste genunchiul opus. Şi acum sper că dumneata îmi vei putea spune ce fel de năzbâtii făcea soţia mea când era mică.

— Lord Vale! exclamă Melisande.

El se întoarse spre ea. Melisande se înroşise şi făcuse ochii cât cepele de iritare. De fapt, era extrem de frumoasă!

— Jasper, zise el, înclinând uşor capul spre ea.

Melisande îşi ţuguie buzele.

Ochii lui zăboviră o clipă asupra buzelor ei, după care se ridicară ca să-i întâlnească privirea.

— Jasper! o îndemnă el încă o dată.

Ea întredeschise uşor buzele acelea vulnerabile şi uşor tremurătoare, şi Jasper îi mulţumi în gând lui Dumnezeu că redingota îi acoperea vintrea.

— Jasper, şopti ea.

Şi în clipa aceea înţelese că era pierdut. Pierdut şi orbit, prăbuşindu-se pentru a treia oară, fără nicio speranţă de salvare. Dar nici că-i păsa vreun pic. Pentru că ar fi dat orice ca s-o înţeleagă pe femeia aceasta enigmatică. Voia să-i descopere cele mai ascunse secrete şi să-i dezgolească sufletul. Şi odată ce îi va afla secretele… odată ce va şti ce anume ascundea cu atâta îndârjire în inima ei… va păzi acele secrete şi o va proteja şi pe ea, chiar cu preţul vieţii lui.

Pentru că era datoria lui să o protejeze şi să o preţuiască.

*

Era trecut bine de miezul nopţii, când Melisande îl

auzi pe Jasper întorcându-se acasă în noaptea aceea. Moţăise în camera ei, dar vocile masculine înfundate care răsunau pe coridor o treziră imediat. La urma urmei, îl aşteptase să se întoarcă. Se ridică în capul oaselor în pat, entuziasmată şi nerăbdătoare, şi îl văzu pe Mouse scoţând şi el nasul de sub cuvertură. Câinele căscă, şi limbuţă lui roz se rulă ca un ghemotoc umed.

Melisande îl bătu uşor pe nas.

— Stai cuminte!

Se ridică şi se întinse spre scaunul de lângă pat după halat. Era mov-închis şi semăna mai degrabă cu un halat bărbătesc – pentru că nu avea niciun fel de panglică sau dantelă, care să-i dea un aspect feminin. Îşi puse halatul peste cămaşa de noapte subţire şi se înfioră când simţi materialul. Era din satin gros şi brodat cu fir de mătase roşie. În timp ce se mişca, halatul îşi schimba subtil nuanţa în lumină, trecând de la mov-închis la stacojiu şi viceversa. Se duse la dulap şi se dădu cu puţin parfum pe gât. O trecură din nou fiorii când lichidul rece îi alunecă în jos, între sâni. Mirosul amărui de portocale umplu imediat încăperea.

După ce îşi puse *armura, se* îndreptă spre uşa de legătură şi o deschise. Dincolo de ea se afla dormitorul lui Jasper. Era prima dată când se aventura pe domeniul lui. Aşa că se uită curioasă în jur. Primul lucru pe care îl văzu fu patul imens cu baldachin, din lemn negru şi acoperit cu lenjerie de un roşu atât de închis, încât părea aproape negru. Apoi îl văzu pe domnul Pynch. Valetul lui Jasper aranjase pe pat halatul soţului ei şi acum stătea nemişcat, cât era de mare, în mijlocul camerei.

Melisande nu mai vorbise niciodată cu el până atunci. Îşi ridică uşor bărbia şi se uită în ochii lui.

— Asta e tot, domnule Pynch.

Dar valetul nu clinti niciun muşchi.

— Stăpânul va avea nevoie să-l ajut să se dezbrace.

— Ba nu, zise ea încet. Nu va avea nevoie de ajutorul tău.

Ochii omului licăriră aproape amuzaţi. Apoi făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Melisande simţi că se relaxează. Trecuse de primul obstacol. Poate că Vale o surprinsese de dimineaţă, dar în noaptea aceea avea de gând să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Se uită în jur şi observă focul puternic care ardea în cămin şi numeroasele lumânări aprinse. În cameră era aproape la fel de multă lumină ca ziua. Atâta risipă o făcu să ridice din sprâncene. Se învârti prin încăpere, stingând câteva lumânări subţiri, până când nu mai rămase decât o strălucire difuză. Mirosul de ceară topită şi de fum se ridică în aer, dar mai era şi altceva acolo... un parfum mult mai incitant. Melisande închise ochii şi inspiră adânc. *Jasper.* Fie că-şi imagina sau nu, parfumul soţului ei umplea încăperea: lemn de santal şi lămâie, coniac şi fum.

Se deschise uşa chiar când încerca să nu se piardă cu firea. Jasper păşi înăuntru şi începu să se dezbrace.

— Ai trimis după apă caldă? întrebă el şi-şi azvârli redingota pe un scaun.

— Da.

Când îi auzi vocea, se răsuci imediat, cu ochii mijiţi şi cu chipul lipsit de expresie. Dacă nu ar fi fost o femeie atât de curajoasă, probabil s-ar fi dat doi paşi mai în spate.

— Milady! Iartă-mă, te rog, dar nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Melisande doar încuviinţă din cap. Se temea că vocea avea să o trădeze. Se simţea năpădită de exaltare şi ştia că trebuia să se controleze, ca să nu-şi lase sentimentele să explodeze şi să iasă la suprafaţă.

El se duse la garderobă şi se uită înăuntru.

— Pynch e aici?

— Nu.

El încuviinţă din cap, după care închise uşa garderobei.

Uşa se deschise din nou şi intră Sprat, cu un urcior mare cu apă fierbinte. În urma lui venea o slujitoare, care

aducea o tavă de argint, plină cu pâine, brânză şi fructe.

Servitorii lăsară jos ce aduseseră, după care Sprat se uită spre Melisande.

— Milady?

Ea încuviinţă din cap scurt.

— Asta este tot.

Cei doi ieşiră apoi, închizând uşa în urma lor şi în cameră se aşternu o tăcere ciudată.

Jasper se uita când la ea, când la tava cu mâncare.

— De unde ai ştiut?

Melisande aflase de la servitori că obişnuia să ia o gustare uşoară, atunci când se întorcea acasă târziu.

— Nu vreau să îţi stric programul obişnuit.

El clipi.

— Asta este… adică…

Păru să-şi piardă şirul gândurilor. Poate pentru că îi desfăcea nasturii vestei. Ea se concentra asupra nasturilor de alamă şi asupra butonierei, extrem de conştientă că începuse să respire din ce în ce mai repede. Stând atât de aproape de el, îi putea simţi căldura prin toate straturile acelea de haine, făcând-o să se întrebe îngrozită câte alte femei mai avuseseră privilegiul de a-l dezbrăca.

Ridică privirea şi îi întâlni ochii albaştri turcoaz.

— Da…?

El îşi drese glasul şi zise:

— Ăă da, e foarte drăguţ din partea ta.

— Chiar crezi? întrebă ea, ridicând din sprâncene, după care îşi mută atenţia din nou asupra nasturilor de alamă. Oare fusese cu o altă femeie în noaptea aceea? În fond, apetitul lui pentru doamne era bine cunoscut, iar ea nu se putea spune că ea îi îndeplinise nevoile. Oare asta era suficient ca să-l facă să caute în altă parte? Descheie ultimul nasture şi se uită din nou la el. Te rog…

El se supuse şi ridică braţele, permiţându-i să-l dezbrace de vestă. În timp ce îi desfăcea lavaliera, Melisande era foarte conştientă că el o studia cu intensitate. Respiraţia lui îi răvăşea părul. Simţi miros de

vin. Nu avea nici cea mai mică idee unde sau cum îşi petrecea serile. Probabil ieşea în oraş, făcând tot soiul de chestiuni bărbăteşti – să joace cărţi, să bea şi poate chiar să meargă la curve. Acest gând îi făcu degetele să bâjbâie la ultimul nasture şi în cele din urmă identifică emoţia care îi inunda creierul: gelozia. Şi asta o luă complet pe nepregătite. Ştiuse încă de dinainte de căsătorie cine era – şi *ce* era. Şi crezuse că se va mulţumi cu oricât de puţin era el dispus să-i împărtăşească. Se gândise că le putea ignora pur şi simplu pe celelalte femei, care vor fi apărut.

Dar în momentul acela îşi dădu seama că nu putea. Îl dorea. Şi dorea să-l aibă cu totul.

Aruncă deoparte lavaliera şi începu să-i descheie nasturii cămăşii. Căldura pielii lui se strecura prin materialul subţire, învăluindu-i degetele. Şi atunci inspiră adânc pe nas, adulmecând discret. Mirosea a săpun din lemn de santal şi a lămâie.

Vocea lui răsună pe deasupra capului ei:

— Nu trebuie să…

— Ştiu.

După ce îi desfăcu şi ultimul nasture, Jasper se aplecă uşor, permiţându-i să-i scoată cămaşa peste umeri şi peste cap. Se îndreptă apoi şi pentru o clipă Melisande uită să respire.

Era un bărbat înalt. Capul ei abia îi ajungea la bărbie, în ciuda faptului că şi ea era destul de înaltă pentru o femeie. Iar pieptul şi umerii lui erau pe măsura înălţimii sale. Laţi şi aproape ososi. Când purta cămaşă, ai fi zis că era slab, dar la bustul gol, nimeni nu ar fi putut face greşeala să creadă asta. Muşchii săi lungi şi puternici ieşeau în evidenţă în zona umerilor şi a braţelor. Ştia că soţul ei călărea în fiecare zi. Şi nu putea să nu fie de acord cu asta, dacă acesta era rezultatul. În partea de sus a pieptului avea câteva fire de păr, care dispăreau în zona abdomenului, reapărând apoi mai jos, deasupra beteliei de la pantaloni. Linia aceea subţire de păr, care i se întindea mai jos de buric, i se părea cel mai erotic lucru pe care-l

văzuse vreodată. Şi se născu în ea o nevoie stringentă de a o atinge – de a-şi plimba degetele de-a lungul ei, până în punctul în care dispărea în pantalonii lui.

Cu toate astea îşi mută privirea şi se uită în sus la el. O urmărea extrem de serios. De obicei chipul lui părea destul de comic. Dar în momentul acela nu exista nicio urmă de amuzament acolo. Buzele lui erau strânse sever.

Inspiră adânc şi îi făcu semn spre scaunul din spatele lui.

— Te rog, ia loc!

Jasper ridică din sprâncene uimit şi se aşeză, în timp ce privirea lui se muta de la ea la urciorul cu apă fierbinte.

— Ai de gând să mă bărbiereşti?

Melisande înmuie o cârpă în apă şi întrebă:

— Ai încredere în mine?

El rămase holbându-se la ea, aşa că fu nevoită să-şi controleze pe deplin zvâcnetul buzelor, când îi atinse maxilarul cu cârpa. Aflase de la Sprat că lui Jasper îi plăcea să se îmbăieze şi să se bărbierească seara. Probabil era puţin prea devreme ca să-l ajute cu baia… însă cu siguranţă îl putea bărbieri fără a stârni nicio suspiciune. Când tatăl ei rămăsese imobilizat la pat din cauza bolii sale îngrozitoare, ea fusese singura persoană pe care o lăsase să se apropie de el cu briciul. La momentul respectiv i se păruse ciudat – mai ales că nu fusese prea afectuos cu ea.

Se duse spre noptiera pe care Pynch aşezase instrumentele de bărbierit şi ridică briciul. Testă uşor lama cu degetul mare.

— În după-amiaza asta păreai extrem de încântat de poveştile pe care ţi le-a spus mătuşa mea despre cum eram în copilărie.

Îl ţintui cu privirea şi se îndreptă agale spre scaun, ţinând relaxată briciul între degete. Ochii lui străluciră de amuzament pe deasupra cârpei albe.

După care îşi dezlipi cârpa umedă de pe faţă şi o aruncă pe masă.

— Mi-a plăcut în mod deosebit povestea despre cum

ţi-ai tăiat tot părul când aveai patru ani.

— Serios? zise ea şi lăsă briciul pe masă, luând o cârpă mică. O înmuie într-un vas cu săpun de bărbierit şi îi frecă uşor faţa, până când se făcu spumă. Mirosul de lămâie şi de lemn de santal umplu imediat încăperea.

— Hmmm. Jasper închise ochii şi înclină uşor capul pe spate, ca un motan imens, căruia îi plăcea să fie mângâiat. Dar şi povestea cu cerneala.

Melisande îşi aminti atunci cum îşi pictase braţele cu cerneală şi cum timp de o lună arătase ca şi când ar fi avut tatuaje.

— Mă bucur că ţi-am oferit o sursă de amuzament, zise ea, pe un ton dulce.

Jasper deschise prudent unul din ochii săi albaştri şi strălucitori.

Ea îi zâmbi, după care îi lipi briciul de gât. Şi atunci ridică ochii, ca să-i întâlnească pe ai lui.

— M-am întrebat de multe ori unde te duci seara…

— Păi…

Dar ea îl opri imediat, atingându-şi degetul de buzele lui. Îi putea simţi respiraţia caldă pe piele.

— A, a! Doar nu ai vrea să te tai, nu-i aşa?

El strânse din buze şi miji ochii.

După care Melisande făcu prima mişcare blândă. Sunetul briciului răsună în încăperea tăcută. Scutură apoi spuma de pe lamă şi repetă mişcarea.

— M-am întrebat dacă te întâlneşti cu altă femeie atunci când ieşi în oraş.

El dădu din nou să spună ceva, dar ea îi înclină uşor capul pe spate şi-l bărbieri pe maxilar. Îl văzu înghiţind, şi mărul lui Adam coborî uşor pe gâtul său puternic. Dar ochii lui îi transmiteau foarte clar că nu îi era frică. Din contră.

— Nu mă duc nicăieri în mod special, zise el tărăgănat, în timp ce ea curăţa lama. Particip la baluri, la serate şi la alte astfel de evenimente. Dacă nu mă înşel, chiar ţi-am propus să te escortez la balul mascat organizat mâine-seară de Lady Graham.

— Hmm.

Răspunsul lui îi mai domoli întrucâtva gelozia. Se concentră din nou asupra bărbiei lui. Ei nu îi plăceau deloc evenimentele sociale unde era nevoită să stea de vorbă cu alţi oameni. Să zâmbească şi să flirteze şi să aibă mereu un răspuns spiritual. Conversaţia de complezenţă nu fusese niciodată punctul ei forte, aşa că se resemnase şi se împăcase cu gândul că nici nu avea să fie vreodată. Iar când îi menţionase acel bal mascat, nici măcar nu se gândise de două ori, înainte de a inventa o scuză pentru a refuza.

— Ai putea veni cu mine noaptea, îi şopti el atunci. Ai putea să participi măcar la o parte din evenimente.

Melisande îşi privi mâinile.

— Sau tu ai putea rămâne cu mine, aici, acasă.

— Nu, zise el, şi colţul gurii lui se răsuci, luând forma unui zâmbet autoironic. Mă tem că eu sunt o creatură mult prea capricioasă ca să mă amuze prea mult să-mi petrec serile acasă, în faţa şemineului. Am nevoie de discuţii, de oameni şi de râsete zgomotoase.

De fapt, de tot ce ura Melisande. Înmuie briciul în apă caldă.

El îşi drese glasul, după care zise:

— Dar nu mă întâlnesc cu alte femei, când ies noaptea în oraş, dulcea mea soţie.

— Nu? întrebă ea şi-i întâlni privirea, în timp ce lama briciului aluneca în jos pe obrazul lui.

— Nu, zise el, ţintuind-o cu privirea lui intensă şi calmă.

Melisande înghiţi apăsat şi ridică briciul. În clipa aceea obrajii lui erau perfect netezi. O singură dâră fină de săpun rămăsese în jurul gurii lui. Dar o şterse imediat cu grijă, folosindu-şi degetul mare.

— Mă bucur, zise ea, cu o voce răguşită şi se aplecă până când buzele ei ajunseră să plutească la doar câţiva centimetri de gura lui.

— Noapte bună.

Apoi buzele lui le întâlniră pe ale ei, într-un sărut uşor. Îl simţi ridicând braţele, ca să o strângă la pieptul lui... dar ea era deja de mult plecată.

Capitolul 7

Prinţesa acelui oraş minunat purta numele de Surcease. Şi deşi era de o frumuseţe care întrecea cu mult visurile oricărui bărbat – cu ochii ei strălucitori ca două stele şi cu pielea la fel de fină ca mătasea –, era în acelaşi timp şi o femeie foarte trufaşă. Şi nu găsise niciun bărbat cu care să fie de acord să se căsătorească. Ba unul era prea tânăr, ba altul prea bătrân. Unii vorbeau prea tare şi destul de mulţi mestecau cu gura deschisă. Aşa că regele îşi pierdu în cele din urmă răbdarea, pe măsură ce prinţesa se apropia de împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani. Şi astfel proclamă că aveau să aibă loc mai multe întreceri, în onoarea zilei de naştere a prinţesei... şi că bărbatul care le va câştiga pe toate va primi ca răsplată mâna fiicei sale...

din *Jack Zâmbăreţul*

După momentul destul de intim pe care îl împărtăşiseră cu o noapte înainte, Melisande se simţise destul de dezamăgită în dimineaţa aceea, când luase singură micul dejun. Jasper plecase devreme de acasă cu o treabă bărbătească relativ neclară, aşa că se resemnase şi se împăcase cu ideea că trebuia să-şi vadă şi ea de treburile sale şi să nu-l vadă până la lăsarea nopţii.

Şi exact asta făcuse. Discutase cu administratoarea şi cu bucătăreasa, luase un prânz uşor, mersese la cumpărături şi apoi la petrecerea în aer liber a soacrei sale. Şi, odată ajunsă acolo, toate aşteptările ei fuseseră

răsturnate.

— Nu cred că fiul meu a mai participat vreodată la vreuna dintre întâlnirile pe care le organizez la amiază în salon, cugeta în clipa aceea vicontesa văduvă de Vale. Aşa că nu pot să nu mă gândesc că prezenţa lui aici se datorează influenţei dumitale. Ştiai că vine la petrecerea din după-amiaza aceasta?

Melisande clătină din cap. Mintea ei încă mai încerca să asimileze faptul că soţul ei venise de bunăvoie la o petrecere de grădină – de altfel plictisitoare şi liniştită. Pur şi simplu nu putea fi acesta unul dintre locurile în care îşi petrecea în mod obişnuit timpul. Iar gândul ăsta o făcea să tremure de curiozitate, chiar dacă făcea tot ce-i stătea în putinţă să păstreze o faţadă senină.

Stătea împreună cu soacra ei în grădina imensă a conacului, minunată în acea zi de vară. Bătrâna Lady Vale aşezase câteva mese şi numeroase scaune pe terasa de ardezie, pentru ca invitaţii ei să se poată bucura de vremea frumoasă. Oamenii discutau sau se plimbau în grupuri mici, şi majoritatea aveau peste şaizeci de ani.

Lordul Vale stătea în colţul opus al grădinii, împreună cu trei domni mai în vârstă. Melisande îl văzu dându-şi capul pe spate şi izbucnind în râs la o replică a unuia dintre domni. Avea un gât foarte frumos şi musculos şi simţi cum i se strânge inima urmărind scena. Nu s-ar fi plictisit nici într-o mie de ani să-l privească râzând atât de lipsit de inhibiţii.

Dar se uită repede în altă parte, ca să nu fie surprinsă holbându-se la el ca o fecioară prostuţă.

— Aveţi o grădină minunată, milady!

— Mulţumesc, răspunse soacra. Ar trebui să fie, având în vedere armata de grădinari pe care am angajat-o.

Melisande îşi ascunse zâmbetul în spatele ceşcuţei de ceai. Descoperise încă de dinainte de căsătorie că îi plăcea foarte mult de mama lui Jasper. Vicontesa văduvă era o doamnă minionă, iar fiul ei părea un uriaş pe lângă ea. Cu toate astea, femeia părea să-l poată pune la locul lui cu o simplă privire tăioasă – pe el sau pe oricare alt domn care

greşea cu ceva. Lady Vale îşi purta părul moale şi cărunt, strâns într-un coc simplu. Faţa ei era rotundă şi feminină şi nu semăna deloc cu fiul ei. Cel puţin până când venea vorba de ochi – pentru că aveau aceeaşi nuanţă strălucitoare de turcoaz. Era mai mult decât evident că fusese o femeie extrem de frumoasă în tinereţe. Şi încă mai avea acea încredere în sine, caracteristică unei doamne superbe.

Lady Vale studie prăjiturile roz şi albe care se aflau pe un platou pe măsuţa de cafea dintre ele. Se aplecă uşor în faţă, şi Melisande crezu că va lua o prăjitură. Însă femeia îşi mută privirea în ultima clipă.

— M-am bucurat foarte mult când Jasper s-a hotărât să se însoare cu dumneata, şi nu cu domnişoara Templeton, spuse Lady Vale. Fata era drăguţă, dar un pic prea aiurită pentru gustul meu. Nu avea temperamentul necesar pentru a-l ţine sub control pe fiul meu. S-ar fi plictisit de ea în mai puţin de o lună. Văduva coborî glasul şi zise destul de încrezătoare: Cred mai degrabă că era îndrăgostit de pieptul ei.

Melisande îşi înăbuşi imediat impulsul de a se uita la propriul piept mic.

Dar Lady Vale o bătu imediat pe umăr şi rosti aproape în şoaptă:

— Să nu-ţi faci griji în privinţa asta! Un piept frumos nu rezistă niciodată, spre deosebire de o conversaţie inteligentă… însă majoritatea domnilor nu par să-şi dea seama de asta.

Melisande clipi uimită, încercând să se gândească la un răspuns adecvat. Deşi, pe de altă parte, poate nici nu era nevoie.

Lady Vale se întinse după o prăjitură, dar păru să se răzgândească din nou, pentru că ridică în schimb ceaşca de ceai.

— Ştiai că tatăl domnişoarei Templeton i-a dat binecuvântarea să se mărite cu preotul acela?

Melisande clătină din cap.

— Nu, nu am auzit nimic.

Văduva puse ceşcuţa înapoi pe masă, fără ca măcar să soarbă din ea.

— Bietul om! O să-i distrugă viaţa.

— Este absolut îngrozitor! În clipa aceea, atenţia lui Melisande era distrasă de faptul că Jasper tocmai părăsise grupul de domni şi se îndrepta în direcţia lor.

— Ia aminte ce-ţi spun! Aşa va fi. Contesa întinse apoi mâna brusc şi luă o prăjitură roz de pe platou. O aşeză pe farfuria sa şi se încruntă la ea câteva clipe, înainte de a se uita din nou la Melisande. Fiul meu are nevoie de căldură, dar nu şi de blândeţe. Nu mai e la fel de când s-a întors din Colonii.

Melisande avu la dispoziţie doar câteva secunde pentru a reţine cuvintele acelea, înainte ca Jasper să apară lângă ele.

— Bună ziua, mamă, bună ziua, milady. Făcu o plecăciune elegantă, după care i se adresă mamei sale: Aş putea să o răpesc de lângă tine pe soţia mea pentru o plimbare prin grădina ta minunată? Mă gândeam să-i arăt irişii.

— Nu înţeleg de ce, de vreme ce irişii nu mai înfloresc, îi răspunse tăios mama lui, însă în cele din urmă încuviinţă uşor din cap. Dar mergeţi! Eu o să mă duc să îl întreb pe lordul Kensington ce ştie despre scandalul de la palat.

— Eşti amabilitatea întruchipată, dragă doamnă, zise Jasper şi îi oferi lui Melisande braţul.

Ea se ridică în picioare, în timp ce soacra ei murmura:

— Ptiu!

Buzele ei luară forma unui zâmbet, în timp ce Jasper o conducea spre o alee cu pietriş.

— Mama ta crede că te-am salvat de la o soartă îngrozitoare pe care ţi-ar fi pricinuit-o mariajul cu domnişoara Templeton.

— Mă înclin în faţa judecatei sănătoase a mamei mele, zise Jasper vesel. Ca să fiu sincer, nu pot să-mi dau

seama ce am văzut la domnişoara Templeton.

— Mama ta spune că e posibil ca de vină să fi fost pieptul ei.

— Ah! exclamă Jasper.

Ea îl simţi privind-o, însă continuă să se uite înainte la cărarea care se întindea în faţa ei.

— Mă tem că noi, bărbaţii, suntem nişte creaturi demne de milă, plămădite din lut… şi ne lăsăm atât de uşor distraşi şi conduşi pe căi greşite. Aşa că da, e posibil ca un piept frumos să-mi fi întunecat inteligenţa nativă.

— Hmm. Melisande îşi aminti atunci de nenumăratele femei care fuseseră iubitele lui. Oare toate avuseseră un piept proeminent?

Jasper se aplecă uşor spre ea. Respiraţia lui îi mângâie uşor urechea, făcând-o să se înfioare.

— Nu aş fi primul bărbat care confundă cantitatea cu calitatea… şi să mă întind după o felie de tort mare, dulce şi plină de zahăr, când de fapt o chiflă micuţă şi gustoasă ar fi mult mai pe gustul meu.

Melisande înclină capul şi îl privi. Îi străluceau ochii şi un zâmbet fermecător îi juca pe buzele moi. Ei îi era tot mai greu să-şi păstreze o expresie serioasă.

— Cumva mi-ai comparat silueta cu un produs de patiserie?

— Cu un produs de patiserie gustos şi încântător, îi aminti el. Ar trebui să-l consideri un compliment.

Ea îşi întoarse faţa, ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Mă mai gândesc.

Cotiră apoi pe o alee şi se opriră brusc.

— Iată! Irişii mamei mele, care nu mai sunt înfloriţi.

Melisande studie frunzele lobate ale plantelor.

— Acela e un bujor. *Aceia* sunt irişi, zise ea şi îi făcu semn spre nişte plante cu frunzele în formă de sabie, care se aflau undeva mai în josul grădinii.

— Serios? Eşti sigură? Cum poţi să-ţi dai seama dacă nu au flori?

— După forma frunzelor.

— Uimitor! Este aproape ca un soi de prezicere a viitorului, zise el şi se uită mai întâi la bujori, după care la irişi. Nu prea arată grozav fără flori, nu?

— Ei bine, mama ta a zis deja că nu sunt înfloriţi.

— Adevărat, murmură el, conducând-o pe o altă alee. Şi ia spune-mi… ce alte talente mi-ai mai ascuns? Cânţi ca o privighetoare? Mi-am dorit mereu să mă însor cu o fată care ştie să cânte.

— Atunci poate ar fi trebuit să mă întrebi asta înainte de nuntă, zise ea. Am o voce bunicică.

— Este o dezamăgire pe care va trebui să o îndur curajos.

Se uită la el şi se întrebă în sinea ei care era de fapt treaba cu el. Tot căuta să se afle în compania ei – aproape ca şi când ar fi curtat-o. Iar acest gând era tulburător. De ce şi-ar fi curtat cineva propria soţie? Sau poate că pur şi simplu interpreta ea lucrurile în mod eronat – şi asta chiar o înspăimânta. Dacă îşi permitea să spere… dacă îşi permitea să creadă că era posibil ca el s-o dorească cu adevărat… în momentul în care se va trezi la realitate, impactul va fi absolut dezastruos.

— Poate că ştii să dansezi atunci, zise el. Ştii să dansezi?

— Desigur.

— Atunci m-am liniştit. Şi cum rămâne cu pianul? Ştii să cânţi la pian?

— Mă tem că nu prea bine.

— În cazul ăsta mi-ai zădărnicit visurile de a petrece seri pline de muzică în faţa şemineului. Am văzut ghergheful tău… şi broderia ta mi s-a părut absolut minunată! Ştii să desenezi?

— Foarte puţin.

— Dar să pictezi?

— Da.

Ajunseseră la o băncuţă. Jasper scoase imediat o batistă din buzunar şi şterse banca de praf, înainte de a-i face semn să ia loc.

Melisande se aşeză precaută, întărindu-şi toate scuturile de apărare. Banca aceea se afla la umbra unui arbust de trandafir şi îl văzu cum rupe o floare.

— Au! exclamă el, când se înţepă într-un spin, după care îşi băgă degetul în gură.

Ea îşi mută privirea de la imaginea buzelor senzuale strânse în jurul degetului lui şi înghiţi apăsat.

— Meriţi asta pentru că ai atentat la trandafirii mamei tale.

— A meritat din plin, zise el, venind mult prea aproape de ea. Îşi propti o mână pe bancă şi se aplecă spre ea.

Melisande se simţi imediat învăluită de parfumul lui de lemn de santal.

— Spinii nu fac altceva decât să sporească şi mai mult bucuria de a obţine un trandafir, zise el.

Ea se întoarse şi descoperi că faţa lui se afla la doar câţiva centimetri de a ei şi că ochii lui căpătaseră o nuanţă tropicală ciudată, pe care nu o întâlneai în mod obişnuit în Anglia. Pentru o clipă i se păru că distinge tristeţe dincolo de acea frumuseţe.

— De ce faci asta?

— Ce anume? întrebă el simplu.

Îi mângâie uşor obrazul cu trandafirul, iar atingerea petalelor catifelate o făcu să se înfioare imediat. Aşa că îl prinse de mână cu degetele. Îi simţi carnea tare şi caldă sub a ei.

— Asta. Te comporţi de parcă m-ai curta.

— Serios? întrebă el, după care rămase nemişcat, cu buzele la numai câţiva centimetri de ale ei.

— Sunt deja soţia ta. Nu e nevoie să mă mai curtezi, îi şopti ea. Cu toate astea, nu putu ascunde şi tonul rugător al vocii sale.

El îşi mută încet mâna, cu degetele ei încă înfăşurate în jurul alor lui şi îi atinse uşor buzele întredeschise cu trandafirul.

— Ba eu cred că este chiar mare nevoie, zise el.

*

Gura ei avea exact aceeaşi culoare ca trandafirul.

Jasper privea cum petalele catifelate se atingeau de buzele ei. Atât de moi. Atât de dulci. Şi îşi dori din nou să-i simtă gura. Îşi dori să îi deschidă buzele şi să-i invadeze gura, ca să o marcheze ca fiind a lui. Spusese cinci zile. Şi asta însemna că încă mai avea o zi de aşteptat. Aşa că trebuia să dea dovadă de răbdare.

Obrajii ei căpătară o nuanţă delicată de roz şi făcuse ochii mari. Dar în timp ce se uita la ea, observă privirea ei defocalizându-se şi pleoapele închizându-i-se uşor şi leneş. Era foarte sensibilă şi răspundea imediat la cel mai mic stimul. Se întrebă dacă ar fi putut-o conduce la orgasm printr-un sărut. Gândul acesta îl făcu să respire mai repede şi mai greu. Noaptea trecută venise ca o revelaţie pentru el. Creatura aceea delicioasă care intrase în dormitorul lui şi preluase controlul situaţiei era visul erotic al fiecărui bărbat. Oare de unde învăţase să se poarte atât de senzual? Fusese ca argintul viu – misterioasă şi exotică şi apoi dispăruse de lângă el, când încercase să o ia în braţe.

Şi totuşi, nu o remarcase până în ziua aceea în sacristie. Era nebun, prost şi orb! Dar îi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta. Pentru că, dacă el era un nebun, atunci însemna că acelaşi lucru era valabil şi pentru ceilalţi bărbaţi, care trecuseră pe lângă ea la baluri şi serate şi nu-şi făcuseră niciodată timp să o privească cu adevărat. Niciunul dintre bărbaţii aceia nu o observase niciodată. Şi acum era a lui.

A lui şi numai a lui să se culce cu ea.

Se strădui să nu zâmbească răutăcios. Cine ar fi crezut vreodată că putea fi atât de excitant să-i facă curte propriei soţii?

— Am tot dreptul să îţi fac curte şi să te cuceresc. La urma urmei, n-am avut timp înainte de căsătorie. Aşa că de ce să nu o fac acum?

— Dar de ce te-ai obosi s-o faci? întrebă ea nedumerită.

— De ce nu? Îi mai tachină o clipă gura cu trandafirul, privind cum petalele îi trăgeau uşor buza de jos, dezvăluindu-i interiorul moale şi umed al gurii. Simţi cum se excită. Un soţ nu ar trebui să-şi cunoască soţia? Să o preţuiască şi să o aibă?

Când auzi cuvintele „să o aibă”, ridică privirea şi în ochii ei apăru o licărire ciudată.

— Şi tu nu mă *ai* pe mine?

— Din punct de vedere legal, da, zise el încet. Dar nu ştiu încă dacă eşti a mea şi sufleteşte. Ce părere ai?

— Cred că nu.

Jasper retrase uşor floarea de pe buzele ei, ca să o lase să vorbească, şi atunci ea îşi atinse cu vârful limbii buza de jos, în locul unde fusese trandafirul.

— Şi nu ştiu dacă mă vei avea vreodată.

Privirea ei sinceră reprezenta o adevărată provocare pentru el. Aşa că încuviinţă din cap.

— Poate că nu, dar asta nu mă va împiedica să încerc.

Ea se încruntă.

— Eu nu…

Dar el îşi aşeză uşor degetul mare pe gura ei.

— Ce alte talente tainice mi-ai mai ascuns, frumoasa mea doamnă? Ce alte secrete ascunzi de mine?

— Eu nu am secrete, zise ea, şi buzele ei îi atinseră degetul ca un sărut în timp ce vorbea. Şi nu vei găsi niciunul, nici dacă vei căuta.

— Minţi, zise el încet. Şi asta mă face să mă întreb de ce…

Ea coborî uşor pleoapele, ascunzându-şi ochii. Jasper simţi căldura umedă a limbii ei pe degetul lui. Şi i se tăie respiraţia.

— Ai fost cumva găsită în vreun loc străvechi? Te văd ca pe o zână, stranie şi sălbatică… şi complet ispititoare pentru un bărbat…

— Tatăl meu a fost un englez simplu. Ar fi râs dacă ar

fi auzit că te gândeşti la zâne.

— Şi mama ta?

— Ea a fost prusacă… şi chiar şi mai pragmatică decât tata. Oftă uşor şi respiraţia ei caldă îi mângâie pielea. Nu sunt vreo fecioară romantică. Sunt doar o simplă englezoaică.

El se îndoia foarte mult de asta.

Îşi îndepărtă apoi mâna şi îi mângâie uşor obrazul în timp ce se retrăgea.

— Ai crescut la Londra sau undeva la ţară?

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în provincie, dar veneam în vizită la Londra cel puţin o dată pe an.

— Şi aveai multe tovarăşe de joacă? Nişte fetiţe dulci cu care să şuşoteşti şi să chicoteşti?

— Doar pe Emeline, zise ea, şi privirea ei o întâlni pe a lui.

Exista ceva foarte vulnerabil în ochii ei.

Acum Emeline locuia în Coloniile americane.

— Ţi-e dor de ea.

— Da.

Jasper ridică absent trandafirul şi îi mângâie gâtul dezgolit, în timp ce încerca să-şi amintească detalii despre copilăria lui Emeline.

— Dar pe ea ai cunoscut-o abia când aproape terminai şcoala, nu? Moşia familiei mele era învecinată cu a ei, aşa că îi cunosc pe ea şi pe fratele ei, Reynaud, încă de când eram mici. Mi-aş fi amintit de tine, dacă te-aş fi văzut cu Emeline pe vremea aceea.

— Chiar ţi-ai fi amintit? Apăru atunci o licărire furioasă în ochii ei, dar continuă înainte ca el să se poată apăra în vreun fel: Am cunoscut-o pe Emeline când am venit să-mi vizitez o prietenă de familie, care locuia în zonă. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani atunci.

— Şi înainte de asta? Cu cine te jucai înainte? Cu fraţii tăi? întrebă el şi observă că îmbujorarea aceea îi coborâse uşor pe claviculă, acaparându-i şi pielea decolteului.

Ea ridică din umeri. Probabil o gâdilau petalele trandafirului. Cu toate astea nu se feri de atingerea florii.

— Fraţii mei sunt cu mult mai mari decât mine. Amândoi erau deja plecaţi la şcoală când m-am născut eu.

— Atunci înseamnă că ai fost destul de singură, zise el şi rămase cu privirea aţintită asupra ei, în timp ce trandafirul cobora până deasupra sânilor ei.

Melisande îşi muşcă buza.

— Am avut o doică.

— Asta nu e acelaşi lucru cu un tovarăş de joacă, murmură el.

— Poate că nu, recunoscu ea, apoi inspiră adânc şi sânii ei se lipiră uşor de floare.

O, ce trandafir norocos!

— Ai fost un copil cuminte şi liniştit, zise el, ştiind că aşa trebuie să fi fost.

În ciuda poveştilor pe care le auzise cu o zi înainte de la mătuşa ei, ştia că probabil fusese un copil cuminte şi liniştit. Un copil foarte tăcut. Se obliga să fie foarte rezervată. Îşi controla cu stricteţe membrele, iar trupul ei era mic şi graţios, chiar dacă nu era o femeie mică de statură. Vocea ei avea mereu inflexiuni cuviincioase şi stătea mereu pe margine la evenimentele mondene. Oare ce fel de copilărie avusese de o făcuse să fie atât de hotărâtă să nu fie observată?

Se aplecă uşor spre ea şi îi simţi parfumul de portocale amare, chiar dacă erau învăluiţi de mirosul dulce al trandafirilor din jur. Acela era mirosul *ei.*

— Ai fost un copil care şi-a ţinut numai pentru el secretele.

— Nu ai de unde să ştii asta. Pentru că nu mă cunoşti.

— Nu, recunoscu el. Dar vreau să te cunosc. Îmi doresc să te cunosc atât de bine, încât gândurile tale să-mi devină la fel de familiare ca ale mele.

Ea inspiră adânc şi se retrase un pic, aproape ca şi când ar fi speriat-o cuvintele lui.

— Nu vreau să devin…

Dar el îşi aşează degetul pe buzele ei, dar şi-l retrase repede. Putea auzi voci pe cărarea pe care tocmai veniseră. Peste câteva clipe, un alt cuplu apăru de după colţ.

— Pardon, zise domnul, iar Jasper văzu că era Matthew Horn. Lord Vale! Nu credeam să te întâlnesc aici.

Jasper făcu în zeflemea o plecăciune.

— Mi s-a părut mereu foarte instructiv să mă plimb prin grădinile mamei. Chiar în după-amiaza asta am avut ocazia să o învăţ pe soţia mea despre diferenţele dintre un bujor şi o floare de iris.

Din spatele său răsună imediat un sunet, care semăna destul de mult cu un pufnet înăbuşit.

Matthew făcu ochii mari.

— Aşadar, aceasta este soţia ta?

— Da, zise Jasper, după care se întoarse şi întâlni ochii căprui şi enigmatici ai soţiei sale. Iubita mea, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Matthew Horn. Un fost ofiţer din Regimentul 28, la fel ca mine. Horn, aceasta este soţia mea, Lady Vale.

Melisande întinse mâna, iar Horn o luă şi făcu o plecăciune deasupra ei. Era un gest foarte cuviincios, desigur. Cu toate astea, Jasper tot simţi nevoia să-şi aşeze mâna pe umărul lui Melisande, ca un semn de revendicare a posesiunii.

Matthew se dădu un pas în spate.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Beatrice Corning. Domnişoară Corning, ţi-i prezint pe Lord Vale şi pe Lady Vale.

Jasper făcu şi el o plecăciune deasupra mâinii fetei, reţinându-şi un zâmbet. Asta explica prezenţa lui Matthew acolo, iar Jasper se gândi imediat că motivele amicului său erau asemănătoare cu ale lui. Urmărea o doamnă.

— Locuieşti în Londra, domnişoară Corning? întrebă el.

— Nu, milord, răspunse fata. De obicei locuiesc în provincie, împreună cu unchiul meu. De fapt, cred că e posibil chiar să-l cunoaşteţi, de vreme ce suntem vecini...

Este contele de Blanchard.

Fata mai spuse şi altceva după aceea, însă Jasper nu o mai putu urmări. Blanchard avea titlul lui Reynaud… titlul pe care ar fi trebuit să-l moştenească acesta după moartea tatălui său. Doar că prietenul lui fusese deja mort când decedase tatăl lui. Fusese luat prizonier şi ucis de indieni după Spinner’s Falls.

Jasper se concentră asupra fetei, studiind-o pentru prima dată. Stătea de vorbă cu Melisande, cu o expresie deschisă şi sinceră pe chip. Avea o înfăţişare proaspătă şi destul de rustică. Părul ei era de culoarea spicelor de grâu coapte, iar ochii, de un cenuşiu viu. Avea pometii plini de pistrui mici, de culoarea nisipului.

Fata nu poseda un titlu al ei, desigur, dar el tot se gândi că Matthew ţintea destul de sus, dacă voia să curteze nepoata unui conte. Familia Horn era una destul de veche, dar nu deţinea niciun titlu nobiliar, spre deosebire de Blanchard, care era un nume vechi de multe secole. În plus, rangul de conte aducea după sine un conac şi o moşie imense. Iar fata tocmai spusese că locuia la conac.

În casa lui Reynaud.

Jasper simţi cum i se strânge inima, aşa că îşi mută privirea de la chipul expresiv al domnişoarei Corning. În fond, nu avea niciun rost să o învinuiască pe fată pentru ceva. Probabil fusese încă pe băncile şcolii cu ani în urmă, când murise Reynaud pe o cruce în flăcări. Nu avea nicio vină că unchiul ei moştenise titlul. Sau că locuia la moşia care îi aparţinea de drept lui Reynaud. Cu toate astea, nu putea să-i privească chipul.

Îi întinse braţul lui Melisande şi le întrerupse conversaţia:

— Să mergem! Dacă nu mă înşel, avem un angajament în după-amiaza aceasta.

Făcu o plecăciune în faţa lui Matthew şi a domnişoarei Corning, după care îşi luă la revedere de la ei. Nu se uită deloc la soţia lui, însă era pe deplin conştient de faptul că Melisande îl privea curioasă, în timp ce-şi aşeza mâna pe

braţul lui. Ştia că nu aveau nimic de făcut în după-amiaza aceea. Şi în cele din urmă îşi dădu seama că, dacă încerca să afle secretele ei, risca să le dezvăluie şi pe ale lui. Care erau cu mult mai întunecate. Şi asta nu trebuia să se întâmple cu niciun preţ.

Jasper îi acoperi mâna cu a lui. Poate că era un gest care părea destul de domestic, dar pentru el fusese ceva instinctiv. Venise ca o dorinţă puternică de a o ţine să nu fugă de lângă el. Nu-i putea vorbi despre Reynaud, nici despre ce se întâmplase în pădurile întunecate ale Americii. Nu îi putea spune cum i se frânsese sufletul acolo. Nu-i putea spune despre cel mai mare eşec şi cea mai mare suferinţă a lui. Dar putea să o ţină de mână şi aproape de el.

Şi exact asta avea să facă.

*

— ... Aşa că a sfârşit arătând ca un idiot cu fundul pe afară, unde-l putea vedea toată lumea! Doamna Moore, administratoarea casei lordului Vale îşi încheie povestea cu o lovitură puternică în masă, în timp ce râdea *triumfătoare.*

Cele trei slujnice de la etaj aproape că se tăvăleau pe jos de râs, cei doi lachei de la capătul mesei încuviinţară din cap unul spre celălalt, domnul Oaks scoase un chicotit gutural şi chiar şi chipul bucătăresei – de obicei foarte serios – fu înseninat de un zâmbet.

Sally Suchlike rânji. I se părea o diferenţă de la cer la pământ între personalul lordului Vale şi cel de la casa domnului Fleming. Aici erau aproape de două ori mai mulţi servitori – dar sub îndrumarea domnului Oaks şi a doamnei Moore, erau cu toţii mult mai prietenoşi. Aproape ca o familie. Chiar dacă se afla acolo de numai câteva zile, Sally se împrietenise deja cu doamna Moore şi cu bucătăreasa – o femeie timidă de altfel, dar care se ascundea sub o faţadă aspră. Şi astfel, se liniştiseră toate temerile ei că nu avea să fie plăcută sau acceptată.

Sally se aplecă spre ceaşca ei cu ceai. Lordul şi Lady Vale luaseră deja cina, iar acum mâncau servitorii.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat, doamnă Moore, dacă nu te deranjează că te întreb?

— Ei bine… continuă femeia, evident mulţumită că fusese rugată să-şi continue povestirea destul de deocheată.

Dar fu întreruptă de domnul Pynch. Domnul Oaks deveni imediat sobru, lacheii se îndreptară de spate în scaunele lor şi una dintre slujnicele de la etaj scoase un chicotit nervos – care fu imediat redus la tăcere de una dintre colegele ei. Iar doamna Moore se înroşi la faţă. Sally oftă frustrată. Sosirea domnului Pynch venise ca o găleată de apă tulbure din Tamisa: rece şi neplăcută.

— Pot să te ajut cu ceva, domnule Pynch? întrebă majordomul.

— Nu, mulţumesc, zise domnul Pynch. Am venit după domnişoara Suchlike. O cheamă stăpâna.

Tonul aspru al vocii lui o făcu pe slujnica de la etaj să scoată alt chicotit. Numele ei era Gussy şi era genul care chicotea la aproape orice. Dar chicotitul ei se analiză cu un icnet, în momentul în care domnul Pynch îşi întoarse privirea rece spre ea.

„Ce tiran!”, se gândi atunci Sally. Apoi împinse înapoi scaunul ei înalt de bucătărie şi se ridică de la masă.

— Ei bine, atunci îţi mulţumesc, doamnă Moore, pentru o poveste încântătoare.

Doamna Moore clipi mirată şi o îmbujorare mulţumită îşi făcu loc pe obrajii ei.

Sally le zâmbi oamenilor adunaţi în jurul mesei, după care se grăbi să-l urmeze pe domnul Pynch. Desigur, el nici măcar nu aşteptase ca ea să-şi ia la revedere de la ei.

Îl prinse din urmă când coti pe după scările din spate.

— De ce trebuie să fii mereu atât de nesuferit?

El nu se opri.

— Nu ştiu la ce te referi, domnişoară Suchlike.

Ea dădu ochii peste cap, gâfâind în urma lui.

— Nu mănânci aproape niciodată cu restul servitorilor, iar când îţi faci în cele din urmă apariţia, ucizi orice conversaţie, la fel ca un cal care se aşază peste un pisoi.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre etaj, când el se opri atât de brusc, încât ea se izbi de spatele lui şi aproape că-şi pierdu echilibrul şi căzu pe scări. Dar se întoarse imediat şi o prinse de braţ, fără nici cel mai mic semn de confuzie.

— Ai un fel foarte colorat de a vorbi, domnişoară Suchlike, dar eu sunt de părere că tu tinzi să fii un pic cam prea familiară cu ceilalţi servitori.

Îi dădu drumul la braţ şi continuă să urce.

Sally îşi reprimă cu greu dorinţa de a scoate limba în spatele lui. Din păcate, domnul Pynch avea dreptate. Fiind camerista unei doamne, ar fi trebuit să se situeze la un nivel mai ridicat decât restul servitorilor – cu excepţia domnului Oaks şi a doamnei Moore, desigur. Probabil şi ea ar fi trebuit să dispreţuiască mesele lor vesele şi să strâmbe din nas la glumele lor. Doar că, dacă ar fi făcut asta, nu ar mai fi avut pe nimeni cu care să vorbească jos. Poate că domnul Pynch era mulţumit să ducă o viaţă de pustnic, dar asta nu se aplică şi în privinţa *ei.*

— Nu ar avea ce să strice să fii un pic mai prietenos, murmură ea, când ajunseră în holul pe care se aflau camerele stăpânilor.

El oftă.

— Domnişoară Suchlike, o fată tânără ca tine nu prea are cum să înţeleagă…

— Să ştii că nu-s chiar atât de tânără, zise ea.

El se opri din nou, iar Sally observă că pe chipul lui apăruse o expresie amuzată. Şi ţinând cont cât de rigid era de obicei, se gândi imediat că râdea de ea.

Aşa că îşi aşeză mâinile în şolduri şi zise:

— Dacă vrei să ştii, urmează să împlinesc douăzeci de ani.

Domnului Pynch îi zvâcniră buzele când auzi asta.

— Şi tu câţi ani ai mai exact, tataie? mai întrebă Sally.

El ridică dintr-o sprânceană – lucru care era peste măsură de enervant.

— Treizeci şi doi.

Sally făcu imediat un pas în spate, prefăcându-se şocată.

— O, Doamne, Dumnezeule! E de mirare că te mai poţi ţine pe picioare la vârsta ta!

Însă el doar clătină din cap.

— Du-te şi ocupă-te de stăpâna ta, fetiţo!

În clipa aceea, Sally încetă să-şi mai reprime impulsurile. Scoase limba la el şi apoi fugi în dormitorul lui Lady Vale.

*

În noaptea aceea, când intră în sala unde avea loc balul mascat al lui Lady Graham, Melisande îşi ascunse mâinile tremurânde între faldurile fustei. Avusese nevoie de tot curajul ca să vină acolo. Să participe la bal fusese o decizie de ultim moment – de altfel, era sigură că, dacă ar fi stat mai mult pe gânduri, s-ar fi convins singură să nu mai vină deloc. Detesta genul acela de mondenităţi. Grupuri şi grupuri de oameni care bârfeau şi judecau. Şi cu toţii păreau mereu să o excludă. Dar acela era teritoriul lui Jasper. Şi dacă voia să-i arate că putea fi o înlocuitoare mai mult decât potrivită pentru nenumăratele lui iubite, atunci trebuia să-l înfrunte pe propriul teren.

Îşi strânse fustele cu degete tremurătoare şi încercă să-şi controleze respiraţia. Măcar o ajuta un pic faptul că era un bal mascat. Purta o mască din catifea mov, care-i acoperea jumătate din faţă şi era atât de închisă la culoare, încât părea aproape neagră. Nu îi ascundea identitatea, desigur, dar în fond nici nu era acela scopul. Cu toate astea, îi sporea întrucâtva încrederea în sine. Melisande inspiră adânc, ca să prindă putere şi se uită în jur. Peste tot se aflau domni şi doamne care purtau măşti. Cu toţii râdeau zgomotos şi vorbeau tare, încântaţi că erau acolo ca să fie

văzuţi şi să-i vadă la rândul lor pe alţii. Unii purtau dominouri, însă, aparent, majoritatea doamnelor se hotărâseră să poarte rochii de bal colorate şi să se ascundă purtând măşti numai pe jumătate din faţă.

Melisande purta un domino mov din mătase şi trase mantia voluminoasă în jurul ei, în timp ce îşi croia drum prin mulţime, în căutarea lui Jasper. Nu-l mai văzuse de la petrecerea de grădină din după-amiaza aceea. Se despărţiseră când el plecase la balul acesta – el călare, iar ea în trăsură. Îi pusese mai multe întrebări subtile domnului Pynch şi aşa aflase că soţul ei purta un domino negru. Dar, pe de altă parte, asta păreau să poarte jumătate din bărbaţii prezenţi acolo. O doamnă trecu pe lângă ea şi se lovi de umărul ei, apoi o privi cu dispreţ.

Pentru o clipă, Melisande se luptă cu dorinţa de a fugi. De a abandona încăperea aceea şi scopul pe care şi-l propusese şi de a căuta adăpostul trăsurii ei, care aştepta. Dar dacă Jasper putuse înfrunta o armată de doamne în vârstă în după-amiaza aceea, ca să o urmărească la o petrecere de grădină, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, putea şi ea să fie suficient de curajoasă ca să înfrunte ororile unei săli de bal ca să-l vâneze pe el.

Şi atunci îi auzi râsul colorat. Se întoarse şi îl văzu. Jasper era cu aproape un cap mai înalt decât toţi cei din jurul său. Era înconjurat de un grup format din bărbaţi zâmbitori şi una sau două doamne care chicoteau. Cu toţii erau superbi şi păreau foarte siguri de locul lor în lume. Cine era ea ca să încerce să se strecoare în grupul acela? Oare s-ar fi întâmplat altceva decât să se uite o dată la ea şi să înceapă să râdă?

Tocmai voia să se întoarcă la trăsura care o aştepta, când femeia din stânga lui Jasper – o blondă frumoasă cu obraji roşii şi cu un piept proeminent – îşi aşeză mâna pe mâneca lui. Era doamna Redd. Ştia că Jasper avusese o aventură de o noapte cu ea mai demult.

Dar el era soţul ei! *Iubirea* ei! Îşi strânse imediat pumnii şi se îndreptă spre grup.

Când încă se afla la câţiva metri distanţă, Jasper se uită în direcţia ei şi încremeni. Melisande îi întâlni privirea strălucitor de albastră din spatele măştii negre de satin. Continuă să-l privească în timp ce se îndrepta spre el. Oamenii din jurul lui părură să se dea un pas în spate, ca să-i facă loc să se apropie, până când ajunse în faţa lui.

— Acesta nu este dansul tău? întrebă ea, pe o voce răguşită de emoţii.

— Draga mea soţie, zise el şi făcu o plecăciune elegantă. Iartă-mă, te implor, că sunt impardonabil de uituc.

Apoi îi oferi braţul şi Melisande îşi aşeză degetele pe mâneca lui. Se simţea victorioasă pentru că o părăsise aşa de repede pe cealaltă femeie. O conducea în linişte prin mulţime. Îi putea simţi muşchii prin materialul redingotei şi al dominoului şi i se tăie respiraţia. Ajunseră pe ringul de dans şi îşi ocupară poziţiile. El făcu o plecăciune, şi ea îi răspunse cu o reverenţă. Se apropiară unul de altul şi apoi se îndepărtară, în conformitate cu paşii de dans. Dar el o privi neîncetat.

Următoarea figură de dans îi făcu să se apropie, aşa că îi şopti:

— Nici măcar nu speram să te văd aici.

— Nu? se miră ea şi ridică din sprâncene pe sub mască.

— Dar îmi faci ziua mai frumoasă.

— Serios?

Paşii de dans îi despărţiră apoi din nou, şi Melisande se gândi la afirmaţia lui ciudată. Când se apropiară din nou, îşi aşeză mâna într-a lui, şi se mişcară împreună în semicerc.

— Poate confunzi obişnuinţa cu iubirea.

Ochii lui străluciră imediat în spatele măştii.

— Explică-mi, te rog!

Ea ridică din umeri.

— În general, eu ies în societate ziua, tu noaptea… însă asta nu înseamnă că eu iubesc ziua, iar tu, noaptea.

Jasper se încruntă uşor.

— Poate preferi să te joci noaptea, pentru că aşa eşti obişnuit, şopti ea, când se despărţiră din nou. Poate că, de fapt, chiar preferi ziua.

El înclină capul întrebător, în timp ce se dansau împreună.

— Dar tu, draga mea soţie?

— Poate că noaptea este de fapt domeniul meu.

Se despărţiră apoi şi se îndepărtară. Melisande execută figurile cerute de dans, până când acestea îi aduseră din nou împreună. Îşi aşează mâna într-a lui şi un fior îi traversă trupul, când îi simţi atingerea.

El zâmbi, de parcă ar fi ştiut mult prea bine reacţia pe care o i-o provoca.

— Şi spune-mi atunci… ce ai face cu mine, doamna mea, stăpână a nopţii? Se învârtiră unul în jurul celuilalt, astfel încât nu li se atingeau decât degetele. M-ai conduce? M-ai tachina? M-ai învăţa tainele nopţii?

Se îndepărtară apoi şi făcură plecăciuni adânci. Dar ea nu-l scăpă din priviri nicio clipă. Ochii lui străluceau. Se apropiară din nou şi atunci îşi aplecă uşor capul spre urechea ei, fără să li se atingă în niciun fel trupurile.

— Spune-mi, milady, ai îndrăzni să seduci un păcătos ca mine?

Melisande respira din ce în ce mai repede şi greu şi îşi simţea inima bătându-i tare în piept. Toată exaltarea aceea o făcea să se simtă mai vie ca niciodată. Cu toate astea, chipul îi rămase senin.

— Chiar mă întrebi asta?

— Ce altă întrebare ai prefera?

— Te-ai lăsa sedus de mine?

Se opriră când dansul se încheie şi muzica se stinse. Melisande făcu o reverenţă elegantă, cu ochii aţintiţi asupra chipului său. Se ridică apoi, dar continuă să-şi privească soţul.

El o luă de mână şi făcu o plecăciune deasupra degetelor ei.

— O, da! îi şopti el, în timp ce îi săruta mâna.

O conduse în afara ringului de dans şi fură imediat înconjuraţi de oameni.

Un domn îmbrăcat într-un domino stacojiu se apropie de ea.

— Cine este creatura aceasta încântătoare, Lord Vale?

— Soţia mea, zise el uşor şi o mută imediat abil pe Melisande de cealaltă parte a lui. Şi te-aş ruga să ţii minte asta, Fowler.

Beat cum era, Fowler râse, şi altcineva îi strigă imediat lui Jasper o remarcă înţepătoare, la care el răspunse cu multă uşurinţă. Cu toate astea, Melisande nu putu auzi cuvintele lui. Era mult prea conştientă de aglomeraţia de trupuri fierbinţi şi de faptul că toţi ochii se uitau urât la ea. Doamna Redd dispăruse – şi spera că scăpase de ea pentru totdeauna. Îl găsise pe Jasper şi dansase cu el, iar acum nu-şi mai dorea altceva decât să plece acasă.

Dar el o conducea mai departe prin mulţime, cu mâna fermă şi strânsă pe cotul ei.

— Unde mergem, milord? întrebă atunci Melisande.

— Mă gândeam… zise el şi o privi distrat. Tocmai a intrat lordul Hasselthorpe şi am ceva de discutat cu el. Nu te deranjează, nu?

— O, desigur că nu.

Ajunseră în dreptul unui grup de domni, care stăteau aşezaţi la intrarea în sala de bal. Era mai mult decât evident că erau o adunătură mult mai sobră, decât cei cu care se întreţinuse Jasper mai devreme.

— Hasselthorpe! Ce întâmplare să te întâlnesc aici! exclamă Lord Vale.

Lordul Hasselthorpe se întoarse spre el şi chiar şi Melisande îi înţelese confuzia. Dar Lord Vale îi întinse imediat mâna, aşa că celălalt bărbat fu nevoit să i-o strângă, privindu-l precaut. Hasselthorpe era un individ greu de citit, care avea o înălţime medie, ochii umbriţi de pleoape grele şi riduri adânci în jurul gurii. De obicei afişa o

expresie foarte serioasă – aşa cum se cerea, de altfel, din partea unui membru al Parlamentului. Lângă el se afla ducele de Lister – un bărbat înalt şi slab, care purta o perucă gri. Câţiva paşi mai în spate, Melisande o văzu pe doamna Fitzwilliam – o blondă extrem de frumoasă, care era de mult amanta lui Lister. Stătea de una singură şi nu părea să se bucure deloc de bal.

— Lord Vale, zise încet Hasselthorpe. Şi aceasta este soţia dumitale încântătoare?

— Da, răspunse Jasper. Cred că ai cunoscut-o deja pe vicontesa mea la petrecerea pe care ai dat-o toamna trecută.

Hasselthorpe murmură ceva aprobator şi făcu o plecăciune deasupra mâinii lui Melisande. Cu toate acestea nu-şi dezlipi nicio clipă ochii de la chipul lui Jasper – aşa că într-un fel era ca şi când ea nici nu ar fi fost acolo cu adevărat. Îşi mută şi ea privirea spre soţul ei şi descoperi că nu mai zâmbea deloc. Sub acel schimb de amabilităţi exista o subtilitate pe care nu o prea putea înţelege, însă un lucru era sigur… erau chestiuni între bărbaţi.

Melisande zâmbi şi îşi aşeză mâna pe mâneca lui Jasper.

— Mă tem că am cam obosit, milord. Ai fi foarte dezamăgit, dacă m-aş retrage mai devreme şi aş pleca acasă?

El se întoarse spre ea. Melisande văzu sentimentele contradictorii de pe chipul lui, dar el aruncă repede o privire spre lordul Hasselthorpe şi îşi controlă expresia.

— Foarte, ba chiar îngrozitor de dezamăgit, inima mea, dar nu o să te mai reţin, spuse el, şi făcu o plecăciune.

— Noapte bună, atunci, milord, zise ea şi făcu o reverenţă în faţa domnilor. Excelenţă! Milord!

Ceilalţi bărbaţi făcură şi ei plecăciuni elegante, şoptind cuvinte de la revedere.

— Ţine minte, milord: mai este o singură noapte, îi şopti ea lui Jasper la ureche, ridicându-se pe vârfuri.

După aceea se întoarse şi se îndreptă spre ieşire. Dar în timp ce-şi croia drum prin mulţime, auzi două cuvinte de la grupul adunat în spatele ei.

Spinner’s Falls.

Capitolul 8

Ei bine, cred că vă puteţi închipui ce s-a întâmplat după anunţul făcut de rege. În regatul micuţ, începură să sosească peţitori din toate cele patru colţuri ale lumii. Unii erau prinţi de tot soiul, care veneau cu caravane de gărzi, curteni şi lachei. Alţii erau foşti cavaleri, cu armurile tocite în numeroasele turniruri la care participaseră şi care veneau acolo în căutarea norocului. Şi se găsiră chiar şi câţiva care să vină pe jos – cerşetori şi hoţi, care de fapt nu aveau prea mari şanse de reuşită. Dar cu toţii avea un singur lucru în comun: fiecare dintre ei credea că va fi cel care va câştiga întrecerile şi se va căsători cu frumoasa prinţesă regentă...

din *Jack Zâmbăreţul*

Cu siguranţă, soţia lui se trezea devreme pentru o doamnă a nopţii, reflectă Jasper, care stătea în faţa noului salon pentru servirea micului dejun. Încerca să îşi revină din somnolenţă. Melisande plecase devreme de la bal, dar tot fusese cu aproape o oră trecut de miezul nopţii. Şi atunci cum putea să fie trează la ora aceea şi, după câte se auzea, mâncând deja? El mai rămăsese cam o oră, încercând – de altfel fără succes – să-l facă pe lordul Hasselthorpe să-l asculte. Dar acestuia i se păruse ridicolă ideea că întreg regimentul fratelui său fusese trădat de un spion francez şi o respinsese vehement. Aşa că Jasper se hotărâse să mai aştepte câteva zile înainte de a încerca să vorbească din

nou cu el.

Făcu ochii mari, într-o ultimă încercare disperată de a părea treaz, înainte de a intra să ia micul dejun. Şi iat-o acolo! Melisande stătea pe scaunul ei, cu spatele drept ca vergeaua şi cu fiecare fir de păr la locul lui, în cocul din creştet. Ochii ei căprui erau reci şi calmi.

Făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, milady.

Privind-o în dimineaţa aceea, nu ai fi zis că era aceeaşi doamnă misterioasă în domino mov, din urmă cu o noapte. Sau că viziunea aceea seducătoare nu fusese altceva decât un vis. Cum altfel s-ar fi putut explica dualitatea, cele două femei care trăiau împreună în acelaşi trup?

Ea se uită la el, iar lui Jasper i se păru că întrezăreşte ceva din femeia misterioasă de la miezul nopţii sălăşluind undeva dincolo de expresia ei senină. Melisande încuviinţă din cap.

— Bună dimineaţa.

Căţeluşul apăru de sub fustele stăpânei lui, aruncându-i o privire complice. Jasper se uită în jos la animal, după care acesta se retrase înapoi sub scaunul ei. Era mai mult decât evident că Mouse îl ura. Dar măcar stabiliseră cine era stăpânul în casă.

— Ai dormit bine? o întrebă Jasper şi se duse să se uite pe bufet.

— Da, mulţumesc, răspunse ea din spatele lui. Dar tu?

Jasper se holbă orbeşte la platoul cu peşte, care părea la rândul lui că se holbează orbeşte la el, şi se gândi la salteaua de paie de pe podeaua garderobei sale.

— Ca un buştean. Am căzut mort când m-am întors acasă.

Ceea ce era corect, desigur, presupunând că morţii şi buştenii dormeau cu un cuţit sub pernă şi se foiau toată noaptea. Luă un peşte în furculiţă şi îl aşeză pe farfuria pe care o ţinea în mână.

Apoi se apropie de masă şi îi zâmbi lui Melisande.

— Ai planuri pentru astăzi?

Ea miji ochii imediat.

— Da, însă nimic care să prezinte vreun interes pentru tine.

Şi, desigur, afirmaţia ei avu efectul contrar – şi de altfel normal – de a-i stârni interesul.

— A, serios?

Ea încuviinţă din cap şi îi turnă o ceaşcă de ceai.

— O să merg la cumpărături cu camerista mea.

— Minunat! exclamă Jasper.

Ea îl privi sceptică, şi Jasper se gândi imediat că poate entuziasmul lui fusese un pic exagerat.

— Doar nu ai de gând să mă însoţeşti, rosti ea apăsat şi strânse din buze.

Oare ce ar fi spus dacă ar fi ştiut că expresia aspră de pe chipul ei nu făcea altceva decât să-l stârnească şi mai mult? Cu siguranţă, ar fi fost îngrozită. Dar Jasper îşi aminti din nou de femeia seducătoare din urmă cu o noapte. De femeia care-i şoptise la ureche o provocare îndrăzneaţă, fără ca măcar să tresară. Şi asta îl făcu să se întrebe… Cine era de fapt soţia lui? Doamna afectată din timpul zilei sau aventuriera, stăpâna nopţii?

Dar ea încă mai aştepta un răspuns de la el. Aşa că rânji şi zise:

— Nu-mi vine în minte nimic mai plăcut decât o dimineaţă petrecută la cumpărături.

— Nu-mi vine în minte niciun alt bărbat care să fie de aceeaşi părere.

— Atunci înseamnă că eşti foarte norocoasă că te-ai căsătorit cu mine, nu?

Melisande nu-i răspunse, doar îşi mai turnă o ceaşcă de ciocolată caldă.

El tăie în două o chiflă şi unse cu unt o jumătate.

— Am fost foarte încântat să te văd la bal noaptea trecută.

Ea se încordă aproape imperceptibil. Oare nu ar fi trebuit să pomenească nimic despre acţiunile ei nocturne?

— Până ieri nu l-am mai întâlnit pe prietenul tău Matthew Horn, zise ea. Sunteţi apropiaţi?

A, deci aşa voia să joace mâna aceea… să pretindă că nici nu se întâmplase. Va încerca să ignore acele maşinaţiuni nocturne, ei? *Foarte interesant!* Cu toate astea, decise să intre în jocul ei.

— L-am cunoscut pe Horn în armată, zise el. Pe vremea aceea mi-a fost un prieten foarte apropiat. Dar ne-am mai îndepărtat de atunci.

— Nu vorbeşti niciodată despre perioada pe care ai petrecut-o în armată.

El ridică din umeri.

— A fost acum mai bine de şase ani.

Ea miji ochii.

— Şi cât timp ai servit?

— Şapte ani.

— Şi ai avut gradul de căpitan?

— Da.

— Aşadar, ai văzut ceva acţiune.

Nu era o întrebare, aşa că nu ştia dacă să se mai obosească să-i răspundă. „Acţiune”. Părea un cuvânt atât de neînsemnat, pe lângă tot sângele, sudoarea şi ţipetele pe care le îndurase. Bubuitul tunurilor, fumul şi cenuşa, cadavrele care împânzeau după aceea câmpul de bătălie, precum nişte martori tăcuţi. Acţiune. O, da, văzuse destul de multă *acţiune.*

Sorbi din ceai ca să-şi cureţe gura de gustul amar pe care i-l lăsaseră gândurile acelea.

— Am fost în Québec, când am recucerit oraşul. Este o poveste pe care o s-o pot împărtăşi nepoţilor mei într-o zi.

Melisande îşi mută privirea.

— Dar nu acolo a murit lordul St. Aubyn.

— Nu, zise el şi zâmbi sumbru. Dar crezi că aceasta este o conversaţie plăcută pentru micul dejun?

Dar Melisande nu se mai uită la el.

— O soţie n-ar trebui să ştie astfel de lucruri despre bărbatul ei?

— Timpul pe care l-am petrecut în armată nu mă reprezintă atât de mult.

— Nu, dar cred că reprezintă o bună parte din omul care eşti astăzi.

Ce i-ar mai fi putut răspunde după o asemenea afirmaţie? În fond, avea dreptate. Într-un fel sau altul, soţia lui înţelegea – chiar dacă nu credea că oferise vreun semn cât de mic în direcţia aceea. Înţelegea că era schimbat – pe veci marcat şi secătuit de ceea ce se întâmplase în pădurile de nord ale Americii. Oare el purta asta ca pe un simbol al diavolului? Oare ea putea vedea ce era el cu adevărat? Oare ştia cumva ceva despre cea mai mare ruşine a lui?

Nu. Nu avea cum să ştie. Pentru că, dacă ar fi ştiut, i-ar fi citit dispreţul pe chip. Jasper coborî ochii spre farfurie şi rupse şi restul chiflei.

— Poate că nu mai vrei să mă însoţeşti în dimineaţa asta? întrebă soţia lui încet.

Şi asta îl făcu să ridice din nou privirea.

— Nu mă sperii eu cu una cu două.

Melisande făcu ochii mari. Poate că zâmbetul lui dezvăluise prea mulţi dinţi. Poate că văzuse *fiinţa* care sălăşluia sub faţada lui veselă. Dar un lucru era sigur: soţia lui era o femeie curajoasă.

— Atunci spune-mi, zise ea. Povesteşte-mi despre armată!

— Nu prea sunt multe de spus, minţi el. Am fost căpitan în Regimentul 28.

— Acelaşi grad l-a avut şi St. Aubyn, zise Melisande. V-aţi înrolat împreună?

— Da. Se gândi apoi că pe vremea aceea fuseseră amândoi foarte tineri şi încăpăţânaţi. Pe atunci, pe el îl interesase cel mai mult uniforma aceea elegantă, splendidă.

— Eu nu l-am cunoscut niciodată pe fratele lui Emeline, continuă Melisande. Sau, mă rog, nu l-am cunoscut prea bine. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori. Cum era?

Jasper înghiţi şi ce-i mai rămăsese din chiflă, încercând să mai câştige un pic de timp. Se gândi la rânjetul strâmb al lui Reynaud şi la ochii lui negri, veseli.

— Reynaud a ştiut dintotdeauna că va moşteni cândva titlul de conte… aşa că şi-a petrecut întreaga viaţă exersând pentru acest rol.

— Ce vrei să spui?

Jasper ridică din umeri.

— Era prea serios, încă din copilărie. Pe de altă parte, povara responsabilităţii marchează un om încă din fragedă pruncie. Şi Richard a fost la fel.

— Fratele tău mai mare, murmură ea.

— Da. El şi Reynaud semănau foarte mult. Când realiză asta, zâmbi cu amărăciune. Reynaud ar fi trebuit să aleagă să fie prieten cu el, nu cu mine.

— Dar poate că Reynaud vedea în tine ceva ce lui îi lipsea.

El ridică uşor capul şi zâmbi, gândindu-se din nou la asemănarea dintre cei doi. Ideea că el ar fi putut avea o calitate care îi lipsea fratelui său mai mare, Richard, i se părea destul de amuzantă.

— Cum ar fi?

Melisande ridică din sprâncene.

— Faptul că ştii să te bucuri de viaţă?

Jasper rămase tăcut o clipă, holbându-se la ea. Oare chiar vedea bucuria de a trăi în umbra aceea care mai rămăsese din el?

— Poate…

— Eu aşa cred. Ai fost un prieten încântător şi năzdrăvan, zise ea, după care murmură aproape ca pentru sine: Cum să-ţi fi putut rezista?

— Nu ştii sigur asta, zise el, scrâşnind din dinţi. Nu mă cunoşti deloc.

— Nu te cunosc? repetă ea şi se ridică de la masă. Cred că ai fi surprins să afli cât de bine te cunosc de fapt. Ne vedem peste zece minute, da?

— Poftim? fusese luat prin surprindere de întrebare şi

clipi ca un idiot, holbându-se la ea.

Melisande îi zâmbi. Poate că îi plăceau idioţii.

— În zece minute o să fiu gata să plecăm la cumpărături.

Şi după aceea părăsi salonul, lăsându-l confuz şi intrigat.

*

Melisande stătea lângă trăsură şi se consulta cu Suchlike, când ieşi Lord Vale din casă, câteva minute mai târziu. Coborî în grabă scările şi alergă spre ele.

— Eşti gata? întrebă Melisande.

El întinse braţele şi răspunse:

— Sunt la dispoziţia ta, milady. După care încuviinţă din cap spre Suchlike. Poţi pleca!

Micuţa cameristă se făcu roşie ca racul şi se uită îngrijorată la Melisande. De obicei, Suchlike era cea care o însoţea pe soţia lui la cumpărături, ca să se consulte în privinţa ţinutelor şi să care pachetele. Şi în clipa aceea Jasper se uita la ea, aşteptând să vadă dacă va protesta în vreun fel.

Melisande zâmbi încordată şi încuviinţă din cap spre fată.

— Poate ai putea să-mi repari rochia aceea despre care am vorbit.

Suchlike făcu o reverenţă şi porni spre uşa principală.

Când se întoarse din nou spre Jasper, îl surprinse uitându-se urât la Mouse, care stătea lipit de fustele ei.

Dar zâmbi înainte ca el să-l poate trimite la plimbare şi pe câine.

— Sir Mouse mă însoţeşte întotdeauna.

— Aha.

Ea încuviinţă din cap fermă. Bucuroasă că măcar clarificase asta, se întoarse şi urcă scările trăsurii. Se aşeză pe scaunul de pluş, cu faţa spre sensul de mers şi Mouse sări imediat lângă ea. Jasper ocupă locul de vizavi, cu

picioarele-i lungi întinse în diagonală pe podeaua trăsurii. Până să urce şi el, lui Melisande i se păruse un vehicul mare – chiar foarte mare. Dar după aceea spaţiul din interior se umplu cu genunchi şi coate de bărbat.

Jasper bătu uşor în tavanul trăsurii, semn că erau gata de plecare, după care se uită la ea şi o surprinse încruntându-se la picioarele lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, zise ea şi se întoarse să se uite pe fereastră.

I se părea ciudat că era închisă cu el într-un spaţiu atât de mic. I se părea cumva mult prea intim. Iar acesta era un gând ciudat. Se culcase cu omul acesta, dansase cu el cu o noapte înainte şi chiar avusese obrăznicia de a-l dezbrăca de cămaşă şi de a-l bărbieri. Şi totuşi, toate aceste lucruri se întâmplaseră noaptea, la lumina lumânărilor. Dintr-un motiv sau altul, îi venea mai uşor să se relaxeze noaptea. Umbrele îi dădeau curaj. Poate chiar era stăpâna nopţii – după cum o numise el. Şi dacă era aşa, atunci asta îl transforma pe Jasper în stăpânul zilei?

Se uită la el, uimită de acest gând. În general, îi căuta compania pe durata zilei. O urmărea în lumina soarelui. Poate că noaptea îi plăcea să participe la baluri şi să meargă în locuri unde se jucau jocuri de noroc… dar pe timpul zilei, căuta să-i descopere secretele. Oare era din cauză că percepea în vreun fel că ea se simţea mai slabă la lumina soarelui? Sau poate pentru că el era mai puternic ziua?

Sau poate amândouă?

— Fiinţa asta vine cu tine peste tot?

Melisande se uită nedumerită la el.

— Poftim?

— Câinele tău, zise Jasper şi făcu un semn din bărbie spre Mouse, care stătea făcut covrig lângă ea. Fiinţa asta chiar vine cu tine peste tot?

— Sir Mouse este un *el,* nu o fiinţă, zise ea ferm. Şi da, îmi place să-l iau cu mine în locuri unde ştiu că i-ar face

plăcere.

Jasper ridică din sprâncene.

— Câinelui îi place să meargă la cumpărături?

— Îi place să se plimbe cu trăsura, zise ea şi-l mângâie blând pe nas. Tu nu ai avut niciodată animale de companie?

— Nu. Ei bine, s-ar putea spune că am avut o pisică, în copilărie... dar nu venea niciodată când o chemam şi mă zgâria când nu-i convenea ceva. Şi mă tem că aproape mereu nu-i convenea câte ceva.

— Şi cum o chema?

— Pisică.

Melisande se uită la el neîncrezătoare. Chipul îi era serios, dar apăruse o strălucire diavolească în ochii lui albaştri.

— Dar tu? o întrebă el. Tu ai avut animale în copilărie, draga mea soţioară?

— Nu, zise ea şi se întoarse din nou cu faţa spre fereastră. Nu-şi dorea să vorbească din nou despre copilăria ei singuratică.

Şi el păru să simtă că nu-i plăcea să vorbească despre perioada aceea, pentru că era prima dată când nu mai insistă. Rămase tăcut câteva clipe, după care zise încet:

— De fapt, pisica era a lui Richard.

Melisande se întoarse spre el, curioasă.

Buzele lui groase şi senzuale luaseră forma unui zâmbet strâmb, autoironie.

— Mamei nu îi prea plac pisicile, dar Richard a fost un copil bolnăvicios când era mic... aşa că atunci când a prins drag de o pisicuţă pe care a găsit-o în grajduri... ei bine, bănuiesc că mama a făcut o excepţie, zise el şi ridică din umeri.

— Cu câţi ani era mai mare decât tine fratele tău? întrebă ea încet.

— Cu doi.

— Şi câţi ani avea când a murit?

— Nu împlinise încă treizeci. Îi dispăruse complet

zâmbetul. A fost mereu sensibil… era foarte slab şi avea adesea probleme cu respiraţia… apoi s-a îmbolnăvit de malarie, cât eu eram încă în Colonii… şi nu şi-a mai revenit niciodată. După ce m-am întors acasă, mama n-a mai zâmbit timp de un an.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, zise el şi-şi întoarse mâna cu palma în sus.

— Şi tatăl tău era deja mort, nu-i aşa?

— Da.

Melisande îl privi neîncrezătoare. Stătea tolănit neglijent în scaunul trăsurii şi vorbea despre morţile premature ale tatălui şi fratelui său.

— Probabil ţi-a fost foarte greu.

— Nu am crezut niciodată că voi ajunge viconte, chiar dacă Richard era mereu bolnav. Cred că, într-un fel sau altul, toţi cei din familia mea au crezut că va trăi suficient, măcar cât să aducă pe lume un moştenitor. Se uită brusc la ea, cu colţul gurii uşor ridicat. Poate că avea un trup plăpând, dar cu siguranţă avea un spirit foarte puternic. El chiar se purta ca un viconte. El putea conduce oamenii.

— La fel şi tu, îi aminti ea cu blândeţe.

Dar el clătină din cap.

— Nu aşa ca el. Şi nici ca Reynaud, că tot veni vorba. Amândoi au fost lideri înnăscuţi… mult mai buni decât mine.

Lui Melisande îi veneau greu să creadă asta. Poate că lui Jasper îi plăcea să se ia peste picior, să glumească şi uneori s-o facă pe bufonul… Dar oamenii îl ascultau. Iar atmosfera se înviora ori de câte ori intra într-o încăpere. Cu toţii – atât bărbaţii, cât şi femeile – erau atraşi de el ca de un soare în miniatură. Şi îşi dori să-i spună şi lui asta. Să-i spună cât de mult îl admira până şi ea. Dar în cele din urmă învinse teama că ar fi putut dezvălui prea multe despre propriile emoţii. Aşa că se abţinu.

Trăsura încetini, iar ea observă că ajunseseră pe Bond Street.

Uşa se deschise, şi Jasper sări jos, după care se întoarse şi-i oferi mâna, ca să o ajute să coboare. Melisande se ridică şi îşi aşeză mâna într-a lui. Simţi imediat puterea care se ascundea în degetele lui. Coborî din trăsură şi Mouse ţopăi după ea. Strada era ticsită cu magazine elegante şi o mulţime de domni şi de doamne studiau vitrinele, în timp ce se plimbau.

— Pe unde vrei să o luăm, dulcea mea soţie? întrebă Jasper şi îi întinse braţul. Tu decizi, şi eu am să te urmez.

— Cred că mai întâi pe aici, răspunse Melisande. Înainte de toate, aş vrea să merg la o tutungerie, ca să cumpăr nişte tutun.

— Îţi place şi ţie să prizezi tutun, asemenea modernei noastre regine?

— O, nu! exclamă ea şi strâmbă din nas. Dar realiză gafa şi-şi corectă repede expresia feţei. Este pentru Harold. De ziua lui îi dăruiesc mereu o cutie cu tutunul său preferat.

— A! Harold e foarte norocos atunci!

Melisande se uită în sus la el şi-l întrebă:

— Ţie îţi place tutunul?

— Nu, răspunse el, în timp ce ochii lui turcoaz o priveau cu căldură. Voiam să spun că e norocos că are o soră atât de iubitoare ca tine. Dacă nu aş şti…

Dar fu întrerupt de lătratul ascuţit al lui Mouse. Melisande se întoarse şi-l văzu pe Mouse ţâşnind de lângă fustele ei şi luând-o la fugă pe carosabil.

— Mouse! strigă ea şi porni pe stradă, cu ochii după câine.

— Aşteaptă! zise Jasper şi o prinse de braţ, ţinând-o pe loc.

Ea se chinui să se smulgă din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul! O să fie rănit!

Atunci Jasper o smuci de braţ şi o trase înapoi pe trotuar, chiar în momentul în care căruţa unui berar gonea pe stradă, clătinându-se.

— Mai bine el, decât tu.

Putea auzi ţipete de pe celălalt trotuar, mârâituri şi pe

Mouse care lătra isteric.

Se răsuci şi-şi lipi palma de pieptul lui Jasper, încercând să-i transmită disperarea ei.

— Dar Mouse!

Soţul ei mormăi ceva în şoaptă, după care îi spuse:

— Nu-ţi face griji, o să-ţi aduc eu fiara aia mică.

Jasper aşteptă să mai treacă o căruţă, după care traversă strada în fugă. Melisande îl văzu pe Mouse peste drum, şi inima i se făcu imediat cât un purice. Terierul se bătea cu un buldog imens, care era cel puţin de patru ori mai mare decât el. Sub ochii ei, buldogul se scutură îndepărtându-l pe Mouse, după care se aruncă să-l muşte. Dar micuţul terier se feri în ultima clipă, şi fălcile mari ale celuilalt câine trecură la câţiva centimetri distanţă de el.

Apoi porni din nou la atac, la fel de neînfricat ca întotdeauna. Mai mulţi băieţi şi bărbaţi se opriseră să privească încăierarea şi unii chiar îi strigau încurajări buldogului.

— Mouse! De data aceea se uită în stânga şi-n dreapta ca să se asigure că nu mai erau trăsuri, cai sau căruţe şi după aceea fugi pe stradă după Jasper. Mouse!

Lordul Vale ajunse lângă cei doi câini, chiar în clipa în care buldogul îl apucă pe Mouse în fălcile lui imense. Dulăul îl ridică apoi de la pământ şi îl scutură zdravăn. Melisande simţi un ţipăt de groază ridicându-i-se în gât, dar, în mod ciudat, nu îi ieşea niciun sunet. Dulăul acela avea să-i rupă gâtul lui Mouse, dacă mai continua să-l scuture aşa!

Şi apoi Jasper lovi cu ambii pumni botul buldogului. Dulăul se retrase un pas în spate, dar tot nu dădu drumul prăzii.

— Hei! strigă atunci Jasper. Dă-i drumul imediat, împieliţatule!

După aceea îi mai trase doi pumni, în timp ce Mouse se zvârcolea sălbatic în colţii dulăului. Probabil în clipa aceea deveni prea mult pentru el, pentru că buldogul îi dădu drumul terierului. Pentru o clipă, păru pe punctul de a sări să-l atace pe Jasper, dar soţul ei îi trase un picior pe

lateral şi cu asta se încheie povestea. Dulăul o luă la fugă, spre marea dezamăgire a publicului adunat. Nesăbuitul de Mouse sări în faţă ca să continue urmărirea, dar lordul Vale îl apucă imediat de ceafă.

— Stai pe loc, prostovanule mic!

Şi, spre groaza lui Melisande, Mouse se răsuci în strânsoarea lui Jasper şi îşi înfipse colţii în mâna lui.

— Mouse, nu! strigă ea şi se întinse să-l ia în braţe.

Dar Jasper o ţinu la distanţă, folosindu-şi celălalt braţ.

— Nu te apropia! E un pic cam furios acum şi s-ar putea să te muşte şi pe tine.

— Dar…

Lordul Vale se întoarse şi se uită spre ea. Cu o mână încă mai ţinea câinele care-l muşca. Ochii lui căpătaseră o nuanţă intensă de albastru şi păreau foarte îndârjiţi. Chipul lui era mai aspru decât îl văzuse vreodată – întunecat, încruntat şi complet lipsit de veselie. Melisande îşi spuse că probabil la fel arăta şi când luptase în război.

Iar când vorbi din nou, vocea lui era la fel de rece precum Marea Nordului:

— Ascultă-mă bine! Eşti soţia mea şi nu accept să te văd rănită în vreun fel… chiar dacă asta mă transformă în duşmanul tău. În privinţa asta nu accept niciun compromis!

Melisande înghiţi apăsat şi încuviinţă din cap.

El rămase o clipă privind-o, aparent fără să-şi dea seama că îi picura sânge din mână. După aceea încuviinţă din cap scurt şi hotărât.

— Foarte bine, atunci. Stai departe şi nu te băga!

Ea îşi împreună mâinile în faţă, ca să nu fie tentată să i-l smulgă pe Mouse. Adora câinele acela, chiar dacă era un animal temperamental pe care nu îl plăcea nimeni. Mouse era *al ei* şi el o iubea la fel de mult. Dar lordul Vale era soţul ei şi nu îi putea contesta autoritatea – chiar dacă asta însemna că trebuia să-l sacrifice pe Mouse.

Jasper scutură tare câinele. Mouse mârâi şi rămase cu colţii înfipţi în mâna sa. Apoi Jasper împunse foarte calm cu degetul mare gâtul câinelui. Câinele se înecă şi îi dădu

drumul. Într-o clipită, lordul Vale prinse cu mâna botul câinelui.

— Haide, îi zise apoi lui Melisande, ţinând câinele cu ambele mâini.

Mulţimea se risipise când dispăruse perspectiva de a mai vedea sânge. Apoi lordul Vale o conduse pe Melisande înapoi spre trăsură.

Unul dintre lachei îi văzu venind şi se grăbi spre ei.

— Sunteţi rănit, milord?

— Nu am nimic, zise lordul Vale. Avem vreo cutie sau vreo geantă mare în trăsură?

— Este un coş sub capra vizitiului.

— Şi are capac?

— Da, domnule… chiar unul foarte rezistent.

— Adu-mi-l, te rog!

Lacheul fugi imediat înapoi la trăsură.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Melisande.

Jasper se uită la ea, încă încruntat.

— Nimic groaznic. Trebuie să fie închis undeva, până se mai calmează un pic.

Mouse se oprise din mârâit. Din când în când, încă se mai scutura violent, încercând să se elibereze, dar Jasper îl ţinea foarte din scurt.

Până când ajunseră ei la trăsură, lacheul scosese deja coşul şi îl ţinea deschis.

— Închide capacul de îndată ce-l bag înăuntru. Lordul Vale se uită în ochii omului. Eşti gata?

— Da, milord.

Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Lacheul făcu ochii mari. Mouse se zbătu deznădăjduit. Lordul Vale acţionă prompt, cu o expresie sumbră pe chip. Şi apoi animăluţul ei de companie era în coşul care se clătina violent în mâinile lacheului.

— Acum pune-l înapoi sub capră, îi zise Jasper lacheului, după care o luă de braţ pe Melisande. Hai să ne întoarcem acasă!

*

Poate că o făcuse să se îndepărteze de el. Ba poate o făcuse chiar să îl urască. Dar nu avusese de ales. Jasper se uită la soţia lui, care stătea pe scaunul de vizavi de el. Avea o poziţie rigidă şi încordată, cu spatele şi umerii drepţi şi cu capul înclinat uşor în jos, în timp ce se uita în poală. Avea o expresie indescifrabilă. Nu era tocmai o femeie frumoasă – şi o parte din el era extrem de conştientă de lucrul acesta. Purta haine mohorâte şi anoste şi nu făcea nimic ca să se facă remarcată. El abordase şi se culcase cu femei mult mai frumoase decât ea. Era o doamnă simplă.

Şi totuşi, în timp ce stătea aşa şi o privea, mintea lui plănuia furioasă următorul asalt asupra fortăreţei sufletului ei. Poate era vreun soi de nebunie… dar era la fel de fascinat de ea, ca şi când ar fi fost vreo creatură magică venită acolo să-l ademenească într-o altă lume.

— La ce te gândeşti? întrebă Melisande şi vocea ei căzu în gândurile lui, precum o pietricică într-un lac.

— Mă întreb dacă eşti o zână, îi răspunse el.

Melisande ridică delicat din sprâncene.

— Îţi baţi joc de mine.

— Din păcate, nu, inima mea.

Se uită la el. Ochii ei căprui erau de nepătruns. După aceea privirea ei coborî spre mâna lui. Îşi înfăşurase o batistă în jurul rănii, de îndată ce se urcaseră în trăsură.

Melisande îşi muşcă buza.

— Încă te mai doare?

El clătină din cap, în ciuda faptului că îşi simţea rana pulsând.

— Nu. Te asigur că nu mă mai doare deloc.

Însă ea se încruntă, privindu-i mâna bandajată.

— Aş vrea ca domnul Pynch să te bandajeze cum se cuvine, de îndată ce ajungem acasă. Muşcăturile de câini pot fi destul de urâte. Şi, te rog, ai grijă să-ţi cureţe bine rana!

— Cum doreşti.

Se uită pe fereastră şi-şi împreună strâns mâinile în poală, după care zise:

— Îmi pare rău că te-a muşcat Mouse!

— Pe tine te-a muşcat vreodată?

Melisande se întoarse nedumerită spre el.

— Pe tine te-a muşcat vreodată câinele, milady? repetă el apăsat. Dacă o făcuse, atunci Jasper avea de gând să-l omoare.

Ea făcu ochii mari.

— Nu. O, Doamne, nu! Mouse este extrem de afectuos cu mine. De fapt, n-a mai muşcat pe nimeni niciodată.

Jasper zâmbi strâmb.

— Atunci înseamnă că ar trebui să mă simt onorat că am fost primul.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Vreau doar să-l las să fiarbă un pic.

Pe chipul ei apăru din nou expresia aceea indescifrabilă. Jasper ştia foarte bine cât de mult ţinea soţia sa la javra aceea. Aproape că îi mărturisise că era singurul ei prieten pe lume.

Jasper îşi schimbă poziţia în scaun.

— De unde îl ai?

Rămase tăcută atât de mult, încât se gândi că era posibil să nu îi răspundă.

Dar după aceea oftă şi zise:

— A fost unul dintre căţeluşii abia fătaţi pe care i-am găsit mai demult în grajdul fratelui meu. Rândaşul a vrut să-i înece pe toţi... A zis că aveau deja suficienţi câini şoricari pe acolo. Băgase căţeluşii într-un sac, în timp ce un băiat se dusese să aducă o găleată cu apă. Eu am intrat în grajd, chiar când căţeluşii au reuşit să se elibereze din sac. S-au împrăştiat apoi în toate părţile şi toţi bărbaţii alergau după ei şi ţipau, încercând să prindă bietele creaturi. Mouse a fugit spre mine şi s-a prins imediat cu dinţii de tivul rochiei mele.

— Aşa că l-ai salvat, zise Jasper.

— Da. Aşa mi s-a părut corect. Dar mă tem că Harold

n-a fost prea fericit.

Într-adevăr, Jasper se îndoia că fratele ei scorţos ar fi fost prea mulţumit să aibă o javră în casă. Dar probabil Melisande ignorase eventualele nemulţumiri şi pur şi simplu făcuse după cum voise, aşa că Harold fusese nevoit să accepte câinele în cele din urmă. Jasper începea să-şi dea seama că soţia lui putea fi extrem de hotărâtă, atunci când îşi propunea ceva.

— Am ajuns, murmură ea.

El ridică privirea şi văzu că trăsura se oprise în faţa casei lui.

— O să-l rog pe lacheu să-l aducă înăuntru pe Mouse. După aceea îi întâlni privirea, ca să sublinieze faptul că ceea ce urma să-i spună era o chestiune indiscutabilă: Nu-l lăsa să iasă şi nici nu-l atinge, până nu-ţi dau eu voie.

Ea încuviinţă din cap, cu o expresie demnă şi senină ca de regină, după care coborî din trăsură, fără să aştepte ajutorul lui. Merse încet până la trepte şi le urcă fără grabă. Ţinea capul sus, umerii jos şi spatele drept ca vergeaua. Spatele acela al ei i se părea ciudat de provocator lui Jasper.

Se încruntă, înjură în şoaptă şi porni pe urmele soţiei sale. Poate că ieşise învingător în runda aceea… dar, dintr-un motiv sau altul, simţea că de fapt fusese înfrânt în mod ruşinos.

Capitolul 9

Prinţesa Surcease stătea sus pe crenelurile castelului şi privea cum jos soseau peţitorii ei. Lângă ea se afla bufonul Jack. Ajunsese să-i fie destul de drag, aşa că o acompania peste tot. În clipa aceea el stătea pe o piatră răsturnată din construcţie, ca să poată vedea peste zid – de vreme ce era de două ori mai scund decât ea.

— Vai mie! oftă prinţesa.

— Ce anume te supără, o, fecioară frumoasă şi mândră? o întrebă Jack.

— Oh, bufonule, mi-aş dori ca tatăl meu să mă lase să-mi aleg singură un soţ care să fie pe placul meu, răspunse prinţesa. Dar asta cred că nu se va întâmpla niciodată, nu-i aşa?

— Cred că ar fi mai probabil ca un bufon să se însoare cu o frumoasă prinţesă, răspunse Jack...

din *Jack Zâmbăreţul*

Mouse lătra.

Melisande tresări când Suchlike îi prinse o agrafă în păr. Sunetul se auzea înăbuşit, de vreme ce venea de la trei etaje mai jos. Lordul Vale încuiase câinele într-o cămară mică de piatră, din pivniţă. Iar Mouse începuse să latre la scurt timp după ce fusese închis acolo. Probabil după ce realizase că nu avea să fie eliberat prea curând. Şi de atunci – adică ceva mai târziu în dimineaţa aceea – lătrase întruna. Iar acum era deja seară. Din când în când se mai oprea, parcă ascultând dacă venea cineva să-l salveze. Dar când nu se întâmpla nimic, se punea din nou pe lătrat. Şi de fiecare dată părea să latre mai tare decât înainte.

— Este un căţeluş mic şi gălăgios, nu-i aşa? zise Suchlike, fără să pară prea deranjată de larmă.

Pe de altă parte, poate că servitorii nu erau la fel de afectaţi cum crezuse ea.

— Nu a mai stat niciodată încuiat.

— Atunci, o să-i prindă bine, zise Suchlike şi îi mai prinse în păr o agrafă, după care se îndepărtă o clipă, studiindu-şi opera cu ochi critic. Domnul Pynch spune că o să înnebunească de-a binelea în curând.

Camerista părea că s-ar fi bucurat de toată nebunia asta.

Melisande arcui o sprânceană.

— Lordul Vale s-a întors?

— Da, milady. Cam acum o jumătate de oră.

Suchlike începu să facă ordine pe măsuţa de toaletă.

Melisande se ridică în picioare şi traversă camera. Lătratul lui Mouse se opri brusc, iar ea îşi ţinu respiraţia, agitată.

Apoi se porni din nou.

Jasper îi interzisese să se ducă la câine. Dar nu era sigură că va mai putea sta deoparte, dacă treaba asta mai dura mult. Îi era îngrozitor de greu să îndure suferinţa lui Mouse.

Auzi un ciocănit.

Se întoarse şi se uită la uşă neîncrezătoare.

— Intră!

Jasper deschise uşa. Poate că nu se întorsese acasă de mult, dar avea părul ud –, ceea ce însemna că avusese timp să-şi facă baie şi să-şi schimbe hainele.

— Bună seară, draga mea soţie. Ai vrei să mă însoţeşti să-i facem o vizită prizonierului?

Melisande îşi netezi fustele şi încuviinţă din cap.

— Da, te rog.

Jasper se dădu la o parte şi ea porni pe scări. Lătratul se auzea din ce în ce mai clar pe măsură ce coborau.

— Aş vrea să te rog ceva, milady, zise lordul Vale.

— Ce anume?

— Aş vrea să te rog să stai deoparte şi să mă laşi pe mine să mă ocup de câine.

Ea strânse tare din buze şi se gândi că dintotdeauna Mouse nu îi răspunsese decât ei. Ce se întâmpla dacă terierul încerca să-l muşte din nou pe Jasper? Soţul ei părea un om blând… dar, dintr-un motiv sau altul, simţea că blândeţea aceea era numai ceva de suprafaţă.

— Melisande?

Ea se întoarse spre el. Lordul Vale se oprise pe scări, aşteptând răspunsul ei. Ochii lui turcoaz păreau să strălucească în umbre.

— Cum doreşti, încuviinţă ea scurt.

Atunci lordul Vale coborî şi ultimele trepte şi o luă de mână, conducând-o spre bucătărie.

Coridorul devenea tot mai slab luminat pe măsură ce

avansau pe teritoriul servitorilor. Cel puţin până când intrară efectiv în bucătărie. Era o încăpere imensă, dominată de un şemineu impunător din cărămidă. Două ferestre mari pe peretele din spate lăsau soarele să intre, făcând-o foarte luminoasă ziua. Dar la ora aceea erau aprinse mai multe lumânări, care suplineau lumina mai puţină care venea de afară.

Bucătăreasa, trei slujnice care spălau vase, câţiva lachei şi majordomul se aflau în toiul pregătirilor pentru cină. Când intrară ei, bucătăreasa scăpă lingura de lemn într-o oală de supă aburindă şi toţi ceilalţi încremeniră. Lătratul lui Mouse răsuna cu ecou din pivniţa de dedesubt.

— Milord, zise Oaks.

— Te rog! Nu vreau să vă întrerup din muncă, spuse Jasper. Am venit doar ca să mă ocup de câinele doamnei. Ah, Pynch!

Valetul se ridicase de pe un scaun de lângă şemineu.

— Ai găsit o bucată de carne? întrebă lordul Vale.

— Da, milord, răspunse Pynch. Bucătăreasa a fost foarte amabilă şi mi-a dat nişte friptură de vită rămasă de la cina de aseară, zise el şi-i întinse o batistă plină de bucăţele de carne.

Melisande îşi drese glasul.

— De fapt…

Lordul Vale se uită imediat la ea.

— Da, inima mea?

— Dacă este pentru Mouse, să ştii că el adoră brânza, zise ea, parcă cerându-şi scuze.

— Mă înclin în faţa cunoştinţelor tale superioare. Jasper se întoarse apoi spre bucătăreasă, care se aplecase din nou deasupra supei. Ai cumva o bucată de brânză?

Femeia făcu o reverenţă şi zise:

— Desigur, milord. Annie, adu roata de brânză din cămară.

O servitoare care spăla vase se grăbi în camera mică de lângă bucătărie şi apăru repede cu o roată de brânză, aproape la fel de mare cât capul ei. O aşeză pe masa din

bucătărie şi desfăcu cu grijă cârpa înfăşurată în jurul ei.

Bucătăreasa luă un cuţit ascuţit şi tăie o felie.

— Asta este bună, milord?

— Perfectă, mulţumesc. Lordul Vale îi surâse femeii, iar asta îi făcu obrajii subţiri să se îmbujoreze uşor. Îţi voi rămâne veşnic recunoscător. Şi acum ai putea să ne conduci în pivniţă, domnule Oaks?

Majordomul îi conduse apoi prin cămară şi la o uşă care se deschidea spre o scară mică, ce ducea spre pivniţă.

— Ai grijă la cap, o preveni Jasper pe Melisande. El era nevoit să se aplece aproape de la jumătate ca să poată coborî scările. Mulţumesc, domnule Oaks. Ne poţi lăsa acum.

Majordomul părea extrem de uşurat. Pivniţa avea pereţi din piatră rece şi umedă şi erau plini cu rafturi cu alimente şi sticle de vin. Într-un colţ se afla o uşă mică din lemn, în spatele căreia era ţinut prizonier Mouse. Se oprise din lătrat când le auzise paşii pe scări şi Melisande şi-l putea imagina stând în spatele uşii, cu capul uşor aplecat într-o parte.

Jasper se uită la ea şi îşi duse degetul la buze, dându-i de înţeles să nu spună nimic.

Ea încuviinţă din cap şi strânse din buze.

El rânji şi întredeschise uşa. Un năsuc mic şi negru ieşi imediat prin deschizătura aceea. Jasper se ghemui şi rupse o bucăţică mică de brânză.

— Bine, atunci, Sir Mouse, murmură el şi îi întinse brânza cu degetele lui lungi şi puternice. Te-ai mai gândit la păcatele tale?

Năsucul negru zvâcni şi Mouse luă prudent bucăţica de brânză din mâna lordului, după care dispăru.

Melisande se aşteptase ca Jasper să împingă uşa din lemn şi să intre în cămara aceea mică după el. În schimb, el pur şi simplu aşteptă acolo, ghemuit pe podeaua de piatră, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Câteva secunde mai târziu, apăru din nou năsucul mic şi negru, care adulmeca. Doar că de data asta Jasper

întinse bucata de brânză astfel încât câinele să nu poată ajunge la ea la fel de uşor.

Melisande aşteptă cu sufletul la gură. Mouse putea să fie îngrozitor de încăpăţânat uneori. Pe de altă parte, era adevărat că adora brânza. Câinele împinse uşor uşa cu nasul şi o deschise mai mult. Omul şi câinele se priviră unul pe altul câteva clipe, apoi Mouse se repezi şi luă bucata de brânză din mâna lui Jasper. Se retrase imediat câţiva paşi, se întoarse cu spatele şi o înghiţi pe toată. Lordul Vale mai rupse o bucată de brânză, dar de data asta o ţinu în palmă, pe genunchiul său. Mouse se apropie prudent şi se uită şovăind la brânză.

Dar în cele din urmă veni şi după bucăţica aceea. Jasper îl mângâie uşor pe cap în timp ce mânca. Pe Mouse nu părea să-l deranjeze atingerea lui – asta dacă măcar o observase. Apoi Jasper scoase din buzunar o cureluşă subţire din piele. Unul din capete avea un laţ. Când Mouse se întoarse după următoarea bucăţică de brânză, lordul Vale îi trecu laţul în jurul gâtului, unde rămase destul de lejer, apoi îi mai dădu puţină brânză.

Până când termină felia pe care i-o dăduse bucătăreasa, Mouse îl lăsa deja pe Jasper să-l mângâie pe tot corpul său mic. Lordul Vale se ridică în picioare şi se bătu uşor pe coapsă.

— Haide, atunci!

Se întoarse şi părăsi pivniţa. Mouse îi aruncă o privire nedumerită lui Melisande, dar fu nevoit să-l urmeze, de vreme ce se afla la celălalt capăt al lesei. Jasper îşi continuă drumul prin bucătărie şi ieşi pe uşa din spate, unde lăsă liberă lesa suficient cât Mouse să-şi poată face nevoile.

După aceea scurtă lesa şi îi zâmbi lui Melisande.

— Mergem să luăm cina?

Ea nu putu face altceva decât să încuviinţeze din cap. Cu toate astea, simţea cum recunoştinţa începea să prindă contur tot mai mult în sufletul ei. Jasper îl îmblânzise pe Mouse şi-şi demonstrase autoritatea asupra câinelui. Şi totul fără a-l răni în vreun fel. Nu cunoştea prea mulţi

bărbaţi care s-ar fi deranjat să facă la fel – mai ales fără să bată animalul. Fusese nevoie de inteligenţă, răbdare şi de foarte multă compasiune. Compasiune pentru un câine care îl muşcase, de altfel, chiar în dimineaţa aceea. Dacă nu l-ar fi iubit deja, cu siguranţă l-ar fi iubit din clipa aceea.

*

Mouse stătea sub masă, la picioarele lui Jasper. Lordul Vale ţinea lesa legată în jurul încheieturii sale şi îl simţise trăgând de ea de câteva ori, când încercase fără succes să se ducă la stăpâna lui. Dar în clipa aceea pur şi simplu zăcea acolo, cu capul între lăbuţe, oftând teatral din când în când. Jasper simţi un zâmbet încercând să-şi facă loc pe buzele lui. Începea să înţeleagă de ce Melisande ţinea atât de mult la bestiuţa aceea. Mouse era o prezenţă extraordinară.

— Ai de gând să ieşi din nou în seara asta? întrebă Melisande din celălalt capăt al mesei.

Îl privi peste marginea paharului. Ochii îi erau umbriţi şi misterioşi.

El ridică din umeri.

— Poate.

După aceea îşi coborî privirea ca să-şi taie felia de friptură de pe farfurie. Oare se întreba de ce ieşea mereu noaptea? De ce de multe ori se întorcea abia spre dimineaţă? Sau poate îl considera doar un risipitor beţivan şi fără minte? Ce gând descurajator! Mai cu seamă că nici lui nu-i prea plăceau balurile sau speluncile cu jocuri de noroc, unde mergea seară de seară. Doar că pur şi simplu ura şi mai mult orele întunecate al nopţii.

— Ai putea să rămâi acasă, zise Melisande.

El ridică uşor capul. Faţa lui era lipsită de expresie şi se mişca fără grabă, rupând o chiflă şi ungând-o cu unt.

— Ai vrea să rămân? o întrebă el.

Ea ridică din sprâncene, dar rămase cu privirea aţintită spre chiflă.

— Poate.

Acel singur cuvânt uşor tachinator îi făcu stomacul să se strângă.

— Şi ce am putea face, dulcea mea soţie, dacă ar fi să rămân aici cu tine?

Ea ridică din umeri.

— O, am putea face foarte multe lucruri.

— Cum ar fi?

— Am putea să jucăm cărţi, de exemplu.

— Cu doar doi jucători? Nu cred că ar fi un joc prea interesant.

— Dame sau şah?

Dar el ridică dintr-o sprânceană.

— Sau am putea doar să stăm de vorbă, adăugă apoi repede.

Jasper sorbi din vin. Îi plăcea să fie cu ea ziua, dar îl neliniştea gândul de a-şi petrece seara stând de vorbă cu ea. Fantomele trecutului deveneau de nesuportat noaptea.

— Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim?

Un lacheu aduse o tavă cu brânzeturi şi căpşune proaspete şi o aşeză între ei. Melisande nu se mişcă deloc, desigur – la fel ca întotdeauna, îşi ţinea spatele drept, milităreşte. Cu toate astea, lui Jasper i se păru că se aplecase un pic în faţă.

— Ai putea să-mi povesteşti despre tinereţea ta.

— Din păcate, este un subiect destul de plictisitor, zise el şi atinse absent marginea paharului cu degetul. Cu excepţia momentului în care eu şi Reynaud era să ne înecăm în lacul St. Aubyn.

— Mi-ar plăcea să aud asta, atunci.

Melisande tot nu luase nicio căpşună.

— Amândoi trăiam periculos la vremea aceea, începu Jasper. Aveam unsprezece ani pe atunci. A fost chiar vara de dinainte să fim trimişi la şcoală.

— Serios? Melisande alese o căpşună şi o aşeză pe farfuria ei. Nu era nici cea mai mare, nici cea mai mică, însă era perfect coaptă şi roşie. O atinse uşor cu degetul

arătător, savurând parcă aşteptarea de dinainte de a o gusta.

Jasper luă o înghiţitură de vin. Simţi dintr-odată că i se usucă gâtul.

— Mă tem că în după-amiaza aceea, eu scăpasem de sub supravegherea strictă a preparatorului.

— Scăpasei? întrebă ea şi întoarse căpşuna pe farfurie.

El îi privi degetele jucându-se cu fructul şi apoi şi le imagină în cu totul alt loc.

— Preparatorul meu era un domn destul de în vârstă şi, dacă aveam un mic avans, fugeam cu mult mai repede decât el.

— Bietul om, zise ea şi muşcă din căpşună.

Pentru o clipă lui Jasper i se tăie răsuflarea şi îi dispăru din minte orice gând coerent, dar îşi drese glasul şi continuă, pe o voce neobişnuit de răguşită:

— E bine, da… dar şi mai rău a fost că şi Reynaud a scăpat de urmăritorii săi.

Melisande înghiţi.

— Şi apoi?

— Din păcate, am ales să ne întâlnim la lac.

— De ce din păcate?

Jasper se cutremură şi zise:

— Păi, ne-a venit de undeva ideea de a construi o plută.

Sprâncenele ei se ridicară ca două aripi maronii delicate.

Jasper luă o bucăţică de brânză şi o mâncă.

— Dar s-a dovedit că e mult mai dificil decât credeam noi să construieşti o plută din crengi rupte de copac şi din bucăţi de sfoară. Mai ales dacă eşti un băieţel de unsprezece ani.

— Presimt că a fost începutul unei tragedii, zise ea serioasă, dar, cumva, ochii ei îi zâmbeau.

— Aşa a şi fost. Jasper luă o căpşună şi răsuci codiţa între degete. Până la amiază eram deja acoperiţi de noroi,

transpiraţi şi gâfâiam de oboseală… Şi într-un fel sau altul, am reuşit să construim o drăcie de aproape un metru lungime… deşi numai dreaptă nu era.

Ea îşi muşcă buza ca să se abţină să nu zâmbească.

— Şi apoi?

El îşi aşează cotul pe masă, încă ţinând căpşuna între degete şi cu o expresie solemnă pe chip.

— Privind în urmă, mă îndoiesc foarte mult că drăcia aceea pe care am construit-o putea pluti pe apă, chiar şi de una singură. Dar, desigur, nici măcar nu ne-a trecut prin minte să vedem cum pluteşte, *înainte* de a porni efectiv pe apă cu ea.

În loc să-şi mai ascundă amuzamentul, Melisande chiar zâmbi şi râse cu poftă. Şi Jasper se simţi copleşit de bucurie. Nu era deloc un lucru uşor să o facă pe femeia asta să-şi piardă controlul şi să-şi exprime făţiş veselia.

— Şi mă tem că rezultatul a fost inevitabil. Se întinse peste masă şi lipi căpşuna pe care o ţinea între degete de gura ei zâmbitoare.

Ea îşi întredeschise buzele rozalii şi muşcă din fruct. El simţi cum i se întăreşte vintrea şi se holbă la gura ei. Dar, desigur, pluta s-a desfăcut imediat… şi însăşi instabilitatea ei a fost ceea ce ne-a salvat.

Ea înghiţi.

— Cum aşa?

Jasper aruncă deoparte codiţa căpşunii şi-şi împreună braţele pe masă. Păi eram la niciun metru distanţă de mal, când ne-am scufundat. Am aterizat în bălăriile de pe marginea râului, unde apa ne ajungea până la talie.

— Asta e tot?

Jasper îi oferi un zâmbet strâmb.

— Ei bine, ar fi putut să fie tot, dacă Reynaud nu ar fi reuşit cumva să aterizeze pe cuibul unei gâşte.

Melisande tresări.

— O, Doamne!

El încuviinţă din cap.

— Că bine zici! Gâscanului nu i-a convenit deloc că i-

am invadat cuibul de la marginea lacului. Ne-a alergat până aproape de conacul Vale. Şi acolo ne-a ajuns în sfârşit din urmă şi preparatorul meu, care mi-a tras o mamă de bătaie, că abia dacă am putut să mai stau jos o săptămână. Şi trebuie să recunosc că de atunci nu prea mi-a mai plăcut deloc friptura de gâscă.

Pentru o clipă, rămase cu privirea aţintită în ochii ei căprui veseli. Era linişte deplină în salon şi servitorii se duseseră undeva afară. Jasper simţea fiecare respiraţie şi i se părea că timpul se oprise în loc în timp ce privea ochii soţiei sale. Avea senzaţia că se afla pe marginea unei prăpăstii – că urma să aibă loc o schimbare majoră în viaţa sa… poate un nou mod de a simţi sau de a gândi. Nu era sigur. Dar avea sentimentul că se afla chiar acolo. Şi că nu trebuia decât să se arunce în prăpastie.

Dar Melisande fu cea care se mişcă. Împinse scaunul şi se ridică de la masă.

— Mulţumesc, milord. A fost o povestioară extrem de amuzantă, zise ea, după care se îndreptă spre uşa salonului.

Jasper clipi uimit.

— Mă părăseşti aşa de repede?

Ea se opri brusc, dar cu spatele drept ca vergeaua încă întors către el.

— Speram că poate mă vei însoţi sus, zise ea şi se uită peste umăr. Ochii îi erau serioşi, misterioşi şi un pic tachinatori. Mi-a trecut perioada…

După aceea ieşi şi închise uşor uşa în urma ei.

*

După ce părăsi salonul, Melisande auzi o înjurătură şoptită, urmată de un lătrat ascuţit. Şi zâmbi. Fără îndoială, lordul Vale uitase că avea lesa lui Mouse legată de încheietura mâinii. Urcă scările repede, fără să privească în urmă. Îşi simţea inima bătând tare şi era conştientă de faptul că va veni după ea. Gândul acela îi făcu picioarele să

se mişte şi mai repede când ajunse pe coridorul de la etaj.

În spatele ei, pe scări, răsunau nişte paşi grei, care păreau să se apropie. Probabil că urca câte două trepte o dată. Ajunse la uşa dormitorului. Deja respira foarte repede şi sacadat. Se grăbi să intre în cameră şi fugi spre şemineu, unde se întoarse cu faţa spre uşă.

O clipă mai târziu, Jasper năvăli în dormitor.

— Ce ai făcut cu Mouse? întrebă ea, chinuindu-se să vorbească cât mai calm cu putinţă.

— L-am dat unui lacheu, zise el şi încuie uşa.

— Înţeleg.

După care se întoarse spre ea şi se opri cu bărbia uşor ridicată. Aparent aştepta următoarea ei mişcare.

Melisande inspiră adânc şi păşi uşor în faţă.

— Să ştii că de obicei doarme cu mine.

Îl apucă de reverele redingotei şi le despărţi în grabă, disperată să îi dea haina jos de pe umeri.

— În camera asta?

— Chiar în patul meu, zise ea şi aşeză cu grijă haina pe un scaun.

— Aha. Înţeleg. Sprâncenele sale se apropiaseră, ca şi când tocmai desluşea un mister.

— Da, zise ea încet. Apoi îi desfăcu şi lavaliera şi o aşeză peste haină. Îi tremurau mâinile, de parcă ar fi suferit de vreo boală ciudată.

— În pat… repetă el.

— Da, zise ea şi îi descheie nasturii de la vestă.

El îşi scoase vesta şi o lăsă să cadă pe podea. Melisande se uită o clipă la ea, dar hotărî să o lase acolo. Apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

— Aş fi crezut că… începu Jasper, dar se opri imediat din vorbit, parcă pierzându-şi şirul gândurilor.

Ea îi scoase atunci cămaşa peste cap şi se uită la el.

— Da?

El îşi drese glasul:

— Poate ar trebui să ne aşezăm.

— De ce?

Nu avea de gând să lase lucrurile să decurgă la fel ca în noaptea nunţii lor. Îşi plimbă uşor degetele pe pieptul lui, coborând spre abdomen şi savurând senzaţia de a-i putea simţi pielea.

El îşi supse burta drept răspuns.

— Păi…

Melisande se întinse spre pantalonii lui şi îi atinse nasturii.

— Încet…

— Crezi că ar trebui să o luăm mai încet? întrebă ea cu blândeţe, după care îi descheie pantalonii.

— Păi…

— Da? Îi desfăcu prohabul.

— Ah!…

— Sau nu?

Îşi strecură mâna în lenjeria lui şi îl găsi acolo fierbinte şi tare. Şi aşteptând-o numai pe ea. Simţi cum se înfierbântă. Îl va avea în noaptea aceea… îl va avea aşa cum voia *ea.*

El închise ochii strâns, ca şi când ar fi fost în agonie, după care zise încet, dar clar:

— Nu.

— O, ce bine, murmură ea. Sunt de acord.

După care îşi strecură şi cealaltă mână în pantalonii lui, ca să-l poată ţine în palme.

El se clătină o clipă, înainte de a-şi propti ferm picioarele în podea.

Dar ea era deja pierdută în plăcerea descoperirii. În mod ciudat, mâinile i se opriseră din tremurat în cele din urmă – când îi atingea cea mai intimă parte a anatomiei. Îi putea simţi firele aspre de păr bărbătesc zgâriindu-i degetele, în timp ce palmele ei erau pline cu carnea lui fierbinte. Îşi strânse mâna stângă în jurul grosimii lui şi îl exploră cu dreapta. Avea o piele moale, sub care se ascundeau muşchi puternici. Putea simţi ridicăturile uşoare ale venelor şi vârful mare şi umflat. Îşi trecu apoi buricele degetelor peste acel cap – piele sensibilă, pe piele sensibilă

– până când dădu de o fantă micuţă. Din ea se scursese un strop de lichid. Frecă uşor umezeala aceea, disipând-o în cercuri mici, şi în acelaşi timp îl strânse cu mâna stângă.

— O, Doamne! exclamă atunci Jasper. Mă faci atât de slab, draga mea soţie.

Melisande zâmbi. Era un zâmbet secret şi feminin de triumf. După care se ridică pe vârfuri, cu mădularul său cuibărit încă în mâinile ei.

— Sărută-mă, te rog!

Jasper deschise ochii şi o privi aproape cu sălbăticie. Apoi o prinse de braţe şi se aplecă uşor ca s-o sărute. Gura lui era întredeschisă, caldă, umedă şi un pic disperată – adică exact aşa cum îşi dorea ea. Melisande scoase un suspin încet şi gutural de plăcere, după care îl mângâie cu mişcări ferme. El mârâi şi-şi împinse limba în gura ei şi mădularul în mâinile sale. Apoi mâinile lui mari alunecară pe fundul ei. Iar când o atinse, simţi imediat un val de plăcere pură invadându-i fiinţa.

Dar dintr-odată se retrase, gâfâind.

— Inima mea dulce, poate ar fi mai bine să…

Nu. Îi trase pantalonii în jos de pe şolduri. Îi studie o clipă mădularul frumos şi îşi simţi muşchii interiori contractându-se.

— Melisande…

Bărbăţia lui avea o nuanţă întunecată de roşu, iar el era foarte stârnit. Îşi puse degetul mare puţin mai jos de capul mădularului lui.

— Da?

— Nu vrei să…

Ea ridică atunci ochii spre el. Soţul ei părea puţin zăpăcit.

— Nu, zise ea încet, dar ferm şi se aplecă pentru a-i linge sfârcul stâng.

El tresări şi o trase spre el, strivindu-i mâinile între trupurile lor.

Atunci ea renunţă la premiul mult râvnit şi-şi ridică mâinile pe pieptul lui, împingându-l uşor spre un fotoliu. El

se împiedică o dată, după care se aplecă nerăbdător să-şi scoată pantalonii şi lenjeria, ciorapii şi pantofii. Se aşează în fotoliu, splendid de gol şi abia atunci păru să realizeze că ea încă era îmbrăcată complet.

— Dar…

— Şşşt! zise ea şi-şi lipi vârful degetului de gura lui.

Simţi atingerea delicată a respiraţiei lui umede şi satinul catifelat al buzelor lui.

Jasper tăcu şi ea se dădu un pas în spate. Mâinile ei se îndreptară apoi spre şnururile propriului corset şi el o privi fascinat cum se dezbracă. Era linişte şi nu se auzea nimic, cu excepţia lemnelor care trosneau în şemineu şi a răsuflării lui greoaie. Lumina flăcărilor îi punea în evidenţă trupul mare şi frumos. Umerii lui erau aproape la fel de laţi ca spătarul fotoliului. Degetele lui lungi strângeau tare braţele fotoliului, ca şi când ar fi încercat să-şi păstreze controlul. Muşchii i se umflaseră de la efort. Şi mai jos…

Melisande îşi ţinu respiraţia şi se dezbrăcă de fuste. Când îi privi erecţia, simţi că se topeşte şi că picioarele încep să-i tremure. Dar el nu mai părea deloc zăpăcit. Se uita la ea atent şi concentrat şi nu mai exista nicio urmă de zâmbet pe gura lui lată şi expresivă.

Melisande inspiră adânc ca să se liniştească şi-şi lăsă restul straielor să-i cadă pe podea. Nu mai purta acum decât o cămăşuţă de mătase, subţire şi transparentă ca aripile unei libelule. Păşi spre el şi Jasper dădu să se ridice de pe fotoliu. Dar ea îşi aşeză mâna pe umărul lui şi un genunchi pe marginea fotoliului, lângă şoldul său.

— Te superi? întrebă ea.

El îşi drese glasul înainte de a vorbi şi asta o făcu să se simtă extrem de mulţumită de sine.

— Absolut deloc.

Ea încuviinţă din cap şi îşi ridică poalele cămăşuţei până la şolduri, apoi se aşeză pe genunchii lui. Pentru o clipă, nu putu face altceva decât să savureze căldura pe care o emanau coapsele lui pe fundul ei. Îi putea simţi părul bărbătesc, gâdilându-i cele mai intime părţi ale corpului.

După aceea zâmbi şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Vrei să mă săruţi?

— O, Doamne, da! mârâi el.

O trase şi o lipi de pieptul său, petrecându-şi braţele puternice în jurul spatelui ei mic. Melisande aproape chicoti. I se părea absolut minunat să o ţină în sfârşit în braţe. Apoi îşi uni gura cu a ei şi orice urmă de râset dispăru. O săruta de parcă era un om flămând, iar ea, prima bucăţică de pâine pe care o vedea după săptămâni întregi. Gura lui era lată şi se mişca pe a ei, luptându-se pentru fiecare respiraţie. Îi simţea mâinile puternice apăsându-se tare de trupul ei firav şi asta o făcu să se întrebe dacă va avea vânătăi a doua zi dimineaţă.

Apoi se ridică un pic şi se apropie şi mai mult de mădularul lui. Jasper încremeni atunci, şi gura lui înlemni pe a ei, aşteptând parcă să vadă ce va face în continuare. Se lăsă şi mai mult în poala lui, până când mădularul ajunse complet sub ea şi întemniţat ferm între trupurile lor. Apoi se frecă încet de el. Vârful mădularului lui îi desfăcuse uşor faldurile, aşa că îşi atinse de el cel mai secret petic de carne. Pleoapele i se închiseră leneşe, savurând senzaţia aceea minunată.

El întrerupse sărutul şi îşi strecură mâna între ei.

— Nu, zise ea şi deschise ochii, privindu-l cu asprime, apoi se lipi de el.

Jasper era roşu la faţă şi avea buzele umede. Liniile de expresie din jurul gurii i se adânciseră, conferindu-i un aspect aproape întunecat.

Se frecă încet de el. Simţea cum se acumula în ea o fierbinţeală senzuală şi cum se umezea tot mai mult. Continuă însă să-l privească, aproape provocându-l să o oprească.

În schimb el îşi retrase mâinile printre trupurile lor şi îi acoperi sânii cu palmele lui mari.

— Fă-o acum!

Se ridică în genunchi şi se împinse în jos pe mădularul

lui. Deja gâfâia de plăcere. El o privi şi o strânse de sfârcuri. Ea gemu şi îşi arcui spatele, dar bărbăţia lui alunecă într-o parte. Se întinse frenetic între ei, ca să i-l ţină într-o poziţie stabilă. Şi se lipi din nou de el. Îşi simţi faldurile secrete deja umflate sub propriile degete. Îşi imagină apoi cum sexul ei roşu şi fierbinte se deschidea ca o floare pentru mădularul lui. Îşi atinse mugurele feminităţii cu vârful bărbăţiei lui. Îşi muşcă buzele, chinuindu-se... încercând din răsputeri să-şi atingă scopul.

Şi atunci el se aplecă uşor în faţă şi-i supse un sfârc cu gura lui fierbinte şi umedă. Şi asta o făcu să explodeze. Se spulberă într-o mie de bucăţi, gâfâind şi zburând cu viteza luminii. Dintr-odată, mâinile lui nu mai erau deloc dure, ci îi mângâiau tandru spatele de sus până jos. Era o senzaţie aproape liniştitoare. Se cutremură în braţele lui şi i se mai domoli respiraţia, chiar dacă nevoia de a-l simţi în ea creştea exponenţial cu fiecare atingere. Şi apoi el se mişcă şi-şi petrecu mâinile în jurul taliei ei, ridicând-o aproape fără niciun efort. Dintr-odată mădularul lui se afla mai jos... chiar la intrarea în locul ei secret. El o privi şi se împinse spre ea... în ea... pătrunzând-o uşor şi deschizându-i tunelul de catifea. Făcând-o să se cutremure din nou de plăcere. Îşi înclină atunci bazinul şi se lăsă în jos, cuprinzându-i toată lungimea şi aşezându-se pe mădularul lui. În clipa aceea erau doar o femeie şi un bărbat. Soţ şi soţie.

Încă se mai priveau. Melisande se întrebă ce gândea – dacă era surprins sau mulţumit, sau poate nemulţumit. Sau poate că nu avea niciun astfel de gând coerent. Gura lui lată era încordată. Era încruntat şi ţinea ochii întredeschişi. Apoi un firicel de sudoare îi alunecă pe maxilar. Poate că în clipa aceea nu mai avea nevoie să gândească. Poate că doar simţea.

Aşa că va face şi ea la fel. Se aplecă uşor în faţă şi linse picătura de sudoare de pe maxilarul lui, savurând gustul sărat şi masculin – simţind gustul bărbatului care devenise al ei. Îi cuprinse apoi faţa în palme şi îl muşcă de

buza de jos. El mârâi gutural, strângându-şi mai tare mâinile pe şoldurile ei şi ridicând-o. Alunecă uşor din tunelul ei secret lăsându-i apoi trupul să-l învăluie din nou.

Îi venea să râdă. Îi venea să cânte de bucurie. Făcea dragoste cu bărbatul pe care-l iubea. Simţea că zbura şi că era în sfârşit liberă. Îşi legănă uşor şoldurile, când o trase înapoi jos, şi atunci el îşi eliberă buza de jos dintre dinţii ei şi murmură în şoaptă o înjurătură. Apoi se mişcă din nou sub ea, ridicându-se ca un val şi adâncindu-şi carnea în ea, de parcă ar fi vrut să o însemneze.

Ea se prinse strâns de umerii lui. Picioarele ei erau desfăcute larg, sânii i se bălăngăneau şi gura ei era deschisă pe faţa lui, sărutându-l, lingându-l şi muşcându-l. Şi în tot timpul acela, mădularul lui o pătrundea. Se înfigea în ea provocator. Cerea mai mult. O cotropea cu totul.

Până când toţi muşchii lui se încordară brusc. Clătină din cap, scrâşnind din dinţi, şi Melisande simţi sămânţa lui caldă revărsându-se în trupul ei. El se cutremură o dată tare. Şi apoi încă o dată. După aceea expiră prelung, parcă scoţând tot aerul din plămâni printr-o singură răsuflare.

Ea îi împrăştie sărutări pe faţă şi pe maxilar, privindu-l – pe el, pe soţul ei – relaxându-se după ce făcuseră dragoste. Muşchii lui se detensionară treptat. Mâinile-i alunecară de pe talia ei, şi capul îi căzu pe spătarul fotoliului. Şi ea continuă să-l sărute. Pe gât, pe ureche, pe umăr. Îl săruta uşor şi tandru. *Jasper. Jasper. Jasper.* Nu putea rosti cu voce tare ceea ce era în inima ei. Dar îl putea venera cu gura. Avea trupul fierbinte şi pieptul umed sub palmele ei. Putea simţi mirosul intim şi erotic de mosc degajându-se din uniunea trupurilor lor. Actul de a face dragoste devenise pentru prima dată adevărat, în toată deplinătatea cuvântului. Toate frânturile vieţii ei – întreaga ei lume – erau corect aşezate şi aliniate armonios. Îşi găsise în sfârşit liniştea.

Ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna.

Apoi el se mişcă sub ea şi se retrase. Melisande îşi înăbuşi un ţipăt disperat de pierdere, când o ridică şi o duse

către pat. O aşează acolo, după care se aplecă şi o sărută tandru pe buze. După aceea se întoarse şi părăsi încăperea, ieşind pe uşa care le unea dormitoarele.

Nici măcar nu văzu că întinsese braţele ca o invitaţie tăcută.

Capitolul 10

În ziua în care trebuiau să înceapă întrecerile, sute sau poate chiar mii de bărbaţi plini de speranţă se adunaseră în faţa porţilor castelului. Se construise o platformă înaltă pe care regele stătea şi vorbea, ca să poată fi auzit de toţi cei prezenţi. Şi de acolo, regele le explica oamenilor ce urma să se întâmple. Aveau să fie trei mari încercări cu totul, pentru ca acela care va câştiga mâna prinţesei să fie testat în amănunt. Prima încercare presupunea găsirea şi aducerea unui inel de bronz – care se afla pe fundul unui lac adânc şi îngheţat. Iar în apele acelui lac locuia un şarpe imens...

din *Jack Zâmbăreţul*

Melisande se trezi singură în pat. Probabil, cândva în timpul nopţii, Suchlike îl lăsase pe Mouse să intre în cameră, pentru că micuţul dormea ghemuit la picioarele ei. Rămase acolo o clipă, privind baldachinul de mătase de deasupra capului ei şi încercând să-şi pună în ordine sentimentele. În noaptea aceea făcuseră dragoste. Şi fusese minunat. Sau cel puţin aşa i se păruse ei. Oare Jasper plecase imediat după aceea pentru că se simţise dezgustat de îndrăzneala ei? Sau poate că pentru el fusese doar ceva pur fizic şi de aceea nu mai simţise nevoia să rămână să doarmă cu ea? Şi nu era asta ceea ce îşi dorise

ea de la bun început? Să împartă cu Jasper partea fizică a uniunii lor, fără să-şi implice şi sentimentele anormal de intense? Melisande oftă. Aparent, nici ea nu mai ştia ce îşi dorea.

La picioarele patului, Mouse se descolăci şi se întinse, cu fundul ridicat în aer. După aceea se îndreptă uşor spre ea şi îi atinse mâna.

— Tu ce părere ai, Sir Mouse? întrebă Melisande, mângâindu-i cu blândeţe urechile moi. A reuşit să te îmblânzească?

Mouse se scutură straşnic, după care sări din pat şi se duse la uşă. Zgârie uşor cu lăbuţa în uşă, ca să-i dea de înţeles ce voia.

Melisande oftă şi dădu la o parte păturile.

— Foarte bine, atunci. Oricum probabil nu voi găsi răspunsurile la întrebările mele, stând în pat toată ziua.

Sună din clopoţel ca s-o cheme pe Suchlike şi, cât o aşteptă, se spălă cu apa destul de rece din urciorul de pe noptieră. După aceea se îmbrăcă repede cu ajutorul fetei şi în scurt timp cobora deja scările, urmată de Mouse. Lăsă câinele în grija lui Sprat ca să se ocupe de nevoile lui şi îşi croi drum spre salonul unde se servea micul dejun, pregătindu-se sufleteşte să dea ochii cu lordul Vale.

Dar salonul era gol. Melisande zăbovi câteva clipe în pragul uşii, înainte de a intra. Masa fusese strânsă şi curăţată, desigur, dar încă mai putea vedea câteva firimituri rămase, ceea ce îi dădea de înţeles că soţul ei deja mâncase şi plecase. Îşi muşcă buza. Oare de ce nu o aşteptase?

— Să vă aduc o ciocolată caldă, milady? întrebă Sprat din spatele ei.

Omul se întorsese deja cu Mouse de la plimbarea lui de dimineaţă.

— Da, te rog, murmură ea mecanic, apoi se răsuci brusc şi îl sperie pe lacheu. De fapt, nu. Mai bine pune să-mi fie adusă trăsura, bine?

Sprat părea confuz.

— Da, milady.

— Şi spune-i lui Suchlike să mă aştepte în hol.

Lacheul făcu o plecăciune şi părăsi încăperea. Melisande se duse la bufet, unde erau aşezate câteva chifle şi câteva feluri de carne. Împachetă câteva chifle într-un şervet, după care porni spre hol, cu Mouse pe urmele ei.

Suchlike o aştepta deja. Fata ridică privirea, chiar când intră Melisande.

— Mergem undeva, milady?

— M-am gândit că ar fi plăcut să facem o plimbare prin parc, zise Melisande vioaie. Se uită apoi la Mouse, care stătea cuminte la picioarele ei. Câinele se uita la ea nevinovat. O, şi, Sprat, cred că vom avea nevoie şi de lesa lui Mouse.

Omul se grăbi la bucătărie să aducă lesa şi, la scurt timp după aceea, cele două femei şi câinele se aflau deja în trăsură, îndreptându-se spre Hyde Park.

— Este o zi minunată, nu-i aşa, milady? ciripi Suchlike. Cerul e albastru şi senin, şi soarele străluceşte. Desigur, domnul Pynch a zis să ne bucurăm cât mai putem, pentru că o să plouă în curând, adăugă ea, după care se încruntă. Pe de altă parte, domnul Pynch mereu prezice că o să fie vreme urâtă.

Melisande se uită amuzată la camerista ei.

— Este un om destul de posac, nu-i aşa?

— Posac?

— Posomorât şi încruntat.

— A! zise fata şi-şi drese glasul. Posomorât da, însă nu aş spune neapărat că şi încruntat… ci mai degrabă că se uită mereu de sus la oameni, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Aha, zise Melisande şi încuviinţă din cap. Atunci înseamnă că se crede superior.

— Da, milady, exact! exclamă imediat Suchlike. Se comportă de parcă ceilalţi oameni nu ar fi la fel de inteligenţi ca el. Şi crede că o persoană nu ştie la fel de multe lucruri ca el, doar pentru că e mai tânără decât el.

Suchlike rămase o clipă perpelindu-se din cauza valetului arogant. Melisande o privea cu interes. De obicei, Suchlike era o fată foarte vioaie. Nu o mai văzuse niciodată prost dispusă – mai cu seamă din cauza unui valet mai bătrân decât ea cu zece ani.

— Am ajuns la Hyde Park, spuse camerista.

Melisande ridică privirea şi observă că tocmai intrau în parc. Era încă destul de devreme, aşa că aleile nu era încă pline de nenumărate trăsuri elegante cum aveau să apară mai târziu. Deocamdată nu se vedeau decât vreo câţiva călăreţi, o trăsură sau două şi mai multe siluete care se plimbau în depărtare.

Vehiculul se opri. Uşa se deschise, şi un lacheu aruncă un ochi înăuntru.

— Este bine unde am oprit, milady?

Se aflau în apropierea unui iaz mic şi plin de raţe. Melisande încuviinţă din cap.

— Da, e foarte bine. Spune-i vizitiului să ne aştepte aici, cât facem o plimbare.

— Da, milady, zise lacheul.

El o ajută pe Melisande să coboare, apoi şi pe Suchlike. Mouse sări jos şi ridică imediat piciorul pe un tufiş.

Melisande îşi drese glasul:

— Să ne îndreptăm spre iazul cu raţe?

— Mergem pe oriunde doriţi, milady, zise Suchlike şi rămase câţiva paşi în urma ei.

Melisande oftă. Era mai mult decât cuviincios ca o cameristă să meargă în spatele unei doamne, în loc să se plimbe umăr la umăr cu ea. Dar asta excludea de la bun început orice fel de conversaţie mai intimă. Pe de altă parte, era într-adevăr o zi foarte frumoasă, aşa că îşi propuse să se bucure de ea. De ce să stea închisă în casă, aşteptând un soţ care avea o viaţă a lui? Nu. Avea de gând să se bucure de ziua aceea şi de plimbare şi să *nu* se gândească deloc la Jasper sau la motivul pentru care nu aşteptase ca să ia împreună micul dejun.

Cu toate astea, Melisande descoperi că nu era deloc

uşor să ajungă la o stare de spirit senină în timp ce se plimba cu Mouse. Terierul trăgea de lesă şi îşi înfigea în pământ picioarele mici, dar solide, de parcă se lupta pentru fiecare pas. Adevărul era că trăgea atât de tare de lesa din piele, că aproape se spânzură singur cu ea.

— Ce crezi că faci, animal mic şi prostuţ? murmură Melisande, când câinele se sufocă şi tuşi dramatic. O să-ţi fie bine, dacă nu mai tragi de lesă ca un apucat.

Dar Mouse nici măcar nu se întoarse când îi auzi vocea. Era mult prea concentrat asupra luptei pe care o ducea cu lesa împletită din piele.

Melisande oftă. Zona aceea de parc prin care se plimbau era aproape pustie. De fapt, singurii oameni de prin apropiere erau o femeie şi doi copilaşi, care se plimbau pe marginea iazului cu raţe. Şi lui Mouse îi plăcuseră întotdeauna copiii... Se aplecă şi scoase lesa peste capul lui.

Câinele puse imediat nasul în ţărână şi începu să alerge în cerc.

— Mouse! strigă Melisande.

Micuţul se opri imediat şi se uită la ea cu urechile ridicate, vioi. Ea îi zâmbi.

— O, bine, atunci.

Căţelul dădu din coadă vesel şi fugi imediat să adulmece trunchiul unui copac.

— Pare să se bucure din plin de plimbare, nu-i aşa, milady? strigă Suchlike din spatele ei.

— Da, păi, n-a mai avut parte de una de mult.

Melisande încetini pasul, de vreme ce nu-l mai avea pe Mouse care s-o zorească să meargă mai repede. Despachetă şervetul şi scoase chiflele, oferindu-i una lui Suchlike.

— Mulţumesc, milady.

Melisande se plimba liniştită şi mânca din chiflă. Mouse veni în fugă să ia o bucăţică din mâna ei, după care alergă din nou să exploreze împrejurimile. Deja putea auzi râsetele copiilor în depărtare, dar şi tonul jos al femeii care

îi însoţea. Copilaşii stăteau ghemuiţi pe marginea iazului, iar femeia se afla un pic mai încolo – dar tot destul de aproape de ei. Unul dintre micuţi ţinea în mână un băţ lung cu care înghiontea noroiul, în timp ce celălalt se uita.

Mouse văzu o raţă şi un răţoi legănându-se pe un banc mic de nisip, aşa că fugi spre ei, lătrând vesel. Raţele se speriară însă şi îşi luară imediat zborul. Terierul prostuţ sări, încercând să-i prindă în colţi – de parcă chiar ar fi putut să prindă o raţă care zbura.

Cei doi copii ridicară imediat capetele, şi unul din ei strigă ceva. Mouse luă asta ca pe o invitaţie, aşa că se îndreptă într-acolo, ca să-şi facă prieteni. Pe măsură ce se apropia, Melisande observă că noile cunoştinţe ale câinelui erau un băieţel şi o fetiţă. Băieţelul părea să aibă vreo cinci sau şase ani, iar fetiţa, vreo opt. Micuţul purta un costumaş frumos şi elegant, dar în momentul acela ţinea braţele încolăcite în jurul gâtului lui Mouse. Melisande tresări când se gândi la noroiul care era transferat de pe blăniţa câinelui pe hainele lui curate. Fata nu părea la fel de entuziasmată – ceea ce era foarte bine, pentru că purta o rochiţă albă imaculată.

— Doamnă! Doamnă, cum îl cheamă? strigă băieţelul de îndată ce o văzu. Este un câine minunat!

— Nu ar trebui să ţipi, îi zise sora lui, muştruluindu-l.

Melisande îi zâmbi imediat fetiţei.

— Îl cheamă Mouse şi este într-adevăr un câine minunat!

Mouse păru să rânjească o clipă, înainte de a-şi băga boticul în mâlul de pe marginea iazului. Şi cu asta, băiatul şi câinele se apucară să exploreze din nou apa noroioasă.

Melisande se opri. Nu avea prea multă experienţă în a vorbi cu copiii, dar fără îndoială unele lucruri erau universal valabile… nu? Încuviinţă apoi din cap spre fetiţă.

— Cum te numeşti?

Copila se înroşi la faţă şi coborî privirea în pământ.

— Abigail Fitzwilliam, şopti ea, cu ochii aţintiţi spre vârfurile pantofilor ei.

— Aha.

Mintea lui Melisande începu imediat să proceseze informaţia, în timp ce privirea ei se mută de la copilă la mamă. O văzuse pe femeia aceea chiar cu două nopţi în urmă la balul mascat. Helen Fitzwilliam era amanta ducelui de Lister. Ducele era un om cu foarte multă influenţă şi cu multe conexiuni sociale importante. Dar indiferent cât de puternic ar fi fost bărbatul în astfel de situaţii, femeia tot era considerată necuviincioasă. Îi zâmbi fiicei lui Helen Fitzwilliam.

— Eu sunt Lady Vale. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Fata încă mai ţinea privirea aţintită spre vârfurile pantofilor.

— Abigail, zise o voce feminină joasă. Fă o reverenţă în faţa doamnei, te rog!

Fata schiţă imediat o reverenţă stângace, dar drăguţă, şi Melisande ridică privirea. Femeia care vorbise era superbă. Avea un păr blond strălucitor, ochi mari şi albaştri şi o gură perfectă, care semăna cu arcul lui Cupidon. Probabil era un pic mai în vârstă decât Melisande. Cu toate astea, ar fi întrecut în frumuseţe şi femei mai tinere, şi mai bătrâne decât ea. Pe de altă parte, nu i se părea deloc surprinzător faptul că ducele de Lister îşi alesese ca amantă o femeie superbă.

Melisande ştia că ar fi trebuit să plece pur şi simplu şi să nu o bage în seamă pe curtezană, nici prin cuvânt, nici prin privire. Iar după postura umerilor doamnei Fitzwilliam îşi dădu seama că exact la asta se aştepta şi cealaltă femeie. Îşi coborî privirea spre micuţa care încă se mai uita în pământ. Oare de câte ori văzuse cum mama ei fusese ignorată cu desăvârşire?

Şi atunci Melisande înclină uşor capul.

— Bună ziua. Eu sunt Melisande Renshaw, vicontesă de Vale.

Văzu o expresie surprinsă apărând imediat pe chipul femeii, urmată de una de recunoştinţă. După care doamna Fitzwilliam făcu o reverenţă elegantă.

— Oh! Este o onoare să te cunosc, milady. Eu sunt Helen Fitzwilliam.

Melisande făcu şi ea o reverenţă, iar când se ridică o văzu pe fetiţă uitându-se în sus la ea. Aşa că zâmbi.

— Şi pe fratele tău cum îl cheamă?

Fata se uită peste umăr, spre locul unde fratele ei stătea ghemuit lângă apă, înghiontind ceva cu un băţ. Câinele adulmeca hotărât orice găsiseră şi Melisande speră în sinea ei că Mouse nu se va hotărî să se tăvălească prin ceva dezgustător.

— El e Jamie, zise Abigail. Îi plac lucrurile care miros urât.

— Hmm, aprobă imediat Melisande. La fel şi lui Mouse.

— Pot să mă duc şi eu să văd, mamă? întrebă fetiţa.

— Da, dar, te rog, încearcă să nu te umpli şi tu de noroi, ca fratele tău, zise doamna Fitzwilliam.

Abigail se arătă jignită.

— Bineînţeles că nu, zise ea, după care se îndreptă prudentă spre locul unde se jucau băiatul şi câinele.

— Este o copilă foarte frumoasă, afirmă Melisande.

De obicei nu prea îi plăcea să stea de vorbă cu străinii, dar ştia că, dacă nu ar fi zis nimic, femeia ar fi interpretat tăcerea ei ca pe o lipsă de consideraţie.

— Chiar este, nu-i aşa? zise doamna Fitzwilliam. Ştiu că o mamă nu ar trebui să spună asta despre copilul ei, dar mi s-a părut întotdeauna că este foarte frumoasă. Sunt lumina ochilor mei, să ştii.

Melisande încuviinţă din cap. Nu ştia exact de cât timp doamna Fitzwilliam era amanta ducelui de Lister, dar era mai mult decât evident că cei doi copii erau ai lui. Se gândi că trebuia să fie ciudat să ducă o astfel de viaţă, fiind concubina unui bărbat. Era un lucru ştiut de toată lumea că ducele de Lister avea o familie legitimă cu soţia lui, care includea vreo şase fii şi fiice, care erau deja mari. Oare îi recunoscuse pe Jamie şi pe Abigail ca fiind copiii lui?

— Le place la nebunie să venim în parc, continuă

doamna Fitzwilliam. Îi aduc aici ori de câte ori am ocazia, dar, din păcate, asta nu înseamnă suficient de des. Nu-mi place să vin când sunt prea mulţi oameni în jur.

Rostise afirmaţia ca pe un lucru de la sine înţeles. Fără nicio urmă de autocompătimire.

— De ce crezi că băieţeilor şi căţeluşilor le place aşa de mult noroiul? cugetă Melisande.

Abigail păstra distanţa, însă Jamie se ridicase în picioare şi tocmai călca ceva din mocirlă. Noroiul sărea în toate părţile şi Mouse lătra vesel.

— Poate din cauză că miroase urât? presupuse atunci doamna Fitzwilliam.

— Sau poate pentru că e murdar?

Abigail ţipă dintr-odată şi sări în spate, în timp ce fratele ei strivea noroiul sub picioare.

— Sau că le dezgustă pe fetiţe?

Melisande zâmbi.

— Cu siguranţă, asta ar explica fascinaţia lui Jamie… dar nu şi pe a lui Mouse.

Şi în momentul acela se pomeni dorindu-şi să o poată invita la ceai pe femeie. Doamna Fitzwilliam nu era deloc aşa cum se aşteptase ea. Nu cerea să fie compătimită, nu părea disperată din cauza a ceea ce-i oferise viaţa şi, în plus, avea simţul umorului. Probabil ar fi putut fi o prietenă foarte bună.

Dar, din păcate, nu se cuvenea deloc să invite la ceai o femeie considerată de moravuri uşoare.

— Am înţeles că te-ai căsătorit de curând, zise doamna Fitzwilliam. Dă-mi voie să te felicit!

— Mulţumesc, murmură Melisande, şi se încruntă când îşi aminti felul în care plecase de lângă ea Jasper noaptea trecută.

— M-am gândit adesea că trebuie să fie extrem de dificil să locuieşti efectiv cu un bărbat, cugetă doamna Fitzwilliam.

Melisande se uită imediat la ea, iar doamna Fitzwilliam se înroşi imediat.

— O, sper că nu te-am jignit în vreun fel.

— O, nu. Nicidecum.

— Mă refer doar că un bărbat poate să fie foarte distant uneori, zise cealaltă doamnă încet. De parcă i-am invada viaţa. Dar poate că nu toţi bărbaţii sunt aşa, nu?

— Nu ştiu, zise Melisande. Am doar un singur soţ.

— Desigur, zise doamna Fitzwilliam şi lăsă ochii în pământ. Cu toate acestea mă întreb sincer dacă este posibil ca un bărbat şi o femeie să fie cu adevărat apropiaţi. În sens spiritual, mă refer. Cele două sexe par extrem de diferite, la urma urmei.

Melisande îşi împreună mâinile strâns. Doamna Fitzwilliam avea o viziune destul de cinică asupra căsătoriei şi o parte din ea – acea parte raţională şi pragmatică – o îndemna să fie de acord cu ea. Dar în acelaşi timp, o altă parte din ea îşi exprima un dezacord violent.

— Dar nu cred că trebuie să fie mereu aşa, nu? Am văzut cupluri în care ambii parteneri sunt foarte îndrăgostiţi unul de celălalt şi atât de apropiaţi, că par să-şi înţeleagă gândurile unul altuia.

— Şi dumneata ai o asemenea conexiune cu soţul dumitale? o întrebă doamna Fitzwilliam.

Probabil că venind de la oricare altă femeie, întrebarea aceea ar fi sunat nepoliticos. Însă doamna Fitzwilliam părea cu adevărat curioasă.

— Nu, răspunse Melisande. Eu şi lordul Vale nu avem acest gen de căsnicie.

Şi, la urma urmei, asta îşi şi dorise, nu? Mai iubise o dată demult şi fusese rănită până în adâncul sufletului. Pur şi simplu nu ar mai fi putut îndura să simtă din nou o asemenea durere. Dar când recunoscu asta cu voce tare, Melisande simţi cum i se face inima cât un purice şi cum un fel de tristeţe ciudată îi invadează întreaga fiinţă. Nu va avea niciodată genul acela de căsnicie minunată, bazată pe iubire şi înţelegere reciprocă.

— Ah, zise doamna Fitzwilliam, după care rămaseră amândouă în tăcere privindu-i pe copii şi pe Mouse.

În cele din urmă, doamna Fitzwilliam se întoarse spre ea şi-i zâmbi. Era un zâmbet frumos şi strălucitor, care pur şi simplu îi tăie respiraţia lui Melisande.

— Mulţumesc că i-ai lăsat să se joace cu câinele dumitale.

Melisande dădu să spună ceva, însă chiar atunci cineva o strigă din spate.

— Draga mea soţie! Ce bucurie să te găsesc aici!

Se întoarse şi îl văzu pe lordul Vale călărind spre ele, însoţit de un alt bărbat.

*

Melisande era atât de cufundată în conversaţia pe care o purta cu cealaltă femeie, încât nici nu îl observase pe Jasper până când nu o strigă. Când el şi lordul Hasselthorpe se apropiară, cealaltă femeie se întoarse şi se îndepărtă fără grabă. Dar o recunoscu imediat. Se numea doamna Fitzwilliam şi era amanta ducelui de Lister de peste zece ani.

Oare de ce stătea de vorbă Melisande cu femeia aceea de moravuri uşoare?

— Soţia dumitale se asociază cu o doamnă cu reputaţie proastă, zise atunci lordul Hasselthorpe, ca un ecou al gândurilor lui Jasper. Uneori tinerele doamne căsătorite cred că pot deveni mai rafinate, dacă cochetează undeva la marginea respectabilităţii. Ar fi mai bine să o previi în legătură cu asta, Lord Vale.

Lui Jasper îi stătea pe limbă un răspuns destul de înţepător, dar se abţinu. Tocmai petrecuse ultima jumătate de oră băgându-se pe sub pielea lui Hasselthorpe. Aşa că scrâşni din dinţi şi zise:

— O să ţin minte asta, domnule.

— Aşa să faci, îi răspunse Hasselthorpe şi îşi struni calul înainte să ajungă la Melisande. Fără îndoială vrei să discuţi problema asta cu soţia dumitale, aşa că o să te părăsesc aici. Mi-ai dat multe lucruri la care să mă gândesc.

— Atunci asta înseamnă că o să ne ajuţi să găsim trădătorul? îl presă Jasper.

Hasselthorpe ezită:

— Ipotezele dumitale par destul de logice, dar nu-mi place să mă arunc cu capul înainte. Dacă fratele meu Thomas a fost într-adevăr ucis din vina unui trădător laş, atunci te poţi baza pe ajutorul meu. Dar aş vrea să mă gândesc mai mult la asta, înainte de a-ţi promite ceva.

— Foarte bine, zise Jasper. Pot să te vizitez mâine?

— Hai să zicem mai bine poimâine, spuse Hasselthorpe.

Jasper încuviinţă din cap, chiar dacă nu-i convenea deloc această amânare. Îi strânse mâna lordului, după care se îndreptă spre Melisande, care îşi ţinea mâinile împreunate în faţă şi spatele la fel de drept ca întotdeauna. Nu mai semăna deloc cu femeia care-l sedusese cu atâta pricepere noaptea trecută. Pentru o clipă îşi dori să o prindă de umeri şi să o scuture straşnic, ca să o facă să renunţe la postura aceea… ca să o facă să-şi îndoaie spatele.

Dar nu făcu nimic de genul acesta, desigur. Nu se cuvenea ca un bărbat să-şi acosteze soţia într-un parc public, în mijlocul dimineţii – chiar dacă stătuse de vorbă cu o persoană cu o reputaţie proastă.

În schimb, îi zâmbi şi îi strigă:

— Ai ieşit la o plimbare de dimineaţă, inima mea?

Mouse îl simţi, aşa că îl părăsi pe băieţelul plin de noroi şi fugi spre calul lui Jasper, lătrând frenetic. Câinele avea la fel de multă minte ca un păun. Din fericire, Belle doar pufni la terierul care dansa în dreptul copitelor ei.

— Mouse, zise Jasper aspru. Şezi cuminte!

Miraculos, câinele chiar se aşeză cu fundul pe iarbă.

Jasper descălecă şi se uită la Mouse, care dădea din coadă vesel, şi continuă să se uite la el încruntat, până când câinele lăsă capul în jos. Cu toate astea, Mouse continua să dea din coadă la fel de tare, şi asta îi făcea parte din spate a corpului să se clatine caraghios. Aproape îşi aşeză capul pe pământ şi se târî uşor spre Jasper, cu o

expresie de supunere totală.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Jasper.

După cum se comporta câinele, oricine ar fi crezut că îl bătuse aspru.

Mouse luă cuvintele lui ca pe o permisiune de a se ridica, aşa că ţopăi spre el şi se aşeză la picioarele lui Jasper, destul de nerăbdător. El se uită în jos la câine, deloc impresionat.

Şi apoi auzi un chicotit înăbuşit. Ridică privirea spre Melisande şi observă că tocmai îşi acoperea gura cu mâna, ca să se abţină să nu râdă.

— Cred că te place.

— Da… dar întrebarea este dacă şi mie îmi place de el.

— Nu contează dacă îţi place sau nu, zise ea şi se apropie. El te place şi cu asta basta.

— Hmm, murmură Jasper şi se uită din nou la câine.

Mouse îşi ţinea capul aplecat într-o parte, parcă aşteptând instrucţii.

— Du-te, atunci!

Câinele lătră scurt după care începu să alerge în cerc în jurul lui Jasper, a lui Melisande şi a calului.

— Ai crede că n-ar trebui să-i mai placă de mine după ce l-am închis în pivniţă, murmură Jasper.

Melisande ridică din umeri.

— Câinii sunt foarte amuzanţi la capitolul acesta. Se aplecă şi ridică un băţ cu degetul mare şi cel arătător. După aceea i-l întinse soţului ei. Poftim!

Jasper se uită la băţ. Era plin de noroi.

— Mă simt copleşit de grija ta, milady.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu e pentru tine, prostuţule. Aruncă-i-l lui Mouse.

— De ce?

— Pentru că îi place să aducă băţul, zise ea răbdătoare, de parcă ar fi vorbit cu un copil mai încet la minte.

— Aha! exclamă Jasper, după care luă băţul.

Mouse se opri imediat din alergat şi se uită în sus. Jasper aruncă băţul cât putu de departe. Era ridicol de conştient de faptul că se dădea mare.

Mouse alergă după băţ, după care sări pe el şi îl scutură viguros, apoi îl luă în gură şi începu să alerge în jurul iazului.

Jasper se încruntă.

— Credeam că trebuia să mi-l aducă înapoi.

— N-am spus niciodată că se şi pricepe la asta.

Jasper se uită la soţia lui. Aerul răcoros de dimineaţă îi îmbujorase obrajii de obicei palizi, iar ochii îi străluceau de bucurie că îl păcălise şi arăta… minunat. De fapt, absolut splendid.

Fu nevoit să înghită apăsat înainte de a putea spune orice altceva.

— Aşadar, încerci să îmi spui că am pierdut un băţ perfect?

Tocmai atunci se auzi un *poc* înăbuşit de pe partea cealaltă a micului iaz, când Mouse rupse băţul.

Melisande tresări.

— Oricum, mă îndoiesc că l-ai fi vrut înapoi.

— Doar n-o să-l mănânce, nu?

— Până acum n-a făcut-o niciodată.

— Bun.

Dintr-odată nu mai ştiu ce să spună. Iar asta era ceva ce i se întâmpla foarte rar. Ar fi vrut să o întrebe despre ce anume discutase cu doamna Fitzwilliam. Dar nu ştia cum să formuleze corect întrebarea. „Ai început să iei lecţii de seducţie de la o curtezană? Nu părea tocmai în regulă. Observă apoi că doamna în cauză şi copiii ei plecaseră din parc, pentru că nu îi mai vedea.

— De ce nu m-ai aşteptat să luăm împreună micul dejun? întrebă ea, rupând tăcerea care se instalase.

Începură să se plimbe pe malul iazului, cu Jasper conducându-şi calul la pas.

— Nu ştiu exact. M-am gândit că după aseară…

Ce? Că voia să petreacă puţin timp singură? Nu, asta

nu era tocmai adevărat. Poate că mai degrabă el fusese cel care avusese nevoie de puţină singurătate. Şi oare ce spunea asta despre el?

— Te-ai simţit dezgustat de mine? îl întrebă ea.

Jasper fu atât de speriat şi de surprins de întrebare, încât se opri şi se uită la ea. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi crezut că ar fi fost dezgustat de ea? În realitate însă, acea simplă întrebare dezvăluia o durere care-i apăsa sufletul.

— Nu! Nu, inima mea. Nu m-aş putea simţi niciodată dezgustat de tine… nici chiar dacă te-ai chinui intenţionat o mie de ani să faci asta.

Melisande îi cercetă chipul. Părea că voia să-şi dea seama dacă o minţea sau nu.

Se aplecă uşor spre ea şi-i şopti:

— Mă intrigi, mă ispiteşti şi mă înfierbânţi… dar să mă dezguşti? Niciodată, dulcea mea soţie! Niciodată!

Ea inspiră adânc.

— Totuşi, nu m-am comportat tocmai cum te-ai fi aşteptat, rosti ea în şoaptă.

Afirmaţia ei îl făcu să se gândească la cât de sigură şi de stăpână pe sine fusese noaptea trecută când îi luase mădularul în mână. La senzaţia pe care i-o lăsaseră degetele ei reci pe pielea lui fierbinte. La imaginea chipului ei hotărât. La felul în care aproape îl făcuse să juiseze pe loc.

— Nu, zise el, un pic răguşit. Nu aşa cum m-aş fi aşteptat. Melisande…

O împuşcătură răsună din celălalt capăt al parcului. Instinctiv, Jasper o trase în braţele lui. Mouse începu să latre isteric. Se auzeau ţipete şi nechezatul ascuţit al lui cal, dar indiferent ce se întâmpla, nu se vedea din cauza copacilor.

— Ce se întâmplă? întrebă Melisande.

— Nu ştiu, şopti Jasper.

Un bărbat fără pălărie se apropie în galop, călare pe un cal mare şi negru, chiar din direcţia din care se auzea

gălăgia.

Jasper o împinse uşor pe Melisande în spatele lui.

— Hei! Omule! Ce s-a întâmplat?

Bărbatul trase de frâiele calului, oprindu-l pe jumătate.

— Mă duc după un doctor. N-am timp de vorbă.

— A fost împuşcat cineva?

— O tentativă de asasinat, strigă omul şi dădu bice calului. Cineva a încercat să-l omoare pe lordul Hasselthorpe.

*

— Dar de ce ar încerca cineva să-l împuşte pe lordul Hasselthorpe? întrebă Melisande mai târziu în seara aceea.

Jasper o urcase cu forţa în trăsură şi îi poruncise să se întoarcă numaidecât acasă, înainte de a se duce la locul tentativei de asasinat. Fusese plecat până după cină şi era prima dată când avea ocazia să stea de vorbă cu el despre cele întâmplate.

— Nu ştiu, răspunse el. Venise în dormitorul ei şi se plimba agitat de colo-colo, ca un leu în cuşcă. Poate a fost un soi de accident. Un idiot care învăţa să tragă cu arma, fără o ţintă de paie adecvată, care să prindă glonţul.

— În Hyde Park?

— Nu ştiu! exclamă lordul Vale exagerat de tare, după care se uită la ea, cerându-şi scuze pentru tonul ridicat. Iartă-mă, milady! Dar dacă a fost într-adevăr o tentativă de omor, atunci atacatorul e un ţintaş al naibii de prost. Glonţul l-a nimerit doar în braţ pe Hasselthorpe. Dar o să-şi revină complet. Am văzut multe răni asemănătoare în timpul războiului şi nu erau cine ştie ce, dacă nu se infectau în vreun fel.

— Atunci mă bucur să aud că e doar o rană uşoară, zise Melisande. Se aşeză într-unul din fotoliile joase de lângă şemineu. De fapt, chiar în cel în care făcuseră dragoste cu o noapte în urmă. Şi rămase acolo câteva clipe

privindu-l. Nu vorbeşti aproape niciodată despre război.

— Nu? răspunse el vag. Stătea lângă măsuţa ei de toaletă. Părea distras şi îşi băga degetul într-un bol cu agrafe de păr. Purta pantaloni şi cămaşă, iar pe deasupra un halat roşu cu negru. Păi, de fapt, nici nu sunt foarte multe de spus.

— Nu? Dar ai fost şase ani în armată, nu?

— Şapte ani, murmură el. Se duse apoi la uşa garderobei ei, pe care o deschise şi se uită înăuntru, de parcă ar fi vrut să găsească cele mai ascunse secrete ale universului printre rochiile ei.

— De ce te-ai înrolat?

Jasper se întoarse şi se uită ca prin ea o clipă. După aceea clipi şi izbucni în râs.

— M-am înrolat în armată ca să descopăr cum să fiu bărbat. Sau cel puţin acesta a fost scopul tatălui meu. Mă considera prea leneş şi prea efeminat. Şi de vreme ce nu aveam ce să fac acasă… zise el şi ridică din umeri… de ce să nu-mi cumpere un brevet militar?

— Şi prietenul tău, Reynaud St. Aubyn, şi-a cumpărat un brevet în acelaşi timp?

— O, da! Eram foarte încântaţi că urma să ne alăturăm Regimentului 28 de Infanterie. Odihnească-se în pace, zise, apoi închise uşa garderobei şi se duse la fereastră.

Melisande se gândi că poate că ar fi fost mai bine să lase lucrurile aşa. Să nu mai insiste şi să-l lase să-şi ţină secretele îngropate. Dar o parte din ea refuza să facă asta. Fiecare părticică a vieţii lui i se părea extrem de fascinantă – cu atât mai mult aceea, pe care o ţinea ascunsă. Oftă şi se ridică din fotoliu. Purta un halat greu de satin peste cămăşuţă. Şi-l scoase şi-l aşeză grijulie pe un scaun.

— Ţi-a plăcut viaţa de armată? întrebă ea încet.

Melisande îi vedea reflexia în fereastra întunecată. O privea.

— O parte din ea, da. Oamenii se plâng de obicei de mâncarea oribilă, de marşurile interminabile şi de traiul în

corturi. Dar poate fi şi amuzant din când în când… Să stai în jurul focului de tabără… să încerci să mănânci mazăre fiartă şi şuncă…

În timp ce-l asculta, Melisande îşi scoase cămăşuţa, şi asta îl făcu să se oprească din vorbit. Se apropie de el goală şi îşi puse mâinile pe spatele lui. Muşchii îi erau tari, de parcă se transformaseră brusc în granit.

— Şi bătăliile?

— Atunci te simţi ca în iad.

Îşi plimbă palmele de-a lungul spatelui său lat, simţind adânciturile coloanei lui vertebrale şi muşchii de pe fiecare parte a ei. „Ca în iad. Tânjea după acea parte a lui care cunoscuse iadul.

— Şi ai participat la multe bătălii?

— La câteva.

Jasper oftă şi îşi coborî uşor capul, când ea îşi împinse degetele mari în muşchii de deasupra şoldurilor lui.

Apoi Melisande îl bătu uşor pe umăr şi zise:

— Dă-le jos!

Jasper îşi scoase halatul şi cămaşa, dar când încercă să se întoarcă spre ea, Melisande îl împinse ferm înapoi. Îl masă uşor de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Jasper gemu încet şi lăsă din nou capul să-i alunece în faţă, în timp ce se sprijini cu mâinile de tocul ferestrei.

— Ai luptat la Québec, zise ea încet.

— Aceea a fost singură bătălie adevărată. Restul au fost doar nişte încăierări. Unele nici n-au durat mai mult de câteva minute.

— Şi Spinner’s Falls?

Jasper încovoie umerii de parcă îl lovise, dar nu spuse nimic. Ştia şi ea foarte bine că avusese loc un masacru la Spinner’s Falls. O alinase pe Emeline, când primise în cele din urmă vestea că Reynaud nu supravieţuise după ce fusese luat prizonier acolo. Se gândi că ar trebui să insiste – de vreme ce părea mai mult decât evident că era punctul lui sensibil. Dar nu putea să dea dovadă de atâta cruzime. Ura gândul de a-l răni încă o dată.

Aşa că în schimb, îl luă de mâini şi îl conduse spre pat. Jasper rămase tăcut şi pasiv, în timp ce ea îi scoase şi restul hainelor. Cu toate astea, mădularul lui nu era deloc *pasiv.* După aceea îl împinse pe pat şi se urcă lângă el. Se ridică într-un cot şi-şi trecu mâna liberă peste pieptul lui. Era recunoscătoare că acest bărbat era al ei – cel puţin deocamdată. Atunci şi acolo, putea face orice dorea cu el.

Era un dar pe care i-l oferise viaţa. Un cadou absolut glorios.

Aşa că se aplecă uşor şi-l copleşi cu sărutări moi şi umede, lingându-i linia coastelor şi muşcându-l uşor de şold. El mormăi ceva – un avertisment sau poate o încurajare. Nu era sigură. Dar în momentul acela nici nu-i păsa. Pentru că în faţa ochilor ei se afla mădularul lui, cutezător, gros şi tare. Îl atinse cu vârful degetului şi apoi îl mângâie pe toată lungimea. După aceea se aplecă şi îi sărută încet şi tandru ochiul plângător.

Jasper îşi arcui şoldurile, apoi o prinse de păr şi îi ridică faţa spre a lui.

— Nu o face. Nu trebuie să o faci. Nu merit s-o faci.

Îi apăruseră mici broboane de sudoare deasupra buzei de sus şi ochii lui erau sălbatici şi plini de amărăciune.

I se păru foarte interesant că alesese să folosească tocmai cuvântul „a merita”, aşa că Melisande îşi propuse să ţină minte şi să se gândească mai târziu la motiv.

— Vreau să o fac, spuse ea, şi îşi linse buzele, gustându-i sămânţa.

Voia să-i aducă un pic de linişte sufletească, dacă putea.

Strânsoarea lui se relaxă – poate din cauză că era surprins –, iar ea profită imediat de ocazie şi-şi coborî capul cuprinzându-i mădularul cu gura. Mâinile lui se încordară din nou, dar ea nu-şi închipui că pentru a o opri din ceea ce făcea.

Îi supse uşor vârful bărbăţiei – o prună sărată în gura ei – şi îşi plimbă visătoare mâna pe el. Nu avea prea multă experienţă şi nu ştia dacă exista sau nu un mod corect de a

o face. Cu toate astea, pe el nu părea să-l deranjeze. Jasper murmură ceva neinteligibil şi îşi încordă uşor şoldurile. Melisande zâmbi în sinea ei şi lăsă mădularul să-i iasă din gură. Jasper se ridică şi o răsuci cu viteza fulgerului sub el, planând mare şi ameninţător deasupra ei.

— Mă crezi o jucărie, milady? mormăi el.

Ea îşi desfăcu larg picioarele, proptindu-şi tălpile pe saltea, şi-şi ridică şoldurile de pe pat. Îşi frecă uşor sexul de mădularul lui şi privi cum i se închiseră pleoapele ca răspuns.

— Poate că da, şopti ea. Poate că bărbăţia ta este jucăria mea preferată. Şi poate că vreau ca jucăria mea să intre în…

Dar el se împinse în ea, tare şi repede, făcând-o să se oprească din vorbit şi să icnească de plăcere.

— Femeie uşoară, zise el printre dinţii încleştaţi. Femeia *mea* uşoară.

Şi Melisande nu putu face altceva decât să râdă de această fantezie erotică. Îşi ridică din nou şoldurile, făcându-l să o pătrundă şi mai tare. Râse şi mai tare, când începu să-şi rotească bazinul şi să se frece de el, în timp ce picături de sudoare de pe trupul lui se scurgeau pe sânii ei goi. O apucă de şolduri, împiedicând-o să se mai mişte şi pătrunzând-o într-un ritm imposibil. Stele începură să strălucească în ochii ei larg deschişi, apoi îşi aruncă pe spate capul şi gemu de extaz. Se prinse de umerii lui alunecoşi, simţind cum căldura se răspândeşte prin trupul ei. Era vag conştientă că încă mai râdea chiar în timp ce avea parte de un orgasm glorios.

Abia după ce se cutremură în braţele ei, înjurând aprig în şoaptă, vederea i se limpezi şi realiză că, deasupra ei, chipul lui era o mască a tragediei.

Capitolul 11

Toţi peţitorii plecară apoi în căutarea inelului de bronz şi prinţesa Surcease oftă şi se duse înapoi la castel. Dar Jack găsi un loc liniştit şi-şi deschise cutiuţa de tutun. Şi ce altceva se putea afla înăuntru, dacă nu exact lucrul de care avea nevoie? O armură făurită din noapte şi din vânt şi cea mai ascuţită sabie din lume. Jack îşi acoperi trupul mic şi bondoc cu armura şi apoi, valvârtej, se pomeni în faţa unui lac. Tocmai se întreba dacă ajunsese la locul potrivit, când un şarpe enorm se ridică din apă. Şi ce mai bătălie aprigă se porni! Şarpele era imens, iar Jack, foarte mic... însă din fericire avea cea mai ascuţită sabie din lume şi, cu siguranţă, îl ajuta foarte mult şi armura pe care o purta. Aşa că, la final, şarpele zăcea mort, iar în mâna lui Jack se afla inelul de bronz...

din *Jack Zâmbăreţul*

Se pare că se însurase cu o femeie uşoară, reflectă Jasper a doua zi dimineaţă. O femeie uşoară senzuală şi îndrăzneaţă! Şi nu-i venea să creadă ce noroc avusese! Când se afla în sacristia bisericii, ascultând propunerea ei de căsătorie, mahmur şi cu capul zvâcnindu-i de durere, nu se gândise nici măcar o clipă că ceea ce se va întâmpla în patul conjugal ar putea fi atât de incredibil de intens.

Desigur, toată minunăţia aceea nu prea explica de ce în dimineaţa aceea *pleca* de la conacul lui, după ce luase din nou micul dejun fără soţia sa. Asta se apropia periculos de mult de laşitate, însă, deşi era absolut încântat de senzualitatea ei, nu putea să nu se întrebe de unde avea acele cunoştinţe. Trebuie să fi avut cel puţin un iubit – sau poate chiar mai mulţi –, dar nu era sigur dacă voia să se gândească mai mult la asta. Imaginea unui alt bărbat învăţând-o astfel de lucruri... arătându-i cum să primească un mădular în gura ei dulce şi caldă...

Mârâi. Un coşar care trecu pe lângă el îi aruncă o privire speriată şi se îndepărtă în grabă.

Jasper înlătură din minte acel gând. Se zgribuli şi-şi ridică gulerul ca să se apere de burniţa rece. Vremea bună se sfârşise în cele din urmă, iar acum Londra era cenuşie şi mohorâtă. Dar mintea îi zbură din nou la noaptea trecută. Îşi aminti de reflexia soţiei în geamul întunecat, dezgolindu-şi trupul înalt şi zvelt – palidă şi fantomatică, cu părul ei castaniu-deschis ondulându-i-se în jurul şoldurilor.

Probabil îl considera un laş. Sau poate şi mai rău – un imbecil. O părăsise după ce făcuseră dragoste, fără ca măcar să-i spună „noapte bună” şi îşi petrecuse noaptea pe patul său de paie. Era un idiot. Dar ochii aceia… care îl priviseră în timp ce-l sărutase pe piept… care îl priviseră când îl întrebase despre Spinner’s Falls… Doamne, Dumnezeule! Nu avea nici cea mai mică idee cu cine se căsătorise. Poate că era mai bine că o părăsise atât de neelegant. Era mai bine să nu-i dea speranţe că între ei ar fi putea fi ceva mai mult, când el, unul, nu putea *să fie* mai mult decât era.

Şi în momentul acela nu se mai înţelegea nici el. Ridică privirea şi văzu conacul lui Matthew Horn. Era bucuros că va putea lăsa deoparte gândurile acestea pline de amărăciune.

Jasper descălecă şi îi dădu hăţurile unui rândaş, după care urcă în grabă treptele care duceau la uşa principală. Un minut mai târziu, se plimba deja prin biblioteca lui Horn, aşteptându-l să vină.

Tocmai se aplecase să se uite la o carte mare şi prăfuită, când auzi vocea lui Horn din pragul uşii.

— Cauţi ceva uşurel de citit?

— Mă întrebam doar de ce ar vrea cineva o enciclopedie a mineritului de cupru, zise Jasper, îndreptându-se de spate şi rânjind.

Horn se încruntă sumbru.

— A fost a tatălui meu. Nu că i-ar fi servit la ceva. Mina în care a ales să investească a dat faliment. Intră agale în cameră şi se aruncă într-un fotoliu mare, picior peste picior. Familia Horn nu e faimoasă pentru priceperea

în afaceri.

Jasper afişă o expresie plină de înţelegere.

— Mda, a fost curat ghinion.

Horn ridică din umeri.

— Vrei nişte ceai? Mi se pare un pic cam devreme pentru whisky.

— Nu, mulţumesc.

Jasper se îndreptă spre perete, unde se afla o hartă înrămată a lumii, şi încercă şi-şi dea seama unde se afla Italia.

— Aşadar, ai venit iar să vorbim despre Spinner’s Falls, nu? întrebă Horn.

— Hmm. Mda, aprobă Jasper fără să se întoarcă. Oare era posibil ca Italia să nu se găsească pe harta aceea? Ai auzit ce a păţit Hasselthorpe?

— A fost împuşcat în Hyde Park. Numesc asta o tentativă de asasinat.

— Da. Şi s-a întâmplat chiar după ce Hasselthorpe a fost de acord să se gândească să mă ajute.

Interveni un scurt moment de tăcere, care fu întrerupt de râsul neîncrezător al lui Horn.

— Doar nu crezi că există vreo legătură între lucrurile astea două?

Jasper ridică din umeri. Normal că nu era sigur de nimic. Totuşi, i se părea o coincidenţă extrem de ciudată.

— Eu tot mai cred că ar trebui să laşi baltă treaba cu Spinner’s Falls, zise Horn, încet.

Jasper nu îi răspunse. Dacă ar fi putut, exact asta ar fi făcut. Însă nu putea.

Horn oftă.

— Ei bine, m-am mai gândit la asta.

Jasper se întoarse imediat.

— Serios?

Horn flutură din mână vag.

— Din când în când. Ceea ce nu înţeleg eu este de ce ar trăda cineva regimentul? Cu ce scop? Mai ales, dacă a fost unul dintre noi, care am fost capturaţi. Mi se pare o

modalitate bună de a-ţi asigura moartea.

Jasper răsuflă adânc.

— Păi, nu cred că el intenţiona să fie luat prizonier… la trădător mă refer. Probabil s-a gândit doar să stea ascuns şi să evite lupta.

— Toţi cei care am fost capturaţi am luptat! Şi încă din greu!

— Da, ai dreptate, zise Jasper şi se întoarse din nou spre hartă.

— Atunci ce motiv ar fi putut avea să trădeze regimentul şi să ne omoare pe toţi? Cred că ai înţeles totul de-a-ndoaselea, bătrâne. Nu a existat niciun trădător. Ce s-a întâmplat la Spinner’s Falls a fost doar un mare ghinion şi cu asta, basta!

— Poate, zise Jasper şi se aplecă atât de mult spre hartă, că aproape o atinse cu nasul. Totuşi, îmi vine în minte un motiv foarte bun pentru care ne-ar trăda cineva.

— Ce motiv?

— Banii. În clipa aceea Jasper renunţă să se mai uite la hartă. Francezii au dat sfară în ţară că vor plăti bani bum pentru orice informaţie.

— Un spion? se miră Matthew ridicând imediat din sprâncene, deloc convins de ipoteza aceea.

— De ce nu?

— Pentru că eu şi toţi ceilalţi care am fost acolo l-am fi sfâşiat în bucăţi pe nenorocit… De-aia! răspunse Matthew, după care sări din scaun, ca şi când nu mai putea suporta să mai stea aşezat.

— Cu atât mai mult… Aşa avea un motiv în plus să se asigure că nu va afla nimeni, zise Jasper încet.

Matthew se uită pe fereastră şi ridică din umeri.

— Uite ce e, nu-mi place ideea asta, la fel cum nu-ţi place nici ţie, zise Jasper. Dar dacă am fost trădaţi… dacă au murit toţi din cauza lăcomiei unui singur om… dacă am mărşăluit prin pădurea aceea şi am îndurat… Se opri brusc, nemaiputând să continue.

Jasper închise ochii, dar chiar şi în bezna aceea, tot

mai putea vedea cu ochii minţii băţul strălucitor înfigându-se în carne şi tot mai putea simţi duhoarea de piele arsă de om. Aşa că deschise ochii la loc. Matthew se uita la el cu chipul lipsit de expresie.

— Avem nevoie... *Eu* am nevoie să-l găsesc şi să-l aduc în faţa justiţiei. Să-l fac să plătească pentru păcatele lui! zise Jasper.

— Dar cum rămâne cu Hasselthorpe? L-ai mai văzut de când a fost împuşcat?

— Refuză să mă primească. I-am trimis o scrisoare în dimineaţa asta, cerându-i o audienţă şi mi-a trimis-o înapoi, spunând că intenţionează să se retragă la moşia lui ca să se însănătoşească.

— La naiba!

— Da, ştiu, zise Jasper, încruntându-se din nou spre hartă.

— Trebuie să vorbeşti cu Alistair Munroe, zise Horn din spatele său.

Jasper se întoarse spre el.

— Crezi că el e trădătorul?

— Nu, zise Matthew şi clătină din cap. Dar a fost acolo. Poate că el îşi aminteşte ceva ce nu mai ştim noi.

— Am încercat să-i scriu... Jasper se strâmbă de frustrare. Dar nu-mi răspunde niciodată.

— Atunci va trebui să mergi tu în Scoţia, nu crezi?

*

În acea zi, Melisande îl văzu pentru prima dată pe soţul ei la cină. Chiar când începuse să se întrebe dacă era ceva în neregulă sau dacă încerca să o evite. Dar în momentul acela părea perfect normal – mânca mazăre cu furculiţa şi glumea cu lacheii.

— Ce ai făcut astăzi? o întrebă absent Jasper.

Uneori chiar putea fi extrem de enervant.

— Am luat prânzul cu mama ta.

— Serios? întrebă el distrat şi-i făcu semn lacheului

să-i mai toarne nişte vin.

— Hmm. Am mâncat anghinare umplută şi şuncă rece feliată.

El ridică din umeri.

— Anghinare… Niciodată nu am ştiut cum să mănânc chestiile astea.

— Trebuie doar să răzuieşti coaja cu dinţii. Este destul de uşor, de fapt.

— Şi frunzele. Cui i-ar trece prin minte să mănânce frunze? întrebă el, aproape retoric. Mie sigur nu. Dar sunt aproape sigur că vreo femeie a descoperit anghinarea.

— Romanii mâncau.

— Atunci, probabil, a fost o femeie *romană.* Probabil i-a servit soţului ei o farfurie plină cu frunze şi a zis: „Poftim, dragul meu, mănâncă pe săturate!”

Imaginea unei soţii romane şi a bărbatului ei nefericit o făcu pe Melisande să zâmbească.

— În orice caz, anghinarea mamei tale a fost foarte bună.

— Hm! mârâi Jasper, sceptic. Presupun că ţi-a şi povestit totul despre cum mi-am irosit tinereţea…

Melisande ciuguli o boabă de mazăre.

— Presupui corect.

Jasper tresări imediat.

— Ceva deosebit de scandalos?

— Se pare că scuipai foarte mult când erai bebeluş.

— Ei bine, măcar mi-a trecut între timp, murmură el.

— Şi la vârsta de şaisprezece ani ai flirtat cu o lăptăreasă.

— Ca să vezi! Uitasem despre asta! exclamă Jasper. Da, da, da, era o fată minunată. O chema Agnes… sau Alice? Sau poate Arabella…?

— Mă îndoiesc că o chema Arabella, murmură Melisande.

Dar el ignoră cu desăvârşire replica ei.

— Avea o piele rozalie minunată şi cele mai mari… dar se opri brusc şi tuşi.

— Picioare? îi oferi Melisande dulce.

— Absolut superbe, de altfel. Picioarele ei, zic. Ochii începură să-i strălucească răutăcios.

— Hmm! pufni ea. Cu toate astea, fu nevoită să-şi reprime un zâmbet. Şi tu ce-ai făcut azi?

— A. Bine, răspunse Jasper şi îşi îndesă în gură o bucată mare de friptură de vită, după care mestecă viguros înainte de a înghiţi. Am fost să-l vizitez pe Matthew Horn. Îţi aminteşti de el? Omul de la petrecerea din grădina mamei?

— Da.

— Nu o să-ţi vină să crezi, dar are o hartă a lumii, pe care nu se găseşte Italia.

— Sau poate nu te uitai tu unde trebuie, zise ea amabilă.

— Nu, nu, zise şi clătină din cap, după care mai bău nişte vin. Se află pe lângă Rusia şi mai sus de Africa. Sunt destul de sigur că aş fi observat-o.

— Atunci poate că harta a fost făcută de un om căruia nu-i place Roma.

— Crezi? Părea destul de impresionat de idee. Aşa că s-a hotărât să sară cu totul peste Italia?

Ea ridică din umeri.

— Ce idee grozavă! Dacă ar fi dispărut mai demult Italia, nu ar mai fi trebuit să studiez latina atâţia ani.

— Dar aşa ai studiat-o şi sunt sigură că eşti un om mai bun din cauza asta.

— Hm! exclamă Jasper, destul de nesigur.

Melisande mâncă nişte morcovi fierţi. Erau destul de buni. Bucătăreasa adăugase ceva dulce – poate că miere. Trebuia să ţină minte să o complimenteze pe femeia aceea micuţă pentru cină.

— Şi ai mai discutat şi despre altceva cu domnul Horn, în afară de harta incompletă?

— Da, am discutat despre o cunoştinţă din Scoţia.

— Oh?

Jasper sorbi din nou din vin, aşa că femeii îi era greu să-i citească expresia. Dar asta îi stârni şi mai mult

interesul lui Melisande.

— Şi cum se numeşte?

— Sir Alistair Munroe. A fost ataşat la regimentul nostru, dar nu era soldat. A fost trimis de Coroană ca să înregistreze animalele şi plantele din America.

— Serios? Pare a fi un om fascinant.

Jasper se încruntă.

— Este, dacă îţi place să discuţi ore în şir despre ferigi.

Melisande sorbi din vin.

— Mie, una, îmi plac destul de mult ferigile.

Jasper se încruntă şi mai tare.

— În orice caz, mă gândeam să fac o călătorie în bătrâna Scoţie, ca să-i fac o vizită.

Se instală o tăcere ciudată, timp în care Melisande se uită gânditoare la mazărea şi morcovii care i se răceau pe farfurie. Oare încerca să fugă de ea? Ei îi plăcea să locuiască în casa lui şi să ştie că el se afla prin apropiere. Chiar dacă era plecat o bună parte din zi sau stătea în oraş până târziu în noapte, ştia întotdeauna că avea să se întoarcă acasă în cele din urmă. Şi simplul fapt de a locui sub acelaşi acoperiş cu el îi alina cumva sufletul. Dar se pare că nu va mai avea parte nici măcar de asta.

Jasper îşi drese glasul.

— Problema este că locuieşte la nord de Edinburgh, şi asta înseamnă destul de departe… o călătorie cu trăsura, de cel puţin o săptămână, pe drumuri desfundate. Hanuri friguroase şi mâncare proastă… şi există chiar şi posibilitatea de a da nas în nas cu tâlhari la drumul mare… Una peste alta, ar putea fi o călătorie îngrozitoare.

Îşi coborî privirea în farfurie, apoi înfipse dinţii ascuţiţi ai furculiţei în friptura de vită.

Melisande rămase tăcută. Nu mai mânca, pentru că avea senzaţia ciudată că i se pusese un nod în gât. Se ducea să viziteze un om, pe care recunoscuse chiar el că nu-l plăcea în mod deosebit şi pe care nici măcar nu-l cunoştea prea bine. De ce?

— Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, mă întrebam dacă ai vrea să mă însoţeşti, milady?

Melisande era atât de cufundată în propriile gânduri, că preţ de un minut păru că nu-l auzise. Se uită apoi spre el şi descoperi că o urmărea cu atenţie, cu ochii lui albaştri-verzui strălucitori. Şi în clipa aceea în pieptul ei se răspândi o uşurare binecuvântată.

— Când vrei să pleci? îl întrebă ea.

— Mâine.

Melisande făcu imediat ochii mari.

— Atât de curând?

— Am ceva important de discutat cu Munroe. Ceva ce nu suportă amânare. Se aplecă uşor în faţă şi adăugă: Poţi să-l iei cu tine şi pe Mouse. Dar va trebui să luăm cu noi lesa, desigur, şi să ne asigurăm că nu sperie caii de la hanuri. Nu o să fie prea comod şi s-ar putea să te plictiseşti de moarte, dar…

— Da.

Jasper clipi nedumerit.

— Poftim?

— Da, repetă Melisande şi continuă să mănânce. Mi-ar plăcea să vin cu tine.

*

— Pleacă în Scoţia, zise lacheul Bernie, când aduse platoul cu mazăre înapoi în bucătărie.

Sally Suchlike aproape că-şi scăpă lingura în castronul ei de supă. *Scoţia?* În locul acela sălbatic? Se zvonea că bărbaţii de acolo purtau bărbi atât de dese, că abia li se mai vedeau ochii. Şi era un lucru ştiut de toată lumea că scoţienii nu prea se spălau.

Bucătăreasa trebuie să fi fost de aceeaşi părere, pentru că zise:

— Şi tocmai acum, că abia s-au căsătorit, se lamentă ea şi puse pe o tavă farfuriile cu tartă cu cremă de lămâie. Păcat! Chiar e mare păcat!

Îi făcu apoi semn lui Bernie să ia tava, dar îl opri imediat, aşezându-şi mâna pe braţul lui.

— Şi au spus cât o să stea plecaţi?

Omul clătină din cap.

— Abia acum i-a spus doamnei despre călătorie… dar ar trebui să dureze ceva… poate câteva săptămâni, nu? zise lacheul şi ridică din umeri, aproape răsturnând tava pe care o ţinea pe umăr. Sau poate chiar luni întregi. Şi o să plece imediat. Chiar mâine!

Una dintre spălătoresele de vase izbucni în plâns când Bernie ieşi din bucătărie.

Sally încercă să înghită ca să îndepărteze nodul care i se pusese brusc în gât, dar se pare că nu mai avea suficientă salivă în gură. Va trebui să plece în Scoţia, împreună cu Lady Vale. Pentru că asta făceau cameristele. Şi, dintr-odată, noua ei poziţie, cu tot cu mărirea de salariu frumuşică – care îi permitea chiar să pună şi nişte bani deoparte – nu i se mai păru un lucru aşa grozav. Sally se cutremură. Scoţia se afla la capătul lumii.

— E, haide, nu e nevoie să reacţionezi aşa, răsună vocea domnului Pynch din spatele ei.

Omul stătea lângă şemineu şi fuma din pipă – la fel cum făcea în fiecare seară, de altfel.

La început Sally crezuse că o mustra pe ea, dar era mai mult decât evident că i se adresa lui Bitsy – servitoarea care spăla vase.

— Scoţia nu e chiar aşa de rea, zise valetul.

— Aşadar, ai fost în Scoţia, domnule Pynch? îl întrebă Sally.

Poate că nu era chiar atât de îngrozitor dacă el călătorise până acolo şi apoi se întorsese teafăr.

— Nu, zise domnul Pynch, spulberându-i orice speranţă. Dar am cunoscut câţiva scoţieni cât am fost în armată şi sunt nişte oameni exact ca noi. Doar că vorbesc mai caraghios.

— Oh!

Sally se uită în jos la supa ei de vită, preparată de

bucătărească din oasele rămase de la friptura pe care o pregătise pentru stăpânul şi stăpâna lor. Era foarte bună. Iar Sally chiar se bucurase de ea, până în urmă cu câteva minute. Dar în clipa aceea i se cam întorcea stomacul pe dos, privind brobonelele de grăsime care pluteau deasupra. Să cunoşti un scoţian şi să te duci în Scoţia erau două lucruri extrem de diferite. Şi era aproape furioasă pe domnul Pynch că nu-şi dădea şi el seama de asta. Probabil pe scoţienii pe care îi întâlnise el îi îmblânzise deja perioada petrecută în armată. La drept vorbind, chiar nu avea de unde să ştie cum se comporta un scoţian când era pe terenul său. Poate că le plăceau fetele micuţe şi scunde din Londra. Poate că avea să fie răpită din patul ei şi folosită în moduri îngrozitoare… sau poate chiar mai rău!

— Ia ascultă aici, fetiţo, răsună vocea domnului Pynch, de foarte aproape de ea.

Sally ridică privirea şi descoperi că valetul se aşezase la masă, pe locul de vizavi de ea. Căzuse pe gânduri şi în timpul acela servitorii de la bucătărie se întorseseră la treburile lor. Bitsy plângea deasupra maldărului de farfurii pe care-l spăla. Niciunul dintre ei nu mai era deloc atent la valetul şi la camerista care stăteau la masa lungă din celălalt capăt al încăperii.

Ochii domnului Pynch străluceau şi o priveau fix. Sally nu mai observase până atunci că aveau o nuanţă minunată de verde.

Valetul îşi aşeză coatele pe masă. Într-o mână mai ţinea încă pipa lungă şi albă din lut.

— Nu ai de ce să te temi în Scoţia. Este doar un loc ca oricare altul.

Sally învârti lingura prin castronul ei de supă rece.

— N-am fost în viaţa mea undeva mai departe de Greenwich.

— Nu? Păi, unde te-ai născut?

— În Seven Dials, zise ea şi se uită în sus la el, ca să vadă dacă va pufni dispreţuitor, odată ce afla că trăise într-o astfel de văgăună.

Dar el doar încuviinţă din cap şi supse capătul pipei, suflând apoi fumul acela aromat într-o parte, ca să nu îi între ei în ochi.

— Şi mai ai ceva rude acolo?

— Doar pe tata. Sally strâmbă din nas, după care mărturisi: Sau cel puţin locuia acolo pe vremuri. Nu l-am mai văzut de mulţi ani, aşa că e posibil să nu se mai afle acolo acum.

— Tatăl tău a fost un om rău?

— Nu prea rău, zise ea şi trasă cu degetul marginea castronului de supă. Nu mă bătea prea tare şi îmi dădea de mâncare oricând putea. Dar trebuia să plec de acolo. Simţeam că nu puteam să respir.

Se uită la el, ca să vadă dacă înţelegea la ce se referea.

El încuviinţă din cap şi trase încă un fum din pipă.

— Şi mama ta?

— A murit când m-am născut eu. Supa aceea mirosea bine din nou, aşa că mâncă o lingură. Nu mai am nici fraţi, nici surori. Sau cel puţin din câte ştiu eu.

Omul încuviinţă încă o dată din cap. Părea destul de mulţumit să o vadă mâncând din nou, în timp ce el fuma o pipă. Servitorii de la bucătărie şi de la etaj se agitau în jurul lor, ocupându-se de treburile lor. Dar pentru Sally şi pentru domnul Pynch era un moment de relaxare.

Mâncă jumătate din supă, după care se uită în sus la el.

— Şi tu de unde eşti, domnule Pynch?

— O, de undeva aflat departe de aici. M-am născut în Cornwall.

— Serios? întrebă ea şi-l studie curioasă. Cornwall i se părea un loc aproape la fel de îndepărtat precum Scoţia. Păi, şi cum ai ajuns aici?

El ridică din umeri.

— Provin dintr-o familie de pescari. Dar m-a apucat destul de repede dorul de ducă, aşa că, atunci când au venit în oraş soldaţii cu tobele, panglicile şi uniformele lor

strălucitoare, m-am înrolat fără să stau pe gânduri. Colţul gurii i se arcui uşor, luând forma unui zâmbet strâmb destul de ciudat. Din păcate, nu mi-a trebuit prea mult timp să-mi dau seama că nu e prea mare lucru de capul armatei Maiestăţii Sale, în afară de uniforme.

— Câţi ani aveai?

— Cincisprezece.

Sally coborî din nou privirea spre supa ei şi încercă să şi-l imagineze pe voinicul şi chelul domn Pynch ca pe un flăcău pricăjit de cincisprezece ani. Doar că nu prea reuşea. În clipa aceea părea mult prea bărbat ca să fi fost vreodată copil.

— Şi mai ai familie în Cornwall?

El încuviinţă din cap.

— Pe mama şi încă vreo şase fraţi şi surori. Tatăl meu a murit când eram în Colonii. Şi am aflat despre asta abia când am revenit în Anglia, doi ani mai târziu. Mama a zis că a plătit pe cineva să-mi scrie o scrisoare şi să mi-o trimită, dar nu a ajuns niciodată la mine.

— Probabil a fost foarte trist… să te întorci acasă şi să afli că tatăl tău a murit cu doi în urmă.

El ridică din umeri.

— Asta e lumea în care trăim, fetiţo. Şi nimeni nu poate face nimic în privinţa asta.

— Cred că ai dreptate. Se încruntă un pic, cu gândul la scoţieni voinici, cu bărbi imense, care le acopereau ochii.

— Fetiţo… Domnul Pynch întinse braţul peste masă şi o bătu uşor pe mână cu un deget mare, cu unghia tăiată din carne. Nu o să ai de ce să te temi în Scoţia. Dar dacă apare vreun pericol, o să te apăr eu.

În clipa aceea Sally nu putu face altceva decât să se uite prosteşte în ochii verzi şi calmi ai domnului Pynch. Gândul că el va avea grijă de ea îi încălzea măruntaiele.

*

Se făcuse miezul nopţii, şi Jasper tot nu venise în

dormitorul ei, aşa că Melisande se duse să îl caute. Poate că pur şi simplu se dusese direct la culcare, fără să se obosească să o mai viziteze. Dar nu credea cu adevărat asta. Nu auzise voci din dormitorul lui, care se afla chiar lângă al ei. I se părea extrem de ciudat faptul că omul acesta reuşea să doarmă suficient, de vreme ce stătea treaz până spre dimineaţă şi apoi pleca de acasă, înainte să se trezească ea. Sau poate că, de fapt, nici nu avea nevoie de somn.

Dar indiferent de cum ar fi stat lucrurile, se săturase să aştepte să vină la ea. Aşa că părăsi dormitorul – încă agitată după ce Suchlike făcuse grăbită bagajele – şi ieşi pe coridor, în căutarea lui Jasper. Nu era nici în bibliotecă, nici în vreunul dintre saloane, aşa că, în cele din urmă, fu nevoită să îl întrebe pe Oaks dacă ştia unde era soţul ei. Şi apoi speră că nu se înroşise ca racul de ruşine când află că soţul ei plecase fără să-i spună nimic.

Îi venea să lovească ceva, dar, cum nu ar fi fost deloc un comportament cuviincios pentru o doamnă, îi mulţumi lui Oaks şi urcă din nou scările spre dormitorul ei. De ce făcea asta? De ce i-ar fi cerut să îl însoţească în Scoţia şi apoi să o evite? Oare se gândise vreo clipă ce presupunea o călătorie cu trăsura, lungă de câteva zile, împreună cu ea? Sau poate avea de gând să călătorească deasupra trăsurii, cu bagajele? I se părea foarte ciudat. Mai întâi o urmărea zile întregi, după care dispărea brusc, exact atunci când credea că începeau să se mai apropie.

Melisande oftă adânc când ajunse în faţa uşii dormitorului său, apoi ezită. Camera lui Jasper era chiar lângă a ei. Şi adevărul era că reprezenta o tentaţie mult prea mare. Se îndreptă cu paşi mari spre uşa soţului ei şi o deschise. Nu se afla nimeni acolo, însă străduania domnului Pynch era evidentă: teancuri de cămăşi, veste şi lavaliere fuseseră aşezate pe pat şi pregătite pentru împachetat. Melisande închise încet uşa în urma ei.

Se duse spre pat şi atinse uşor cu degetul baldachinul roşu-închis. Se gândi că noaptea soţul ei se întindea acolo.

Oare dormea pe spate sau pe burtă, cu capul ciufulit pe jumătate ascuns sub pernă? Dintr-un motiv sau altul, şi-l imagina dormind în pielea goală, deşi era foarte posibil să fi avut un sertar întreg plin cu cămăşi de noapte. Dormitul cu o altă persoană i se părea ceva extrem de intim. Pentru că, în somn, toate zidurile de apărare se spulberau, lăsând omul vulnerabil – aproape ca un copil. Îşi dorea cu disperare să doarmă cu ea. Să fie cu ea în cele mai vulnerabile momente.

Oftă şi se întoarse de la pat. Pe măsuţa de toaletă, ţinea un portret înrămat al mamei lui. Iar în dinţii periei de păr erau prinse câteva fire castanii. Unul era aproape roşu. Scoase batista de pe mâneca halatului ei şi puse cu grijă în ea firele de păr, înainte de a o ascunde la loc.

După aceea se duse la noptieră şi se uită la cartea de acolo – o istorie a regilor Angliei –, apoi se duse la fereastră şi se uită afară. Priveliştea era aproape aceeaşi cu cea de la fereastra camerei ei: partea din spate a grădinii. Se uită frustrată în jur. Erau multe alte lucruri împrăştiate pe acolo – haine, cărţi, bucăţi de sfoară, un con de pin, peniţe stricate, un briceag şi cerneală –, dar nimic care să-i dezvăluie cu adevărat mai multe despre soţul ei. Era o prostie din partea ei să se strecoare acolo, cu gândul că ar fi putut afla mai multe despre Jasper. Clătină din cap la adresa propriei ei nebunii, după care privirea îi căzu pe uşa garderobei. Cu siguranţă, într-o garderobă nu se puteau afla lucruri mai intime decât cele pe care le văzuse deja. Dar dacă tot ajunsese până acolo…

Melisande răsuci clanţa. Înăuntru era un alt dulap, mai mulţi saci pentru haine, un mic pat de campanie şi în colţ, lângă perete, o saltea subţire de paie şi o pătură. Melisande înclină uşor din cap. Foarte ciudat! De ce şi un pat de campanie, şi o saltea de paie? Cu siguranţă, domnul Pynch nu avea nevoie decât de unul singur. Şi de ce o saltea *de paie*? Îl considerase dintotdeauna pe lordul Vale un stăpân generos. Aşa că de ce i-ar fi oferit valetului său credincios un pat atât de sărăcăcios?

Păşi în încăperea îngustă, se duse în spatele patului de campanie şi se aplecă să se uite la salteaua făcută de paie. În apropiere se afla o singură lumânare mică, aşezată într-un suport plin de ceară arsă. Iar sub pătura aruncată neglijent zări o carte, pe jumătate ascunsă. Se uită de la patul de paie, la cel de campanie. De fapt cel din urmă nu arăta ca şi când ar fi dormit vreodată cineva în el. Melisande dădu pătura la o parte şi citi titlul de pe copertă. Era un volum de poezii scrise de John Donne. Rămase o clipă holbându-se mirată la carte şi gândindu-se că era o alegere destul de ciudată pentru un valet, însă apoi observă un fir de păr pe pernă. Era castaniu-închis – aproape roşcat, de fapt.

Cineva îşi drese atunci glasul în spatele ei.

Melisande tresări şi se întoarse. Îl văzu pe domnul Pynch stând în prag cu sprâncenele ridicate.

— Pot să vă ajut cu ceva, milady?

— Nu.

Melisande îşi ascunse mâinile tremurânde în faldurile rochiei. Era foarte bucuroasă şi uşurată că nu era Jasper cel care o găsise acolo. Dar chiar şi aşa, îi era ruşine că fusese surprinsă de valet cotrobăind prin lucrurile soţului ei. Ridică bărbia şi se îndreptă spre uşa dormitorului.

Apoi şovăi o clipă şi se întoarse din nou spre valet.

— Eşti de mulţi ani în serviciul soţului meu, nu-i aşa, domnule

Pynch?

— Da, milady.

— Şi mereu a dormit atât de puţin?

Bărbatul chel şi voinic ridică o lavalieră de pe pat şi o împături cu grijă.

— Da, de când îl cunosc, milady.

— Şi ştii de ce?

— Unii oameni nu au nevoie de prea mult somn, zise valetul.

Melisande îi privi neîncrezătoare.

Omul aşează la loc lavaliera şi se uită la ea. După

aceea oftă, ca şi când ea îl presase să-i spună prea multe.

— Unii soldaţi nu dorm atât de bine pe cât ar trebui. Lordul Vale… ei bine, lui îi place să aibă companie. Mai ales în orele cele mai întunecate.

— Îi e frică de întuneric?

El se îndreptă de spate cu o expresie sumbră pe chip.

— Am încasat un glonţ în picior în timpul războiului.

Melisande clipi, uimită de schimbarea bruscă a subiectului.

— Îmi pare rău!

Dar valetul flutură din mână ca şi cum nu ar fi fost nimic serios.

— Nu e mare lucru. Mă deranjează doar uneori, când plouă. Dar când s-a întâmplat, lovitura aceea m-a doborât la pământ. Era în timpul bătăliei, şi eu zăceam acolo neajutorat, cu un francez deasupra mea, gata să mă înjunghie cu baioneta… şi atunci a apărut lordul Vale. Între mine şi el erau mai mulţi francezi cu puşti, dar asta nu l-a oprit. Au tras în el, desigur, şi nu aş şti să vă spun cum de nu l-au nimerit… şi în tot timpul acela avea un rânjet pe chip. Şi a şi reuşit să-i omoare pe toţi, milady. Când a terminat, nu mai era nici măcar unul în picioare.

Melisande trase o gură de aer tremurătoare.

— Înţeleg.

— Şi în clipa aceea, milady, m-am hotărât că îl voi urma pe lordul Vale până şi-n iad, dacă mi-ar cere s-o fac, explică domnul Pynch.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus asta, domnule Pynch, zise Melisande. Deschise uşa. Te rog transmite-i lordului Vale că voi fi gata de plecare mâine-dimineaţă, la ora opt.

Domnul Pynch făcu o plecăciune.

— Da, milady.

Melisande încuviinţă din cap şi plecă. Cu toate astea, un gând nu-i dădea pace. În tot timpul în care-şi spusese povestea, domnul Pynch stătuse de parcă ar fi păzit garderoba aceea micuţă.

Capitolul 12

Iar când ajunse înapoi la castel, Jack făcu un lucru destul de ciudat. Se îmbrăcă în straiele sale zdrenţăroase de bufon şi coborî în bucătăriile castelului. Era foarte mare agitaţie acolo, întrucât se pregătea cina regală. Bucătarul-şef ţipa, lacheii alergau în toate părţile, nişte slujnice frecau de zor farfurii şi toate ajutoarele de bucătar tăiau legume, pe care le puneau în oale. Aşa că nimeni nu observă când Jack se furişă spre locul unde stătea un băieţel, amestecând într-o oală de pe sobă.

— Hei! îi şopti Jack băiatului. Îţi dau o monedă de argint dacă mă laşi pe mine să amestec în supa prinţesei.

Şi, ei bine, după cum era firesc, băiatul fu foarte încântat de acel schimb. Iar în clipa în care se întoarse cu spatele, Jack strecură inelul de bronz în supă...

din *Jack Zâmbăreţul*

Trăsura trecu peste o denivelare a drumului şi se clătină. Melisande se legănă şi ea în ritm cu vehiculul – la urma urmei învăţase chiar din prima zi de călătorie că era mult mai bine să se lase în voia mişcării, decât să se încordeze, încercând să stea ţeapănă. Dar era deja a treia zi, aşa că se cam obişnuise cu legănatul acela. Umărul ei se lovi uşor de Suchlike, care moţăia lângă ea. Mouse dormea de cealaltă parte a ei şi din când în când mai scotea câte un sforăit mic.

Melisande se uită pe fereastră. Păreau să se afle în mijlocul pustietăţii. Departe în zare se rostogoleau lin dealuri albastre-verzui, demarcate de garduri vii şi de ziduri de piatră. Lumina zilei începea să se stingă.

— Nu ar fi trebuit să ne oprim până acum? îl întrebă pe soţul ei.

Jasper stătea întins pe locul de vizavi de ea, cu picioarele aşezate diagonal pe podeaua trăsurii şi aproape atingându-se de ale ei. Ţinea ochii închişi. Cu toate astea îi răspunse imediat, confirmându-i suspiciunile că nu dormise deloc.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să ne oprim în Birkham, dar vizitiul a zis că era închis hanul. Ne-a scos de pe drumul principal, în căutarea unui alt han, dar eu bănuiesc că s-a cam rătăcit.

Jasper deschise un ochi şi se uită pe fereastră. Nu părea deloc neliniştit că începea să se lase întunericul şi ei păreau să fie pierduţi în pustietate.

— Da, cu siguranţă, a ieşit de pe drumul principal, zise el. Asta dacă nu cumva hanul se află în mijlocul unui izlaz unde pasc vaci.

Melisande oftă adânc şi lăsă deoparte basmul pe care îl traducea. Deja aproape că terminase şi povestea începea să prindă contur sub pana ei. Era vorba despre un soldat care fusese transformat într-un pitic amuzant. Un pitic amuzant, dar care era şi foarte curajos, de altfel. Nu părea un erou tocmai obişnuit pentru un basm, dar, pe de altă parte, niciunul dintre eroii din cartea pe care i-o dăduse Emeline nu era tocmai obişnuit. În orice caz, traducerea trebuia să aştepte până a doua zi. Se întunecase prea mult ca să mai vadă bine.

— Şi nu ne putem întoarce? îl întrebă pe Jasper, închizând mapa pe care scria. Un han închis tot e un loc mai bun decât nişte dealuri pustii.

— Ai perfectă dreptate, draga mea soţie, dar mă tem că oricum se va face noapte până să ne putem întoarce în Birkham. Aşa că e mai bine să tragem tare acum.

Închise din nou ochii – ceea ce era destul de frustrant.

Melisande se uită pe fereastră, muşcându-şi uşor buza. După aceea se uită la camerista ei încă adormită şi zise în şoaptă:

— I-am promis lui Suchlike că nu vom călători după lăsarea întunericului. Ea nu a mai plecat niciodată din

Londra până acum.

— Atunci va învăţa foarte multe în călătoria asta, zise soţul ei fără să deschidă ochii. Nu-ţi face griji! Vizitiul şi lacheii sunt înarmaţi.

— Ptiu! pufni Melisande şi-şi încrucişă braţele la piept. Cât de bine îl cunoşti pe domnul Munroe?

Petrecuse deja ultimele două zile, încercând să afle ce voia Jasper să discute cu omul. Dar de fiecare dată când îl întrebase, el nu făcuse altceva decât să schimbe subiectul. Aşa că se hotărî să abordeze o tactică nouă.

— Sir Alistair Munroe, murmură el. Probabil că simţea privirea ei exasperată, chiar dacă ţinea ochii închişi, pentru că zâmbi. A fost ridicat la rangul de cavaler pentru serviciile aduse Coroanei. A scris o carte în care descrie plante şi animale din Lumea Nouă. De fapt, nu doar animale şi plante. Ci şi peşti, păsări şi insecte. Este o lucrare mare, iar ilustraţiile sunt destul de frumoase. Colorate de mână şi bazate pe schiţele lui. L-a impresionat atât de mult pe regele George, încât l-a invitat la ceai pe Munroe... Sau cel puţin aşa am auzit.

Melisande rămase câteva clipe gândindu-se la acest naturalist care luase ceaiul cu regele.

— Probabil a petrecut mulţi ani în Colonii, ca să găsească suficiente materiale pentru a scrie o carte. A fost tot timpul pe lângă regimentul tău?

— Nu. Se muta de la regiment la regiment, în funcţie de locul unde mărşăluia fiecare. Cu Regimentul 28 a stat doar vreo trei luni sau cam aşa ceva, zise lordul Vale. Ni s-a alăturat chiar înainte de a ne îndrepta spre Québec.

Vocea lui părea destul de somnoroasă, iar lui Melisande asta îi dădu un pic de bănuit. Deja *aţipise* de două ori de când începuse să-i pună întrebări. Foarte convenabil!

— Şi ai vorbit cu el cât timp a stat cu regimentul tău? Cum era?

Lordul Vale îşi schimbă poziţia picioarelor.

— Ei bine, era foarte scoţian, ca să zic aşa. Tăcut şi nu

prea îi plăceau discuţiile lungi. Cu toate astea, avea un simţ al umorului excelent. Îmi amintesc asta foarte bine… foarte sec şi negru.

După asta rămase tăcut o vreme, aşa că Melisande privi cum dealurile din depărtare devin movulii pe măsură ce lumina soarelui se împuţina.

În cele din urmă, lordul Vale continuă visător:

— Îmi amintesc că avea un cufăr foarte mare, confecţionat din piele şi alamă. Şi l-a făcut la comandă. Înăuntru existau mai multe compartimente din postav, destul de ingenios construite. Avea multe cutii şi recipiente din sticlă în care colecta diferitele specimene şi numeroase prese, de diferite mărimi, pentru frunze şi flori. L-a deschis o dată şi ar fi trebuit să vezi cum soldaţii aceia duri, dintre care unii erau deja în armată de zeci de ani, au încremenit, holbându-se cu gura căscată, ca nişte băieţei la un bâlci.

— Probabil a fost foarte frumos, zise Melisande încet.

— A fost, a fost. În clipa aceea, Jasper părea foarte departe de întunericul care se instala în exteriorul trăsurii.

— Poate o să mi-l arate şi mie, când mergem să-l vizităm.

— Nu poate, zise el din umbrele aflate în celălalt capăt al trăsurii. A fost distrus când ne-au atacat indienii. A fost strivit în bucăţi şi toate specimenele adunate de el împrăştiate şi pierdute. A fost distrus complet!

— O, Doamne, ce îngrozitor! Bietul om! Probabil a fost groaznic pentru el să vadă ce s-a întâmplat cu colecţia lui.

Dar el rămase tăcut în colţul lui întunecat de trăsură.

— Jasper? zise ea încet, dorindu-şi foarte mult să îi poată vedea chipul.

— Nu a văzut nimic, răsună brusc vocea lui Jasper din întuneric. Rănile lui… Nu a mai ajuns niciodată la locul masacrului. Şi nici eu. Doar am auzit ce s-a întâmplat cu cufărul lui, câteva luni mai târziu.

— Îmi pare rău, zise Melisande, uitându-se în întuneric pe fereastră. Nu era nici ea foarte sigură pentru ce îşi cerea scuze… pentru cufărul sfărâmat, pentru artefactele

pierdute, pentru masacru în sine sau pentru faptul că înţelegea foarte bine că niciunul dintre cei doi bărbaţi care supravieţuiseră nu mai era la fel ca înainte. Şi cum arată Sir Alistair? Este tânăr? Bătrân?

— Cred că e un pic mai în vârstă decât mine, zise lordul Vale, ezitant. Ar trebui să ştii că…

Dar ea îl întrerupse atunci, aplecându-se uşor în faţă.

— Uite! I se păru că vede ceva mişcându-se afară.

Şi apoi răsună un strigăt, spintecând aerul rece al nopţii. Melisande tresări. Suchlike se trezi cu un icnet şi Mouse sări în picioare, lătrând.

De afară se auzi o voce răguşită:

— Banii sau viaţa!

Trăsura se opri, zguduindu-se.

— Rahat! exclamă încet lordul Vale.

*

Jasper îşi făcuse griji pentru asta de când începuse să se înnopteze. Erau pe un teritoriu propice bandiţilor la drumul mare. Nu că l-ar fi deranjat foarte mult să-şi piardă banii… dar să fie al naibii dacă va lăsa pe cineva să se atingă de Melisande!

— Ce…? bâigui ea, dar el se întinse imediat şi îi acoperi gura cu mâna.

Era o femeie inteligentă, aşa că tăcu de îndată şi rămase nemişcată. Îl trase pe Mouse în poală şi-şi strânse mâna în jurul boticului lui.

Camerista îşi muşca pumnii, ca să nu ţipe de groază şi făcuse ochii cât cepele. Jasper îşi lipi degetul de buze, făcându-i semn să tacă, chiar dacă fata nu scotea niciun sunet. Din păcate, nu avea nici cea mai mică idee dacă îl putea vedea bine în penumbra din interiorul trăsurii.

Oare de ce nu încercase să accelereze vizitiul? Dar îşi dădu imediat seama de răspuns, în timp ce-şi cântărea opţiunile. Vizitiul le spuse că nu cunoştea zona. Probabil se temuse că, dacă ar fi pornit la galop, s-ar fi putut răsturna

cu trăsura în întuneric, omorându-i pe toţi.

— Ieşiţi afară! strigă atunci un al doilea bărbat.

Aşadar, erau cel puţin doi. Dar probabil mai mulţi. Jasper avea doi vizitii şi doi lachei şi încă doi oameni călare – dintre care unul era Pynch. În total şase. Oare câţi bandiţi erau?

— N-aţi auzit ce-am spus? Afară! strigă a doua voce.

Probabil unul îl ameninţa cu arma pe vizitiu, ca să ţină trăsura în loc. Şi probabil altul îi luase în colimator pe călăreţi. Aşa că un al treilea probabil că era cel care-i uşura de bunurile de valoare – asta dacă erau într-adevăr numai trei oameni. Dacă erau mai mulţi…

— La naiba! Ieşiţi imediat sau intru eu şi vă asigur că vă împuşc pe toţi.

Camerista lui Melisande gemu încet îngrozită. Mouse se agita în braţele lui Melisande, dar draga lui soţie îl ţinea strâns, aşa că nu scotea niciun sunet. Un tâlhar inteligent ar fi început să omoare servitorii de afară… unul câte unul, ca să-i oblige să iasă. Dar era posibil ca acel anume hoţ să fie suficient de prost, încât să…

Uşa trăsurii se deschise larg şi un bărbat care ţinea un pistol se aplecă înăuntru. Jasper îl apucă imediat de braţul cu care ţinea arma şi trase cu toată puterea. Pistolul se descărcă atunci, sfărâmând geamul de pe partea cealaltă. Camerista ţipă. Tâlharul căzu pe jumătate în trăsură şi Jasper îi răsuci mâna şi îi luă pistolul.

— Nu te uita, îi zise lui Melisande şi izbi arma de tâmpla omului, fracturându-i osul. Repetă gestul brutal repede, de încă trei ori, doar ca să se asigure că omul era mort. După aceea puse jos pistolul. Ura să mânuiască arme.

De afară se auzi un strigăt şi o împuşcătură.

— La naiba! Jos! le ordonă apoi lui Melisande şi fetei.

Era posibil ca un glonţ să străpungă în orice clipă laterala de lemn a trăsurii. Soţia lui nu protestă în niciun fel, ci se aplecă imediat pe bancheta trăsurii, împreună cu camerista şi câinele.

Se auzeau paşi care se apropiau în fugă, aşa că Jasper

se mută în faţa femeilor, pregătindu-se sufleteşte.

— Milord! Chipul lat al lui Pynch se uită atunci pe uşa trăsurii. Sunteţi bine, milord? Doamnele sunt…?

— Da, cred că da, zise Jasper şi se întoarse spre Melisande, trecându-şi mâinile peste faţa şi părul ei în întuneric. Eşti bine, draga mea?

— D… da, se bâlbâi ea şi se ridică, ţinând spatele la fel de drept şi încordat ca întotdeauna.

Şi atunci Jasper simţi un junghi de durere în inimă. Dacă ar fi fost vreodată rănită… dacă vreodată nu ar fi reuşit să o protejeze…

Camerista tremura din toate încheieturile. Melisande lăsă jos câinele şi o trase pe fată în braţele ei, mângâind-o pe spate, ca s-o liniştească.

— Este în regulă. Lordul Vale şi domnul Pynch ne-au salvat.

Mouse sări pe podeaua trăsurii şi mârâi aprig la tâlharul mort.

Pynch îşi drese glasul şi zise:

— L-am capturat pe unul dintre bandiţi, milord. Dar celălalt a fugit la galop.

Jasper se uită spre omul lui. O jumătate din faţa lui Pynch era neagră de la praful de puşcă. Jasper rânji. Valetul tău fusese întotdeauna un trăgător excelent.

— Ajută-mă să-l scot din trăsură pe ăsta, îi spuse apoi lui Pynch. Melisande, te rog rămâi aici până când ne asigurăm că suntem în afara pericolului.

Ea încuviinţă din cap curajoasă şi ridică uşor bărbia.

— Desigur.

Şi chiar dacă Pynch şi camerista îi priveau, Jasper nu se putu abţine… aşa că se aplecă spre ea şi o sărută apăsat. Dar mai întâi de toate îl ajută pe Pynch să-l dea jos din trăsură pe mort. Spera că Melisande nu se uitase prea atentă. Îi zdrobise tâmpla şi pometul omului.

Mouse sări şi el jos.

— Unde e? întrebă Jasper.

— Acolo, milord, răspunse Pynch şi îi făcu semn spre

un copac de la marginea drumului, unde cei doi lachei stăteau de pază deasupra unei siluete culcate la pământ. Mouse veni în spatele lor, adulmecând pământul.

În timp ce se îndreptau spre grupul de oameni, Jasper încuviinţă din cap şi întrebă:

— A fost cineva împuşcat?

— Lacheul Bob are o zgârietură pe braţ, îi raportă imediat Pynch. Dar în rest nu a mai fost nimeni atins.

— Ai verificat? Uneori, în întuneric şi în toată agitaţia luptei, un om putea să fie împuşcat şi nici măcar să nu-şi dea seama.

Dar Pynch fusese şi el în armată, aşa că ştia asta la fel de bine ca el.

— Da, milord.

Jasper încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Pune un lacheu să mai aprindă câteva felinare. Lumina o să gonească eventualii şobolani.

— Da, milord, zise Pynch şi se îndreptă înapoi spre trăsură.

— Şi ce avem noi aici? întrebă Jasper, când ajunse în dreptul grupului de bărbaţi.

— Unul dintre bandiţi, milord, zise Bob.

Omul ţinea o cârpă lipită de partea de sus a braţului drept, dar în afară de asta pistolul din mâna lui era îndreptat ferm spre prizonier. Pynch se întoarse cu un felinar şi se uitară toţi în jos la tâlhar. Era doar un copil. Probabil nu avea mai mult de douăzeci de ani, şi rana din pieptul său sângera abundent. Mouse îl mirosi pe băiat, după care îşi pierdu interesul şi se duse să urineze pe trunchiul unui copac.

— E încă viu? întrebă Jasper.

— Abia mai respiră, răspunse Pynch impasibil.

Probabil împuşcătura lui îl aruncase de pe cal pe băiat. Dar Pynch nu arăta niciun pic de compasiune.

Pe de altă parte, băiatul îi ameninţase cu un pistol. Ar fi putut-o împuşca pe Melisande. Şi în mintea lui Jasper apăru atunci o imagine îngrozitoare cu Melisande zăcând

pe jos, în locul băiatului. Melisande cu pieptul despicat. Melisande chinuindu-se să tragă aer în plămânii zdrobiţi de glonţ.

— Lăsaţi-l aici, zise Jasper.

— Nu.

Ridică privirea şi o văzu pe Melisande stând în faţa trăsurii, în ciuda ordinului său explicit de a rămâne înăuntru.

— Doamnă?

Ea nu se lăsă deloc intimidată de tonul lui glacial.

— Pune să fie luat cu noi, Jasper.

Se holbă la ea. Părea diafană şi plăpândă în lumina felinarului. Şi mult, mult prea fragilă!

— Putea să te omoare, inima mea, zise el cu blândeţe.

— Dar nu a făcut-o.

Poate că la suprafaţă părea plăpândă şi fragilă, dar dedesubt era din fier.

Încuviinţă din cap, cu ochii încă aţintiţi asupra ei.

— Pynch, înfăşoară-l într-o pătură şi ia-l cu tine pe calul tău.

Melisande se încruntă.

— Dar în trăsură…

— Nu vreau să se apropie de tine.

Se uită la el şi probabil înţelese că nu se va face după cum voia ea. Aşa că încuviinţă din cap.

Jasper se uită spre Pynch.

— Poţi să-i bandajezi rănile când ajungem la han. Nu vreau să mai zăbovim aici mai mult decât e nevoie.

— Da, milord, zise Pynch.

După aceea Jasper se duse la soţia lui şi o luă de braţ. Slavă Domnului că era caldă şi vie. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Fac asta pentru tine, inima mea. Numai şi numai pentru tine.

Melisande se uită la el. Chipul îi era palid ca luna de pe cer în întunericul acela.

— O faci şi pentru tine. Nu e drept să-l lăsăm să

moară singur… indiferent ce-a făcut.

Jasper nu se mai obosi să o contrazică. Dacă voia, nu avea decât să creadă că îşi făcea şi el griji pentru astfel de lucruri. O conduse la trăsură, după care o zori să urce şi închise uşa în urma lor. Chiar dacă tâlharul mai supravieţuia câteva ore, nu o mai putea răni pe Melisande. Şi asta era tot ce conta în cele din urmă.

*

Melisande oftă când închise uşa camerei ei. Jasper lua mereu două camere la hanurile la care trăgeau şi făcuse la fel şi în noaptea aceea. În pofida tentativei de jaf, în pofida tâlharului muribund – care fusese dus într-o odaie dosnică – şi a faptului că hanul era aproape plin, Melisande tot singură era în cameră.

Păşi agale spre şemineul micuţ, în care erau îngrămădiţi mulţi cărbuni, datorită unui bacşiş generos oferit soţiei hangiului. Flăcările dansau în vatră, dar degetele ei rămăseseră reci. Oare servitorii şuşoteau în secret despre faptul că stăpânul şi stăpâna lor dormeau în camere separate la atât de puţin timp după căsătorie? Dintr-un motiv sau altul, Melisande se simţea ruşinată – de parcă dăduse cumva greş ca soţie. Mouse sări la picioarele patului şi se răsuci de trei ori, înainte de a se aşeza. Melisande oftă.

Cel puţin Suchlike nu spunea niciodată nimic despre aranjamentele pentru dormit. Camerista ei micuţă o îmbrăca şi o dezbrăca mereu cu o jovialitate neistovită. Chiar dacă în seara aceea cu siguranţă îi fusese foarte greu să zâmbească după ce aproape fuseseră tâlhăriţi. Încă mai tremurase din cauza şocului celor întâmplate şi dispăruseră complet pălăvrăgelile vesele obişnuite. Lui Melisande i se făcuse milă de ea, aşa că o trimisese jos pe fată ca să mănânce.

Şi asta însemna că Melisande era singură. Nu prea avusese poftă de mâncare, deşi soţia robustă a hangiului

servise o cină care arătase destul de apetisant. Dar îi era greu să mănânce, când ştia că un tânăr murea în spatele hanului. Aşa că se scuzase devreme şi se retrăsese în camera ei. Dar în clipa aceea îşi dorea să fi rămas în sala de mese pe care o rezervase lordul Vale pentru ei. Clătină din cap. Nu avea niciun rost să mai stea trează. Nu putea coborî din nou, odată ce se dezbrăcase şi cu asta basta. Melisande trase cuvertura de pe patul ei mare. Fu uşurată să vadă că aşternuturile păreau curate, aşa că se urcă în pat. Se acoperi cu pătura şi stinse lumânarea. Apoi se uită cum lumina pâlpâitoare a focului din şemineu se juca pe tavan, până când i se închiseră pleoapele.

După aceea gândurile îi zburară spre alte lucruri. Spre ochii strălucitori ai lui Jasper şi spre privirea lui din momentul în care îl trăsese cu sălbăticie pe tâlhar în trăsură. Spre ostropelul de pui şi găluştele moi pe care obişnuia să i le pregătească bucătăreasa ei, când era copilă. Spre cât timp vor mai petrece călătorind pe drumuri denivelate în trăsura care se zgâlţâia. Spre momentul în care vor fi trecut graniţa spre Scoţia. Şi apoi gândurile i se împrăştiară şi alunecă uşor spre lumea viselor.

Dintr-odată, fu conştientă de o căldură care-i încălzea spatele. De un braţ puternic, care se încolăcea în jurul ei şi de buze cu gust de whisky.

— Jasper? mormăi ea, pe jumătate adormită.

— Şşşt, îi şopti el.

Buzele lui se deschiseră pe ale ei, sărutând-o adânc cu limba lui caldă şi umedă. I se păru că simţea gust de sare. Gemu încet, captivă pe tărâmul dintre somn şi realitate. Toate zidurile ei de apărare se prăbuşiseră. Îl simţi ridicându-i cămaşa de noapte şi scoţându-i-o. Mâinile lui îi explorau sânii, mângâind-o tandru, după care o ciupi de sfârcuri, aproape dureros de tare.

— Jasper, gemu ea.

Îşi trecu apoi mâinile pe spatele lui. Era gol şi pielea lui era atât de caldă, încât părea aproape fierbinte. Muşchii i se încordau sub palmele ei, în timp ce se aşeza deasupra

ei, poziţionându-şi greutatea între coapsele ei desfăcute.

— Şşşt! îi şopti el din nou.

Simţi apoi o împunsătură, când îi găsi miezul şi o pătrunse.

Trupul ei era moale de la relaxarea somnului şi de la atingerea mâinilor lui, dar nu era încă pregătită. El se trase mai în spate şi se legănă uşor şi lent. Fiecare mişcare a lui o deschidea şi mai mult şi îi permitea să o pătrundă şi mai adânc. Îşi puse apoi mâinile sub genunchii ei şi i-i ridică uşor, şi se ghemui între coapsele ei, apoi o sărută, mângâindu-i uşor sfârcurile, ispitind-o şi chinuind-o în acelaşi timp.

Încercă să-şi arcuiască spatele, pentru ca el s-o atingă mai ferm, dar nu putea. Acum Jasper preluase controlul şi avea să facă dragoste cu ea, aşa cum îşi dorea el. Iar ei nu-i rămânea decât să se supună.

Îşi încolăci degetele în părul lui şi se prinse strâns, sărutându-l. Gura ei se mişca senzual şi supus sub a lui.

El gemu. Şoldurile lui grăbiră ritmul, în timp ce mădularul lui se cufunda cu totul în ea. Simţea fiecare împingere şi fiecare deschidere a cărnii ei, în timp ce îl primea în ea iar şi iar, şi iar.

După aceea el întrerupse sărutul şi îşi ridică uşor capul. Respira din ce în ce mai greu şi aproape că gâfâia. Melisande nu deschise ochii, pentru că nu voia să părăsească acea stare de visare. Şi apoi îi simţi mâna strecurându-se între trupurile lor. Degetele lui puternice căutară şi găsiră repede miezul feminităţii ei. Apoi îşi apăsă uşor degetul mare pe mugurul ei.

— Termină cu mine, îi şopti el, cu vocea răguşită de dorinţă. Haide odată cu mine!

Şi în cele din urmă Melisande deschise ochii. Probabil adusese cu el o lumânare, pentru că putea vedea frânturi de lumină jucându-se pe chipul lui. Avea umerii laţi şi musculoşi şi câteva şuviţe de păr lipite de faţa lui plină de sudoare, iar ochii lui turcoaz se uitau într-ai ei, convingând-o să i se alăture pe culmile plăcerii.

— Termină odată cu mine, îi şopti el din nou.

Degetul lui mare făcea cerculeţe în jurul mugurelui feminităţii ei, apăsând cu o precizie uimitoare, în timp ce mădularul său o pătrundea, făcând-o să se cutremure. Era întinsă sub el, ca un premiu numai al lui şi el continua să-i şoptească:

— Termină odată cu mine!

Cum ar fi putut să-i refuze asta? Simţea valuri de plăcere clocotind în interiorul ei şi vru să-şi ascundă faţa. Preluase controlul, aşa cum nu-i mai permisese niciodată până atunci. Voia să privească. Voia să descopere secretele pe care i le ascundea.

— Termină odată cu mine, repetă el, după care se aplecă să-i lingă sfârcul.

Melisande lăsă capul pe spate şi gemu. Dar el prinse imediat sunetul cu gura lui. Îi sorbi şi îl înghiţi, ca pe o pradă de război. Se lipi de trupul ei şi o strânse în braţe când ajunse la orgasm, cutremurându-se cu fiecare val de plăcere. Avea gura şi şoldurile lipite de ale ei, iar degetul lui mare continua să o atingă încet, dulce şi înnebunitor. Nu mai simţise niciodată un orgasm ca acela – care era aproape dureros de intens. Deschise ochii, gemând şi văzu că el nu terminase. O redusese la o plăcere cutremurătoare, dar el abia începea. Se ridică apoi pe braţe şi o privi în timp ce o pătrundea, fierbinte, tare şi fără milă. Buzele lui erau răsucite într-un zâmbet strâmb, iar ochii lui înnebuniţi de dorinţă şi… şi de încă ceva.

— O, Doamne! mârâi el. O, Doamne! O, Doamne! O, *Doamne!*

Îşi aruncă apoi capul pe spate, arcuindu-se convulsiv şi îl văzu dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet ciudat, în timp ce trupul lui se înfigea în al ei. Şi apoi sămânţa ei o inundă, fierbinte şi vie. Şi simţi o bucurie ca nicio alta pe care o trăise până atunci. Îi oferise şi primise de la el ceva mai mult decât o plăcere pur fizică.

Ceea ce se întâmpla între ei se apropia de divin.

Capul lui era arcuit pe spate deasupra ei şi încă mai

ţinea braţele încordate şi drepte. Nu îi putea vedea expresia, din cauza părului care-i alunecase pe faţă. O picătură de sudoare se prelinse pe sânul ei stâng.

— Jasper, şopti ea şi îi luă faţa în palme. O, Jasper!

După care se retrase din ea. Simţi pierderea cărnii lui ca pe ceva îngrozitor de dureros. Şi apoi se dădu jos din pat. Se aplecă, îşi luă halatul şi se îmbrăcă.

— Tânărul tâlhar a murit.

Şi apoi părăsi încăperea.

Capitolul 13

În noaptea aceea, întreaga curte regală fremăta de entuziasm. Şarpele uriaş era mort şi inelul de bronz lipsea, dar nimeni nu venise să îl prezinte regelui. Aşa că pe buzele tuturor nu exista decât o singură întrebare: Cine era bărbatul curajos care luase inelul?

Ca întotdeauna, Jack se aşează lângă prinţesă la cină. Doar că, de îndată ce se aşează, ea îi aruncă o privire ciudată.

— O, Doamne, Jack! strigă ea. Dar unde ai fost? Ai părul destul de ud.

— Am fost în vizită la un peştişor argintiu foarte mititel, zise Jack şi făcu o tumbă caraghioasă.

Prinţesa zâmbi şi îşi mâncă supa. Dar ce mai surpriză o aştepta pe fundul castronului! Acolo se afla inelul de bronz.

Ei bine, lucrul acesta cauză destul de multă agitaţie, aşa că bucătarul-şef fu numaidecât chemat înaintea regelui. Şi cu toate că bietul om fu interogat în faţa întregii curţi regale, el nu avea habar cum de ajunsese inelul în supa prinţesei Surcease. Aşa că, în cele din urmă, regele nu avu de ales, decât să-i dea permisiunea de a pleca... fără să fi aflat nimic în plus, faţă de ce ştia deja...

Probabil îl considera o bestie nebună după noaptea trecută. Nu era tocmai un gând fericit cu care să-şi înceapă ziua la micul dejun, aşa că Jasper se încruntă la ouăle şi la pâinea pe care i le oferise hangiţa. Erau destul de gustoase, dar ceaiul era slab şi nu de cea mai bună calitate. În plus, în dimineaţa aceea chiar şi cel mai mic lucru l-ar fi făcut să nu se mai simtă în apele lui.

Se uită peste marginea ceşcuţei la soţia lui. Nu arăta deloc ca o femeie care fusese sedusă pasional cu o noapte în urmă. Din contră, părea foarte odihnită şi nu era nici măcar un fir de păr nearanjat în coafura ei. Şi dintr-un motiv sau altul, asta părea să-l enerveze şi mai mult.

— Ai dormit bine? o întrebă el şi se gândi că probabil acela era cel mai obişnuit mod din lume de a începe o conversaţie.

— Da, mulţumesc, răspunse ea şi-i aruncă o bucăţică de chiflă lui Mouse, care stătea sub scaunul ei.

Jasper îşi dădu seama ce făcuse, în ciuda faptului că nu-şi schimbase deloc postura sau expresia. Ci continua să îl privească liniştită.

— Astăzi vom intra în Scoţia, zise el. Şi ar trebui să ajungem la Edinburgh până mâine.

— Serios?

El încuviinţă din cap şi unse cu unt o chiflă – mai exact a treia pe care o mânca în dimineaţa aceea.

— Am o mătuşă care locuieşte la Edinburgh.

— Serios? Nu mi-ai spus niciodată, zise ea şi sorbi din ceai.

— Da, ei bine, am.

— Şi este scoţiană?

— Nu. Primul ei soţ a fost scoţian. Şi, dacă nu mă înşel, în momentul de faţă a ajuns la soţul cu numărul trei, zise el şi aşeză cuţitul de unt pe farfurie. Numele ei este doamna Esther Whippering şi vom petrece o noapte la

conacul ei.

— Foarte bine.

— A mai îmbătrânit biata de ea, dar are încă mintea ascuţită ca un brici. Când eram copil obişnuia să mă tragă destul de tare de urechi.

Melisande se opri brusc, cu ceaşca de ceai în mână.

— Dar de ce? Ce ai făcut?

— E, nimic special. Zicea doar că îmi prinde bine.

— Asta fără îndoială.

Jasper dădu să spună ceva, ca să-şi apere tinereţea onorabilă, dar simţi brusc ceva rece şi umed pe mâna pe care o ţinea în poală.

Tocmai întinsese cealaltă mână să ia cuţitul de unt, aşa că în clipa aceea aproape că îl scăpă la loc.

— Ce, Doamne, iartă-mă, e asta?

— Mă aştept să fie doar Mouse, zise Melisande senină.

Jasper se uită atunci sub masă şi văzu doi ochi negri strălucitori, uitându-se în sus la el. Păreau un pic demonici în întunericul acela.

— Păi, şi ce vrea de la mine?

— Chifla ta.

Jasper se uită scandalizat la soţia sa.

— Ei bine, nu o va avea!

Melisande ridică din umeri.

— Atunci o să te deranjeze până când o să îi dai măcar un pic din ea.

— Nu am de ce să-l recompensez pentru un comportament atât de urât.

— Hmm. Să o rugăm pe hangiţă să ne împacheteze prânzul? Pare o bucătăreasă foarte bună.

Jasper mai simţi un ghiont în genunchiul stâng şi apoi o greutate caldă, care se aşeza pe piciorul lui.

— Ce idee excelentă! S-ar putea ca la prânz să nu ne aflăm prin apropierea vreunui han.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi pe uşa micuţă a salonului privat pentru a face aranjamentele necesare.

De îndată ce se întoarse cu spatele, Jasper furişă o

bucăţică de ou sub masă şi o limbuţă mică şi umedă o linse numaidecât de pe degetele lui.

Melisande se întoarse în salon şi îi aruncă o privire bănuitoare, însă nu zise nimic.

O jumătate de oră mai târziu, caii erau deja înhămaţi la trăsură, camerista se cocoţase pe capră lângă vizitiu, pentru o schimbare de peisaj, Melisande şi Mouse erau deja în trăsură aşteptând, iar Jasper stătea la o ultimă discuţie cu hangiul. Îi mulţumi apoi omului şi sări pe scările trăsurii, după care bătu în acoperiş şi se aşeză.

Chiar când trăsura se puse în mişcare, Melisande ridică ochii din ghergheful ei.

— Ce i-ai spus?

Jasper se uita pe fereastră. De pe dealuri cobora o ceaţă densă.

— Cui?

— Hangiului.

— I-am mulţumit pentru o noapte absolut minunată şi fără purici.

Melisande se uită neîncrezătoare la el.

Jasper oftă.

— I-am dat suficienţi bani cât să-l poată înmormânta cum se cuvine pe băiat. Şi încă ceva în plus pentru deranj. M-am gândit că asta ai vrea să fac.

— Mulţumesc.

El se rezemă de spătar şi-şi îndoi picioarele într-o parte.

— Ai o inimă foarte bună, milady.

Dar ea clătină din cap.

— Nu, am una corectă.

— Una corectă, care oferă bunăvoinţă unui băiat, care te-ar fi împuşcat fără ca măcar să tresară.

— Nu ai de unde să ştii asta.

El continua să privească dealurile.

— Ştiu că azi-noapte a plecat la drum cu un grup de bărbaţi mai în vârstă şi cu o armă încărcată. Dacă nu intenţiona să o folosească, atunci nu ar fi trebuit să o

încarce de la bun început, zise el.

— Tu de ce n-ai tras cu arma azi-noapte?

El ridică din umeri.

— Pistolul tâlharului s-a descărcat accidental şi a irosit glonţul.

— În dimineaţa asta, domnul Pynch mi-a spus că sunt pistoale sub banchetă.

„La naiba cu Pynch şi cu limba lui slobodă!”, se gândi imediat Jasper şi îşi mută privirea spre Melisande. Expresia de pe chipul ei exprima mai degrabă curiozitate, decât dezaprobare. Aşa că oftă şi zise:

— Cred că ar trebui să-ţi arăt cum funcţionează, ca să le poţi folosi la nevoie. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu pui mâna pe unul, dacă nu intenţionezi să-l foloseşti! Şi să-l ţii mereu cu ţeava îndreptată spre pământ.

Ea ridică din sprâncene, dar nu zise nimic.

El se mută apoi lângă ea pe banchetă şi ridică pernuţa subţire pe care stătuse. Dedesubt se afla un compartiment secret cu un capac rabatabil. Deschise capacul. Înăuntru se aflau două pistoale.

— Uite!

Melisande se aplecă uşor ca să se uite la arme, şi Mouse sări atunci de pe scaunul pe care moţăise, ca să se uite şi el.

— Foarte frumoase, zise Melisande. De ce nu le-ai scos azi-noapte?

Jasper împinse uşor câinele la o parte, închise la loc capacul, aşeză pernuţa şi se mută înapoi la locul său.

— Dacă chiar vrei să ştii, îmi displac armele iraţional de mult.

Melisande ridică mirată din sprâncene.

— Trebuie să fi fost un handicap destul de mare în timpul războiului.

— A, când eram în armată am tras destul de des cu pistolul şi cu puşca. Şi sunt un ţintaş destul de bun. Sau cel puţin eram… Nu am mai pus mâna pe o armă de când m-am întors în Anglia.

— Şi atunci cum se face că acum urăşti atât de mult pistoalele?

Jasper îşi frecă palma dreaptă cu degetul mare de la mâna stângă.

— Nu-mi place cum se simt în mână... poate că de vină e greutatea lor, zise şi se uită spre ea. Totuşi, le-aş fi scos, dacă nu aş fi avut de ales. Nu aş fi riscat niciodată viaţa ta, inima mea.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, ştiu.

Şi acea simplă propoziţie îi umplu inima cu un sentiment pe care nu-l mai simţise de foarte mult timp – fericire. Rămase privind-o, atât de sigură de talentul şi de curajul lui. Şi se gândi: „Te rog, Doamne, n-o lăsa niciodată să afle adevărul!”

*

Mai târziu în noaptea aceea, Melisande se gândea că şi-ar fi dorit să-i poată spune pur şi simplu lui Jasper că nu voia să mai doarmă despărţiţi. Stătea în curtea interioară a unui han – de data asta, unul destul de mare – şi se uita cum rândaşii desprindeau caii de la trăsură, în timp ce Jasper stătea de vorbă cu hangiul. Făcea aranjamentele pentru închirierea unei camere pentru noaptea aceea.

A unei camere pentru ea.

Hanul era destul de plin şi nu mai exista decât o singură cameră disponibilă. Dar în loc să o împartă cu ea, Jasper avea de gând să doarmă cu servitorii. Numai Dumnezeu putea şti ce părere avea hangiul despre asta. Oftă şi se uită spre locul în care un lacheu îl plimba în lesă pe Mouse. Sau, mai degrabă, unde Mouse îl conducea pe lacheu – întrucât câinele micuţ trăgea cu toată puterea lui de lesă. Îl târî după el pe bietul om până la un pripon. Odată ajuns acolo, ridică piciorul, după care se grăbi spre un alt pripon, cu lacheul chinuindu-se să ţină pasul cu el.

— Eşti gata, draga mea?

Melisande ridică privirea şi descoperi că Jasper îşi încheiase tranzacţia cu hangiul, în timp ce ea încercase să înţeleagă ce fel de căsnicie aveau.

Încuviinţă din cap şi îl luă de braţ.

— Da.

— Cred că Mouse o să-i scoată umărul din încheietură bietului om, rosti Jasper în timp ce intrau în han. Ştiai că lacheii dau cu zarul ca să vadă cine să-l ducă la plimbările sale de seară?

— Şi îl plimbă cel care câştigă? întrebă ea, când păşiră pe uşa principală.

— Nu. Cel care pierde, răspunse el, după care se încruntă.

Înăuntru se auzeau hohote de râs. Hanul era imens şi avea tavanul jos susţinut de grinzi mari şi înnegrite. În stânga lor se afla salonul comun, cu mese rotunde uzate şi un foc mare care ardea în vatră, chiar dacă era mijlocul verii. La fiecare masă se înghesuiau călători – majoritatea bărbaţi – care beau bere şi îşi mâncau cina.

— Pe aici, zise Jasper, după care o ghidă spre dreapta, unde se afla un salonaş. Era salonul lor privat, unde fuseseră deja pregătite farfurii mari din lut şi o bucată de pâine neagră proaspătă.

— Mulţumesc, murmură Melisande, când Jasper îi trase un scaun.

Se aşeză, chiar în momentul în care lacheul îl aducea înăuntru pe Mouse. Terierul ţopăi imediat spre ea şi se lipi de piciorul ei, aşteptând să fie mângâiat.

— Şi ce mai faci tu, Sir Mouse? Ai avut parte de o plimbare plăcută?

— Păi, aproape c-a prins un şobolan, milady, zise lacheul. În grajduri. E un căţeluş foarte iute.

Melisande îi zâmbi terierului şi îi mângâie urechile.

— Bravo!

Hangiul veni cu o sticlă de vin şi în spatele lui o slujnică aduse tocană de oaie, aşa că o vreme fu mare agitaţie în micul salonaş. Dar cinci minute mai târziu, ea şi

Jasper rămaseră din nou singuri.

— Mâine… începu el să spună, dar fu întrerupt de un strigăt puternic care răzbătu din sala principală de mese.

Jasper se încruntă spre uşă. Ei doi erau destul de protejaţi în salonaş, însă tot se mai putea auzi un freamăt constant de agitaţie.

După aceea se uită la ea peste masă, încă destul de încruntat.

— Să încui neapărat uşa în noaptea asta şi să rămâi în camera ta… nu-mi place adunătura asta de aici.

Melisande încuviinţă din cap. Ea încuia uşa de fiecare dată când putea, iar când nu, proptea un scaun în ea. Pe de altă parte, de obicei Jasper se afla chiar în camera alăturată.

— Azi-noapte nu ai încuiat uşa.

Melisande se întrebă dacă îşi amintea felul pasional în care făcuseră dragoste.

— Păi, uşa aceea nu avea niciun zăvor.

— O să-l pun pe unul dintre lachei să doarmă la uşa ta în noaptea asta.

După aceea, îşi terminară cina într-o tăcere prietenoasă. Trecuse deja de ora zece când Melisande ajunse în camera ei cu Mouse. O găsi pe Suchlike căscând, în timp ce-i pregătea pe pat o cămaşă de noapte. Era o încăpere mică, dar curată, în care se afla un pat, o masă şi un şemineu, în faţa căruia erau aşezate două scaune. Şi cineva agăţase chiar şi două picturi cu cai pe peretele de lângă uşă.

— Cum a fost cina? o întrebă Melisande pe fată.

Se duse la fereastră şi descoperi că din camera ei era o privelişte directă a curţii grajdurilor.

— A fost foarte bună, milady, îi răspunse Suchlike. Deşi trebuie să recunosc că nu prea mi-a plăcut niciodată tocana de oaie.

— Nu? întrebă Melisande, trăgând uşor de şnururile rochiei ei.

— Daţi-mi voie, milady, zise Suchlike şi se grăbi la ea.

Nu, dar daţi-mi oricând o bucată de friptură de vită şi sunt foarte fericită. Domnul Pynch, bunăoară, spune că lui cel mai mult îi place peştele. Vă puteţi închipui aşa ceva?

— Presupun că sunt destul de mulţi oameni cărora le place peştele, zise Melisande cu diplomaţie şi îşi scoase corsajul.

Suchlike părea destul de sceptică.

— Da, milady. Domnul Pynch spune că lui îi place aşa de mult, pentru că s-a născut lângă mare... la peşte, mă refer.

— Domnul Pynch s-a născut lângă mare?

— Da, milady. În Cornwall. E un loc foarte îndepărtat şi el nici măcar nu vorbeşte ciudat.

Melisande o studie pe camerista ei micuţă, în timp ce-şi scotea restul hainelor. Ar fi crezut că valetul era prea bătrân şi ursuz pentru Suchlike, dar se pare că ei îi plăcea să vorbească despre el. Aşa că se pomeni sperând ca domnul Pynch să nu se joace cu sentimentele fetei. Va trebui să ţină minte să discute despre asta cu Jasper a doua zi dimineaţă.

— Gata, milady! exclamă Suchlike şi-i trase cămaşa de noapte peste cap. Vă stă foarte bine aşa. Vi se potriveşte foarte bine dantela. V-am aşezat un încălzitor în pat şi am adus sus un urcior cu apă. Şi aveţi pe masă o sticlă de vin şi pahare, în caz că veţi dori să beţi ceva înainte de culcare. Vreţi să vă împletesc părul în noaptea asta?

— Nu, e în regulă, zise Melisande. O să mă pieptăn singură. Mulţumesc.

Camerista făcu o reverenţă, după care se îndreptă spre uşă.

Dar Melisande îşi mai aminti ceva.

— A, şi Suchlike?

— Da, milady?

— Ai grijă să dormi undeva unde să te poată auzi bărbaţii noştri. Lordului Vale nu-i place adunătura din tavernă.

— Nici domnului Pynch nu i-a plăcut de ei, răspunse fata. A zis că o să fie cu ochii pe mine la noapte.

De îndată ce auzi asta, Melisande se simţi înduioşată de stoicul valet. Cel puţin era protector faţă de Suchlike.

— Mă bucur să aud asta, atunci. Noapte bună.

— Noapte bună, milady. Somn uşor! zise fata, după care ieşi din cameră.

Melisande îşi turnă un pic de vin din carafa de pe masă şi sorbi. Cu siguranţă nu era la fel de bun precum cel din pivniţa lui Jasper, dar măcar avea un gust plăcut. Apoi îşi scoase acele de păr şi le aşeză ordonat pe masă.

Îşi desfăcu părul şi se pieptănă. Şi, dintr-odată, de jos se auzi o bubuitură. Se duse la uşă ca să asculte, cu mâna încleştată pe perie. Dar după un minut de gălăgie şi voci ridicate, zarva păru să se liniştească. Melisande îşi termină de pieptănat părul, bău vinul din pahar şi se băgă în pat.

Rămase trează o vreme, întrebându-se dacă Jasper avea să mai vină la ea în noaptea aceea. Ar fi trebuit să-i ceară hangiului cheia de la uşă. De data asta, avusese grijă să o încuie, după ce plecase Suchlike.

Şi probabil adormi, pentru că îl visă pe Jasper în timpul unei bătălii. Tunurile bubuiau în jurul lui, în timp ce el râdea şi refuza să ridice pistolul. În visul ei îl striga şi îl implora să se apere. Îi curgeau lacrimi pe obraji.

Nişte ţipete şi lovituri în uşa ei o treziră brusc. Se ridică în capul oaselor când uşa se deschise larg şi patru bădărani beţi dădură buzna înăuntru.

Melisande încremeni de groază, iar Mouse sări de pe pat, lătrând.

— Ce muieruşcă frumuşică avem aici, zise unul dintre ei şi apoi ceva îl izbi din spate.

Lordul Vale se aruncase asupra lui şi-l bătea în tăcere, dar cu sălbăticie. Era desculţ şi nu purta decât pantalonii. Apoi îl apucă de păr pe acel om şi-l izbi de tocul uşii. Împroşca sânge peste tot.

Doi dintre beţivi încremeniră uimiţi de izbucnirea violentă, neaşteptată, dar al treilea încercă să-l lovească.

Dar înainte ca pumnul lui să-l nimerească pe lordul Vale, fu apucat din spate de domnul Pynch şi târât pe coridor. Răsună o bubuitură puternică, care făcu zidul să se cutremure şi să cadă unul din tablouri. Lordul Vale se ridică de lângă omul care zăcea la podea nemişcat şi se îndreptă spre ceilalţi doi. Melisande îşi înăbuşi un ţipăt. Poate că erau beţi, dar tot erau doi contra unu. Domnul Pynch încă se lupta pe hol cu bărbatul celălalt.

Unul din ei dădu să zâmbească.

— Voiam doar să ne distrăm şi noi un pic.

Lordul Vale îl pocni în faţă. Omul se răsuci de la forţa loviturii şi se prăbuşi la podea, ca un arbore tăiat. Lordul Vale se întoarse apoi spre ultimul bărbat, care încerca să se retragă uşurel. Îl apucă de haină şi-l dădu tare cu capul de perete. Atunci căzu şi celălalt tablou. Mouse atacă şi el imediat rama.

Domnul Pynch apăru în pragul uşii.

Lordul Vale ridică privirea, de unde stătea gâfâind deasupra omului pe care-l lăsase lat.

— S-a rezolvat afară?

Domnul Pynch încuviinţă din cap. Ochiul stâng îi era roşu şi începea să se umfle.

— I-am trezit pe lachei. Vor petrece restul nopţii pe coridor, ca să nu mai aibă loc şi alte incidente.

— Dar ce s-a întâmplat cu Bob? ceru să ştie lordul Vale. Trebuia să stea de pază la uşa soţiei mele.

— O să aflu ce s-a întâmplat, zise domnul Pynch.

— Aşa să faci! izbucni imediat lordul Vale. Spune-le celorlalţi să scoată gunoaiele astea de aici.

— Da, milord, zise Pynch, după care dispăru înapoi pe hol.

Şi atunci lordul Vale se uită în cele din urmă la Melisande. Avea o expresie sălbatică pe chip şi o tăietură pe obraz, care sângera.

— Eşti bine, milady?

Ea încuviinţă din cap.

Dar în clipa imediat următoare, el se întoarse şi-şi izbi

pumnul de perete.

— Ţi-am promis că nu se va întâmpla niciodată asta.

— Jasper…

— La dracu’! urlă el şi îl lovi cu piciorul pe unul dintre beţivi.

— Jasper…

Tocmai atunci se întoarse domnul Pynch cu ceilalţi servitori. Îi scoaseră pe nemernici din cameră, dar niciunul dintre ei nu îndrăzni să se uite în direcţia ei. Melisande stătea încă în capul oaselor pe pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Apăru apoi Bob, palid la faţă şi speriat de moarte, şi încercă să explice că i se făcuse rău. Lordul Vale îi întoarse spatele lacheului şi încleştă pumnii. Domnul Pynch ridică scurt din bărbie, făcându-i semn lacheului să plece din cameră. Aşa că bietul Bob ieşi din nou, tremurând.

Se aşternu din nou liniştea. Servitorii plecaseră şi nu mai rămăsese decât Jasper, care se plimba de colo-colo prin cameră, ca un leu în cuşcă. Mouse mai lătră o dată scurt spre uşă, după care sări înapoi în pat, ca să-şi primească laudele. Melisande îi mângâie urechile moi şi îl privi pe soţul ei, proptind un scaun de uşă. Tocul era destul de distrus în apropierea zăvorului, aşa că nu s-ar mai fi închis cum trebuia.

Melisande îl privi o clipă, după care oftă şi se dădu jos din pat. Se duse desculţă până la masă, unde turnă un pahar de vin pe care i-l întinse.

Ar fi vrut să-i spună că nu era vina lui. Că fusese suficient de prevăzător, cât să pună un paznic la uşa ei. Şi când treaba aceea eşuase, apăruse el în timp util. Dar ştia că nu ar fi putut spune nimic, care să-l facă să nu se mai învinovăţească. Poate va putea discuta cu el a doua zi dimineaţă despre asta. Însă nu acum.

După o vreme, Jasper termină vinul şi aşeză paharul gol pe masă – de parcă ar fi fost în pericol să îl zdrobească.

— Culcă-te la loc, inima mea! O să rămân aici cu tine pentru tot restul nopţii.

Se aşează apoi pe unul din scaunele de lângă şemineu, cât ea se băgă înapoi în pat. Era un scaun din lemn şi nu avea cum să fie prea confortabil, dar îşi întinse picioarele şi-şi încrucişă braţele la piept.

Melisande îl privi cu tristeţe câteva clipe, dorindu-şi să fi venit în pat să doarmă cu ea şi apoi închise ochii. Ştia foarte bine că nu va mai putea dormi. Dar şi că soţul ei s-ar fi îngrijorat să o vadă trează, aşa că pretinse că doarme. După un timp, auzi nişte şoapte joase la uşă şi zgomotul scaunului, care era mutat. Jasper se mişcă uşor prin cameră, apoi se instală din nou liniştea.

Melisande întredeschise uşor pleoapele. Soţul ei stătea într-un colţ întunecat, culcat pe o saltea de paie. De altfel, una care semăna foarte mult cu cea pe care o văzuse în garderoba lui. Stătea pe o parte, cu spatele la perete. Rămase privindu-l o vreme, până când respiraţia lui răsună greoaie şi egală. Şi mai aşteptă un pic.

Iar când nu mai putu îndura aşteptarea aceea, se dădu jos din pat şi se duse pe vârfuri spre patul de paie. Rămase acolo o clipă, privindu-l dormind pe patul său improvizat. Se apropie şi mai mult. Intenţiona să se strecoare între el şi perete, dar în momentul în care îşi aşeză piciorul lângă el, mâna lui ţâşni imediat şi o prinse de gleznă.

Jasper se uită în sus la ea şi ochii lui albaştri-verzui păreau aproape negri în întuneric.

— Du-te înapoi în pat!

Melisande îngenunche lângă el cu mare grijă.

— Nu.

Atunci îi dădu drumul la gleznă.

— Melisande…

Dar ea ignoră tonul lui rugător, ridică pătura cu care era acoperit şi se aşeză în spatele lui.

— La naiba, murmură el.

— Şşşt, zise ea. Stătea cu faţa spre spatele lui puternic şi lat. Se lipi uşor de el şi îl îmbrăţişă. Îi inspiră mirosul care se ridica odată cu căldura trupului său. Era

cald şi liniştitor, aşa că oftă încet şi-şi cuibări faţa în umerii lui laţi. Fusese foarte încordat la început, dar acum se relaxa, oferindu-i ei acel moment. Şi atunci zâmbi. Dormise singură toată viaţa ei. Dar nu şi în acel moment.

Era *acasă* în cele din urmă.

*

Jasper se trezi când două mâini feminine alunecară pe spatele lui, şi primul lucru pe care-l simţi fu un sentiment de ruşine. Îi era ruşine că dormea pe jos ca un cerşetor. Ruşine că nu putea dormi şi el într-un pat normal, ca alţi bărbaţi. Ruşine că îi cunoştea secretul. Apoi mâinile ei se mutară mai jos, iar el se simţi copleşit de dorinţă.

Deschise ochii şi descoperi că era întuneric. Focul se stinsese în şemineu. În mod normal, ar fi aprins o lumânare. Dar nu-l deranja întunericul. Mâna ei alunecase pe şoldul său şi îi cuprinsese încet mădularul. Jasper gemu. Să simtă degetele acelea reci şi subţiri explorându-i curioase bărbăţia era ceva la care bărbaţii nu puteau decât să viseze când se aflau departe de casă. Ea îi atinse uşor vârful bărbăţiei, după care îşi înfăşură mâna în jurul ei, alunecând uşor în sus şi în jos. Se simţea din ce în ce mai stârnit. Putea simţi cum sânii ei mici şi minunaţi erau lipiţi de spatele lui gol. Şi era mai mult decât putea suporta în dimineaţa aceea.

Se răsuci spre ea.

— Vino deasupra mea!

Părul desfăcut i se ondula în jurul feţei şi în strălucirea slabă a şemineului părea o creatură fermecată, venită să-l ademenească să-şi părăsească existenţa terestră. Ea se ridică şi îşi aşeză un picior lung şi suplu peste şoldurile lui, apoi se puse deasupra lui. Stătea dreaptă şi înaltă… şi extrem de gingaşă, deasupra mădularului său care pulsa de dorinţă.

— Primeşte-mă în tine, milady, îi şopti el. Primeşte-mă în păsărica ta frumoasă!

I se păru că se încruntă uşor în întuneric, de parcă nu ar fi fost de acord cu un subiect discutat la ceai. Poate că arăta gingaşă şi cuviincioasă când îşi bea ceaiul la amiază… dar noaptea devenea o creatură depravată.

— Călăreşte-mă, inima mea, o zori el. Călăreşte-mă până când îţi verşi rouă pe mădularul meu! Călăreşte-mă până când te umplu cu sămânţa mea!

Ea icni şi se ridică. Îi putea simţi mâinile ţinându-l în poziţie, în timp ce se lăsa deasupra lui. Şi abia se putea abţine să nu ţipe de plăcere. Căldura aceea feminină strâmtă şi udă îl primea în interiorul ei, supunându-i-se. Se arcui în sus şi în acelaşi timp o prinse de fese ca să o lipească de el.

Ea îşi aşeză mâinile pe pieptul lui şi alunecă uşor în jos cu spatele drept, cuprinzându-l în tunelul ei de catifea. Părul ei se atingea de faţa lui. Îl călărea, muşcându-şi buza şi frecându-şi pelvisul de al lui. Aşa că se controlă şi aşteptă, fiind foarte atent la expresia de pe chipul ei. Ţinea ochii închişi şi îşi lăsase capul uşor ne spate. Îşi mută apoi mâna ca să-i cuprindă sânul şi ea se arcui.

O ciupi de sfârcul acela mic şi frumos, torturându-i carnea până când gemu de plăcere. Şi după aceea îl mângâie uşor.

— Jasper… gâfâia ea… O, Jasper…

— Da, iubirea mea?

— Atinge-mă!

— Asta fac, zise el încet şi nevinovat, deşi faţa lui strălucea deja de sudoare.

Melisande se împinse în el şi-şi legănă şoldurile ca să-l pedepsească, până când îşi pierdu orice gând coerent. Şi apoi zise:

— Nu aşa… Ştii tu cum…

El clătină încet din cap şi îi atinse din nou sfârcul.

— Va trebui să-mi spui ce vrei, inima mea.

Ea suspină…

În clipa aceea ar fi trebuit să i se facă milă de ea, dar, din păcate, era un om păcătos şi sclav al plăcerilor cărnii. Şi

îşi dorea să audă buzele acelea dulci şi politicoase rostind acel cuvânt.

— Spune-o!

— O, Doamne, atinge-mi păsărica!

Şi odată cu acel cuvânt, simţi revărsându-se din el primul val de sămânţă. Icni şi îi atinse cu degetul mare mugurul fierbinte şi ud, care se legăna sălbatic. Şi în acelaşi timp îşi simţea carnea înfierbântată şi tare alunecând în interiorul ei. Şi în cele din urmă fu prea mult...

Îşi arcui spatele şi se ridică de la podea, sărutând-o apăsat ca să-şi înăbuşe ţipătul de plăcere. Şi explodă în ea, învăluind-o cu sufletul lui.

Capitolul 14

A doua zi, *regele anunţă a doua probă: pretendenţii la mâna prinţesei trebuiau să aducă înapoi un inel de argint, care era ascuns în vârful unui munte, păzit de un trol înspăimântător.*

Aşa că, încă o dată, Jack aşteptă să plece toată lumea şi apoi deschise cutiuţa sa magică. Şi de acolo scoase armura făurită din noapte şi din vânt, şi cea mai ascuţită sabie din lume. Jack îşi puse armura, ridică sabia şi apoi valvârtej! se pomeni cu viteza luminii în faţa trolului îngrozitor şi a sabiei sale. Ei bine, bătălia aceasta dură ceva mai mult decât prima, dar în cele din urmă rezultatul fu acelaşi. Jack avea în mâna sa inelul de argint...

din *Jack Zâmbăreţul*

Melisande se trezi a doua zi dimineaţă şi descoperi că Jasper plecase deja din camera ei. Îşi atinse uşor mâna de pernă. Era caldă încă şi putea vedea adâncitura unde stătuse capul lui. Era singură, la fel ca în toate dimineţile de

când se căsătorise. Doar că, în ziua aceea, ceva era diferit. Dormise în braţele lui noaptea trecută. Îi ascultase respiraţia şi-i auzise bătăile lente ale inimii. Şi pielea lui caldă şi goală o încălzise mai eficient decât orice foc.

Rămase acolo zâmbind, după care se ridică şi o chemă pe Suchlike. O jumătate de oră mai târziu, era deja jos şi gata pentru micul dejun. Dar soţul ei nu era de găsit.

— Lordul Vale a ieşit să călărească, milady, îi spuse timid unul dintre lachei. A spus că se va întoarce când va fi timpul să plecaţi.

— Mulţumesc.

Melisande se duse în salonaşul lor privat ca să ia micul dejun. Ştia că nu avea niciun rost să se ducă după el. În plus, tot trebuia să se întoarcă la un moment dat.

Doar că în ziua aceea, Jasper alese să călărească pe lângă trăsură, aşa că se pomeni singură înăuntru, având-i doar pe Mouse şi pe Suchlike să-i ţină companie.

Ajunseră la Edinburgh târziu în după-amiaza aceea şi opriră în faţa conacului elegant al mătuşii lui puţin după ora cinci. Lordul Vale deschise uşa trăsurii, şi Melisande nu avu timp să facă altceva decât să-şi aşeze mâna într-a lui, pentru că mătuşa lui ieşi în grabă ca să-i întâmpine. Doamna Whippering era o femeie mică de statură, care afişa un zâmbet continuu şi avea o voce destul de stridentă, de care făcea uz în fiecare clipă.

— Aceasta este Melisande, soţia mea, îi zise Jasper mătuşii lui, de îndată ce femeia se opri să-şi tragă răsuflarea după primirea exuberantă.

— Sunt încântată să te cunosc, draga mea, strigă doamna Whippering. *Te rog foarte mult* să-mi spui mătuşa Esther.

Şi Melisande făcu întocmai.

Mătuşa Esther îi conduse apoi în casă, care fusese redecorată recent, cu ocazia căsătoriei sale cu cel de-al treilea ei soţ.

— Un bărbat nou, o casă nouă, îi zise ea veselă lui Melisande.

Şi Jasper doar rânji.

Era o casă minunată. Se afla pe unul dintre dealurile înalte ale oraşului Edinburgh şi era construită din granulit, într-un stil arhitectural simplu şi elegant. Iar înăuntru, mătuşa Esther alesese marmură albă şi o podea cu un model alb cu negru, de tablă de şah.

— Pe aici, strigă ea şi se grăbi pe hol. Domnul Whippering *abia* aşteaptă să vă cunoască pe amândoi!

Îi conduse spre un salon roşu. Pe pereţii aflaţi de-o parte şi de alta a şemineului emailat şi aurit, erau atârnate tablouri imense înfăţişând coşuri cu fructe. Pe canapea stătea un om atât de înalt şi de slab, că părea un băţ umblător pe două picioare. Când intrară ei, tocmai ducea la gură o brioşă.

Mătuşa Esther alergă spre el într-un suflet şi fustele ei galbene fluturară în urma ei.

— *Nu* brioşele, domnule Whippering! Ştii că nu-ţi fac bine la digestie.

Bietul om renunţă atunci la brioşă şi se ridică în picioare, ca să le fie prezentat. Era mai înalt chiar şi decât lordul Vale şi atât de slab, încât haina atârna pe el. Dar avea un zâmbet foarte blând când se uită la ei peste ochelarii cu lentile în formă de semilună.

— Acesta este domnul Horatio Whippering, soţul meu, anunţă cu mândrie mătuşa Esther.

Domnul Whippering făcu o plecăciune în faţa lui Jasper, după care îi sărută mâna lui Melisande, privind-o cu ochi strălucitori de crai.

După ce făcu prezentările, mătuşa Esther se aruncă pe canapea.

— Luaţi loc! Luaţi loc şi spuneţi-mi totul despre cum a decurs călătoria voastră.

— Am fost atacaţi de tâlhari la drumul mare, zise lordul Vale, amabil.

Melisande ridică imediat dintr-o sprânceană în direcţia lui, dar el îi făcu cu ochiul.

— O, nu! exclamă mătuşa Esther şi făcu ochii cât

cepele, după care se întoarse către soţul ei: Ai auzit, domnule Whippering? Nişte tâlhari i-au atacat pe nepotul meu şi pe soţia lui. N-am mai auzit niciodată aşa ceva, spuse ea clătinând din cap, după care turnă ceaiul. Ei bine, bănuiesc că i-aţi gonit repede.

— I-am gonit de unul singur.

— Eşti foarte norocoasă că ai un soţ aşa de puternic şi de curajos, îi spuse mătuşa Esther lui Melisande.

Melisande zâmbi şi evită să se uite în ochii lui Jasper, de teamă să nu izbucnească în râs.

— Cred că ar trebui spânzuraţi! Da, chiar cred că ar trebui spânzuraţi pentru fapta lor, continuă femeia minionă. După aceea le dădu câte o ceaşcă de ceai lui Jasper, lui Melisande şi soţului ei. Însă pe cel din urmă nu se putu abţine să nu-l mustre: Ai grijă să nu pui lapte! Ţine minte că nu-ţi face bine la digestie, dragule! Apoi se rezemă de spătarul canapelei cu o farfurie plină cu brioşe în poală şi anunţă: Trebuie să te dojenesc, dragul meu nepot.

— Şi de ce anume, mătuşă dragă? întrebă Jasper. Alesese deja cea mai mare dintre brioşe şi în clipa aceea muşcă din ea, umplându-şi cămaşa de firimituri.

— Păi, pentru căsătoria aceasta pripită, desigur. Nu e nevoie de atâta grabă, dacă nu cumva… Se opri o clipă şi le aruncă o privire tăioasă… Sau *există* vreun motiv pentru toată graba?

Melisande clipi uimită şi clătină din cap.

— Nu? Ei bine, atunci, spuneţi-mi… de ce atâta grabă? Nici n-am primit bine vestea că ţi-ai schimbat logodnica şi cu următoarea corespondenţă… a fost chiar corespondenţa imediat următoare, nu-i aşa, domnule Whippering? zise ea, aşteptând aprobarea soţului. El încuviinţă din cap relaxat şi evident foarte obişnuit să ia parte astfel la monologurile ei. Aşa mă gândeam şi eu, continuă mătuşa Esther. Şi, după cum spuneam, în *corespondenţa imediat următoare,* a venit o scrisoare de la mama ta, care ne anunţa că te-ai căsătorit deja. Ce să mai? Nici măcar nu am avut timp să mă gândesc la un cadou potrivit, darămite să mă mai şi

pregătesc să călătoresc până la Londra… Şi ceea ce vreau să ştiu este de ce v-aţi căsătorit aşa de repede? Domnul Whippering m-a curtat timp de trei ani! Nu-i aşa, domnule Whippering?

Omul încuviinţă din cap, supus.

— Şi chiar şi atunci l-am pus să aştepte să avem o logodnă corespunzătoare de nouă luni, înainte de a ne căsători efectiv. Nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care voi v-aţi căsătorit aşa de repede.

Se opri apoi din vorbit, ca să respire şi să bea nişte ceai. Şi în tot acel timp se încrunta îngrozitor la nepotul ei, aşteptând o explicaţie.

— Dar, mătuşă Esther, cu siguranţă înţelegi că a trebuit să mă căsătoresc cu Melisande cât de repede a fost omeneşte posibil, zise Jasper, pe un ton rănit şi nevinovat. Mă temeam că e posibil să dea înapoi. Era înconjurată de peţitori şi a trebuit să-i bat cu un băţ, ca să-i ţin la distanţă. Şi odată ce mi-a spus da, am dus-o la altar cât am putut de repede.

Şi de îndată ce termină de spus toate minciunile acelea sfruntate, îi zâmbi nevinovat mătuşii sale.

Doamna bătu din palme încântată.

— Şi ai făcut exact ce trebuia! Foarte bine! Mă bucur că ai prins o doamnă atât de încântătoare pe care să o transformi în soţia ta! Pare să fie cu capul pe umeri… şi asta ar trebui să mai echilibreze întrucâtva comportamentul tău prostesc.

Jasper inspiră adânc şi îşi schimbă poziţia în scaun, cu un aer foarte teatral.

— O, dar mă răneşti, mătuşă dragă!

— Prostii, zise imediat femeia. Eşti un nebunatic prostuţ! Dar, pe de altă parte, toţi bărbaţii sunt aşa când vine vorba de femei… chiar şi dragul meu domn Whippering!

Toţi ochii se îndreptară apoi spre domnul Whippering, care făcu tot posibilul să adopte o expresie nebunatică. Dar îl trăda întrucâtva ceşcuţa pe care o ţinea în echilibru

perfect pe genunchiul său osos.

— Ei bine, vă doresc amândurora o căsnicie lungă şi fericiră, le ură mătuşa Esther şi muşcă din brioşa sa. Dar *şi* una rodnică.

Melisande înghiţi apăsat când auzi aluzia la copii făcută de femeie şi se uită ruşinată la ceşcuţa ei de ceai. Gândul de a ţine în braţe o bucăţică din ea şi din Jasper şi de a mângâia un copil cu un păr frumos castaniu-roşcat trimitea un val puternic de dorinţă prin făptura ei. O, cât ar fi de minunat să aibă un copil!

— Mulţumesc, mătuşă, zise Jasper, serios. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să devin tatăl a cel puţin doisprezece copii!

— Ştiu că tu glumeşti cu mine acum, dar familia este foarte importantă. De fapt, *extrem* de importantă. Eu şi domnul Whippering am discutat asta de mai multe ori şi amândoi suntem de părere că un copil temperează frumos un bărbat tânăr. Iar ţie, dragă nepoate, chiar ţi-ar prinde bine să fii un pic mai temperat. O, dar îmi amintesc când… Mătuşa Esther se opri brusc din vorbit, când se uită la ceasul de pe şemineu şi icni speriată. Domnule Whippering! Uite cât e ceasul! Uită-te şi tu cât e ceasul! De ce nu mi-ai spus că s-a făcut aşa de târziu, om îngrozitor ce eşti!

Domnul Whippering părea complet luat prin surprindere şi un pic speriat.

Mătuşa Esther se legănă violent de câteva ori, chinuindu-se să se ridice de pe canapea, dar o cam îngreunau fustele acelea voluminoase, ceşcuţa de ceai şi farfuria cu brioşe.

— În seara asta avem invitaţi la cină şi trebuie să mă pregătesc! O, vino şi ajută-mă odată!

Domnul Whippering se ridică în picioare şi o trase pe soţia lui de pe canapea.

Femeia sări imediat în picioare şi se grăbi să sune din clopoţel, ca să cheme o servitoare.

— Trebuie să vină Sir Angus, şi el este un mare cârcotaş! Dar nu trebuie să vă lăsaţi speriaţi, îi mărturisi

apoi lui Melisande. Iar după ce bea şi al doilea pahar de vin, spune cele mai delicioase povestiri. Acum o s-o rog pe Meg să vă conducă în camera voastră, unde puteţi să vă spălaţi şi să vă împrospătaţi dacă doriţi, dar, vă rog, faceţi tot posibilul să coborâţi până la ora şapte… pentru că Sir Angus sigur o să ne treacă pragul la fix! Şi apoi va trebui să facem cumva conversaţie cu el, cât timp aşteptăm să sosească şi ceilalţi. O, dar staţi să vedeţi ce oameni minunaţi am invitat!

Bătu din palme ca un copil mic şi entuziasmat, şi domnul Whippering îi zâmbi radios.

Melisande lăsă deoparte farfuria şi se ridică, dar mătuşa Esther deja enumera pe degete toţi invitaţii:

— Pe domnul şi doamna Flowers… pe dumneata te-am aşezat lângă domnul Flowers, pentru că este mereu extrem de amabil şi ştie când trebuie să aprobe ce spune o doamnă. Pe domnişoara Charlotte Stewart, care ştie mereu cele mai noi şi mai suculente bârfe. Pe căpitanul Pickering şi pe soţia lui… El a fost în marină, să ştii, şi a văzut foarte multe lucruri interesante şi stranii… O! Uite-o şi pe Meg!

O servitoare – care probabil era Meg – intră în cameră şi făcu o reverenţă.

Mătuşa Esther alergă imediat spre ei.

— Condu-i, te rog, pe nepotul meu şi pe soţia lui în camera lor… în cea albastră… *nu* în cea verde. Chiar dacă cea verde e mai mare, vă spun sigur că este mult mai călduroasă cea albastră. În cea verde se creează curent, îi mărturisi încă o dată lui Melisande. Şi acum vă rog să nu uitaţi: la şapte fix, da?

Jasper, care până atunci stătuse jos cu un aer mulţumit, mâncând brioşe, se ridică în sfârşit.

— Nu-ţi face grijă, mătuşă! O să coborâm la şapte fix şi purtând cele mai alese haine!

— Minunat! exclamă atunci femeia.

Melisande zâmbi, pentru că i se părea inutil să încerce să spună ceva, şi o urmă pe servitoare spre camera sa.

— A, şi era să uit! strigă mătuşa Esther din spatele lor.

O să ni se mai alăture şi un alt cuplu!

Atât Melisande, cât şi lordul Vale se întoarseră spre ea politicoşi aşteptând să audă cine erau noii invitaţi.

— Domnul Timothy Holden şi soţia sa, Lady Caroline, zise mătuşa Esther, strălucind de încântare. Au locuit la Londra, înainte să se mute la Edinburgh şi m-am gândit că o să vă facă plăcere! Domnul Holden este un domn foarte chipeş. Poate aţi avut ocazia să îl cunoaşteţi deja?

În clipa aceea, Melisande nu ştiu ce să spună pentru nimic în lume.

*

Mai târziu în seara aceea, Jasper se gândi că era ceva în neregulă cu Melisande. Stătea la celălalt capăt al mesei lungi, aşezată între domnul Flowers şi extrem de punctualul Sir Angus, deja la al treilea pahar cu vin care dezmorţea limba. Melisande purta o rochie maro-închis, cu nişte frunze şi floricele verzi brodate pe corsaj şi pe mâneci. Arăta minunat cu chipul ei oval pal şi cu părul castaniu-deschis, strâns la spate într-un coc elegant. Dar Jasper se îndoia că mai observase şi altcineva, cu excepţia lui, neliniştea ei.

Sorbi din vin şi o privi pe soţia lui zâmbind vag la ceva ce îi şoptea doamna Flowers. Poate că o intimida să se afle în compania unor oameni noi. Ştia că era o creatură foarte timidă, chiar dacă uneori scotea la iveală zâna fermecată din ea. Nu-i plăceau aglomeraţiile de oameni şi nici evenimentele mondene. Avea o fire complet diferită de a lui, dar Jasper putea înţelege asta, chiar dacă el, unul, nu va fi niciodată aşa. În plus, era obişnuit cu reticenţa rigidă pe care o afişa ori de câte ori ieşeau în societate.

Dar neliniştea care o încerca în momentul acela era ceva mai mult de-atât. Ceva era în neregulă, şi îl deranja faptul că nu ştia ce anume.

Era o întâlnire plăcută. Bucătăreasa mătuşii Esther era foarte pricepută, iar mâncarea era simplă, dar foarte bună. Salonul în care luau cina era luminat intim de câteva

lumânări. Lacheii erau generoşi cu sticlele de vin. Domnişoara Stewart se afla în dreapta lui. Era o doamnă matură, cu obrajii pudraţi şi coloraţi în roşu, care purta o perucă gri enormă. Se aplecă spre Jasper şi atunci simţi mirosul puternic de paciuli al parfumului ei.

— Am auzit că tocmai aţi sosit din Londra, nu? zise doamna.

— Aşa este, doamnă, răspunse Jasper. Am călătorit peste dealuri şi văi, numai ca să venim în vizită la Edinburgh.

— Ei bine, măcar nu aţi venit iarna, îi răspunse ea destul de vag. Se călătoreşte îngrozitor după ce dă prima zăpadă... dar oraşul este destul de frumos... Chiar dacă toată zăpada se amestecă atunci cu mizerie şi funingine. Aţi fost să vizitaţi castelul?

— Din păcate, nu.

— O, atunci chiar ar trebui să o faceţi! exclamă domnişoara Stewart şi încuviinţă din cap viguros, ceea ce-i făcea guşa să-i tremure sub bărbie. Este absolut magnific! Foarte puţini englezi apreciază cu adevărat frumuseţea Scoţiei, zise ea şi-i aruncă o privire pătrunzătoare.

Jasper înghiţi în grabă o bucăţică din mielul foarte gustos care le fusese servit.

— O, da, aşa este. Eu şi soţia mea am fost absolut uluiţi de frumuseţile ţării până acum.

— Aşa ar şi trebui, după părerea mea, zise ea şi se încruntă la friptura ei. Soţii Holden s-au mutat aici acum opt sau zece ani şi n-au regretat asta nicio secundă. Nu-i aşa, domnule Holden? continuă ea, adresându-se bărbatului care stătea pe locul de vizavi de ea.

Timothy Holden era incredibil de chipeş, dacă îţi plăceau bărbaţii cu obraji netezi şi buze roşii – dar aparent lucrul acesta era valabil pentru majoritatea femeilor, judecând după privirile feminine aruncate în direcţia lui. Purta o perucă albă ca zăpada şi o redingotă stacojie de catifea, brodată la mâneci cu auriu şi verde.

La întrebarea domnişoarei Stewart, Holden încuviinţă

din cap şi zise:

— Mie şi soţiei mele ne place foarte mult aici la Edinburgh.

Se uită apoi spre celălalt capăt al mesei, dar, în mod ciudat, nu la soţia lui, ci la soţia lui Jasper.

Jasper sorbi din vin şi miji ochii.

— Societatea de aici este cu adevărat superioară, interveni Lady Caroline.

Femeia părea să fie cu mult mai în vârstă decât soţul ei chipeş, dar şi dintr-o familie foarte bună. Cu siguranţă acolo se ascundea o povestea interesantă. Avea un păr blond atât de deschis la culoare, că părea aproape alb şi un ten rozaliu, care o făcea să aibă un aspect aproape la fel anost ca o foaie de hârtie. Doar ochii albaştri îi mai aduceau un pic de culoare bietei femei. Dar chiar şi aceştia păreau conturaţi cu roşu pe pielea ei palidă. Iar asta o făcea să semene întrucâtva cu un iepure alb.

— Grădina este minunată în această perioadă a anului, zise ea. Poate că dumneata şi Lady Vale ne veţi face onoarea de a ne vizita la ceai?

Din colţul ochiului, Jasper o văzu pe Melisande încremenind. Stătea atât de nemişcată, încât nu putea să nu se întrebe dacă mai respira măcar.

Zâmbi politicos şi zise:

— Sunt dezamăgit că va trebui să refuz invitaţia dumitale, dar mă tem că nu vom sta decât o singură noapte la Edinburgh. Am ceva afaceri de rezolvat cu un prieten de-al meu care locuieşte la nord de aici.

— A, da? Cu cine anume? întrebă domnişoara Stewart.

Melisande se relaxase din nou, aşa că Jasper îşi întoarse atenţia spre tovarăşa lui de masă.

— Sir Alistair Munroe. Îl cunoşti?

Domnişoara Stewart clătină din cap.

— Am auzit de el, desigur, dar, din păcate, nu l-am cunoscut niciodată.

— A scris o carte minunată, mormăi Sir Angus din celălalt capăt al mesei. Dar absolut minunată, vă zic! În

care vorbeşte despre tot soiul de păsări, animale, peşti şi insecte. Foarte educativă.

— Dar l-ai cunoscut vreodată pe acest om? ceru să ştie mătuşa Esther, din capătul mesei.

— Nu, nu pot spune că l-am cunoscut.

— Poftim, atunci! zise doamna Whippering şi se lăsă pe spate în scaun, cu un aer triumfător. Şi nici eu nu cunosc pe nimeni care să-l fi cunoscut… cu excepţia ta, desigur, dragă nepoate… şi dacă nu mă înşel nici tu nu l-ai mai văzut de ani întregi, nu-i aşa?

Jasper clătină din cap, serios. Era rândul lui să-şi coboare privirea către masă şi să răsucească piciorul paharului de vin.

— Ei bine, şi atunci de unde ştim dacă mai e măcar în viaţă? întrebă mătuşa Esther.

— Am auzit că trimite scrisori la universitate, interveni doamna Flowers, din stânga lui. Am un unchi care este profesor acolo şi spune că Sir Alistair este foarte respectat.

— Munroe este una dintre minţile luminate ale Scoţiei, zise Sir Angus.

— Dar chiar şi aşa, zise mătuşa Esther, nu înţeleg de ce nu-şi arată niciodată faţa în oraş. Ştiu că mai mulţi oameni l-au invitat la serate şi baluri, dar el refuză mereu. Ce anume ascunde? Asta aş vrea să ştiu eu!

— Cicatrice, mormăi Sir Angus.

— O, dar, fără îndoială, acestea sunt doar nişte zvonuri, zise Lady Caroline.

Doamna Flowers se aplecă atunci în faţă şi pieptul ei proeminent se apropie periculos de mult de sosul de pe farfuria sa.

— Am auzit că a rămas cu nişte cicatrice atât de îngrozitoare pe chip, după războiul din America, încât trebuie să poarte o mască, doar ca oamenii să nu leşine de spaimă.

— Prostii! pufni imediat domnişoara Stewart.

— Nu, nu! E adevărat! zise doamna Flowers, apărându-se. Fiica vecinei surorii mele l-a întrezărit într-o

seară pe Sir Alistair plecând de la teatru şi a leşinat pe loc! Iar după aceea a căzut la pat, chinuită de o febră cumplită şi s-a simţit rău luni întregi!

— Mie mi se pare mai degrabă o copiliţă prostuţă, replică domnişoara Stewart, şi nu sunt sigură dacă pot să cred o iotă din toate astea.

Doamna Flowers se îndreptă imediat de spate, vizibil insultată.

Mătuşa Esther interveni:

— Ei bine, cred că nepotul meu ar fi cel mai în măsură să ştie dacă Sir Alistair are într-adevăr nişte cicatrice aşa de îngrozitoare. La urma urmei, a servit alături de el în armată. Deci, Jasper?

Jasper simţi imediat cum încep să-i tremure degetele – ca un simptom fizic cumplit al suferinţei care-i măcina sufletul. Lăsă deoparte paharul de vin, ca nu cumva să-l dărâme din greşeală, şi îşi ascunse repede mâna sub faţa de masă.

— Jasper? repetă mătuşa lui.

La naiba! În clipa aceea se uitau cu toţii la el! Îşi simţea gâtul foarte uscat, dar nu avea cum să ridice paharul de vin.

— Da, zise în cele din urmă. Da, este adevărat. Sir Alistair Munroe are într-adevăr cicatrice.

*

Până când mătuşa lui îşi luă la revedere de la toţi invitaţii, Jasper era deja mort de oboseală. Melisande se retrăsese la scurt timp după cină. Se opri în faţa uşii dormitorului pe care li-l oferise mătuşa Esther. Probabil Melisande se culcase deja. Răsuci uşor clanţa, ca nu cumva să o trezească. Dar când intră, văzu că nu dormea încă. În schimb, improviza un pat în colţul de lângă peretele cel mai îndepărtat. Încremeni brusc, neştiind dacă să râdă sau să blesteme.

Ea ridică privirea şi îl văzu.

— Poţi să-mi dai pătura de pe pat?

El încuviinţă scurt din cap, întrucât nu avea încredere în propria voce, după care se duse şi luă pătura din locul indicat. Camera nu era mare, însă destul de confortabilă. Pereţii erau văruiţi în cenuşiu-albăstrui, iar podeaua, acoperită de un covor, care avea un model drăguţ, în nuanţe deschise de maro şi roz. Se duse la fereastră şi dădu puţin la o parte draperia, dar era o noapte atât de întunecată că nu putea distinge nimic afară. Aşa că trase la loc draperia. Probabil Suchlike venise şi plecase de mult, pentru că Melisande se schimbase deja. Purta o cămaşă de noapte frumos tivită cu dantelă şi pe deasupra halatul.

Îşi scoase haina şi începu să-şi descheie nasturii vestei.

— A fost o cină minunată.

— Da, a fost.

— Lady Caroline a fost foarte amuzantă.

— Hmm.

Jasper îşi scoase lavaliera şi rămase holbându-se la bucata de material dintre degetele sale.

— Cred că e din cauza armatei.

Ea încremeni.

— Ce anume?

— Asta. Îi făcu un semn scurt din bărbie spre patul improvizat, dar nu îi întâlni privirea. Toţi avem micile noastre ciudăţenii… Toţi cei care ne-am întors acasă de la război, mă refer. Unii se sperie şi tresar violent, când aud zgomote puternice. Unii nu mai suportă să vadă sânge. Unii au coşmaruri care îi trezesc în toiul nopţii întunecate. Şi alţii… inspiră adânc şi închise ochii, după care continuă: şi alţii nu suportă să doarmă într-un spaţiu deschis. Se tem să nu fie atacaţi pe timpul nopţii şi nu pot… oftă scurt şi continuă: pur şi simplu nu se pot controla. Trebuie să doarmă cu spatele lipit de perete şi cu o lumânare aprinsă, ca să-i poată vedea pe atacatori, atunci când vin. Deschise ochii şi adăugă: Mă tem că este o constrângere pe care şi-o aplică singuri. Pur şi simplu nu se pot abţine.

— Înţeleg, şopti ea.

Ochii ei erau plini de blândeţe – nu ca şi când abia auzise că soţul ei era nebun. Se aplecă şi continuă să aranjeze patul. Jasper îşi spuse că femeia asta chiar părea să înţeleagă cu adevărat. Dar cum era posibil aşa ceva? Cum ar fi putut accepta că soţul ei nu era decât o jumătate de bărbat? Mai cu seamă că asta era ceva ce nu putea accepta nici el însuşi.

Îşi turnă nişte vin din carafa de pe masă. Rămase acolo, bând şi privind în flăcări o vreme, înainte de a-şi aminti la ce se gândise când intrase în cameră.

Jasper lăsă pe masă paharul gol şi continuă să-şi descheie vesta.

— Probabil o să mă crezi nebun, dar, pentru o clipă, când ne-au fost prezentaţi soţii Holden, mi s-a părut că Timothy Holden s-a uitat la tine de parcă te-ar fi cunoscut.

Ea nu îi răspunse.

Jasper îşi aruncă vesta pe spătarul unui scaun şi se întoarse spre Melisande, care era aplecată asupra patului.

— Milady?

Ea se îndreptă atunci de spate şi se uită fix la el. Ţinea bărbia ridicată şi spatele încordat, ca şi când s-ar fi aflat în faţa unui pluton de execuţie.

— Am fost logodită cu el.

Jasper rămase acolo privind-o uimit. Ştiuse că trebuia să fie ceva – sau *cineva* – şi era prima dată când menţiona ceva despre o altă logodnă. Era destul de prostesc din partea lui, dar odată ce află, simţi că un val puternic de gelozie pune stăpânire pe el. Cândva, demult, soţia lui îşi dorise să se mărite cu un alt bărbat – cu Timothy Holden. Oare îl iubise pe frumuşelul Timothy Holden, cu buzele lui roşii?

— L-ai iubit? o întrebă atunci.

Ea rămase încremenită o clipă, uitându-se la el, după care se aplecă să aranjeze în continuare patul.

— S-a întâmplat acum mai bine de zece ani. Aveam doar optsprezece ani pe atunci.

El înclină uşor capul. Era foarte conştient că nu îi răspunsese la întrebare.

— Şi cum v-aţi cunoscut?

— La o cină, precum cea din seara asta. Ridică apoi o pernă şi o netezi. A stat lângă mine şi a fost foarte amabil. Nu mi-a întors spatele, cum făceau majoritatea domnilor în perioada aceea, dacă nu mă angajam imediat într-o discuţie cu ei.

Jasper îşi scoase cămaşa peste cap. Fără îndoială, şi el fusese unul dintre domnii aceia nepoliticoşi despre care vorbea.

Melisande aşeză perna pe pătuţul improvizat şi continuă:

— M-a dus la plimbare în parc, a dansat cu mine la baluri… adică a făcut tot ce se cuvenea să facă un domn când curtează o doamnă. Mi-a făcut curte mai multe luni şi apoi i-a cerut tatălui meu permisiunea de a se căsători cu mine. Şi, desigur, tata a acceptat.

Jasper se aşeză ca să-şi scoată pantofii şi ciorapii.

— Atunci de ce nu eşti căsătorită cu el?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a cerut mâna în octombrie şi plănuiam să ne căsătorim în iunie.

Jasper tresări imediat. Şi ei se căsătoriseră în iunie. Se duse la ea şi o ajută să-şi dea jos halatul. După care o luă de mână şi se aşeză împreună cu ea pe pătuţ. Melisande se apropie tot mai mult de el, până când ajunse să-şi sprijine capul pe umărul său, aşa că el îşi trecu tandru degetele prin părul ei lung, dezmierdând-o. Era foarte ciudat cum un pat simplu părea mult mai confortabil când ea era alături de el.

— Îmi cumpărasem deja trusoul, zise Melisande încet şi respiraţia ei caldă îi mângâie uşor pieptul dezgolit. Trimisesem invitaţiile, fixasem ziua nunţii… şi apoi, într-o zi, Timothy a venit la mine şi mi-a spus că iubea o altă doamnă. Aşa că, desigur, l-am lăsat să se ducă la ea.

— Desigur, mârâi Jasper.

Holden era un măgar mizerabil! Numai un porc nemernic ar fi făcut asta – să-i dea speranţe unei fete tinere şi blajine şi apoi aproape să o părăsească la altar. O mângâie blând pe păr, parcă încercând să aline suferinţele de atunci ale soţiei sale. Şi apoi se gândi la căsnicia lor şi la patul conjugal.

Şi în cele din urmă oftă şi zise:

— A fost amantul tău.

Nici măcar nu se mai obosi să formuleze cuvintele acelea ca pe o întrebare. Cu toate astea, fu aproape surprins când ea nu negă asta.

— Da. O vreme…

Jasper se încruntă imediat. Tonul vocii ei era mult prea rece. Ceva în interiorul său se agită, neliniştindu-l.

— Nu cumva te-a forţat, nu?

— Nu.

— Sau te-a ameninţat în vreun fel?

— Nu. A fost blând cu mine.

Jasper închise ochii strâns. Doamne, cât de mult ura treaba asta! Mâna lui încremenise în părul ei şi era conştient că îi strângea tare în pumn o şuviţă.

Răsuflă adânc şi îşi descleştă pumnul, prudent.

— Atunci ce este? Este ceva ce nu-mi spui, inima mea.

Melisande rămase tăcută atât de mult timp, încât Jasper începu să creadă că poate îşi imaginase toată conversaţia aceea, într-o criză de gelozie. Poate chiar nu mai era nimic altceva de spus.

Dar în cele din urmă ea oftă. Era un sunet prelung şi stingher, care aproape îl făcea să îl doară inima.

— La scurt timp după ce a rupt logodna mi-am dat seama că a început să-mi crească burta.

Capitolul 15

După ce se întoarse la castel cu inelul de argint, Jack se opri numai atât cât să se schimbe în zdrenţele sale, după care o luă la goană spre bucătăria regală. În supa prinţesei amesteca acelaşi băieţel ca deunăzi. Aşa că Jack îl întrebă din nou dacă putea cumpăra de la el onoarea de a amesteca în supa prinţesei. PLEOSC! *Căzu inelul de argint, şi apoi Jack se făcu nevăzut înainte să aibă timp să-l spioneze bucătarul-şef. Se grăbi să urce scările şi să-şi ia locul lângă prinţesa lui.*

— O, dar unde ai fost toată ziua, Jack? întrebă prinţesa

Surcease, de îndată ce îl văzu.

— Pe ici, pe colo... peste tot şi nicăieri, frumoasă doamnă.

— Şi mai exact ce a păţit bietul tău braţ?

Jack se uită atunci în jos şi observă pentru prima dată că avea o tăietură de la sabia trolului.

— O, prinţesă, păi astăzi m-am luptat cu un cărăbuş monstruos în onoarea dumneavoastră.

Şi apoi Jack se apucă de giumbuşlucuri, până când întreaga curte regală râdea cu gura până la urechi...

din *Jack Zâmbăreţul*

Melisande simţi mâna lui Jasper oprindu-se în părul ei. Oare avea să o dispreţuiască în clipa aceea? Oare se va ridica şi va pleca? Sau pur şi simplu se va preface că nu auzise niciodată cuvintele acelea prin care se autocondamna şi nu va mai deschide niciodată subiectul? Îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

Dar el doar îşi trecu din nou degetele prin părul ei şi zise:

— Povesteşte-mi!

Aşa că închise ochii şi îşi aminti de vremea aceea de demult şi de durerea care aproape că îi făcuse inima să i se oprească în piept. Şi apoi îi povesti:

— Când a început să-mi fie rău dimineaţa, mi-am dat seama imediat care era motivul. Am auzit că există unele doamne care sunt confuze, aşa că aşteaptă luni bune înainte să zică ceva, pentru că nu sunt sigure. Dar eu am ştiut din prima clipă.

— Şi te-a speriat asta?

Vocea lui era gravă şi monotonă, aşa că îi era greu să-şi dea seama ce simţea soţul ei în acel moment.

— Nu. Dar se corectă apoi: Ei bine, poate la început... când mi-am dat seama pentru prima oară de starea în care mă aflam. Dar, la foarte scurt timp după aceea, am înţeles că îmi doream copilul acela, pentru că era al meu. Şi că mi-ar fi adus bucurie, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Nu se putea uita în ochii lui, dar îi privea pieptul ridicându-se şi coborându-se sub capul ei, şi văzu câteva fire de păr cârlionţate pe pielea lui. Îşi trecu uşor degetul prin ele şi-şi permise să-şi amintească de o mică parte din bucuria aceea. Era atât de puternică. Atât de trecătoare...

— Ai spus familiei tale?

— Nu. Nu am spus nimănui. Nici măcar lui Emeline. Cred că mi-era frică de ce m-ar fi obligat să fac. Că mi-ar fi luat copilul. Inspiră adânc, încercând să prindă putere. Era foarte hotărâtă să-i spună totul în clipa aceea, în caz că nu va mai fi putut vorbi despre asta a doua oară. Vezi tu, eu aveam deja un plan. Aveam de gând să mă duc să locuiesc cu fratele meu cel mai mare, Ernest, până când începea să mi se vadă burta şi apoi să mă retrag într-o căsuţă din pădure cu fosta mea doică. Am crezut că aşa voi putea păstra copilul şi că l-am fi putut creşte împreună, eu şi cu doica mea. A fost un plan prostesc şi copilăresc, dar la vremea aceea chiar credeam că era posibil să funcţioneze. Sau poate că eram atât de disperată, încât am vrut să cred asta.

Simţi apoi lacrimi fierbinţi prelingându-i-se pe obraji şi realiză că probabil simţea şi el umezeala pe pieptul său. I se pusese un nod în gât şi îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Cu toate astea, el continua să-i mângâie părul...

iar gestul lui i se părea alinător. Înghiţi apăsat, după care îşi continuă povestea tristă:

— Dar la scurt timp după ce m-am mutat la Ernest, m-am trezit într-o noapte cu coapsele pline de sânge. Am sângerat abundent cinci zile şi apoi s-a terminat totul. Copilul meu era mort.

Melisande se opri, pentru că nu mai putea vorbi din cauza nodului care i se pusese în gât. Închise ochii şi-şi lăsă lacrimile să i se reverse printre pleoape, să i se scurgă pe tâmplă şi să alunece pe pieptul lui. Suspină o dată prelung, după care se opri. Şi rămase acolo încremenită, tremurând îndurerată. Era o rană foarte veche. Dar una care părea proaspătă şi nouă în anumite momente ciudate şi o surprindea mereu cu intensitatea durerii. Cândva, demult, ţinuse în pântecul ei o viaţă. Doar că acea mică viaţă îi fusese luată.

— Îmi pare rău, murmură Jasper sub ea. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut copilul!

Nu putea vorbi. Aşa că doar încuviinţă din cap obosită.

După aceea el îi ridică uşor capul ca să-i poată vedea faţa. Ochii lui turcoaz aveau o intensitate aproape cutremurătoare.

— O să-ţi dăruiesc eu un copil, inima mea iubită. O să-ţi dăruiesc oricâţi copii îţi doreşti! Îţi jur pe onoarea mea!

Melisande rămase încremenită şi îl privea uimită. Ei nu îi era ruşine de ceea ce se întâmplase – de cine era –, dar se aşteptase la furie din partea lui, nu la înţelegere.

Apoi o sărută şi îi simţi buzele mişcându-se afectuos pe ale ei. Era ca un jurământ tăcut între ei. Dar la fel de sfânt şi drept ca unul rostit în cuvinte. După aceea el trase pătura peste ei, învelind-o cu grijă, şi o strânse în braţe.

— Culcă-te acum, milady!

Vocea lui răguşită şi mâinile lui tandre veneau ca o alinare. Melisande închise ochii şi se opri din plâns în cele din urmă. Rămase o clipă ascultându-i inima cum bate, chiar sub urechea ei. Avea un ritm constant şi puternic, aşa

că adormi repede, cu sunetul acela liniştitor.

*

Ziua următoare începu cu o dimineaţă destul de mohorâtă. Cerurile erau cenuşii şi întunecate de o ploaie mocănească. Mătuşa Esther le pregăti un mic dejun zdravăn, după care îşi luă la revedere de la ei, fluturând din mână cu ardoare. Când în cele din urmă trăsura coti după un colţ şi conacul mătuşii Esther dispăru din raza lor vizuală, Melisande se întoarse de la fereastră şi se uită la Jasper.

— Când vom ajunge la casa lui Sir Alistair?

— Astăzi, cred, dacă se circulă bine, îi răspunse Jasper.

Ţinea picioarele încrucişate pe podeaua trăsurii ca de obicei, dar restul trupului său zăcea inert şi moale pe scaun, strâmbând uşor din gură. Oare ce părere avea despre ea în momentul acela? Nu se comportase deloc diferit cu ea în dimineaţa aceea.

Ci se trezise, se îmbrăcase şi mâncase la fel ca în oricare altă zi. Dar cu siguranţă îl şocase destul de mult confesiunea pe care i-o făcuse cu o noapte înainte. În fond, un bărbat nu se aştepta ca mireasa lui fecioară să fi avut cândva un amant… ba mai mult de atât, chiar să fi fost lăsată grea de acel amant.

Melisande îşi mută privirea de la soţul tău şi se uită în gol pe fereastră. Se gândi atunci că Jasper primise destul de bine vestea aceea neaşteptată. Întrebarea era alta… Oare îl va deranja, după ce va avea timp să cugete serios asupra subiectului? Oare faptul că nu fusese virgină în noaptea nunţii va începe să-l chinuie? Şi oare asta îl va întoarce împotriva ei? Nu avea de unde să ştie. Privea îngândurată dealurile pe lângă care treceau.

Se opriră lângă un pârâu limpede, pentru un prânz târziu, şi mâncară şunca rece, pâinea, brânza şi vinul pe care mătuşa Esther li le pusese la pachet. Mouse alergă de

colo-colo şi lătră la nişte vaci scoţiene – nişte biete creaturi slabe nevoie mare şi cu părul atârnându-le în ochi – până când lordul Vale îi strigă să se potolească. Aşa că după aceea terierul veni lângă ei şi se aşeză jos ca să roadă un os.

Călătoriră toată după-amiaza, iar când începu să se însereze, Melisande observă că Jasper era din ce în ce mai neliniştit.

— Ne-am rătăcit? îl întrebă ea.

— Ultima dată când ne-am oprit vizitiul m-a asigurat că ştia unde ne aflăm, îi răspunse el.

— N-ai mai fost niciodată în vizită la Sir Alistair?

— Nu.

Merseră încă vreo jumătate de oră în tăcere. Suchlike moţăia lângă Melisande. Era mai mult decât evident că drumul acela era neîngrijit şi plin de hârtoape, pentru că trăsura se clătina şi se zdruncina la fiecare metru. Şi după ce se lăsă întunericul, auziră în cele din urmă strigătul unuia dintre călăreţi. Melisande se uită pe fereastră şi i se păru că desluşeşte conturul slab luminat al unei clădiri imense.

— Prietenul tău locuieşte într-un castel?

Jasper se uită şi el pe geam.

— Aşa se pare.

Trăsura coti încet şi intră pe o alee îngustă. Se îndreptară spre conac legănându-se. Suchlike se trezi cu un icnet scurt. Melisande nu văzu nicio lumină aprinsă în clădire.

— Sir Alistair ştie că venim, nu-i aşa?

— Da, i-am scris, zise lordul Vale.

Melisande se uită suspicioasă la soţul ei.

— Păi, şi ţi-a răspuns?

Jasper se prefăcu că nu o auzise. Trăsura lor se opri în faţa clădirii impunătoare. Se auzi un strigăt afară, după care o mică agitaţie, iar după altă scurtă pauză, se deschise uşa trăsurii.

Domnul Pynch ţinea în mână un felinar. Lumina lui

arunca umbre de rău augur pe chipul său deja încruntat.

— Nu răspunde nimeni la uşă, milord.

— Atunci va trebui pur şi simplu să ciocănim mai tare, zise lordul Vale.

Sări din trăsură şi se întoarse să o ajute şi pe Melisande să coboare. Suchlike coborî şi ea precaută, iar Mouse se grăbi jos şi înspre nişte tufişuri din apropiere, ca să se uşureze. Era o noapte foarte întunecată şi un vânt rece şuiera pe alee, făcând-o pe Melisande să tremure.

— Ia asta! Lordul Vale se întinse în trăsură şi scoase o mantie călduroasă de sub banchetă. I-o puse în jurul umerilor, după care îi oferi imediat braţul.

— Mergem, draga mea?

Ea îl luă de braţ şi se aplecă mai aproape de el, ca să-i şoptească încet:

— Jasper, ce ne facem dacă Sir Alistair nu e acasă?

— O, trebuie să fie cineva, nu-ţi face griji!

O conduse în sus pe treptele late din piatră, care erau atât de vechi, încât pe mijloc se creaseră adâncituri de la nenumăraţii paşi care le urcaseră de-a lungul timpului. Se pomeniră în faţa unei uşi masive din lemn, de cel puţin trei metri înălţime, cu balamale imense de fier.

Lordul Vale bătu tare cu pumnul în uşă.

— Hei! Deschideţi! Afară sunt nişte călători care doresc un foc şi un pat confortabil. Hei, Munroe! Vino şi deschide-ne!

Continuă să strige vreo cinci minute – sau poate chiar mai mult – după care se opri brusc, cu pumnul încă ridicat în aer.

Melisande se uită spre el mirată.

— Ce…?

— Şşşt.

Şi apoi auzi şi ea. Dinăuntru răzbătu un hârşâit înfundat, de parcă vreun soi de creatură subterană neidentificată se trezise şi începuse să se agite.

Lordul Vale izbi cu pumnul în uşă, iar sunetul o sperie şi mai tare pe Melisande.

— Hei! Vino şi deschide-ne!

Se auzi zăvorul cu o *bufnitură* răsunătoare, după care se întredeschise uşor uşa. Un bărbat scund apăru în prag. Era un individ destul de voinic, iar părul său roşcovan încărunţit îi stătea vâlvoi de o parte şi de alta, amintind de o păpădie. Dar era complet chel în vârful capului. Purta o cămaşă de noapte lungă şi cizme şi se încrunta în sus la ei.

— Ce-i?

Lordul Vale zâmbi imediat încântător.

— Sunt vicontele Vale şi aceasta este soţia mea. Am venit în vizită la stăpânul tău.

— Ba nu, zise creatura şi dădu să le trântească uşa în nas.

Dar Jasper întinse mâna şi opri mişcarea de închidere.

— Ba da.

Omul micuţ se împinse în uşă cu toată puterea, încercând să o închidă, dar nu reuşi.

— Mie nu mi-o zis nimeni nimic de vizitatori. Nu avem nici odăi pregătite şi nici mâncare de-ajuns. Va trebui să plecaţi iar şi să vă duceţi în altă parte.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Jasper.

— Lasă-ne să intrăm şi ne ocupăm mai târziu de aranjamentele necesare.

Omul scund şi voinic dădu să spună ceva – evident pregătit să se mai certe un pic –, dar exact în clipa aceea li se alătură din nou Mouse. Terierul se uită la servitorul lui Sir Alistair şi hotărî pe loc că era un duşman. Lătră atât de tare la el, încât aproape toate cele patru lăbuţe i se ridicară de la podea. Bărbatul roşcovan eliberă un ţipăt ascuţit şi sări câţiva paşi în spate. Şi era exact ocazia de care avu nevoie Jasper. Trânti uşa de perete şi se năpusti imediat înăuntru, cu domnul Pynch de-a dreapta sa.

— Rămâi lângă trăsură, până când rezolvăm, îi porunci Melisande lui Suchlike, după care păşi calmă în castel, în urma bărbaţilor.

— Nu! Nu puteţi! Nu puteţi! strigă omul scund.

— Unde este Sir Alistair? ceru să ştie lordul Vale.

— E plecat! S-a dus să călărească şi e posibil să nu se întoarcă multe ore de-acum înainte.

— Călăreşte pe întuneric? se miră Melisande.

Drumul de ţară pe care veniseră ei era denivelat şi plin de bolovani. Ar fi crezut că nu era deloc sigur ca un om să călărească singur pe acolo. Mai ales noaptea.

Dar omul scund se grăbi înaintea lor pe un coridor lat. Ei îl urmară, până când se opri şi deschise larg o uşă.

— N-aveţi decât să aşteptaţi aci. Mie nu-mi pasă deloc.

Se întoarse să plece, dar vicontele îl prinse imediat de guler.

— Aşteaptă! După aceea se întoarse spre Melisande: Poţi să rămâi aici cu Mouse, cât timp eu şi Pynch găsim nişte dormitoare şi ceva de mâncare?

Încăperea era întunecată şi nu părea deloc primitoare, dar ridică bărbia trufaşă.

— Desigur.

— Eşti foarte curajoasă, dulcea mea soţie! zise Jasper şi o sărută pe obraz. Pynch, aprinde câteva lumânări pentru doamna *şi* după aceea o să-l rugăm pe omul ăsta de treabă să ne facă un tur al castelului.

— Da, milord.

Domnul Pynch aprinse patru lumânări de la felinarul său – pentru că numai atâtea se găseau în încăperea aceea – şi apoi cei trei bărbaţi plecară.

Melisande ascultă paşii lor care se îndepărtau şi se cutremură. După aceea se uită prin cameră. Se afla într-un fel de salon de zi, destul de dezagreabil. Din loc în loc se găseau câteva scaune îngrămădite unele lângă altele – dar şi acelea erau vechi şi urâte. Tavanul din lemn sculptat era foarte înalt şi lumina lumânărilor nu prea reuşea să străpungă întunericul de deasupra capului ei. I se părea totuşi că putea vedea urme de pânze vechi de păianjen atârnând. Şi pereţii erau tot întunecaţi, din lemn sculptat şi decoraţi cu capete împăiate de animale – mai multe capete de cerb mâncate de molii, unul de viezure şi altul de vulpe.

Ochii lor de sticlă păreau stranii şi înfricoşători în întunericul din cameră.

Melisande se adună şi păşi hotărâtă spre şemineul cenuşiu impunător din colţul cel mai îndepărtat al salonului. În mod evident era foarte vechi – probabil chiar mai vechi decât lambriurile din lemn sculptat – şi fără îndoială complet negru pe dinăuntru. În apropiere găsi o ladă cu câteva surcele şi un buştean gros. Le aşează cu atenţie în vatră, încercând să nu se gândească la păianjeni. Mouse veni repede lângă ea, ca să vadă ce face, dar la scurt timp după aceea se îndepărtă din nou ca să cerceteze umbrele.

Melisande se îndreptă şi se şterse pe mâini. Pipăi apoi pe şemineu, căutând ceva cu care să pornească focul şi găsi în cele din urmă nişte lumânări foarte subţiri. Aprinse una dintre ele de la o lumânare groasă şi o apropie de surcele. Dar acestea nu voiau să se aprindă şi lumânărica subţire se consumă repede. Melisande se întinse după alta şi, chiar atunci când era pe punctul de a o aprinde, îl auzi pe Mouse lătrând fioros.

Se sperie şi se întoarse în direcţia sunetului. În spatele ei se afla un bărbat înalt, întunecat şi slab. Părul îi ajungea până la umeri şi era încurcat în jurul feţei. Se uita la Mouse, care mârâia la picioarele lui. Dar când se mişcă Melisande, întoarse capul în direcţia ei. Partea stângă a chipului său era mutilată de cicatrice adânci, cărora lumina pâlpâitoare a lumânărilor le conferea un aspect înfricoşător. Şi orbita oculară de pe acea parte a feţei era adâncită şi goală.

Melisande scăpă din mână lumânărica.

*

Servitorul lui Munroe tocmai le spunea că nu avea aşternuturi curate nicăieri în toată casă, şi Jasper era pe cale de a-l scutura zdravăn pe om de frustrare, când îl auzi pe Mouse lătrând. Se uită la Pynch şi, fără să scoată niciunul niciun cuvânt, se întoarseră amândoi şi fugiră înapoi pe scara întunecată în spirală.

Jasper blestemă în şoaptă. Nu ar fi trebuit să o lase singură pe Melisande.

Când ajunse la uşa salonului, Jasper se opri şi înaintă fără zgomot. Mouse nu lătrase decât o singură dată, atunci mai devreme. Se uită înăuntru prudent. Melisande stătea în colţul cel mai îndepărtat al camerei, cu spatele la şemineu. Mouse şedea la picioarele ei cu lăbuţele încordate, dar nu mai lătra. Iar cu faţa la ei stătea un bărbat înalt, care purta ghete de piele şi o haină veche de vânătoare.

Jasper se încordă.

Munroe se întoarse, şi Jasper nu se putu abţine să nu tresară. Când îl văzuse ultima dată pe acest om, rănile lui fuseseră deschise şi sângerânde. Trecerea timpului îi vindecase rănile de pe partea stângă a feţei şi le transformase în cicatrice adânci. Dar nu le făcuse şi mai plăcute vederii.

— Renshaw, zise Munroe răguşit. Avusese mereu vocea răguşită, dar după Spinner’s Falls devenise cumva spartă, ca şi când ar fi fost înăsprită şi mai mult de la cât ţipase. Dar acum eşti lordul Vale, nu-i aşa? Lordul Vale.

— Da, zise Jasper şi intră în cameră. Doamna este soţia mea, Melisande.

Munroe încuviinţă din cap, dar totuşi nu se întoarse din nou spre ea.

— Dacă nu mă înşel, ţi-am trimis o scrisoare în care îţi spuneam să nu vii.

— Nu am primit nicio misivă, zise Jasper, sincer.

— Unii oameni ar considera că ăsta e un semn că nu sunt bine-veniţi, zise Munroe sec.

— Aşa ar face? Jasper inspiră adânc, încercând să domolească furia care i se acumula în piept. Îi era dator lui Munroe – însă era o datorie pe care nu o va putea răscumpăra niciodată. Iar treaba aceea îl implica şi pe el. Dar trebuie să înţelegi că am venit cu o chestiune foarte presantă. Trebuie să discutăm despre Spinner’s Falls.

Munroe îşi aruncă brusc capul pe spate, de parcă tocmai primise un pumn în faţă şi rămase încremenit

holbându-se la Jasper. Ochiul lui căprui era umbrit de o pleoapă grea şi imposibil de citit.

Dar în cele din urmă încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Dar e târziu acum şi, fără îndoială, doamna ta e obosită. Wiggins o să vă conducă la nişte camere. Nu vă pot promite niciun confort, dar pot fi încălzite. Vom sta de vorbă mâine-dimineaţă. Şi după aceea puteţi pleca.

— Îmi dai cuvântul tău? întrebă Jasper ferm.

Din păcate, îl considera pe Munroe în stare să dispară şi să rămână ascuns până când plecau ei.

Colţul gurii lui Munroe zvâcni, ca şi când un zâmbet ar fi încercat să-şi facă loc pe chipul lui.

— Ai cuvântul meu. O să stau de vorbă cu tine mâine-dimineaţă.

Jasper încuviinţă din cap.

— Îţi sunt recunoscător.

Munroe ridică din umeri şi părăsi încăperea fără să mai spună nimic. Omul scund şi roşcat – probabil Wiggins – le zise nemulţumit şi încruntat din pragul uşii:

— Cred că aş putea aprinde un foc în camerele voastre.

După aceea se întoarse şi el şi plecă, fără a mai rosti niciun cuvânt.

Jasper răsuflă oarecum uşurat, după care se uită la Pynch.

— Poţi să te ocupi tu de ceilalţi servitori? Vezi dacă e ceva de mâncare în bucătărie şi găseşte-le nişte odăi.

— Da, milord, zise Pynch şi plecă.

Şi astfel Jasper rămase singur cu soţia lui. Se întoarse spre ea fără tragere de inimă şi o privi. Încă mai stătea în faţa şemineului. Probabil oricare altă femeie ar fi făcut o criză de isterie până în momentul acela. Dar nu şi Melisande.

Se uită la el cu o privire fermă şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat la Spinner’s Falls?

*

Sally Suchlike împrăştie cu grijă cărbunii încinşi cu un vătrai şi apoi aşează un cazan în cârligul din vatră. Şemineul acela era imens. De fapt, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată. Era suficient de mare ca un om în toată firea să încapă acolo cu totul şi să stea drept. Habar nu avea la ce i-ar fi trebuit cuiva un şemineu atât de mare. Mai cu seamă că era mai greu de întreţinut, decât unul de mărime normală.

Apa începu să fiarbă în curând şi puse în cazan iepurele întreg pe care-l găsise domnul Pynch într-o cămară. O cameristă era o servitoare importantă şi nu intra în atribuţiile ei să gătească. Dar nu era nimeni altcineva pe acolo care să le fi putut pregăti cina. Fără îndoială, domnul Pynch ştia să prepare o tocană de iepure – şi, cu siguranţă, una mai bună decât încerca ea să încropească. Însă era ocupat să găsească camere pentru stăpâna şi stăpânul lor.

Sally aruncă şi nişte morcovi tăiaţi în cazan. Erau un pic cam uscaţi, dar aveau să dea gust. Adăugă apoi nişte ceapă tăiată rondele şi amestecă. Tocana arăta dezastruos, dar poate că avea să capete un aspect cât de cât, odată ce va mai fi fiert un pic. Oftă şi se aşeză pe un scaun din apropiere, strângându-şi şi mai mult şalul pe umeri. Când fusese servitoare pe lângă bucătăreasă nu prea făcuse altceva decât să cureţe legume şi să spele farfurii. Domnul Pynch îi dăduse iepurele, morcovii şi ceapa şi îi spusese să le fiarbă, aşa că exact asta făcea. Omul acela roşcovan îngrozitor, Wiggins, nu îi ajutase în niciun fel. Iar apoi dispăruse pur şi simplu, de îndată ce domnul Pynch întorsese spatele şi-i lăsase pe servitorii domnului Renshaw să se descurce singuri într-o casă necunoscută. Sally se gândi că îi aducea aminte de un trol dintr-o poveste pe care o auzise în copilărie.

Se ridică şi se uită în cazanul care fierbea. Poate ar fi trebuit să mai adauge şi altceva?! Sare! Asta era. Domnul Pynch probabil ar fi considerat-o o mare prostănacă, dacă

nu ştia nici măcar că trebuia să pună sare. Se duse spre un dulap mare din colţ şi începu să caute prin sertare. Era aproape gol, dar reuşi totuşi să găsească sare şi un pic de făină.

Zece minute mai târziu, tocmai încerca să amestece într-un castron făină, sare, unt şi apă, când intră domnul Pynch. Lăsă jos felinarul şi veni spre locul unde se chinuia ea să frământe aluatul. Apoi rămase nemişcat lângă ea, privind în castron.

Sally se uită în sus la el.

— Fac nişte găluşte pentru tocană. Am încercat să le fac aşa cum am văzut-o pe bucătăreasă, însă nu ştiu dacă mi-a ieşit şi e posibil să aibă gust de lipici. Nu sunt bucătăreasă, să ştii. Sunt camerista unei doamne şi nu intră în atribuţiile mele să ştiu să gătesc. Va trebui să te mulţumeşti cu ce ştiu să fac şi, dacă are un gust îngrozitor, nu vreau să te aud că te plângi.

— Nu mă plâng de nimic, îi zise domnul Pynch cu blândeţe.

— Foarte bine atunci.

— În plus, îmi plac găluştele.

Sally suflă să îndepărteze o şuviţă de păr care-i intrase în ochi. Dintr-odată se simţea foarte timidă.

— Da?

El încuviinţă din cap.

— Da. Şi astea arată foarte bine. Să duc castronul lângă cazan ca să poţi pune găluştele în tocană?

Sally îşi îndreptă umerii şi încuviinţă din cap. Îşi frecă mâinile una de alta, ca să îndepărteze urmele de aluat şi domnul Pynch luă castronul mare de lut. Se duseră împreună lângă şemineu. Odată ajunşi acolo, el îi ţinu castronul şi ea puse cu grijă câte o lingură de aluat în tocană. Acoperi cazanul cu un capac de fier, că se fiarbă mai bine găluştele, după care se întoarse spre domnul Pynch. Era conştientă că faţa ei era roşie ca racul de la aburi. Câteva şuviţe de păr îi alunecaseră din coafură şi i se lipiseră de faţă. Cu toate astea, se uită în ochii lui şi zise:

— Gata. E bine aşa?
Domnul Pynch se aplecă spre ea şi răspunse:
— E perfect.
Şi după aceea o sărută.

*

Melisande tocmai aşeza mai multe pături una peste alta într-un colţ. Ridică uşor capul şi se uită la soţul ei, care se plimba de colo-colo prin cameră. Era foarte agitat în seara aceea – de parcă şi-ar fi putut pierde în orice clipă stăpânirea de sine. Părea pe punctul de a părăsi încăperea şi de a o lua la goană. Oare asta făcea şi Sir Alistair, când ieşea să călărească atât de târziu în întuneric? Încerca să scape de demonii săi?

Cu toate astea, Jasper rămânea acolo cu ea, şi Melisande îi era foarte recunoscătoare. Încă nu îi răspunsese la întrebarea despre Spinner’s Falls. Bea un pahar de whisky şi se învârtea agitat prin cameră. Dar măcar rămase cu ea. Şi cu siguranţă asta era cât de cât o alinare.

— Vezi tu, s-a întâmplat după Québec, zise el dintr-odată. Stătea cu faţa la fereastră şi aproape că nici nu părea că vorbea cu ea. Doar că, în afară de el, ea era singura persoană din încăpere. Era septembrie şi primisem ordin să mergem la Fort Edward şi să petrecem iarna acolo. Pierdusem deja peste o sută de oameni în timpul bătăliei şi lăsasem în urmă câteva zeci, pentru că erau prea răniţi să poată mărşălui cu noi. Regimentul a fost decimat, dar măcar trecuse ce era mai rău. Câştigasem bătălia şi luasem înapoi Québecul, aşa că era doar o chestiune de timp până când francezii erau obligaţi să se predea cu totul şi noi să câştigăm războiul. Victoria părea să fie de partea noastră. Se opri o clipă ca să mai ia o înghiţitură mare de whisky, după care continuă încet: Eram cu toţii atât de plini de speranţă! Dacă războiul se termina curând, însemna că ne puteam întoarce acasă. Şi asta era tot ce ne doream… Să

ne întoarcem acasă la familiile noastre. Să ne odihnim un pic după bătălie.

Melisande aşează un cearşaf peste pături. Era cam prăfuit de cât fusese nefolosit, dar trebuia să fie suficient. În timp ce îl aranja, se gândea la un Jasper mult mai tânăr, care mărşăluia cu soldaţii săi, printr-o pădure tomnatică de la celălalt capăt al lumii. Probabil fusese în culmea fericirii după ce câştigaseră bătălia de la Québec. Fericit la gândul că se va întoarce acasă în curând.

— Mărşăluiam pe o potecă îngustă. De o parte, se aflau dealuri împădurite şi de cealaltă, un râu, care curgea la poalele unui munte stâncos. Soldaţii mergeau în coloană, doi câte doi. Reynaud tocmai călărise până la mine şi-mi spusese că i se părea că eram prea răsfiraţi. Coloana de marş se întindea pe mai bine de un kilometru în spatele nostru. Am hotărât să-l informăm despre asta pe colonelul Darby şi să-i cerem să încetinim pasul, ca să ne prindă din urmă şi restul oamenilor. Şi atunci ne-au atacat.

Vocea îi era lipsită de expresie, şi Melisande rămase încremenită ascultându-l. Încă mai stătea cu faţa spre fereastră. Spatele lui lat era încordat şi drept. Şi-ar fi dorit să se poată duce la el. Să-şi înfăşoare braţele în jurul lui şi să-l ţină strâns. Dar era foarte posibil ca asta să-l facă să se oprească din vorbit. Şi simţea că la fel cum o rană infectată avea nevoie să fie curăţată, şi el avea nevoie să dea afară toate ororile acelea.

— N-ai deloc timp de gândire în timpul unei bătălii, zise el pe un ton aproape meditativ. Instinctul şi emoţiile preiau controlul. Groaza de a-l vedea pe Johnny Smith lovit de o săgeată şi ucis. Furia de a-i vedea pe indieni urlând şi fugind spre soldaţii tăi… omorându-i pe oamenii tăi. Frică, atunci când calul tău e împuşcat sub tine şi se prăbuşeşte. Şi apoi o panică îngrozitoare pune stăpânire pe tine când realizezi că trebuie să sari de pe el, ca să nu fi prins sub animal şi să rămâi neajutorat în faţa unei securi de război.

Sorbi din băutura sa, în timp ce Melisande încerca să-i înţeleagă cuvintele. Vorbele lui îi făcuseră inima să bată

tare, de parcă ar fi fost şi ea copleşită de aceeaşi panică pe care o trăise el cu mult timp în urmă.

— Dar cred că măcar ne-am luptat bine, zise Jasper. Sau cel puţin aşa mi-au spus alţii. Eu, unul, nu pot evalua bătălia aceea. În clipele alea nu eşti conştient de nimic altceva decât de oamenii din jurul tău şi de bucăţica de pământ pe care trebuie să o aperi. Mai întâi a fost doborât locotenentul Clemmons… şi apoi şi locotenentul Knight… dar abia atunci când l-am văzut pe comandantul nostru, colonelul Darby, târât de pe calul său… Abia atunci mi-am dat seama că pierdeam. Că era posibil să fim ucişi cu toţii.

Chicoti. Dar era un sunet sec şi plin de amărăciune, care nu semăna deloc cu râsul său obişnuit.

— Şi atunci ar fi trebuit să simt frica. Dar în mod ciudat nu a venit. Stăteam în mijlocul unei mări de cadavre şi tăiam orbeşte cu sabia în stânga şi-n dreapta. Şi am omorât câţiva din războinicii ăia sălbatici… Da, am omorât câţiva… Dar nu suficienţi. Nu suficienţi!

Melisande îşi simţi ochii năpădiţi de lacrimi în timp ce asculta sfârşeala din vocea lui.

— În cele din urmă au fost doborâţi şi ucişi şi ultimii mei oameni… şi atunci m-au copleşit. M-am prăbuşit la pământ, după ce am primit o lovitură în cap. De fapt, am căzut chiar peste cadavrul lui Tommy Pace. Se întoarse atunci de la fereastră şi se duse spre masa pe care era aşezată carafa de vin. Îşi umplu paharul şi bău. Nu ştiu de ce nu m-au ucis. Ar fi trebuit să o facă… i-au omorât pe aproape toţi în rest. Dar când mi-am revenit, aveam o funie înfăşurată în jurul gâtului şi eram legat de Matthew Horn şi de Nate Growe. M-am uitat în jur şi am văzut că îl luaseră prizonier şi pe Reynaud. Şi n-o să-ţi vină să crezi, cât de uşurat m-am simţit în clipa aceea. Cel puţin Reynaud era încă viu.

— Şi ce s-a întâmplat? şopti Melisande.

Jasper se uită atunci la ea pentru prima dată. Şi pentru o clipă se întrebă dacă uitase cumva că era şi ea în cameră.

— Ne-au mărşăluit zile întregi prin pădure, sub ameninţarea armei. Zile şi zile de-a rândul, cu foarte puţină mâncare şi apă… şi unii dintre noi eram răniţi. Matthew Horn încasase un glonţ în braţ în timpul bătăliei… Când John Cooper n-a mai putut să meargă din cauza rănilor, l-au dus în pădure şi l-au omorât. După aceea, de fiecare dată când se împiedica Matthew, îmi împingeam umărul în spatele lui, zorindu-l să continue. Nu-mi puteam permite să mai pierd încă un soldat. Nu-mi puteam permite să mai pierd încă un om…

Melisande icni îngrozită.

— Tu ai fost rănit?

— Nu, zise el. Pe chipul lui se instalase un zâmbet strâmb absolut înfricoşător. Eu eram foarte bine, cu excepţia loviturii pe care o încasasem în cap. Şi am mărşăluit aşa, până când am ajuns în satul indian de pe teritoriul francezilor.

Mai bău atunci nişte whisky şi aproape că îşi goli paharul. După aceea închise ochii strâns.

Cu toate acestea, Melisande ştia foarte bine că nu ajunsese la capătul poveştii sale. Mai era ceva. Ceva care produsese cicatricele acelea îngrozitoare de pe chipul lui Sir Alistair. Inspiră adânc, pregătindu-se sufleteşte, după care întrebă:

— Ce s-a întâmplat în tabăra indienilor?

— Au un obicei care se numeşte *furcile caudine…* o modalitate tare drăguţă de a primi prizonierii de război în tabăra lor. Indienii, bărbaţi şi femei, deopotrivă, se aşează în două şiruri lungi. Prizonierii sunt obligaţi să alerge unul câte unul printre cele două şiruri. Şi în timp ce prizonierul aleargă, indienii îl lovesc cu beţe lungi şi cu picioarele. Uneori un om poate fi ucis în bătaie, dacă se prăbuşeşte în mijlocul lor. Dar niciunul dintre noi n-a căzut.

— Slavă Domnului! exclamă ea, cu sufletul la gură.

— Şi noi i-am mulţumit lui Dumnezeu la vremea aceea. Dar acum nu mai sunt sigur de ce.

Ridică din umeri şi mai dădu pe gât nişte whisky. Se

prăbuşi apoi într-un scaun şi scoase câteva sunete nearticulate.

— Jasper? zise ea uşor. Se gândi imediat că poate era mai bine să nu mai continue. Îndurase deja prea multe, iar în clipa aceea era târziu şi el era foarte obosit. Jasper?

Dar el nu părea să o audă. Se uita în paharul lui de whisky cu o expresie aproape amuzată întipărită pe chip.

— Şi după aceea a început distracţia adevărată. L-au luat pe Reynaud, iar pe Munroe şi pe Horn i-au legat de nişte ţăruşi. Au luat apoi nişte beţe în flăcări şi au... au...

Respira din ce în ce mai greu. Închise ochii strâns şi înghiţi apăsat, dar nu părea să poată rosti cuvintele acelea.

— Nu, opreşte-te! Nu trebuie să-mi spui! şopti Melisande. Chiar nu trebuie să îmi spui.

El ridică uşor capul şi se uită la ea. Pe chipul lui era întipărită o expresie de nedumerire, amestecată cu tragedie şi amărăciune.

— I-au torturat. I-au ars. Beţele erau încinse şi ardeau... şi le mânuiau nişte femei! Nişte femei! Şi-apoi ochiul lui Munroe... O, Doamne! Asta a fost cel mai îngrozitor. Am ţipat la ei să înceteze, dar m-au scuipat şi le-au tăiat degetele oamenilor. Şi atunci am înţeles că trebuia să tac, indiferent ce le făceau... pentru că dacă ţipam, nu făceam altceva decât să înrăutăţesc lucrurile... doar îi torturau şi mai mult. Şi am încercat, Melisande... chiar am încercat... dar toate ţipetele lor... şi tot sângele...

— O, dragul meu! O, dragul meu! Melisande venise lângă el şi în clipa aceea se aplecă şi îl strânse în braţe, cu chipul lipit de pieptul ei. Şi deja nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. Plângea pentru că i se rupea sufletul pentru el.

— În a doua zi, ne-au dus în cealaltă parte a taberei, şopti Jasper la pieptul ei. Acolo îl ardeau pe Reynaud. Era crucificat şi ars pe rug. Dar cred că era mort deja... pentru nu s-a mişcat deloc. Şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru asta. I-am mulţumit lui Dumnezeu că cel mai bun prieten al meu era mort şi nu mai putea simţi durerea.

— Şşşt! şopti Melisande. Şşşt!

Dar el nu se opri din vorbit.

— Şi după ce s-a stins focul, ne-au dus înapoi în partea cealaltă a taberei şi au continuat cu tortura. Faţa lui Munroe şi pieptul lui Horn… Şi au continuat şi au continuat şi nu se mai opreau!…

— Dar aţi fost salvaţi în cele din urmă, nu? întrebă ea cu disperare. Avea nevoie să lase în urmă imaginile acelea îngrozitoare şi să ajungă la partea de speranţă. *Supravieţuise! Reuşise să scape cu viaţă!*

— După două săptămâni. Mi s-a spus că pe urmă caporalul Hartley s-a întors cu echipa de salvare şi ne-au răscumpărat… dar eu nu-mi mai amintesc nimic. Totul este în ceaţă.

— Erai disperat şi rănit, zise Melisande încercând să îl aline. E de înţeles.

Dar el se smulse violent din braţele ei.

— Nu! Nu, eram într-o stare perfectă… absolut intact!

Ea se sperie atunci.

— Dar torturile…

El îşi descheie cămaşa violent şi-şi dezveli pieptul lat.

— M-ai văzut, dulcea mea soţie. Am vreo cicatrice pe vreo parte a corpului?

Melisande coborî privirea nedumerită spre pieptul lui neatins.

— Nu…

— Pentru că nu s-au atins de mine. În toate zilele alea blestemate în care i-au torturat pe ceilalţi, nici măcar nu au pus o dată mâna pe mine.

Doamne, Dumnezeule! Melisande rămase încremenită, holbându-se la pieptul lui. Pentru un om ca Jasper, faptul că fusese singurul lăsat neatins era mult mai îngrozitor decât să poarte cicatrice.

Ea inspiră adânc şi rosti întrebarea pe care cu siguranţă se aştepta să o audă.

— Dar de ce?

— Pentru că eu am fost *martorul…* singurul ofiţer cu cel mai înalt grad, după ce l-au ucis pe Reynaud. Singurul

căpitan rămas. M-au făcut să privesc totul şi, dacă tresăream măcar din cauza a ceea ce făceau, cuţitele lor îi tăiau şi mai adânc pe ceilalţi... şi beţele alea încinse se înfigeau şi mai adânc în carnea lor!...

Apoi se uită la ea şi afişă un zâmbet înspăimântător. În clipa aceea toţi demonii trecutului străluceau în ochii lui.

— Nu înţelegi? I-au torturat pe ceilalţi, în timp ce eu stăteam şi priveam!

Capitolul 16

Prinţesa Surcease îşi mânca în linişte supa. Şi ce altceva putea găsi pe fundul castronului ei, dacă nu inelul de argint? Regele tună şi fulgeră şi puse să fie adus bucătarul-şef aşa că bietul om fu târât din nou în faţa curţii regale. Dar, indiferent cât de mult l-ar fi interogat, el jura pe tot ce avea mai sfânt că nu ştia cum ajunsese inelul pe fundul castronului de supă al prinţesei. Şi în cele din urmă, regele nu avu de ales şi îl trimise înapoi în bucătărie. Şi toţi oamenii de la curte clătinau din capete şi se întrebau cine câştigase acel inel de argint.

Dar prinţesa Surcease rămase tăcută, uitându-se îngândurată la mâncarea ei...

din *Jack Zâmbăreţul*

Melisande se trezi a doua zi dimineaţă din cauza zgomotului făcut de Mouse, care zgâria în uşă. Se întoarse şi se uită la Jasper. Îşi ţinea un braţ peste ochi, şi trupul lui lung era doar pe jumătate acoperit de pături. În ultimele câteva nopţi descoperise că se agita foarte mult în somn. Adesea îşi atârna câte un braţ sau câte un picior peste ea în timp ce dormea şi uneori se trezea cu faţa lui lipită de gâtul ei. Şi de mai multe ori se rostogolise pe partea cealaltă,

trăgând păturile după el. Dar nu o deranja. Să doarmă cu el merita din plin preţul de a nu mai fi învelită.

Dar după confesiunea tulburătoare din noaptea trecută, simţea că avea nevoie de mai mult somn. Alunecă uşor de sub pături şi se ridică. Găsi un corsaj simplu şi o fustă, cu care se îmbrăcă, se acoperi cu o mantie şi părăsi în linişte încăperea cu Mouse. Se strecurară în jos pe scări şi îşi croiră drum pe coridorul întunecat, până la bucătărie.

Melisande se opri. Bucătăria era o încăpere vastă, cu un tavan mare, sub formă de arcadă, acoperit cu var alb, care se cojea. Părea extrem de veche. Văzu apoi în colţul camerei două saltele mici de paie, aşezate una lângă alta. Pe una dormea Suchlike, iar de pe cealaltă ridică uşor capul domnul Pynch. Melisande îi făcu un semn valetului, apoi se strecură pe uşa de la bucătărie.

Odată ajuns afară, Mouse începu să alerge în cerc, încântat şi abia apoi se duse să-şi facă nevoile. În faţa ei se întindea o peluză lungă, cu iarbă deasă şi netunsă, care creştea sălbatic, iar un pic mai în faţă se întrezăreau nişte grădini cu zidurile de piatră, care probabil fuseseră foarte frumoase cândva. Melisande porni la plimbare în direcţia lor. Era o zi minunată, iar soarele strălucitor de dimineaţă abia începea să alunge ceaţa joasă care se lăsase pe timpul nopţii peste dealurile verzi. Melisande se opri şi se întoarse să se uite la castel. Nu mai părea la fel de înfricoşător la lumina zilei. Clădirea era construită din piatră de râu roz pal şi se ridica în trepte spre frontoanele pe jumătate dărăpănate, iar din loc în loc se zăreau coşuri de fum. Din toate cele patru colţuri se înălţau turnuri cu turle rotunjite, iar asta conferea întregii construcţii un aspect antic şi trainic. Nu se putu abţine să nu se gândească că probabil iarna se făcea foarte frig înăuntru.

— Are o jumătate de mileniu, răsună o voce adâncă şi răguşită din spatele ei.

Melisande se întoarse chiar când Mouse alergă într-acolo şi începu să latre.

Sir Alistair stătea puţin mai departe de ea, cu un câine

atât de înalt, încât capul animalului ajungea mai sus de talia lui. Blana îi era de un gri vărgat. Mouse stătea în faţa lui şi lătra frenetic. Însă dulăul acela imens nu se mişca deloc. Pur şi simplu se uita în jos la Mouse, probabil întrebându-se ce fel de câine mai era şi creatura aceea mică şi gălăgioasă.

Sir Alistair se încruntă o clipă la terier. În dimineaţa aceea avea părul pieptănat şi îl purta dat pe spate. În plus îşi acoperise ochiul lipsă cu un petic negru.

— Bună de dimineaţa, doamnă, zise el într-o scoţiană tărăgănată şi stâlcită. Nu ai de ce să te temi!

Se ghemui apoi şi îi întinse pumnul lui Mouse, care se grăbi spre el, adulmecând. Melisande observă atunci cu groază că lui Sir Alistair îi lipseau degetul arătător şi cel mic de la mâna dreaptă.

— Este un pişpirel mic şi curajos, nu-i aşa? zise Sir Alistair. Cum îi spui?

— Mouse.

El încuviinţă din cap şi se ridică, mutându-şi privirea spre peluza aflată în paragină. Câinele lui mare oftă şi se aşeză la picioarele sale.

— Nu am vrut să te sperii azi-noapte, doamnă.

Melisande îl privi. Din lateral şi cu cicatricele aproape ascunse, cândva fusese probabil destul de chipeş. Avea un nas lung şi arogant şi o bărbie fermă, dar nu foarte proeminentă.

— Nu m-ai speriat dumneata. M-a speriat doar apariţia dumitale neaşteptată.

El se întoarse atunci cu totul spre ea, parcă provocând-o să tresară.

— Da, sunt sigur că asta a fost.

Melisande ridică bărbia, refuzând să se iasă intimidată.

— Jasper crede că îl învinuieşti pe el pentru cicatricele acelea. Aşa este?

I se tăie apoi respiraţia, când realiză cât de îndrăzneţ îi vorbise. Ştia în sinea ei că nu l-ar fi putut înfrunta

niciodată astfel, dacă ar fi făcut-o numai de dragul ei. Dar avea nevoie să ştie dacă omul acesta avea să-l rănească şi mai mult pe Jasper.

El rămase cu ochii aţintiţi spre ai ei, poate un pic surprins de sinceritatea cu care-i vorbise. Melisande ar fi putut pune pariu că foarte puţini oameni îndrăzneau să-i vorbească direct despre cicatricele lui.

În cele din urmă îşi mută din nou privirea, spre grădinile ruinate şi dărăpănate.

— Dacă doreşti, o să vorbesc cu soţul dumitale despre cicatricele mele, milady.

*

Jasper se trezi singur, cu braţele goale. Şi devenise deja un sentiment ciudat, chiar şi după numai câteva nopţi petrecute cu ea. Un sentiment ciudat, dar foarte puternic. Soţia lui dulce ar fi trebuit să fie lângă el. Curbele moi ale trupului ei ar fi trebuit să fie lipite de corpul lui tare. Parfumul părului ei ar fi trebuit să-l învăluie ca o mantie vrăjită. Să doarmă cu ea devenise ca un fel de elixir dătător de viaţă pentru el – pentru că nu se mai foia şi nu se mai zvârcolea toată noaptea. La naiba! Oare unde se dusese?

Se ridică din pat şi se îmbrăcă în grabă, blestemând nasturii cămăşii. Nu-şi mai puse deloc lavalieră, dar îşi trase pe el o redingotă, înainte de a ieşi din cameră.

— Melisande! strigă el pe coridor ca un idiot. Castelul era atât de mare, că nu l-ar fi putut auzi, dacă nu se afla undeva prin apropiere. Dar o mai strigă o dată oricum: Melisande!

Coborî scările şi îşi croi drum spre bucătărie. Acolo îl găsi pe Pynch, care aţâţa focul din vatră. În spatele lui, se afla micuţa cameristă a lui Melisande, care dormea încă pe o saltea de paie. Jasper ridică din sprâncene mirat. Erau într-adevăr două saltele de paie, una lângă alta… dar chiar şi aşa… Pynch îi făcu un semn din cap în tăcere spre uşa din spate. Jasper ieşi afară şi miji ochii din cauza contactului

brusc cu lumina puternică. Şi apoi o văzu pe Melisande. Stătea puţin mai departe şi vorbea cu Munroe. Dar acea simplă imagine nevinovată tot îi trimise un fior de gelozie prin corp. Poate că în clipa aceea Munroe era într-adevăr un pustnic plin de cicatrice, dar înainte de asta avusese destul de mult lipici la femei. Iar Melisande stătea prea aproape de el.

Jasper se îndreptă spre ei cu paşi mari. Mouse îl văzu primul şi îi anunţă prezenţa, lătrând o dată scurt şi apoi fugind spre el.

Munroe se întoarse.

— Te-ai trezit în sfârşit, Renshaw?

— Mă cheamă Vale acum, mârâi Jasper şi-şi aşeză mâna în jurul taliei lui Melisande.

Munroe îi urmări mişcarea şi ridică dintr-o sprânceană deasupra peticului care-i acoperea ochiul.

— Desigur.

— Ai luat deja micul dejun, milady? întrebă Jasper, aplecându-se uşor spre ea.

— Încă nu, milord. Să merg să văd ce este de mâncare prin bucătărie?

— În dimineaţa asta l-am trimis pe Wiggins până la o fermă din apropiere după nişte pâine şi ouă, murmură Munroe. Se înroşise un pic în obraji, semn că lipsa lui de ospitalitate îl stânjenise în cele din urmă. După aceea zise morocănos: După micul dejun, vă pot arăta amândurora turla turnului. Este o privelişte minunată de acolo.

Jasper o simţi pe soţia lui tremurând aproape imperceptibil şi îşi aminti imediat cât de strâns se ţinuse de marginea faetonului său înalt.

— Poate cu altă ocazie.

Melisande îşi drese glasul şi se îndepărtă uşor de Jasper.

— Scuzaţi-mă, vă rog, domnilor, dar aş vrea să văd dacă găsesc ceva resturi în bucătărie pentru Mouse.

Jasper nu avu de ales, decât să facă o plecăciune, când soţia lui încuviinţă din cap spre ei şi se îndreptă înapoi

spre castel.

Munroe se uita după ea, gânditor.

— Soţia ta este o doamnă încântătoare. Şi inteligentă, pe deasupra.

— Îhâm, aprobă Jasper. Dar nu-i plac deloc înălţimile.

— Aha, zise Munroe, după care se întoarse şi-l privi pe Jasper bănuitor. Cu toate astea, nu aş fi crezut că e genul tău.

Jasper se încruntă imediat.

— Habar nu ai care este genul meu.

— Ba aş zice că am. Acum şase ani îţi plăceau femeile cu sânii mari, nu tocmai inteligente şi de moravuri uşoare.

— Asta a fost acum şase ani. S-au schimbat multe lucruri de atunci.

— Asta aşa e, zise Munroe şi porni spre o terasă sălbatică. Jasper îl urmă imediat. Tu ai devenit viconte, St. Aubyn e mort, iar eu mi-am pierdut o jumătate din faţă... lucru pentru care nu te învinuiesc, că tot veni vorba.

Jasper se opri mirat.

— Poftim?

Munroe se opri şi el atunci şi se întoarse cu faţa spre el. Îi făcu apoi semn spre peticul pe care-l purta la ochi.

— Asta. Nu te învinuiesc pentru că s-a întâmplat. Nu te-am învinuit niciodată.

Jasper îşi mută privirea.

— Cum ai putea să nu mă învinuieşti? Ţi-au scos ochiul când am cedat. *Când icnise de groază, văzând ce le făceau indienii camarazilor săi prizonieri.*

Munroe rămase tăcut o clipă îndelungată. Jasper nu putea îndura să-l privească. Scoţianul acela fusese un bărbat foarte chipeş cândva. Şi chiar dacă fusese destul de tăcut, asta nu îl făcuse niciodată un pustnic. Obişnuise să stea lângă foc împreună cu ceilalţi soldaţi şi să râdă la glumele lor deocheate. Oare acum mai zâmbea măcar?

Dar celălalt bărbat vorbi în cele din urmă:

— Am fost în iad atunci, nu-i aşa?

Jasper îşi încleştă maxilarul şi încuviinţă din cap.

— Dar erau oameni şi ei, să ştii. Nu erau demoni.

— Poftim?

Munroe lăsase capul pe spate şi închisese singurul său ochi rămas. Părea că se bucura de adierea de vânt.

— Indienii Wyandot care ne-au torturat. Erau oameni şi ei. Nici animale, nici sălbatici… ci doar oameni. Şi a fost alegerea lor să-mi scoată ochiul… nu a ta.

— Dar dacă n-aş fi icnit…

Munroe oftă adânc.

— Mi l-ar fi scos oricum, chiar şi dacă n-ai fi scos un singur sunet.

Jasper încremeni. Dar celălalt bărbat doar încuviinţă din cap ferm.

— Aşa e, să ştii. Am studiat asta de atunci. Este felul lor de a se ocupa de prizonierii de război. Îi torturează. Colţul teafăr al gurii sale se ridică atunci, ca într-un zâmbet, chiar dacă nu părea deloc amuzat. Aşa cum noi spânzurăm băieţeii mici care fură din buzunarul unui bărbat în toată firea. Pur şi simplu acesta e obiceiul lor.

— Nu înţeleg cum poţi privi lucrurile atât de rece, zise Jasper. Nu eşti deloc furios?

Munroe ridică din umeri.

— Am fost instruit să observ lucruri. Dar în orice caz, vreau să ştii că nu te învinuiesc pentru nimic. Soţia ta mi-a spus destul de ferm că ar trebui să-ţi zic asta.

— Mulţumesc.

— Cred că ar trebui să adăugăm şi *neînfricată* şi *loială* pe lista calităţilor soţiei tale. Chiar nu pot să-mi dau seama cum ai găsit-o.

Jasper mârâi.

— Un crai ca tine nu o merită, să ştii.

— Doar pentru că nu o merit nu înseamnă că nu o să lupt pentru ea.

Munroe încuviinţă din cap.

— Foarte înţelept din partea ta.

Continuară apoi să se plimbe împreună, fără să vorbească o vreme. Dar era o tăcere pe care Jasper o

considera prietenească. Munroe nu îi fusese niciodată prieten în adevăratul sens al cuvântului – pentru că avuseseră interese mult prea diferite, iar personalităţile lor tindeau mereu să intre în conflict. Dar fusese acolo, îi cunoscuse pe oamenii care în clipa aceea erau morţi. Mărşăluise prin pădurile acelea infernale, cu o funie strânsă în jurul gâtului. Şi el fusese cel torturat de mâinile duşmanilor lor. Lui nu trebuia să-i mai explice nimic. Şi nici nu-i putea ascunde nimic. Fusese acolo şi înţelegea.

Tocmai ajunseseră la al doilea nivel al terasei lăsate în paragină, când Munroe se opri să admire priveliştea. Se zărea un râu în depărtare. Şi în dreapta lui, un crâng. Era un peisaj de ţară minunat. Câinele de vânătoare care îi urmase oftă şi se aşeză pe pământ lângă Munroe.

— Pentru ce ai venit de fapt? întrebă Munroe sec. Ca să-mi ceri iertare?

— Nu, zise Jasper. Dar după aceea ezită o clipă, gândindu-se la confesiunea pe care i-o făcuse lui Melisande cu o noapte înainte. Ei bine, poate şi de asta. Dar nu a fost singurul motiv.

Munroe se uită la el.

— Oh?

Aşa că Jasper îi povesti totul. Despre Samuel Hartley şi despre scrisoarea aceea blestemată. Despre cum izbucnise Dick Thornton în râs când îl vizitase la închisoarea Newgate. Şi în cele din urmă despre tentativa de asasinare a lordului Hasselthorpe, care avusese loc chiar după ce vorbise cu Jasper.

Munroe ascultă întreaga poveste atent şi fără să spună nimic. Iar la final clătină din cap şi zise:

— Sunt numai prostii.

— Aşadar, nu crezi că a existat un trădător şi că regimentul nostru a fost trădat?

— O, ba da, asta pot să cred destul de uşor. Altfel cum s-ar explica faptul că a existat un grup atât de mare de indieni care aştepta să ne atace pe cărare? Nu, nu cred că trădătorul a fost unul dintre oamenii luaţi prizonieri. Care

dintre noi ar fi făcut aşa ceva? Sau tu crezi că am fost eu?

— Nu, zise Jasper. Şi era complet adevărat. Nu crezuse niciodată că Munroe ar fi putut fi trădătorul.

— Şi atunci mai rămâneţi tu, Horn şi Growe. Asta dacă nu cumva crezi că responsabil a fost unul dintre cei care au murit deja… Dar chiar ţi-l poţi imagina pe oricare dintre ei… viu sau mort… trădându-ne?

— Nu. Dar s-o ia naiba de treabă! exclamă el şi-şi întoarse faţa spre soare. *Cineva* ne-a trădat. Cineva le-a spus francezilor şi aliaţilor lor indieni că vom fi acolo în momentul acela.

— Aici sunt de acord cu tine. Dar ai numai cuvântul unui criminal pe jumătate nebun pe care să te bazezi, când spui că a fost unul dintre cei luaţi prizonieri. Las-o baltă, omule! Thornton doar s-a jucat cu tine.

— Nu pot s-o las baltă, zise Jasper. Nu pot renunţa şi nici nu pot uita.

Munroe oftă.

— Atunci încearcă să priveşti totul dintr-o altă perspectivă. De ce ar face vreunul dintre noi aşa ceva?

— Să ne trădeze pe toţi, vrei să spui?

— Da, asta. Trebuie să existe un motiv. Poate pentru că era un simpatizant al cauzei francezilor? Jasper clătină din cap. Ce-i drept, mama lui Reynaud St. Aubyn era franţuzoaică, zise apoi Munroe sec.

— Nu fi idiot, Munroe! Reynaud e mort. A fost ucis aproape imediat, după ce am ajuns în tabăra aia blestemată. În plus, a fost un ofiţer englez foarte loial şi cel mai de seamă om pe care l-am cunoscut eu vreodată.

Munroe îi întinse atunci mâna.

— Nu uita că tu eşti cel care urmăreşte pista asta, nu eu.

— Da, aşa este. Eu o urmăresc şi îmi vine în minte şi un alt motiv pentru trădare… banii! Jasper se întoarse şi se uită cu subînţeles la castel. Nu credea cu adevărat că Munroe era un trădător. Dar îl înfuriase la culme acuzaţia pe care i-o adusese lui Reynaud.

Munroe îi urmări privirea şi izbucni în râs. Dar era un sunet ruginit, de la faptul că nu-şi prea mai folosise vocea astfel.

— Crezi că dacă eu aş fi fost cel care ne-a vândut francezilor, castelul meu ar mai fi fost în paragină?

— Poate că ai ascuns banii.

— Toţi banii pe care-i am i-am moştenit sau i-am obţinut prin munca mea. Şi sunt ai mei. Dar dacă cineva a făcut-o pentru bani, probabil că avea datorii mari şi acum este mult mai bogat decât a fost înainte. Tu cum stai cu finanţele, apropo? Ştiu că îţi cam plăcea să joci cărţi.

— I-am răspuns deja lui Hartley la întrebarea asta… dar o să-ţi spun şi ţie… Mi-am plătit de mult datoriile de la jocuri de noroc pe care le aveam atunci.

— Cu ce?

— Cu banii proveniţi din moştenirea mea. Şi avocaţii mei au toate actele prin care să demonstreze asta, dacă vrei să ştii.

Munroe ridică din umeri şi începu din nou să meargă.

— Te-ai interesat şi de starea financiară a lui Horn?

Jasper veni imediat lângă el.

— Locuieşte cu mama lui, într-un conac din oraş.

— La un moment dat s-au auzit zvonuri că tatăl său a pierdut mulţi bani într-o afacere cu acţiuni.

— Serios? întrebă Jasper mirat şi se uită la celălalt bărbat. Conacul în care stă se află în Lincoln Inns Field.

— Este o zonă destul de scumpă a Londrei… pentru un om care n-a avut nicio moştenire.

— Are bani să călătorească în Italia şi Grecia, cugetă Jasper.

— Şi Franţa.

— Poftim? zise Jasper şi încremeni.

Munroe avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că Jasper se oprise, aşa că mai făcu câţiva paşi în faţă. Dar apoi se întoarse spre el şi zise:

— Matthew Horn a fost la Paris chiar toamna trecută.

— De unde ştii asta?

Munroe ridică uşor capul şi-şi întoarse ochiul bun către Jasper.

— Poate că sunt pustnic, dar încă mai corespondez cu naturalişti din Anglia şi de pe continent. Am primit o scrisoare de la un botanist francez chiar iarna trecută. În ea îmi povestea despre un dineu la care a participat la Paris. Aparent, a venit acolo şi un tânăr englez, pe nume Horn, care luptase în războiul din Colonii. Şi cred că probabil este vorba despre Matthew Horn al nostru… nu crezi?

— E posibil, zise Jasper, dar apoi clătină din cap. Dar ce ar căuta el la Paris?

— Poate s-a dus să viziteze obiectivele turistice?

Jasper ridică dintr-o sprânceană.

— Când francezii sunt duşmanii noştri declaraţi?

Munroe ridică din umeri.

— Unii oameni ar considera şi corespondenţa mea cu francezii ceva subversiv.

Jasper oftă. Dintr-odată se simţea extrem de obosit.

— Alerg după cai verzi pe pereţi. Ştiu că urmăresc nişte piste şi posibilităţi, care sunt cel mult vagi… Dar pur şi simplu nu pot uita masacrul. Tu poţi?

Munroe îi zâmbi cu amărăciune.

— Având amintirea lui gravată pe faţă? Nu, nici eu nu pot uita.

Jasper îşi înclină uşor capul, lăsându-şi chipul mângâiat de vânt.

— De ce nu vii să ne vizitezi pe mine şi pe soţia mea la Londra?

— Copiii plâng când mă văd, Vale. Munroe rostise cuvintele fără emoţie.

— Mai mergi la Edinburgh?

— Nu. Nu mai merg nicăieri.

— Te-ai întemniţat în propriul castel.

— Faci să sune ca o tragedie, zise Munroe, şi gura lui se răsuci, luând forma unui zâmbet strâmb. Nu e deloc aşa. Mi-am acceptat soarta. Am cărţile mele… studiile pe care le fac… şi scrierile mele. Sunt… mulţumit.

Jasper îl privi sceptic. Mulţumit să trăiască într-un castel mare şi răcoros, unde nu avea decât un câine şi un om ursuz care să-i ţină companie?

Probabil Munroe ghicise ceea ce gândea şi faptul că l-ar fi putut contrazice uşor, pentru că se întoarse spre castelul său.

— Haide! Încă nu am luat micul dejun şi, fără îndoială, soţia ta te aşteaptă înăuntru.

Porni apoi spre castel.

Jasper înjură în şoaptă şi îl urmă. Munroe nu era încă pregătit să-şi părăsească cuibul sigur şi ştia că nu avea niciun rost să încerce să-l convingă de ceva pe scoţianul acesta încăpăţânat. Jasper nu putea decât să spere că Munroe se va fi răzgândit cândva.

*

— Omul ăsta are mare nevoie de o menajeră, zise Melisande, în timp ce trăsura se îndepărta de castelul lui Sir Alistair.

Suchlike deja încuviinţa din cap dintr-un colţ.

Jasper îi aruncă o privire amuzată.

— Nu ţi-au plăcut aşternuturile lui, inima mea?

Ea strânse din buze.

— Aşternuturile învechite, praful de peste tot, cămara aproape goală şi servitorul acela absolut îngrozitor? Nu, cu siguranţă nu mi-au plăcut.

Jasper izbucni imediat în râs.

— Da, ei bine, în noaptea asta vom dormi pe aşternuturi curate şi proaspete. Mătuşa Esther a zis că abia aşteaptă să ne vadă la întoarcere. Şi suspectez că vrea să audă toate bârfele suculente despre Munroe.

— Fără îndoială.

Melisande îşi scoase ghergheful şi cotrobăi prin coşul cu aţe, după un fir de mătase galben, de culoarea lămâii. Ştia că ar fi trebuit să mai aibă câteva fire şi era nuanţa perfectă pentru a sublinia coama leului.

Se uită spre Suchlike, ca să se asigure că micuţa cameristă adormise. După care întrebă:

— Sir Alistair ţi-a spus ce voiai să afli?

— Într-un fel, zise el, uitându-se în gol pe fereastră.

Melisande aştepta cuminte, băgând aţa în ac cu atenţie.

— Cineva ne-a trădat la Spinner’s Falls şi am tot încercat să aflu cine a fost.

Melisande se încruntă şi făcu prima cusătură în material – ceea ce nu era deloc un lucru uşor, la felul în care se zdruncina trăsura.

— Şi credeai că Sir Alistair este cel responsabil?

— Nu, dar m-am gândit că m-ar putea ajuta să-mi dau seama cine a fost.

— Şi te-a ajutat?

— Nu ştiu.

În vorbele lui ar fi trebuit să se simtă dezamăgirea, dar Jasper părea destul de vesel. Melisande zâmbi în sinea ei şi continuă să lucreze la coama leului. Poate că Sir Alistair îl ajutase într-un fel să-şi găsească liniştea.

— Cremă de zahăr ars, zise ea câteva minute mai târziu.

El se întoarse spre ea mirat.

— Poftim?

— M-ai întrebat la un moment dat care este mâncarea mea preferată… îţi aminteşti?

El încuviinţă din cap.

— Ei bine, îmi place foarte mult crema de zahăr ars. Când eram mică, mâncam în fiecare an de Crăciun. Bucătăreasa noastră o colora în roz şi o decora cu migdale. Eu eram cea mai mică, aşa că primeam şi cea mai mică porţie… însă era foarte cremoasă şi absolut delicioasă. Şi ţin minte că în fiecare an abia aşteptam să vină Crăciunul, ca să mănânc acest desert.

— Atunci putem mânca în fiecare seară la cină cremă de zahăr ars, colorată în roz, zise Jasper.

Melisande clătină din cap, încercând să nu

zâmbească.

— Nu, nu… asta ar face să nu mai fie la fel de specială. Numai de Crăciun.

Se înfioră de încântare, când realiză că plănuia Crăciunul cu el. Şi va avea parte de multe Crăciunuri alături de el. Nu se putea gândi la ceva mai frumos.

— Bine, atunci numai de Crăciun, zise Jasper de pe locul de vizavi de ea. Era foarte serios, ca şi când tocmai ar fi încheiat un contract important de afaceri. Dar insist să ai un castron întreg numai pentru tine.

Ea pufni amuzată şi se pomeni că un zâmbet larg îşi făcuse loc pe chipul ei.

— Ce să fac eu singură cu un castron întreg de cremă de zahăr ars?

— Ai putea să te faci ca un purceluş, zise el, extrem de serios. Ai putea să o mănânci şi pe toată odată dacă vrei. Sau ai putea să o păstrezi ascunsă undeva şi să te gândeşti cât de bună o să fie… cât de cremoasă… şi de dulce…

— Prostii!

— Sau ai putea să mănânci o singură lingură pe seară. Da, să mănânci câte o singură linguriţă numai tu, şi eu să stau în celălalt capăt al mesei şi să mă uit la tine invidios…

— Păi, nu ai avea şi tu un castron de cremă de zahăr ars?

— Nu. Tocmai de aceea ar fi atât de specială. Se lăsă apoi pe spate în scaun şi-şi încrucişă braţele la piept, cu o expresie extrem de mulţumită pe chip. Da. Exact! Aşa facem! Îţi promit că în fiecare an de Crăciun o să ai câte un castron de cremă de zahăr ars roz, numai pentru tine. Să nu spună nimeni niciodată că nu sunt un soţ generos.

Melisande îşi dădu ochii peste cap ascultând prostioarele pe care le spunea. Dar şi zâmbi în acelaşi timp. Aştepta cu nerăbdare să petreacă primul ei Crăciun împreună cu Jasper.

Călătoria cu trăsura decurse destul de bine, aşa că

ajunseră la conacul mătuşii Esther înainte de ora cinei.

De fapt, chiar în clipa în care trăsura lor se oprea în faţa conacului din Edinburgh, mătuşa Esther tocmai conducea un cuplu care o vizitase. Nu-i recunoscu imediat pe Timothy şi pe soţia lui. Melisande se uită lung la el... la prima ei iubire. Existase o vreme când simpla vedere a chipului său frumos o făcea să i se taie respiraţia. Şi avusese nevoie de mulţi ani, ca să treacă peste pierderea lui Timothy. Dar în clipa aceea, durerea pierderii lui dispăruse cumva şi i se părea ceva complet străin – de parcă toată povestea aceea cu ruperea logodnei i se întâmplase unei alte tinere naive. Se uita la el şi nu se putea gândi la nimic altceva decât... „Slavă Domnului!” Slavă Domnului că nu se măritase cu el!

Lângă ea, Jasper murmură ceva în şoaptă, după care sări jos din trăsură.

— Mătuşă Esther! strigă el, părând că nu-i văzuse pe cei doi care îşi luau la revedere.

Porni spre ea cu paşi mari şi, nu se ştie cum, se lovi de Timothy Holden. Bărbatul mai scund se dezechilibră, iar lordul Vale sări imediat să-l ajute. Dar probabil se lovi încă o dată de el – cumva – pentru că omul căzu în fund pe aleea plină de noroi.

— O, Doamne, murmură Melisande mai mult pentru sine şi se grăbi să coboare din trăsură, înainte ca soţul ei să-l omoare pe fostul ei amant cu toată „bunătatea” aceea. Doar că Mouse ţâşni şi se duse glonţ, lătrând la bărbatul care zăcea pe jos.

Dar înainte să poată ajunge ea acolo, Jasper îi oferise deja mâna lui Timothy, ca să-l ajute să se ridice. Iar Timothy – idiotul notoriu – acceptă imediat mâna întinsă, şi Melisande aproape că îşi acoperi ochii de groază. Jasper îl trase un pic cam tare, aşa că Timothy sări de jos cu inerţia dopului unei sticle de şampanie şi se ciocni tare de soţul ei. Jasper îşi aplecă atunci capul spre el, murmurându-i ceva la ureche şi chipul lui Timothy deveni imediat străveziu, ca al unui mort. Se îndepărtă repede de lordul Vale, refuzând

orice alt ajutor şi o zori pe soţia lui să urce în trăsura lor, care aştepta.

Mouse mai lătră o dată, foarte mulţumit de sine şi fericit că reuşise să-l gonească pe om.

Jasper se aplecă şi îl mângâie uşor, murmurând ceva care-l făcu pe Mouse să dea imediat din coadă, vioi.

Melisande răsuflă uşurată şi se îndreptă spre cei doi masculi.

— Ce i-ai spus lui Timothy?

Vale se îndreptă imediat şi se uită la ea cu ochi nevinovaţi.

— Poftim?

— Jasper!

— Oh, bine, bine! Dar să ştii că nu i-am zis mare lucru. I-am cerut doar să nu o mai viziteze pe mătuşa mea.

— I-ai *cerut?*

Pe buzele lui apăru un zâmbet foarte mulţumit.

— Nu cred că îi vom mai vedea vreodată pe aici pe Timothy Holden sau pe soţia lui.

Melisande oftă, dar se simţi foarte mulţumită de grija de care dădea dovadă faţă de sentimentele ei.

— Chiar a fost absolut necesar?

El o luă de braţ şi îi răspunse încet:

— O, da, inima mea! O, da!

După aceea o conduse spre locul unde stătea mătuşa lui, strigând:

— Ne-am întors, mătuşă! Şi aducem veşti despre pustnicul Sir Alistair!

Capitolul 17

În ziua următoare, regele anunţă care avea să fie provocarea finală. Un inel de aur era ascuns într-o peşteră subterană adâncă, care era păzită de un dragon imens care sufla foc. Ei bine, Jack se îmbrăcă atunci cu armura sa

făurită din noapte şi din vânt şi luă cea mai ascuţită sabie din lume şi la scurt timp după aceea stătea la intrarea în peştera întunecoasă. Dragonul ieşi imediat scuipând foc şi răcnind... şi pot să vă spun că, de data aceasta, Jack chiar avu parte de o luptă pe cinste, pentru că dragonul era într-adevăr uriaş. Aşa că se luptară încoace şi încolo, într-o confruntare aprigă care dură toată ziua. Aproape că se înserase deja, când dragonul zăcea mort şi Jack ţinea în mână inelul de aur...

din *Jack Zâmbăreţul*

O săptămână mai târziu, Melisande se plimba cu Mouse prin Hyde Park. Se întorseseră la Londra abia cu o noapte în urmă. La întoarcerea din Scoţia, nu avuseseră parte de peripeţii – cu excepţia unei mese îngrozitoare, când mâncaseră varză şi carne de vită, în a treia zi. Cu o noapte în urmă, Melisande aşezase o saltea de paie în camera ei, iar Jasper dormise acolo cu ea. Ştia şi ea foarte bine că era un aranjament destul de ciudat, dar era atât de fericită să-l aibă alături – să doarmă împreună cu el – încât nici nu îi mai păsa. Nu ar fi deranjat-o nici dacă ar fi trebuit să doarmă pe podea pentru tot restul vieţii. Suchlike se uitase curioasă şi nedumerită la pătuţul din paie improvizat, însă nu zisese nimic. Poate că domnul Pynch o informase despre obiceiurile ieşite din comun ale somnului lordului Vale.

Vântul îi flutura fustele în timp ce se plimba. În dimineaţa aceea, Jasper se dusese să discute cu domnul Horn – probabil despre Spinner’s Falls. Melisande se încruntă puţin când se gândi la asta. Sperase că poate va renunţa la căutarea aceea nebunească după ce va fi vorbit cu Sir Alistair. Sperase că soţul ei îşi va găsi în cele din urmă liniştea. Dar el era la fel de hotărât ca întotdeauna. În drum spre Londra, emisese ipoteze şi făcuse planuri şi îi vorbise o dată şi încă o dată despre ideile lui, vehiculând

cine ar fi putut fi trădătorul. Iar Melisande îl ascultase liniştită în timp ce lucrase la ghergheful ei – doar că simţise cum i se frânge inima bucăţică cu bucăţică. Care erau şansele ca Vale să descopere trădătorul după atâţia ani? Şi ce se întâmpla dacă nu îl putea găsi niciodată? Oare îşi va petrece restul zilelor continuând acea căutare disperată?

Auzi pe neaşteptate un ţipăt care-i întrerupse gândurile mohorâte. Ridică privirea şi îl văzu pe Jamie, băieţelul doamnei Fitzwilliam, îmbrăţişându-l strâns pe Mouse. Câinele îl lingea pe faţă pe copil. Era mai mult decât evident că îşi amintea de Jamie. Sora lui se aplecă prudentă ca să-l mângâie şi ea pe Mouse.

— Bună ziua, îi strigă doamna Fitzwilliam. Femeia stătea puţin mai la distanţă de copiii săi, dar acum se îndrepta spre ei. Este o zi minunată, nu-i aşa?

Melisande îi zâmbi.

— Da, este.

Cele două femei îi urmăriră o vreme pe copii şi pe Mouse jucându-se.

La un moment dat, doamna Fitzwilliam oftă adânc şi zise:

— Ar trebui să-i iau un câine lui Jamie. Se roagă de mine neîncetat. Dar Excelenţa Sa nu suportă animalele. Strănută din cauza lor şi spune că sunt nişte creaturi mici şi murdare.

Melisande fu un pic surprinsă de felul nonşalant în care vorbea cealaltă femeie despre protectorul ei, însă încercă să ascundă asta cât de bine putu.

— Adevărul este că pot fi destul de murdari uneori.

— Hmm. Înţeleg asta… pe de altă parte, acelaşi lucru este valabil şi despre băieţei, zise doamna Fitzwilliam şi strâmbă din nas. Dar, într-un fel sau altul, încruntătura aceea o făcea să arate şi mai adorabil. Şi, oricum, nu e ca şi când ne vizitează prea des în ultima vreme. În ultimul an a venit doar o dată pe lună. Mă gândesc că probabil şi-a găsit o altă femeie… ca un sultan. Ei ţin doamnele precum un cioban îşi ţine oile… otomanii mă refer. Şi cred că numesc

asta un *harem.*

Melisande se pomeni îmbujorându-se brusc, aşa că se uită în jos, spre vârfurile pantofilor ei.

— O, iartă-mă, te rog, zise doamna Fitzwilliam. Te-am stânjenit, nu-i aşa? Spun mereu lucruri nepotrivite, mai ales atunci când sunt emoţionată. Excelenţa Sa obişnuia să-mi spună că ar trebui să-mi ţin buzele strâns lipite, pentru că ori de câte ori deschideam gura stricam iluzia.

— Ce iluzie?

— A perfecţiunii.

Melisande clipi uimită.

— Dar acesta e un lucru îngrozitor.

Doamna Fitzwilliam înclină uşor capul într-o parte, de parcă ar fi cugetat asupra cuvintelor ei.

— Chiar este, nu-i aşa? Dar pe moment nu cred că mi-am dat seama de asta. L-am adorat şi l-am venerat din prima clipă în care l-am cunoscut. Pe de altă parte, eram şi foarte tânără. Aveam doar şaptesprezece ani la vremea aceea.

În clipa aceea, Melisande se pomeni dorindu-şi să o fi putut întreba pe femeie cum ajunsese să fie amanta ducelui de Lister. Dar îi era prea teamă de răspunsul pe care l-ar fi putut primi. În schimb, spuse:

— L-ai iubit?

Doamna Fitzwilliam izbucni în râs. Avea un râs cristalin minunat, dar, din păcate, plin de amărăciune.

— Ar putea iubi cineva soarele? Este acolo şi ne oferă căldura şi lumina lui... Dar oare l-ar putea iubi cineva vreodată cu adevărat?

Melisande rămase tăcută, pentru că ştia foarte bine că, indiferent ce i-ar fi răspuns, nu ar fi făcut decât să o întristeze şi mai mult pe femeie.

— Cred că doi oameni trebuie să fie egali ca să se poată iubi, cugetă doamna Fitzwilliam. Egali cel puţin la un nivel fundamental. Şi nu mă refer la bogăţie sau la statut. Cunosc femei care îşi iubesc cu adevărat protectorii, şi bărbaţi care iubesc sincer femeile pe care şi le iau ca

amante. Dar sunt egali la un... la un nivel spiritual, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cred că da, zise Melisande încet. Dacă un bărbat sau o femeie deţine toată puterea emoţională, atunci nu poate iubi cu adevărat. Presupun că de asta se spune că un om trebuie să se lase aşa cum e el în faţa iubirii... Să accepte să fie vulnerabil.

— Nu m-am gândit la asta, dar cred că probabil ai dreptate. În esenţă dragostea este o abandonare. Clătină apoi din cap. Şi cred că e nevoie de mult curaj ca să te poţi abandona aşa.

Melisande încuviinţă din cap, uitându-se la pământul de sub picioarele ei.

— Eu, una, nu sunt o femeie foarte curajoasă, zise încet doamna Fitzwilliam. Într-un fel, cred că toate alegerile pe care le-am făcut în viaţă au fost făcute din frică.

Melisande o privi curioasă.

— Unii ar spune că e nevoie de foarte mult curaj ca să duci viaţa pe care ţi-ai ales-o.

— Ei nu mă cunosc, zise doamna Fitzwilliam şi clătină din cap. Să fiu condusă de teamă nu este viaţa pe care mi-am dorit-o.

— Îmi pare rău!

Doamna Fitzwilliam încuviinţă din cap.

— Mi-aş dori foarte mult să mă pot schimba...

„Şi eu la fel!” se gândi Melisande. Şi pentru o clipă se crea o legătură ciudată între cele două – o doamnă respectabilă şi o amantă întreţinută.

Apoi Jamie ţipă şi se uitară amândouă în direcţia sunetului. Se părea că băiatul căzuse în noroi.

— O, Dumnezeule, murmură doamna Fitzwilliam. Cred că ar fi mai bine să-l duc acasă. Nu ştiu ce-o să spună camerista mea când o să-i vadă hainele pline de noroi.

Îşi împreună mâinile la piept şi îi strigă vioaie pe cei doi copilaşi. Fetiţa şi băieţelul părură destul de dezamăgiţi, dar se îndreptară încet spre ea.

— Mulţumesc, zise doamna Fitzwilliam.

Melisande ridică din sprâncene nedumerită.

— Pentru ce?

— Pentru că ai vorbit cu mine. Mi-a făcut plăcere conversaţia noastră.

Dintr-odată, Melisande se pomeni întrebându-se cât de des stătea de vorbă doamna Fitzwilliam cu alte doamne. Era o amantă întreţinută şi implicit nu era văzută cu ochi buni de doamnele respectabile. Pe de altă parte, era şi amanta unui duce… şi asta cu siguranţă o plasa pe un loc mult mai înalt decât alte femei. Se afla într-un cerc închis, singuratic şi rarefiat.

— Şi mie mi-a făcut plăcere, zise Melisande dintr-un impuls. Mi-aş dori să putem discuta mai mult.

Doamna Fitzwilliam afişă atunci un zâmbet tremurător.

— Poate că vom mai vorbi.

După aceea îşi luă copiii şi-şi luă rămas-bun de la ea, aşa că Melisande plecă şi ea cu Mouse. Se întoarse pe drumul pe care venise. O aştepta trăsura şi în urma ei venea discret un lacheu.

Se gândi atunci la ceea ce-i spusese doamnei Fitzwilliam – că dragostea adevărată presupunea un anumit soi de vulnerabilitate. Şi asta o făcu să se întrebe dacă ea mai avea curajul de a se lăsa încă o dată să fie vulnerabilă în faţa unui bărbat.

*

— Munroe a reuşit să îţi ofere ceva idei noi în legătură cu cine ar putea fi trădătorul? îl întrebă Matthew Horn pe Jasper în după-amiaza aceea.

Jasper ridică din umeri. Călăreau din nou prin Hyde Park şi se simţea destul de neliniştit. Şi-ar fi dorit să-i dea pinteni lui Belle ca s-o ia la galop şi să călărească până când şi el şi iapa transpirau şi oboseau. Simţea că era pe punctul de a ceda. De parcă nu şi-ar fi putut continua viaţa până când nu afla cine era trădătorul şi nu punea cruce

acestei poveşti. Şi, Doamne, Dumnezeule! Îşi dorea din tot sufletul să poată să-şi continue viaţa.

Şi poate că tocmai de aceea vocea lui căpătă un ton tăios, când spuse:

— Munroe a zis că ar trebui să urmăresc banii.

— Poftim?

— Omul care ne-a trădat probabil lucra pentru francezi. Aşa că ori a făcut-o din motive politice, ori a primit o sumă frumuşică pentru asta. Munroe mi-a atras atenţia că ar trebui să mă interesez de starea financiară a oamenilor care au fost luaţi prizonieri.

— Dar cine ar accepta bani, pentru ca apoi să treacă prin chinul infernal de a fi luat prizonier?

Jasper ridică din umeri.

— Poate că nu intenţiona să fie prins. Poate că n-a mers ceva bine cu planul lui.

— Nu, zise Horn ferm şi clătină din cap. Nu, e ridicol! Dacă a existat într-adevăr un trădător, s-ar fi asigurat să nu se afle prin apropiere de Spinner’s Falls când ne-au atacat indienii. S-ar fi prefăcut bolnav sau ar fi rămas în urma coloanei de marş, sau ar fi dezertat pur şi simplu.

— Păi, şi dacă nu a putut? Dacă era şi el ofiţer? Îţi aminteşti că numai ofiţerii ştiau unde mergeam…

Horn pufni.

— Fără îndoială s-au auzit zvonuri în rândul soldaţilor. Şi ştii şi tu cât de bine se păstrează secretele în armată.

— Aici ai dreptate, zise Jasper. Dar, dacă era ofiţer, probabil i-ar fi fost greu să se facă nevăzut. Nu uita că regimentul a fost decimat la Québec. Şi nu mai rămăseseră prea mulţi ofiţeri.

Horn trase frâiele şi-şi struni calul.

— Aşa că ai de gând să investighezi finanţele tuturor oamenilor care au fost acolo?

— Nu, eu…

— Sau vrei să te interesezi doar de oamenii care au fost luaţi prizonieri?

Jasper se uită la Horn.

— Munroe mi-a mai spus ceva.

Horn clipi uimit de schimbarea bruscă de subiect.

— Ce anume?

— Mi-a spus că ai fost la Paris.

— Poftim?

— Mi-a zis că are un prieten francez care i-a scris că a întâlnit la un dineu un bărbat pe nume Horn.

— Dar asta e ridicol! exclamă Horn înflăcărat. Se înroşise la faţă, şi gura lui luase forma unei linii orizontale înverşunate. Horn nu e un nume chiar atât de rar. A fost altcineva.

— Aşadar, nu ai fost la Paris toamna trecută?

— Nu, zise Horn, aproape scoţând flăcări pe nări. Nu, n-am fost la Paris! Am făcut turul Italiei şi al Greciei… dar ţi-am mai spus asta deja.

Jasper rămase tăcut.

Horn apucă strâns căpăstrul şi se aplecă în faţă în şa, cu corpul încordat şi rigid de furie.

— Îmi pui la îndoială onoarea şi însăşi loialitatea faţă de ţara mea? Cum îndrăzneşti, domnule? Cum îndrăzneşti?! Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, l-aş fi provocat la duel imediat!

— Matthew… începu Jasper, dar Horn dădu pinteni calului şi porni la galop, înainte să-şi poată termina propoziţia.

Jasper rămase pe loc, privindu-l plecând. Insultase profund un om pe care-l considera prieten. Jasper călări apoi înspre conacul său, cugetând asupra motivului care-l făcuse să insulte un om care nu-i făcuse niciodată niciun rău. Horn avea dreptate: era posibil ca prietenul lui Munroe să se fi înşelat cu privire la identitatea omului pe care-l văzuse la Paris.

Ajunse acasă şi descoperi că Melisande nu se întorsese. Era deja tulburat, iar acest lucru nu făcu altceva decât să-i întunece şi mai mult dispoziţia. Realiză că aşteptase cu nerăbdare să o vadă. Să discute cu ea despre plimbarea dezastruoasă pe care o făcuse cu Matthew Horn.

Îşi reţinu o înjurătură şi se îndreptă cu paşi mari spre biroul său.

Însă nu avu timp decât să-şi toarne un strop de coniac, înainte ca Pynch să bată la uşă şi să intre.

Jasper se întoarse imediat şi se încruntă la valet.

— L-ai găsit pe omul pe care-l căutai?

— Da, milord, zise Pynch şi înaintă în cameră. Majordomul domnului Horn este într-adevăr fratele unui om cu care am servit în armată.

— Şi a vorbit?

— Da, milord. Astăzi avea o jumătate de zi liberă, aşa că m-am întâlnit cu el la o tavernă. I-am făcut cinste cu mai multe pahare de băutură, în onoarea fratelui său. Omul a murit la Québec.

Jasper încuviinţă din cap sumbru. Mulţi oameni buni muriseră la Québec.

— Iar după al patrulea pahar, majordomul domnului Horn a devenit foarte vorbăreţ, milord… aşa că am reuşit să conduc conversaţia spre stăpânul său.

Jasper dădu pe gât paharul de coniac. În clipa aceea nu mai era sigur că voia să ştie ce aflase Pynch. Dar lucrurile fuseseră deja puse în mişcare – de fapt, îl trimisese pe Pynch să-l caute pe omul acela de îndată ce se întorseseră la Londra. Să dea acum înapoi ar fi fost o dovadă de laşitate.

Se uită la Pynch – slujitorul său loial, care-l îngrijise după multe nopţi de beţie cruntă şi coşmaruri înfiorătoare. Pynch îl servise mereu bine. Era un om bun.

— Şi ce a spus?

Valetul îi întâlni privirea. Ochii lui verzi erau fermi, dar şi destul de trişti.

— Majordomul a zis că finanţele familiei Horn au ajuns într-o stare destul de proastă după moartea tatălui domnului Matthew Horn. Mama lui a fost obligată să concedieze mai mulţi servitori. Au existat chiar şi zvonuri că avea să fie nevoită să vândă conacul. Şi apoi s-a întors domnul Horn din războiul din Colonii. Servitorii au fost

angajaţi la loc, s-a cumpărat o nouă trăsură, iar doamna Horn a fost văzută purtând rochii noi… primele după şase ani.

Jasper se holba orbeşte la paharul gol. Nu era ceea ce-şi dorise să audă. Nu era uşurarea la care sperase şi pe care o căutase.

— Când a murit tatăl domnului Horn?

— În vara anului 1758, zise Pynch.

„Vara de dinainte să pierdem Québecul. Vara de dinainte de Spinner’s Falls”.

— Mulţumesc, zise Jasper.

Pynch şovăi o clipă.

— Există întotdeauna şi posibilitatea să fi primit o moştenire sau să fi avut o altă sursă de venit, absolut nevinovată.

Jasper ridică dintr-o sprânceană, sceptic.

— O moştenire despre care servitorii n-au auzit nimic? Nu, asta era foarte puţin probabil. Mulţumesc.

Pynch făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Jasper îşi umplu la loc paharul şi se duse la şemineu, ca să privească flăcările. Oare asta îşi dorea cu adevărat? Dacă Horn era cu adevărat trădătorul, chiar l-ar fi putut aduce în faţa justiţiei? Închise ochii şi sorbi din coniac. El era cel care pusese în mişcare toate lucrurile astea… dar în momentul acela nu mai era sigur dacă mai avea sau nu vreun control asupra lor.

Când ridică din nou privirea, o văzu pe Melisande stând în pragul uşii.

Jasper dădu pe gât restul paharului.

— Frumoasa mea soţie. Unde ai fost?

— M-am plimbat prin Hyde Park.

— Serios? Se duse apoi la carafă şi-şi mai turnă un pahar de coniac. Ai ieşit iar să te întâlneşti cu femei de moravuri uşoare?

Pe chipul lui Melisande apăru o expresie rece.

— Poate ar fi mai bine să te las singur.

— Nu, nu, zise el, după care-i zâmbi şi ridică paharul.

Ştii că nu-mi place deloc să stau singur. În plus, trebuie să sărbătorim. Sunt foarte aproape de a-mi acuza un vechi prieten de trădare.

— Nu pari foarte mulţumit…

— O, din contră! Sunt absolut extaziat.

— Jasper… Melisande coborî privirea spre mâinile sale, pe care le ţinea împreunate în faţă, şi încercă să-şi găsească cuvintele. Pari un pic obsedat de vânătoarea aceasta. De ceea ce s-a întâmplat la Spinner’s Falls… Mă îngrijorează că s-ar putea să-ţi facă rău vânătoarea asta. Nu ar fi mai bine să… să laşi lucrurile în pace?

Jasper sorbi din coniac, cu privirea aţintită asupra ei.

— De ce aş face asta? Ştii şi tu foarte bine ce s-a întâmplat la Spinner’s Falls. Şi ştii ce înseamnă asta pentru mine.

— Ştiu că pari să fi rămas blocat pe ceea ce s-a întâmplat şi că nu poţi să treci mai departe.

— Mi-am privit cel mai bun prieten murind.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. Dar poate că a sosit timpul să-i dai drumul şi lui.

— Dacă aş fi fost eu în locul lui… dacă eu aş fi murit acolo, Reynaud nu s-ar fi lăsat până când nu l-ar fi găsit pe trădător.

Ea rămase privindu-l în tăcere. Ochii ei oblici ca de pisică erau misterioşi şi de nepătruns.

Buzele lui luară forma unui zâmbet strâmb, după care termină coniacul din pahar.

— Reynaud nu ar fi renunţat niciodată.

— Reynaud e mort.

Jasper îşi simţi întreg trupul încremenindu-i şi o privi.

Melisande ţinea bărbia uşor ridicată şi buzele strânse. Arăta de parcă ar fi putut înfrunta curajoasă o hoardă întreagă de indieni barbari, porniţi la atac.

— Reynaud e mort, repetă ea. Şi, în plus, tu nu eşti el.

*

În noaptea aceea Melisande îşi pieptăna părul şi se gândea la soţul ei. După cearta lor din acea după-amiază, Jasper plecase din birou, fără să mai rostească un singur cuvânt. Se ridică de la măsuţa ei de toaletă şi se învârti prin cameră. Patul de paie din colţ era pregătit de culcare, iar carafa de vin de pe măsuţă fusese umplută la loc. Totul era pregătit pentru soţul ei. Şi totuşi, el nu era acolo.

Trecuse deja de ora zece şi el nu era acolo.

Luaseră cina împreună. Doar nu plecase din nou fără să-i spună nimic... nu? Avusese acest obicei în primele zile ale căsniciei lor, dar lucrurile se schimbaseră între timp. Sau nu?

Melisande îşi puse halatul şi se gândi ce să facă. Dacă nu va veni el la ea, atunci se va duce ea la el. Se îndreptă cu paşi fermi spre uşa dormitorului lui şi apăsă pe clanţă.

Dar nu se întâmplă nimic.

Melisande rămase privind clanţa prosteşte, nevenindu-i să creadă. Uşa era încuiată. Clipi uimită, dar îşi reveni repede. Poate că o încuiase cineva din greşeală. La urma urmei, ea nu obişnuia să meargă din dormitorul ei în al lui. De obicei, se întâmplat exact invers. Melisande ieşi pe coridor şi se duse la uşa camerei soţului ei. Apăsă pe clanţă şi descoperi că şi aceea era încuiată. Dar asta era o prostie! Bătu la uşă şi aşteptă. Şi mai aşteptă un pic. Apoi ciocăni din nou.

Probabil trecură cinci minte, până când înţelese: nu voia să o lase să intre.

Capitolul 18

Se făcuse deja târziu când Jack se grăbi înapoi la castel. Abia avu timp să-şi scoată armura şi să lase deoparte sabia, înainte de a se grăbi spre bucătărie să îl mituiască din nou pe băiatul care se ocupa de mâncarea

prinţesei. După aceea fugi spre sala de mese regală, unde curtenii se aşezaseră deja să servească cina.

— O, Jack! exclamă prinţesa de îndată ce îl văzu. Pe unde Dumnezeului ai fost şi ce-i cu arsura aceea de pe piciorul tău?

Jack se uită imediat în jos şi abia atunci îşi dădu seama că dragonul îl rănise cu flăcările sale. Şi, ca să-şi ascundă rana, începu să danseze de colo-colo şi să facă tumbe amuzante.

— Eu sunt un foc rătăcitor, strigă el, şi am călătorit pe aripile vântului pentru a-l întâlni pe regele salamandrelor!...

din *Jack Zâmbăreţul*

Când se trezi Melisande a doua zi dimineaţă, Jasper nu era de găsit. Se bosumflă imediat când văzu că salonul era gol. Oare încerca să o evite? Fusese destul de directă şi vehementă cu o zi înainte... poate un pic prea directă. Ştia că soţul ei îl iubise foarte mult pe Reynaud şi că avea nevoie de timp ca să-şi revină după o pierdere atât de dureroasă. Dar trecuseră deja şapte ani. Oare chiar nu-şi dădea seama că vânătoarea aceea după trădătorul de la Spinner’s Falls ajunsese să-i acapareze întreaga viaţă? Şi oare ea, ca soţie a lui, nu avea dreptul să-i atragă atenţia? Cu siguranţă, se presupunea că ea trebuia să-l ajute să-şi găsească fericirea – sau măcar mulţumirea – în viaţă. După toţi anii în care îl iubise şi după toate lucrurile prin care trecuseră în căsnicia lor, nu era drept din partea lui să se retragă în momentul acela. Nu îi datora măcar politeţea de a o asculta?

După un mic dejun simplu, compus din chifle şi ciocolată caldă, Melisande decise că nu putea îndura să se fâţâie toată ziua singură prin conacul acela imens. Se bătu uşor cu palma pe şold ca să-l cheme pe Mouse, după care ieşi împreună cu câinele pe holul principal.

— O să-l scot la plimbare pe Mouse, îi informă ea pe

Oaks.

— Foarte bine, milady, zise majordomul şi pocni din degete după un lacheu, care să o însoţească.

Melisande strânse din buze. Ar fi preferat de o mie de ori să se plimbe singură – dar aceea nu era o opţiune viabilă. Încuviinţă din cap spre Oaks, când omul îi deschise uşa. Afară, soarele se ascunsese în spatele norilor, aşa că dimineaţa părea la fel de întunecată ca seara. Dar nu acesta fu lucrul care o făcu să încremenească. La baza treptelor de la intrarea în conac se afla doamna Fitzwilliam, împreună cu cei doi copii ai ei. În plus, femeia avea cu ea două genţi uşoare.

— Bună dimineaţa, zise Melisande.

Mouse fugi imediat în jos pe scări ca să-i salute pe cei doi copilaşi.

— O, Doamne! exclamă doamna Fitzwilliam de îndată ce dădu cu ochii de ea. Părea destul de agitată, în plus, ochii ei albaştri minunaţi străluceau, parcă din cauza unor lacrimi pe care şi le reprima cu greu. Eu… eu… Nu ar trebui să te deranjez. Îmi pare rău! Te rog să mă ierţi!

Femeia se întoarse să plece, însă Melisande fugi în jos pe trepte şi o prinse din urmă.

— O, te rog, rămâi! Nu ai vrea să intri să bem o ceaşcă de ceai?

— Oh! În clipa aceea, o lacrimă îi scăpă din ochi şi i se prelinse pe obraz. Doamna Fitzwilliam şi-o şterse de îndată cu dosul palmei, la fel ca o fetiţă mică. Probabil mă consideri o mare prostănacă.

— Ba deloc, zise Melisande şi o luă de braţ pe femeie. Cred că bucătăreasa mea pregăteşte tarte astăzi. Aşa că, te rog, intră.

Copiii părură destul de entuziasmaţi când auziră de tarte şi asta păru să o convingă pe doamna Fitzwilliam. Aşa că încuviinţă din cap şi se lăsă condusă înăuntru. Melisande alese un salonaş micuţ din spatele casei, care dădea spre grădină.

— Mulţumesc, zise doamna Fitzwilliam, după ce se

aşezară. Probabil crezi ce e mai rău despre mine.

— Deloc. Îmi face plăcere să am companie, zise Melisande.

O slujnică intră cu o tavă cu ceai şi tarte. Melisande îi mulţumi şi îi dădu permisiunea să plece.

După aceea se uită spre Jamie şi Abigail.

— Aţi vrea să mâncaţi tartele în grădină cu Mouse?

Micuţii săriră imediat în picioare, voioşi. Cu toate astea se abţinură până când ieşiră afară. După aceea Jamie scoase un ţipăt scurt de bucurie şi se grăbi să ţopăie pe cărare.

Melisande zâmbi.

— Sunt nişte copii minunaţi.

Turnă apoi o ceaşcă de ceai şi i-o întinse doamnei Fitzwilliam.

— Mulţumesc. Femeia luă o înghiţitură de ceai şi asta păru să o mai liniştească întrucâtva. Ridică apoi capul şi-i întâlni privirea lui Melisande. L-am părăsit pe Excelenţa Sa.

Melisande îşi turnase şi ea nişte ceai, dar în clipa aceea coborî încet ceşcuţa de la gură.

— Într-adevăr?

— M-a aruncat deoparte, zise doamna Fitzwilliam.

— Îmi pare rău, zise ea şi se gândi imediat că trebuia să fie îngrozitor să fii „aruncată deoparte” ca o cămaşă uzată.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

— Nu e prima dată când se întâmplă… de fapt, nu e nici măcar a doua oară. Excelenţa Sa are adesea accese de furie. Ţipă şi urlă şi-mi spune că nu mă mai vrea şi că e cazul să plec din casa lui. Dar nu mă răneşte niciodată… nu aş vrea să crezi asta. Ci doar… se lasă condus de furie.

Melisande sorbi din ceaiul ei şi se întrebă dacă nu cumva să i se spună cuiva că nu mai era dorit nu era într-un fel mai rău decât o rană fizică.

— Şi ce s-a întâmplat de data asta?

Doamna Fitzwilliam îşi îndreptă umerii şi zise:

— De data asta am hotărât să-l cred pe cuvânt. Aşa

că am plecat.

Melisande încuviinţă din cap o dată, scurt.

— Foarte bine.

— Dar… zise doamna Fitzwilliam şi înghiţi apăsat. O să mă vrea înapoi. Sunt sigură de asta.

— Mi-ai spus la un moment dat că e posibil să-şi fi luat o nouă amantă, zise Melisande.

— Da. Sunt aproape sigură de asta. Dar nici asta nu contează. Excelenţei Sale nu-i place să renunţe la lucrurile pe care le consideră ale lui. Aşa că păstrează lucrurile… şi oamenii… indiferent dacă îi mai vrea sau nu, doar pentru că este de părere că îi aparţin.

Doamna Fitzwilliam se uită pe fereastră când spuse asta, iar Melisande îi urmări imediat privirea.

Afară erau copilaşii care se jucau cu Mouse.

Inspiră adânc, înţelegând în cele din urmă care era adevărata teamă a doamnei Fitzwilliam.

— Înţeleg, zise scurt.

Femeia îşi privea copiii, şi în ochii ei se putea citi o dragoste maternă profundă, care aproape că o făcea pe Melisande să se simtă ca o intrusă.

— Nu îi pasă de ei… nu cu adevărat. Şi nici el nu le face bine copiilor. Trebuie să-i duc departe de aici. Pur şi simplu nu am de ales. Îşi întoarse privirea spre Melisande. Am bani să plec, dar ştiu că mă va căuta, până când îmi va da de urmă. Este posibil să fi fost urmărită chiar şi până aici. Trebuie să găsesc un loc cât mai departe de aici… un loc unde nu se va gândi să ne caute. Mă gândeam la Irlanda… sau poate chiar la Franţa. Doar că nu vorbesc limba franceză şi nu cunosc pe nimeni în Irlanda…

Melisande se ridică în picioare şi căută ceva în biroul unui sertar din colţul îndepărtat al camerei.

— Ai fi dispusă să munceşti?

Doamna Fitzwilliam făcu imediat ochii mari de uimire.

— Da, desigur. Dar nu ştiu ce aş putea lucra. Am o caligrafie foarte frumoasă, dar ştiu sigur că nicio familie nu ar fi dispusă să mă angajeze ca guvernantă, câtă vreme am

copiii cu mine. Şi-n plus, după cum am spus, nu ştiu deloc limba franceză.

Melisande găsi o coală de hârtie, un stilou şi o călimară cu cerneală. Se aşeză la birou, cu un zâmbet extrem de hotărât întipărit pe chip.

— Dar crezi că te-ai putea ocupa de o casă?

— Să fiu menajeră? Doamna Fitzwilliam se ridică atunci în picioare şi se îndreptă spre birou. Adevărul este că nu ştiu prea multe despre a îngriji o casă. Nu sunt sigură că…

— Nu-ţi face griji! Melisande termină de scris misiva, după care sună după un lacheu. Persoana la care mă gândesc eu va fi norocoasă să te aibă şi, în plus, nici nu trebuie să rămâi mult timp pe poziţia aceasta… ci doar până când ducele îţi pierde urma.

— Dar…

Unul dintre lachei intră în salon, aşa că Melisande se duse să-i înmâneze scrisoarea împăturită şi sigilată.

— Du-i asta vicontesei văduve. Spune-i că este urgent şi că aş aprecia foarte mult ajutorul dumneaei.

— Da, milady. Lacheul făcu o plecăciune, după care părăsi încăperea.

— Vrei să devin menajera vicontesei văduve? Doamna Fitzwilliam părea absolut îngrozită. *Chiar* nu cred că…

Melisande o luă de mâini pe femeie şi-i zise:

— Am rugat-o doar să-mi împrumute trăsura ei. Ai spus chiar tu că e posibil să fi fost urmărită până aici. Trăsura va veni prin spatele casei şi te va aştepta lângă grajduri. O să vă strecurăm până acolo pe tine şi pe copii, deghizaţi în servitori. Urmăritorii tăi sigur nu se aşteaptă să pleci cu trăsura lui Lady Vale. Ai încredere în mine, doamnă Fitzwilliam!

— O, spune-mi Helen, te rog, zise doamna Fitzwilliam. Mi-aş dori… mi-aş dori să pot recompensa bunătatea pe care mi-o arăţi… să-ţi mulţumesc cumva…

Melisande stătu o clipă pe gânduri, înainte de a o întreba:

— Ai spus că scrii foarte frumos, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci ar fi ceva ce ai putea face pentru mine... asta dacă nu te deranjează. Melisande se ridică din nou în picioare şi se duse la birou. Deschise un sertar şi scoase o cutiuţă plată, pe care i-o aduse lui Helen. Tocmai am terminat de tradus o carte de basme pentru o prietenă, doar că eu scriu absolut oribil. Ai putea să o rescrii tu pentru mine, ca apoi să o pot lega?

— O, da, desigur. Helen luă cutiuţa şi-şi trecu degetele peste capac. Dar... dar unde mă trimiţi? Unde mergem eu şi copiii mei?

Melisande îi zâmbi uşor. Adevărul era că era destul de mulţumită de sine.

— În Scoţia.

*

Când se întoarse acasă în după-amiaza aceea, Jasper descoperi că Melisande era plecată. Iar lucrul acesta îl enervă în mod inexplicabil. O evitase pe soţia lui aproape o zi întreagă şi acum – când voia să o vadă – ea nu era de găsit. Ce femeie nestatornică!

Ignoră cu stoicism vocea din capul lui care îi spunea că se comportă ca un idiot şi se grăbi să urce scările. Dar se opri în faţa dormitorului său şi se uită spre uşa ei. Apoi intră în dormitorul ei, dintr-un impuls ciudat. Cu aproape o lună în urmă venise acolo căutând răspunsuri despre cine era cu adevărat soţia lui, dar plecase fără să afle nimic. Apoi călătorise cu ea în Scoţia, aflase că avusese un amant, cândva, demult şi că rămăsese grea din cauza lui, făcuse dragoste cu ea tandru şi minunat şi tot – *tot* – mai simţea că femeia aceea îi ascundea ceva. O, Doamne, Dumnezeule!

În plus, chiar şi după atâta timp, tot nu descoperise de ce se măritase cu el.

Jasper se plimbă prin cameră. Ştia că fusese ridicol de

vanitos, când venise prima dată la el cu propunerea de căsătorie. Şi presupusese că ea nu avusese de ales – asta dacă se gândise vreo clipă cu adevărat la asta. Presupusese că era o fată bătrână, care nu avea alţi peţitori. Că el era ultima ei şansă de a se mărita vreodată. Dar acum… după ce locuise cu ea, după ce se ciondănise cu ea şi după ce făcuse dragoste cu ea… Jasper înţelegea că primele lui gânduri vagi erau absolut eronate. Era o femeie cu mintea ageră. O femeie care ardea pe interior de pasiuni neştiute şi o stăpână a nopţii, care prindea viaţă ori de câte ori erau împreună în pat. Genul acela de femeie pe care un bărbat ar fi putut-o căuta întreaga viaţă, fără să o găsească vreodată. Iar dacă soarta îi zâmbea şi reuşea până la urmă să o găsească… atunci bărbatul în cauză trebuia să o ţină aproape şi să o facă fericită.

Melisande avusese de ales. Întrebarea era de ce îl alesese pe el?

Jasper se pomeni în faţa dulapului ei. Se uită o clipă îndelung la şifonier, după care se aplecă şi deschise sertarul cel mai de jos – pe cel în care ascunsese tabachera aceea micuţă. Se îndreptă apoi, ţinând obiectul misterios în mâini. Înăuntru se aflau acelaşi câine mic din porţelan şi acelaşi nasture, însă violeta uscată dispăruse. Plimbă de colo-colo obiectele cu degetul. În locul violetei apăruseră alte lucruri: o rămurică şi câteva fire de păr. Ridică prudent crenguţa şi o studie cu atenţie. Frunzele erau înguste şi subţiri, aproape ca nişte ace, şi pe tulpina firavă se încolăceau câteva flori de culoarea lavandei. Era un fir de calluna[3]. O plantă originară din Scoţia. Iar firele de păr păreau să fie ale lui.

Se încruntă spre tabacheră, când se deschise uşa în spatele lui.

Jasper nici nu se obosi să încerce să ascundă ceea ce

---

3 Plantă erbacee, cunoscută şi sub numele de iarbă-neagră. Mic arbust cu ramuri subţiri, ascendente, cu frunze mici şi solzoase, şi flori hermafrodite, de obicei roz-violacee (n.tr.)

găsise. În mod ciudat, aproape că primea cu braţele deschise confruntarea aceea. Se întoarse apoi spre soţia lui.

— Milady…

Ea închise uşor uşa în urma ei şi se uită când la chipul lui, când la cutiuţa ei cu comori.

— Ce faci?

— Încerc să aflu ceva, zise el.

— Ce anume?

— De ce te-ai căsătorit cu mine.

*

Lordul Vale stătea drept în faţa ei ţinând în mâini cele mai ascunse şi mai intime secrete ale ei. Dar în acelaşi timp îi punea cea mai stupidă întrebare pe care o auzise vreodată Melisande.

Clipi mirată – pentru că adevărul era că nu îl considerase niciodată capabil de o asemenea imbecilitate. Aşa că întrebă simplu:

— Poftim?

El se îndreptă agale spre ea. Cutiuţa de tutun încă se mai afla între degetele lui lungi şi osoase. În momentul acela, părul lui ondulat minunat, de culoarea mahonului era strâns într-o coadă destul de nearanjată. Avea o expresie tristă pe chip, pungi sub ochi, mărturie a nopţilor nedormite. Umerii lui laţi erau acoperiţi de o redingotă maro cu roşu, care avea o pată pe cot, iar pantofii lui păreau destul de uzaţi. Nu se simţise niciodată atât de furioasă pe cineva! Dar în acelaşi timp era extrem de conştientă de cât de frumos i se părea!

Şi de cât de perfecte i se păreau micile lui imperfecţiuni!

— Vreau să ştiu de ce te-ai căsătorit cu mine, inima mea iubită, zise el şi îşi concentră toată atenţia asupra ei.

— Eşti prost?

Ridică uşor capul când auzi cuvintele şi tonul vocii ei,

de parcă întrebarea aceea i-ar fi stârnit mai degrabă curiozitatea, decât furia.

— Nu.

— Atunci poate că ai fost scăpat în cap, când erai copil, continuă ea pe un ton dulce. Sau poate că nebunia este o trăsătură de familie.

El clătină uşor din cap, continuând să se îndrepte spre ea.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci prostia aceasta îţi aparţine în totalitate.

— Nu cred că sunt mai idiot decât ceilalţi bărbaţi.

În clipa aceea ajunsese chiar în faţa ei, aşa că se aplecă spre ea… prea aproape şi prea personal.

— O, ba da, zise ea şi îl împinse violent, încercând să treacă pe lângă el. Ba da, eşti!

Dar el nu se clinti nici măcar un milimetru, lua-l-ar naiba! Ci pur şi simplu băgă în buzunar cutiuţa ei de tutun – *a ei!* —, după care îşi puse mâna în părul ei. Îi trase capul pe spate şi îşi lipi gura umedă şi întredeschisă de gâtul ei.

— Spune-mi, mârâi el.

Melisande putea simţi rezonanţa vocii lui trimiţându-i vibraţii prin piele.

— Eşti cel mai prost, mai neştiutor şi mai *imbecil* bărbat de pe faţa pământului… zise ea, încercând să-l împingă din nou.

Dar, când el nu se clinti, îşi strânse pumnii şi-l lovi în piept şi în braţe.

— Fără îndoială, zise el oftând, cu buzele încă lipite de gâtul ei.

Nu părea să-l deranjeze. De fapt, părea să nici nu simtă loviturile ei. El îi smulse atunci gulerul de dantelă şi îşi coborî gura spre sânii ei.

— Spune-mi de ce, dulce soţie.

— Te-am privit *ani întregi,* zise ea gâfâind. Am văzut felul în care te uitai la femei… la femei frumoase, dar insipide… Te-am văzut alegându-le pe cele care îţi plăceau. Te-am privit urmărindu-le, curtându-le şi seducându-le. Şi

am observat momentul când te plictiseai de ele şi ochii tăi începeau să rătăcească în căutarea altora.

Jasper trase de şireturile corsajului, descheindu-l şi slăbindu-l, după care dădu la o parte materialul rochiei şi al corsetului, până când ajunse la sfârcul gol de dedesubt. Îi cuprinse un sân în palmă, iar pe celălalt i-l supse.

Ea gemu imediat. Şi asta îl făcu să ridice capul.

— Spune-mi!

Melisande îl privi şi îşi simţi gura răsucindu-se într-o grimasă de furie. De durere.

— Te-am văzut! Te-am văzut trăgându-le deoparte ca să vorbiţi între patru ochi şi şoptindu-le la ureche. Te-am văzut când plecai cu câte o femeie şi ştiam că o iei de acolo ca să te culci cu ea.

Întregul ei chip era schimonosit într-o expresie de durere şi din ochi îi ţâşneau lacrimi fierbinţi, care-i ardeau obrajii. Şi totuşi, el continua cu o privească. În ochii lui se ascundea aceeaşi hotărâre de neclintit, dar mâinile lui erau blânde, în timp ce-i chinuiau sfârcurile.

Dar în clipa aceea Melisande nu-şi dorea blândeţea lui. Zidul ei de apărare se prăbuşise şi toate sentimentele pe care le reprimase atât de mulţi ani clocoteau şi ieşeau la suprafaţă în explozii puternice. Îşi încleştă mâinile pe umerii lui şi se folosi de acel punct de sprijin pentru a se ridică şi a-l muşca tare de ureche. El îşi smuci capul pe spate, apoi o ridică în braţe cu o mişcare rapidă şi lină. Ea scoase un ţipăt prelung şi strident, în timp ce o aruncă peste umărul lui şi o duse spre pat. După aceea o lăsă să cadă pe saltea, şi impactul puternic îi opri imediat ţipătul. Şi înainte să apuce să se mişte, el se aruncă asupra ei. Picioarele lui se încolăceau pe ale ei şi avea încheieturile captive în mâna lui puternică.

Se auzi un ciocănit tare la uşă.

— Pleacă! urlă el, fără ca ochii lui să-i părăsească faţa vreo clipă.

— Milord! Milady!

— Să nu deschidă nimeni uşa aia, ai înţeles?

— Dar milord…

— Fir-ar a dracului de treabă! *Lasă-ne singuri!*

Amândoi ascultară apoi paşii lacheului îndepărtându-se. Şi apoi Jasper se aplecă uşor şi o linse pe gât.

— Spune-mi!

Melisande se arcui în sus, încercând să se ridice, dar picioarele lui o imobilizau, aşa că nu reuşi să se clintească deloc.

— În toţi anii aceia…

El îşi scoase lavaliera şi-i legă încheieturile de tăblia patului de deasupra capului.

— Ce s-a întâmplat în toţi anii aceia? Spune-mi, Melisande!

— Te-am văzut! strigă ea, gâfâind. După care ridică privirea şi încercă să-şi elibereze mâinile din strânsoarea materialului, care pur şi simplu nu voia să cedeze. Te-am *privit!*

— Nu te mai lupta, îi porunci el. O să te răneşti, dulcea mea doamnă!

— Să mă rănesc! repetă ea şi izbucni într-un hohot de râs aproape isteric.

Jasper scoase atunci un cuţit din buzunar şi începu să-i taie hainele. Simţea fiecare ruptură ca pe o împunsătură senzuală în pielea ei sensibilă.

— Spune-mi!

— Te-ai culcat cu ele! Femeie după femeie! îi strigă ea, amintindu-şi gelozia şi durerea profundă şi ascuţită. Şi atunci îi scoase cu totul corsetul. Au fost atât de multe că abia mai puteam ţine eu socoteala. Tu ai putut?

— Nu, zise el încet.

Îi smulse apoi fustele şi le aruncă pe podea. După aceea o descălţă şi-i aruncă şi pantofii.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc cum le cheamă.

— Lua-te-ar naiba! În clipa aceea era goală, cu excepţia ciorapilor şi a jartierelor. Avea mâinile legate deasupra capului, însă picioarele îi erau slobode. Aşa că începu să se zbată şi îl lovi în coapsă.

Şi atunci se lăsă deasupra ei cu toată greutatea şi cu şoldurile lipite de ale ei. Gura lui se întorsese pe sânul ei, iar cu mâna îşi croia drum printre buclele dintre coapsele ei.

— Spune-mi!

— Te-am privit ani în şir! şopti ea. Simţea lacrimile cum i se uscau pe obraji şi cum se acumula în ea o fierbinţeală erotică. Dacă doar ar fi atins-o… Dacă doar ar fi atins-o… acolo. Dar scrâşni din dinţi şi continuă să-l acuze: Te-am privit tot timpul şi tu nici măcar nu m-ai văzut vreodată.

— Te văd acum, zise el şi îi linse un sfârc. Îşi trecu limba peste sânul ei, mutându-se la celălalt şi făcând cerculeţe în jurul aceluia. Delicat. Tandru.

Lua-l-ar naiba!

— Nici măcar nu ştiai cum mă cheamă.

— Acum ştiu, zise el şi îi testă carnea fierbinte cu dinţii.

Şi simţi imediat un fior de plăcere, amestecată cu durere, săgetându-i carnea şi împrăştiindu-se prin trupul ei, de la sfârcul pe care încă se mai juca mâna lui. Se arcui spre el, ca o rugăminte tăcută, aşa că el se înduplecă în cele din urmă şi-i supse tare sfârcul.

— Tu… începu ea, dar apoi înghiţi apăsat, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Tu nici măcar nu ştiai că exist.

— Acum ştiu!

După aceea alunecă în jos pe trupul ei, despărţindu-i genunchii şi aşezându-i gambele peste umerii lui.

Ea se zbătu din nou, încercând să-l îndepărteze, dar nu reuşi să-l clintească din loc, la fel cum nu putuse nici mai devreme.

Jasper lăsă capul în jos şi îi linse sexul.

Melisande simţi cum i se strânge stomacul din cauza şocului şi încleştă pumnii strâns, dar apoi pur şi simplu închise ochii şi se lăsă pradă senzaţiilor. Atingerile umede ale limbii lui, degetele mâinii sale care se arcuiau, cuprinzându-i şoldul, în timp ce cu cealaltă mână îi

frământa încet sânul. Limba lui se juca pe acea bucăţică de carne sensibilă şi fiecare atingere era mai uşoară şi mai intimă decât cea de dinainte. Şi de fiecare dată îi mângâia în treacăt clitorisul. Strânse din degete, simţind tensiunea acumulându-se în ea. Apoi mâinile lui coborâră spre locul ei secret, desfăcându-i faldurile. Deschizând-o şi lăsând-o vulnerabilă.

Melisande îşi muşcă buza, pur şi simplu aşteptând…

Şi apoi el îşi aşeză gura direct pe mugurele sensibil al feminităţii ei şi supse cu poftă. Muşcând-o, lingând-o şi sărutând-o, până când nu mai putu îndura şi cedă. Se arcui şi-şi împinse pelvisul spre faţa lui, simţind fierbinţeala revărsându-se prin ea în valuri necontenite şi auzindu-şi propriile bătăi ale inimii. El continuă să lingă şi să sugă acel petic de carne, în acelaşi timp imobilizând-o cu mâinile lui puternice. Apoi încă un val de plăcere atinse apogeul făcând-o să geamă. Sunetul reverberă prin încăperea aceea micuţă şi probabil că într-un alt moment i-ar fi păsat de asta. Probabil că s-ar fi simţit stânjenită de sunetele erotice pe care le scotea. Dar în clipa aceea…

O, Doamne! În clipa aceea era o creatură care se lăsa pradă plăcerilor cărnii.

El o pătrunse apoi uşor cu două degete, continuând să o sărute *acolo* cu aceeaşi pricepere devastatoare care o făcea să se cutremure. Întreg trupul i se încordă şi se arcui. Toţi muşchii îi erau întinşi la maximum, aşteptând eliberarea mult râvnită. Dar simţea că nu putea. Era prea slabă şi sleită de puteri.

Apoi el îşi mişcă degetele în ea şi-i supse din nou carnea înfierbântată. Şi muşchii interiori ai tunelului ei de catifea se contractară şi se relaxară. Apoi orgasmul ei se dezlănţui cu o forţă glorioasă, care o făcu să se cutremure şi să geamă. Extazul se răspândi prin miezul fiinţei ei, cu o fierbinţeală mistuitoare, ca un ocean cotropitor de plăcere. Şi apoi se prăbuşi neputincioasă de plăcerea eliberării.

Îl simţi mişcându-se, aşa că deschise ochii şi descoperi că îi cobora picioarele de pe umerii lui. Melisande

rămase zăcând pe pat, cu coapsele deschise larg. Jasper se ridică şi îşi scoase hainele, cu privirea aţintită tot timpul spre miezul ei fierbinte şi umed.

— Nu pot schimba trecutul, zise el. Nu pot să le fac să dispară pe femeile cu care m-am culcat înainte să te cunosc. Înainte să ştiu *cine* eşti tu.

O ţintui cu privirea. Albastrul ochilor lui era atât de strălucitor, că aproape ilumina întreaga încăpere.

— Dar pot să-ţi promit acum că nu mă voi mai culca cu altă femeie în afară de tine niciodată în viaţa mea. Tu eşti tot ce-mi doresc. Tot ce văd acum.

Îşi scoase pantalonii, şi Melisande văzu că mădularul lui era erect şi i se ridica aproape până la buric. Se aşeză deasupra ei şi urcă în sus pe trupul ei, cu mâinile întinse. Pumnii lui încleştaţi făceau ca salteaua să se cutremure sub ea şi ca muşchii umerilor lui să se încordeze.

Melisande înghiţi apăsat.

— Dezleagă-mă!

— Nu, zise el calm, dar cu vocea răguşită de dorinţă. După aceea se aplecă şi-şi trecu dinţii pe gâtul ei.

Ea se înfioră de nerăbdare erotică.

După aceea îi desfăcu şi mai mult picioarele cu ale lui şi-şi coborî şoldurile spre ale ei. Penisul lui se aşeză ferm pe faldurile ei extrem de sensibilizate. Aşa că icni.

— Eşti udă, mârâi el. Eşti udă de plăcere şi mă aştepţi să vin în tine, nu-i aşa? Ea înghiţi apăsat, dar nu-i răspunse în niciun fel. Nu-i aşa? repetă el şi-şi alunecă uşor vârful mădularului prin carnea ei. Spune-mi, Melisande.

— D… da.

— Da, ce? Îşi împinse apoi şoldurile şi mădularul lui îi desfăcu şi mai mult faldurile, făcând-o să se aprindă de dorinţă.

— Da, sunt udă de dorinţă pentru tine, şopti ea.

Încercă să se mişte şi să-şi arcuiască şoldurile spre ale lui, dar era prea greu deasupra ei şi poziţia lui prea fermă.

— O să fac dragoste cu tine acum, şopti el răguşit, cu buzele îngropate în gâtul ei. Mădularul meu o să intre în

tine şi o să fim doar noi doi, Melisande. Toate celelalte femei şi amintiri nu mai contează.

Ea deschise pleoapele şi făcu ochii mari, când îl auzi. Stătea deasupra ei şi pieptul îi strălucea de sudoare. Înţelese atunci că şi lui îi fusese extrem de greu să se abţină, iar asta o făcu să zâmbească.

Dar el încă se mai uita în ochii ei.

— Dar tot mai am nevoie de ceva de la tine.

Îşi mişcă apoi şoldurile şi vârful mădularului său alunecă uşor în jos, abia sărutând intrarea în tunelul ei de catifea.

Ea înghiţi apăsat. Era deja înnebunită de dorinţă.

— Ce… ce?

— Vreau să ştiu adevărul.

Se împinse apoi spre ea, şi mădularul lui o pătrunse un centimetru.

— Ţi-am spus adevărul.

Şi atunci se retrase, aproape făcând-o să plângă din cauza pierderii.

Apoi îşi lipi din nou bărbăţia de mugurul ei şi apăsă tare. Braţele lui erau drepte şi încordate de o parte şi de alta a ei şi îşi ţinea pieptul departe de trunchiul ei, care se arcuia plin de dorinţă.

— Nu totul. Nu mi-ai spus tot adevărul. Te vreau! Şi îţi vreau şi secretele.

— Nu mai am alte secrete, şopti ea. Îi tremurau braţele, încă legate deasupra capului şi ştia că i se întăriseră sfârcurile, transformându-se în muguri mici şi plini de dorinţă.

El se retrase apoi şi o pătrunse cu totul. Melisande gemu imediat de plăcere. Se simţea întreagă… completă. Avea senzaţia că ajunsese în al nouălea cer.

Dar apoi se opri şi încremeni în ea.

— Spune-mi!

Ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, ca să-i ţină bărbăţia în interiorul ei.

— Eu… eu nu…

Se încruntă la ea şi se retrase foarte uşor din ea, chiar dacă avea picioarele încolăcite în jurul lui.

— Îţi doreşti asta? Îţi doreşti mădularul meu?

— Da! În clipa aceea depăşise orice mândrie şi orice minciună. Avea nevoie să-i simtă carnea îngropată adânc în a ei. Era aproape disperată de dorinţă.

— Atunci spune-mi de ce te-ai căsătorit cu mine.

Ea ce se uită urât la el şi-i zise poruncitor, dar în acelaşi timp rugător:

— Trage-mi-o!

Un colţ al gurii lui zvâcni, şi o picătură de sudoare i se prelinse pe obraz. Ştia foarte bine că nici el nu se mai putea abţine mult timp.

— Nu. Dar o să fac dragoste cu tine, frumoasa mea soţie.

După aceea o pătrunse cu întreaga lungime a mădularului său.

O pătrunse sălbatic, aproape pierzându-şi orice stăpânire de sine. Dar ei deja nu-i mai păsa. Lăsă capul pe spate şi închise ochii. Îi simţea trupul tare înfruptându-se din al ei. El se aplecă şi-i linse sânii tremurători. În clipa aceea văzu steluţe din spatele pleoapelor închise şi le simţi răspândindu-i-se prin membre. Buzele i se întredeschiseră, şi atunci limba lui îi invadă gura. Întreg trupul lui se cutremura, în timp ce o pătrundea sălbatic şi necontrolat.

Apoi se opri brusc, făcând-o să deschidă ochii. Îşi lăsase capul pe spate şi o privea orbeşte, iar chipul îi era transfigurat de dorinţă.

— Melisande! strigă el.

După aceea capul lui se prăbuşi pe pernă lângă al ei. Îi simţea trupul greu, fierbinte şi tare. Încă mai avea mâinile legate deasupra capului, dar nu îi mai păsa. S-ar fi sufocat cu bucurie acolo, sub trupul lui. Întoarse capul spre el şi-i linse urechea pe care o muşcase până la sânge mai devreme. Şi apoi o spuse în cele din urmă. Îi oferi ceea ce-şi dorea:

— Te iubesc! Te-am iubit dintotdeauna. De aceea m-

am căsătorit cu tine.

Capitolul 19

Prinţesei Surcease i se aduse supa şi, când termină de mâncat, ce altceva ar fi putut găsi pe fundul castronului, dacă nu inelul de aur? Bucătarul-şef fu chemat încă o dată în faţa curţii, dar, spre exasperarea regelui, omul nu ştia nimic mai mult decât înainte.

Aşa că în cele din urmă vorbi prinţesa, care până atunci stătuse tăcută, răsucind inelul între degete:

— Cine anume taie şi pregăteşte legumele pentru supa mea, dragă bucătarule?

Bucătarul pufni imediat, suflând tot aerul pe care-l avea în plămâni.

— Ei bine, eu aş fi acela, Maiestatea Voastră!

— Şi cine anume o pune pe vatră ca să fiarbă?

— Tot eu, Maiestatea Voastră!

— Şi cine anume amestecă în supă în timp ce fierbe?

Bucătarul făcu imediat ochii cât cepele.

— Păi, un băieţel, care e ajutor de bucătar.

Şi ce mai agitaţie stârni afirmaţia aceea!

— Adu-l imediat aici pe băiat! strigă regele...

din *Jack Zâmbăreţul*

Jasper se trezi a doua zi dimineaţă şi realiză că era singur aproape înainte de a deschide ochii. Simţea o răceală pe partea saltelei de paie, acolo unde stătuse înainte Melisande, încălzindu-l. Încă mai plutea în aer parfumul ei slab de portocale amare, dar soţia lui nu mai era în cameră. Oftă adânc, simţind durerea care i se instalase în muşchi, după epuizarea din urmă cu o noapte. Îl extenuase, dar în cele din urmă auzise ce dorise să audă.

Îl iubea.

Melisande îl iubea.

Acel gând îl făcu să deschidă ochii imediat. Probabil nici măcar nu merita iubirea ei. Era o femeie inteligentă, sensibilă şi frumoasă, iar el era un om care-şi privise cel mai bun prieten ars pe rug şi ucis. Şi în unele feluri, purta cicatrice mult mai adânci decât cele ale oamenilor care fuseseră torturaţi fizic. Pentru că sufletul său era plin de cicatrice, care încă mai sângerau şi supurau din când în când. Nu era deloc demn să fie obiectul iubirii oricărei femei – mai ales dacă acea femeie era Melisande. Poate că nu era pe deplin demn de iubirea ei, dar cu siguranţă avea să preţuiască acea iubire până în ziua morţii sale. Şi nu avea de gând să o lase să se răzgândească. Iubirea lui Melisande era ca o alinare binecuvântată. Ca un balsam vindecător care-i oblojea cicatricele, iar el o va preţui până la sfârşitul zilelor lui.

Gândul acela îl nelinişti dintr-un motiv sau altul, aşa că se dădu jos din pat. Nu se mai obosi să sune să-l cheme pe Pynch. În schimb, se spălă şi se îmbrăcă de unul singur. Fugi apoi la parter, unde află de la Oaks că Melisande se dusese să o viziteze pe mama lui şi nu avea să se întoarcă acasă decât peste o oră sau chiar mai mult.

În clipa aceea, pe Jasper îl încercă un sentiment ciudat de dezamăgire, amestecat cu uşurare. Faptul că descoperise că îl iubea era încă ceva destul de proaspăt – ceva aproape mult prea sensibil şi fragil pentru a fi atins. Se duse în salonul pentru micul dejun, unde se servi cu o chiflă şi muşcă absent din ea. Dar era mult prea agitat ca să stea jos să mănânce. Îşi simţea membrele umflate şi tremurânde, de parcă nişte albine i-ar fi cotropit sângele şi i-ar fi bâzâit prin vene.

Mai luă două înghiţituri mari şi termină chifla, după care se duse spre intrarea principală a casei. Era posibil ca Melisande să nu se întoarcă acasă prea curând şi nu putea doar să stea acolo degeaba, aşteptând-o. În plus, avea ceva de făcut şi trebuia să termine odată. Trebuia să pună capăt

poveştii cu Matthew. Iar dacă se dovedea tot o pistă falsă – după cum suspecta el –, atunci nu ar fi avut de ales, decât să admită că poate soţia lui avea dreptate.

Poate că venise timpul să lase evenimentele de la Spinner’s Falls – şi pe Reynaud – să se odihnească în pace.

— Te rog, cheamă-l aici pe Pynch, îi zise Jasper lui Oaks. Şi pune să ni se pregătească doi cai.

În timp ce aştepta, Jasper se plimbă de colo-colo pe hol.

Apoi apăru Pynch din spatele casei.

— Milord?

— Mă duc să vorbesc cu Matthew Horn, zise Jasper şi îi făcu semn lui Pynch să-l urmeze, în timp ce ieşea pe uşă. Vreau să mă însoţeşti în caz că… dar apoi se opri şi flutură vag din mână.

Valetul înţelese imediat, aşa că încuviinţă din cap scurt şi zise:

— Desigur, milord.

Cei doi bărbaţi încălecară pe caii care aşteptau şi Jasper îşi îmboldi iapa să o ia la galop. Era o zi mohorâtă şi cenuşie. Deasupra capetelor lor atârnau nori greu, aducători de ploaie.

— Nu-mi place treaba asta, mormăi el, în timp ce călăreau. Horn este un gentleman dintr-o familie bună şi îl consider prieten. Dacă suspiciunile noastre sunt corecte… dar se opri din vorbit, clătinând din cap. O să iasă urât. Foarte urât.

Pynch nu îi răspunse şi călăriră în tăcere restul drumului. Jasper nu era tocmai bucuros de ceea ce urma să facă, însă, din păcate, nu avea încotro. Dacă Horn era trădătorul, atunci omul trebuia să fie adus în faţa justiţiei… într-un fel sau altul.

O jumătate de oră mai târziu, Jasper îşi struni calul în faţa conacului lui Matthew Horn. Studie cu oarecare tristeţe cărămizile vechi şi se gândi la familia care locuise acolo timp de multe generaţii. Mama lui Horn era invalidă şi imobilizată la pat, aşadar, în clipa aceea rămăsese reţinută

în casă. Doamne, urma să fie o treabă foarte urâtă! Jasper oftă adânc şi descălecă, după care urcă treptele. Ciocăni la uşă şi aşteptă, foarte conştient de faptul că Pynch stătea în spatele lui, cu o treaptă mai jos.

Interveni o tăcere prelungă. Era linişte în casă şi nu se auzea niciun sunet din interior. Jasper făcu un pas în spate şi se uită la ferestrele de deasupra. Nu exista nici cea mai mică mişcare. Se încruntă şi ciocăni din nou, dar de data asta mai tare. Unde erau servitorii? Oare Horn îi instruise deja să nu-l lase să intre?

Tocmai ridica mâna să bată încă o dată, când se întredeschise uşor uşa. Un lacheu tânăr şi agitat se uită afară.

— Stăpânul tău e acasă? întrebă Jasper.

— Cred că da, domnule.

Jasper ridică atunci capul trufaş.

— Atunci ai de gând să ne laşi să intrăm ca să pot vorbi cu el?

Lacheul se înroşi la faţă imediat.

— Desigur, domnule, răspunse băiatul şi deschise larg uşa. Puteţi aştepta în bibliotecă, milord, cât timp merg să îl chem pe domnul Horn.

— Mulţumesc.

Jasper intră în camera indicată, cu Pynch în urma lui, şi se uită în jur.

Totul era exact la fel ca atunci când îl vizitase ultima oară pe Matthew. Un ceas ticăia pe poliţa de deasupra şemineului, şi de pe stradă se auzea sunetul înăbuşit al trăsurilor care treceau. Jasper se îndreptă cu paşi mari spre harta de pe care lipsea Italia, ca să o examineze din nou. Harta era agăţată lângă două fotolii şi o masă din colţul încăperii. Dar pe măsură ce se apropie, auzi un scâncet slab de dincolo de mobilier. Pynch porni imediat spre el, iar Jasper se aplecă peste un fotoliu ca să se uite în colţ.

Pe podeaua din spatele fotoliului se aflau două persoane. O femeie, care strângea un bărbat în braţe. Se legăna mecanic în faţă şi în spate şi dintre buzele ei

întredeschise se prelingea un scâncet şoptit. Haina omului era plină de sânge şi se putea vedea că încă mai avea un cuţit înfipt în piept. Era mai mult decât evident că bărbatul era mort.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Jasper.

Femeia ridică ochii spre el. Era destul de frumoasă şi avea nişte ochi albaştri încântători, însă chipul îi era alb ca varul şi avea buzele aproape vinete.

— A zis că vom avea o avere, spuse ea. Suficienţi bani cât să ne mutăm undeva în provincie şi să ne deschidem o tavernă numai a noastră. A spus că se va căsători cu mine şi că vom fi bogaţi.

Coborî din nou privirea spre omul din braţele ei, încă legănându-se uşor înainte şi înapoi.

— E majordomul, milord, zise atunci Pynch din spatele lui. Majordomul domnului Horn… cel cu care am vorbit…

— Pynch, du-te şi adu nişte ajutoare, îi porunci Jasper. Şi asigură-te că Horn este în regulă.

— În regulă? repetă femeia şi izbucni în râs, în timp ce Pynch părăsea încăperea. El e cel care a făcut asta. L-a înjunghiat pe omul meu şi apoi l-a ascuns aici, ca pe o grămadă de gunoi.

Jasper încremeni şi se uită neîncrezător la ea.

— Poftim?

— Omul meu a găsit o scrisoare, şopti femeia printre lacrimi. O scrisoare adresată unui domn francez. Bărbatul meu a zis că domnul Horn a vândut secrete francezilor în timpul războiului din Colonii. A zis că vom câştiga o avere, după ce îi vom vinde scrisoarea înapoi stăpânului. Şi că după aceea ne vom putea deschide o tavernă în provincie.

Jasper se ghemui lângă ea.

— A încercat să-l şantajeze pe Horn?

Femeia încuviinţă din cap.

— A zis că o să fim bogaţi… Eu m-am ascuns în spatele draperiei când a încercat să vorbească cu domnul Horn… Să-i spună despre scrisoare… Dar domnul Horn…

Cuvintele ei se stinseră într-un suspin gâtuit.

— *Matthew* a făcut asta? întrebă Jasper. Înţelegea în sfârşit întreaga situaţie îngrozitoare.

Capul majordomului se clătina inert pe pieptu-i plin de sânge, în ritm cu legănatul femeii.

— Milord, zise Pynch, din spatele lui.

Jasper îşi mută privirea spre el.

— Ce este?

— Ceilalţi servitori spun că domnul Horn nu este de găsit.

— S-a dus să caute scrisoarea, zise atunci femeia.

Jasper se încruntă imediat la ea.

— Păi, credeam că o avea majordomul… omul tău.

— Nu, zise femeia şi clătină din cap. Era prea deştept s-o ţină asupra lui.

— Păi, şi atunci unde este?

— Stăpânul n-o va găsi niciodată, zise ea visătoare. Am ascuns-o bine. I-am trimis-o surorii mele, la ţară.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă atunci Jasper. Şi unde e sora ta? S-ar putea să fie în pericol.

— Nu va şti s-o caute acolo, la ea, şopti femeia. Omul meu nu i-a spus niciodată numele. I-a zis doar cine i-a spus să se uite prin hârtiile din biroul domnului Horn.

— Cine? şopti Jasper, complet îngrozit.

Femeia se uită în sus la el şi zâmbi dulce.

— Domnul Pynch.

— Milord, domnul Horn ştie că sunt valetul dumneavoastră, zise Pynch, alb ca varul. Şi dacă ştie asta…

Jasper se ridicase deja în picioare şi în clipa aceea alerga grăbit spre uşă. Cu toate astea, tot auzi restul afirmaţiei lui Pynch:

— … atunci va crede că dumneavoastră aveţi scrisoarea.

Scrisoarea. Dar scrisoarea pe care nu o avea. Scrisoarea despre care Matthew va fi presupus că se afla în casa lui. În casa lui – locul unde fără îndoială se întorsese deja draga lui soţie. Singură şi neprotejată şi… care credea că Matthew era un prieten.

O, Doamne, Dumnezeule! *Melisande!*

*

— Mama mea este invalidă, îi spuse Matthew Horn lui Melisande, iar ea încuviinţă din cap simplu, neştiind ce altceva ar fi putut să facă. Ea nu poate fi mişcată deloc... darămite să mai şi fugă în Franţa.

Melisande înghiţi apăsat, după care zise, precaută:

— Îmi pare rău!

Dar se dovedi că nici acela nu era lucrul potrivit de spus. Domnul Horn smuci pistolul pe care-l ţinea lipit de coastele ei şi Melisande tresări speriată, neputându-se abţine. Nu-i plăcuseră niciodată armele – şi ura de-a dreptul explozia puternică pe care o făceau când trăgeau. Se crispă imediat, când se gândi la un glonţ care îi spinteca dureros carnea. Cu siguranţă ar fi durut. Probabil al naibii de tare. Ştia că era o laşă, dar pur şi simplu nu se putea abţine.

Era absolut îngrozită.

Domnul Horn se comportase un pic ciudat, de când apăruse la uşa casei ei. Păruse extrem de agitat. Iar când fusese condus în salonul de zi, Melisande se întrebase dacă nu cumva băuse, chiar dacă nu era încă nici douăsprezece ziua.

Venise cerând să îl vadă pe Jasper, iar când îi spusese că soţul ei nu era acasă, insistase să-i arate totuşi biroul lui. Nu-i plăcuse deloc treaba aceea, dar până atunci ajunsese deja să suspecteze că nu era ceva în ordine. Apoi începuse să scotocească prin biroul lui Jasper, iar Melisande se îndreptase imediat spre uşă, hotărâtă să-l cheme pe Oaks şi să pună ca domnul Horn să fie scos cu forţa din casa ei. Doar că atunci omul scosese pistolul din buzunar. Şi abia în clipa aceea – când rămăsese încremenită, holbându-se la pistolul mare din mâna lui – observase pata întunecată de pe mâneca lui. Iar apoi, când mai mutase şi alte hârtii, observase că pata aceea lăsa în urmă o dâră de culoare roşie.

Era ca şi când mâneca redingotei sale ar fi fost înmuiată în sânge.

Melisande se cutremură şi încercă să-şi calmeze gândurile sălbatice, îngrozitoare. Nu avea cum să fie sigură că pata aceea era într-adevăr de sânge, aşa că nu avea niciun rost să devină isterică din cauza a ceva ce putea fi doar o neînţelegere din partea ei. În curând Jasper se va întoarce acasă şi se va ocupa el de tot. Doar că probabil el nu ştia că domnul Horn avea un pistol. Aşa că era posibil să intre pe uşă şi să fie luat prin surprindere. Mania domnului Horn părea concentrată împotriva lui Jasper. Dacă intenţiona să îl rănească?

Melisande inspiră adânc.

— Ce anume cauţi?

Domnul Horn aruncă atunci toate hârtiile de pe birou. Acestea căzură în teancuri împrăştiate şi unele dintre foile mai mici plutiră spre pământ ca nişte păsări care se pregăteau de aterizare.

— O scrisoare. Scrisoarea *mea.* Vale mi-a furat-o. Unde este?

— Eu… nu ştiu…

În momentul acela se lipi de ea, cu pistolul prins între trupurile lor şi-i strânse dureros faţa cu mâna stângă. Ochii lui străluceau de lacrimi.

— Este un hoţ şi un şantajist. Am crezut că este prietenul meu… am crezut… dar se opri din vorbit şi închise ochii. Dar după aceea îi deschise la loc, se încruntă la ea şi zise pe un ton ameninţător: Nu mă va ruina, ai auzit? Spune-mi unde este hârtia… unde ar fi putut s-o ascundă, altfel n-o să-mi pară deloc rău că te omor.

Melisande se cutremură. Avea de gând să o omoare. Nu-şi mai făcea iluzii că avea să scape cu viaţă. Dar dacă Jasper se întorcea acum acasă, era foarte posibil să fie ucis şi el. Iar asta o făcu să gândească repede. Cu cât domnul Horn era mai departe de uşa principală, cu atât Jasper va avea mai mult timp să realizeze pericolul, când se întorcea acasă.

Aşa că îşi linse buzele şi zise:

— În camerele lui… cred… cred că în dormitorul lui.

Fără să spună niciun cuvânt, domnul Horn o apucă de ceafă şi o împinse pe coridor în faţa lui. Dar rămase cu pistolul lipit de trupul ei. Holul părea pustiu şi Melisande spuse o rugăciune de mulţumire în sinea ei. Nu ştia cum ar fi reacţionat omul dacă i-ar fi ieşit în cale vreun servitor. Era foarte posibil să împuşte pe oricine vedea.

Urcară scările umăr la umăr. Mâna lui o ciupea dureros de ceafă. Când ajunseră în capătul scărilor, Melisande se întoarse spre camera lui Jasper, dar aproape încremeni de groază. Suchlike tocmai ieşea din dormitorul ei.

— Milady? zise Suchlike pe o voce confuză. Se uita când la Melisande, când la domnul Horn.

Aşa că Melisande vorbi repede, înainte ca Horn să apuce să deschidă gura.

— Ce cauţi aici, fato? Ţi-am zis că-mi vreau costumul de călărie spălat şi călcat până la prânz.

Suchlike făcu imediat ochii cât cepele. Melisande nu-i mai vorbise niciodată pe un ton atât de aspru. Şi apoi lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult. Din spatele cameristei, îl văzu pe Mouse scoţând nasul din cameră şi apoi grăbindu-se în jos pe coridor. Fugi imediat la Melisande, lătrând nebuneşte la domnul Horn.

Melisande îl simţi atunci pe domnul Horn mişcându-se, ca şi când ar fi dezlipit pistolul de pe coastele ei. Câinele ajunsese deja la picioarele sale, aşa că acţionă repede şi îi trase un şut lui Mouse, îndepărtându-l din calea ei. Terierul scheună de durere şi confuzie, după care se întinse pe podea.

Melisande se uită la Suchlike şi zise:

— Ia câinele ăsta cu tine la bucătărie. Chiar acum! Şi asigură-te că-mi pregăteşti costumul de călărie, altfel te concediez chiar în după-amiaza asta.

Ştia că Suchlike nu-l prea plăcuse niciodată pe Mouse. Cu toate astea, fata se împletici înainte şi se grăbi să ia în

braţe câinele. După aceea fugi pe lângă Melisande şi domnul Horn, cu ochii plini de lacrimi.

Melisande răsuflă uşurată în clipa în care camerista ei dispăru din raza lor vizuală.

— Foarte frumos, zise domnul Horn. Şi acum, unde-i dormitorul lui Vale?

Melisande îi făcu semn spre cameră, apoi domnul Horn o târî într-acolo. În clipa în care omul deschise uşa, o mai trecu un fior. Ce se întâmpla dacă domnul Pynch se afla înăuntru? Nu avea nici cea mai mică idee unde era valetul soţului ei.

Dar, din fericire, camera era goală.

Domnul Horn o împinse violent spre dulap, după care începu să arunce pe podea lavalierele împăturite atent ale lui Jasper.

— A fost de faţă când m-au torturat. L-au legat de un ţăruş şi i-au ţinut capul sus ca să vadă totul. Aproape că mi-a părut mai rău pentru el, decât pentru mine. Se opri brusc din vorbit şi inspiră adânc. Încă îi mai pot vedea ochii aceia albaştri umplându-se de amărăciune, atunci când mi-au ars pieptul. Ştie cum a fost. Ştie ce mi-au făcut. Ştie că armata britanică a avut nevoie de două săptămâni infernale şi blestemate ca să ne răscumpere.

— Îl învinuieşti pe Jasper pentru rănile tale, şopti Melisande.

— Nu fi absurdă, izbucni el. Vale nu a putut face nimic să împiedice ce i se întâmpla, la fel cum n-am putut nici noi, restul. Dar îl învinovăţesc pentru că m-a trădat. El, dintre toţi oamenii de pe lume, ar trebui să înţeleagă de ce am făcut ceea ce am făcut.

Terminase de golit sertarele dulapului său, aşa că o târî spre garderoba lui Jasper.

— El ştie cum a fost. A fost acolo. Cum îndrăzneşti tu să mă judeci? Şi cum îndrăzneşte el?

Melisande văzu apoi că ochii lui erau reci şi foarte hotărâţi şi îi îngheţă imediat sângele în vene de groază. Domnul Horn era încolţit şi era doar o chestiune de timp

până când va afla că îl minţise.

*

Până când ajunse acasă Jasper, inima îi bătea atât de tare de frică, încât se gândea că ar fi putut să-i explodeze din piept. Aruncă hăţurile unui rândaş şi ţâşni pe scări, fără să-l mai aştepte pe Pynch. Deschise violent uşa principală a conacului şi intră furtunos. Doar că fu întâmpinat de o imagine care-l făcu să încremenească de groază.

Camerista lui Melisande stătea pe hol şi plângea, strângându-l tare în braţe pe Mouse. În jurul ei se aflau Oaks şi doi lachei.

Majordomul se întoarse când intră Jasper. Era palid, tras la faţă şi încruntat.

— Milord! Credem că Lady Vale are necazuri.

— Unde este? ceru să ştie Jasper.

— La etaj, icni camerista. Mouse se zbătea tare în braţele ei, încercând să se elibereze. Este şi un bărbat cu milady şi, Doamne, Dumnezeule, milord! Cred că are un pistol!

Lui Jasper îi îngheţă imediat sângele în vene. Aproape că putea simţi particulele de gheaţă cristalizată zgâriindu-l pe interior. Nu! O, Dumnezeule, nu!

— Unde i-ai văzut, Sally? întrebă Pynch din spatele lui Jasper.

— În capătul scărilor, zise Suchlike. În faţa uşii dumneavoastră, milord.

În cele din urmă, Mouse se smuci atât de tare, încât Suchlike icni şi-i dădu drumul pe podea. Câinele fugi la Jasper şi lătră o dată scurt, după care se grăbi în sus pe scări. Sări pe prima treaptă şi mai lătră o dată.

— Rămâneţi aici, le zise Jasper servitorilor. Dacă vede prea mulţi oameni… dar se opri apoi din vorbit, nevrând să rostească cu voce tare posibilitatea aceea.

Se grăbi spre scări.

— Milord! îi strigă Pynch.

Jasper se uită pentru umăr.

Valetul îi întindea două pistoale. Omul ştia foarte bine că lui Jasper nu-i plăceau deloc armele. Totuşi, i le oferi hotărât şi zise:

— Nu vă duceţi acolo neînarmat.

Jasper apucă pistoalele fără să spună nimic şi se răsuci spre scări. Mouse lătră şi alergă în sus pe trepte înaintea lui, gâfâind din cauza agitaţiei. Ajunseră pe primul palier, după care continuară până la etajul al doilea, unde se aflau dormitoarele. Jasper se opri când călcă pe ultima treaptă şi rămase acolo ascultând câteva clipe. Mouse se afla la picioarele lui şi îl privea răbdător, încă o mai auzea pe cameristă suspinând încet la parter, după care răsună murmurul unei voci masculine adânci – probabil era Pynch care o liniştea. Dar în rest era complet linişte. Refuza să se gândească la ce ar fi putut însemna tăcerea asta.

Se furişă apoi pe vârfuri spre uşa dormitorului său. Mouse venea în linişte în urma lui. Uşa era întredeschisă, aşa că se lăsă pe vine, ca să se transforme într-o ţintă cât mai mică cu putinţă, după care deschise uşa.

Dar nu se întâmplă nimic.

Jasper inspiră adânc şi se uită la câine. Mouse se uita la el, complet neinteresat de ce s-ar fi putut afla în cameră. Înjură în şoaptă, după care păşi înăuntru. Era mai mult decât evident că Matthew fusese acolo. Hainele lui erau împrăştiate pe podea şi aşternuturile smulse de pe patul pe care nu-l folosea niciodată. Traversă camera spre garderoba lui şi se uită înăuntru. Încăperea micuţă fusese răscolită şi întoarsă cu susul în jos, dar în momentul acela nu se mai afla nimeni acolo. Când se întoarse în dormitorul său, îl găsi pe Mouse adulmecând o pernă de pe podea. Jasper se uită mai bine şi aproape căzu în genunchi.

Pe faţa de pernă se vedea o pată mică de sânge.

Închise ochii. *Nu.* Nu era rănită. Nu era moartă. Nu putea să creadă altceva şi să-şi păstreze sănătatea mintală. Deschise ochii, pregăti pistoalele şi verifică toate încăperile de la etajul acela. După cincisprezece minute deja gâfâia şi

era disperat.

Mouse îl urmase peste tot, adulmecând sub paturi şi prin colţuri, dar nu păruse să-l intereseze nimic în mod special.

Jasper urcă apoi treptele care duceau spre etajul următorul, de la mansardă, unde se aflau camerele servitorilor. Matthew nu ar fi avut niciun motiv să o ducă acolo pe Melisande. Poate coborâse la parter şi fugise pe lângă lacheii din bucătărie. Dar dacă ar fi făcut asta, tot existau şanse mari să-l fi auzit cineva. S-ar fi auzit măcar un ţipăt de ajutor, nu? La naiba! Unde era Horn? Unde o dusese pe Melisande?

Tocmai ajunseseră la ultimul etaj, când Mouse încremeni în loc şi lătră. Fugi apoi în capătul coridorului fără covor, unde se opri şi zgârie la o uşă. Jasper se duse după câine şi întredeschise uşor uşa cu pricina. Acolo se afla o altă scară mică de lemn, care ducea spre acoperiş. Ştia că exista un parapet îngust, dar era ceva mai degrabă ornamental, şi Jasper nu urcase niciodată acolo el însuşi.

Mouse se grăbi să treacă pe lângă el şi urcă scara abruptă. Trupul lui mic şi musculos se încorda şi sărea de pe o treaptă pe alta. Când ajunse în capătul scărilor, îşi băgă nasul pe crăpătura uşii, schelălăind încet.

Jasper strânse pistoalele în mâini şi urcă repede scările. Când ajunse sus, îl dădu uşor la o parte cu piciorul pe câinele micuţ şi se uită în jos la el, aspru.

— Stai aici!

Mouse pleoşti urechile în semn de supunere, însă nu se aşează.

— Stai aici, îi porunci încă o dată Jasper. Altfel, să mă ajute Dumnezeu, că te încui într-una din camere şi te las acolo.

Câinele nu avea cum să înţeleagă însemnătatea cuvintelor lui, dar cu siguranţă înţelegea tonul vocii sale. Lăsă fundul în jos şi se aşeză pe podea. Şi atunci Jasper se întoarse înapoi spre uşă. O deschise încet şi se furişă afară.

Cerurile îşi îndepliniseră promisiunea ploii. Picăturile

reci şi cenuşii cădeau descurajator pe acoperişul casei. Uşa aceea era menită să permită accesul pe acoperiş numai pentru reparaţii şi curăţenie. În faţa sa se afla un pătrat nivelat de ţiglă, care abia dacă era suficient de lat ca să stea acolo un om, în timp ce peste tot în jur se întindea panta acoperişului. Jasper se îndreptă prudent şi simţi cum vântul îi izbea în ceafă picăturile reci de ploaie.

Era cu faţa spre grădina din spatele conacului, iar în stânga şi-n dreapta se întindea un acoperiş gol de ţiglă. Jasper se uită peste vârful acoperişului casei.

Doamne, Dumnezeule! Matthew o ţinea pe Melisande aplecată peste parapetul de piatră din partea din faţă a casei. Dar zidul acela micuţ nu ajungea decât până la nivelul genunchiului şi nu ar fi împiedicat-o în niciun fel să cadă. Braţul lui Matthew era singurul lucru care o ţinea să nu se prăvălească de la etaj şi să nu-şi spulbere creierii pe caldarâm. Jasper îşi aminti atunci că iubitei lui soţii îi era frică de înălţimi şi înţelese că probabil era absolut înspăimântată.

— Nu te apropia mai mult! strigă atunci Matthew. Omul nu purta nici pălărie şi nici perucă, iar ploaia care cădea îi lipise de craniu părul scurt, blond-roşcat. În ochii lui albaştri apăruse o strălucire disperată. Nu te apropia mai mult, sau o arunc peste marginea zidului!

Jasper se uită la soţia lui şi întâlni ochii căprui minunaţi ai lui Melisande. Locul i se desfăcuse parţial şi avea mai multe şuviţe ude lipite de obraji. Mâinile ei erau încleştate pe braţul lui Matthew, care era singurul ei punct de sprijin. Se uită şi ea spre el şi atunci se întâmplă un lucru îngrozitor.

Îi zâmbi.

„Fata mea dulce şi curajoasă!” Jasper îşi mută privirea şi se uită spre Matthew. Ridică pistolul pe care-l ţinea în mâna dreaptă şi-l îndreptă sigur spre el.

— Dacă o arunci, o să-ţi spulber ţeasta aia blestemată!

Matthew chicoti încet, şi Melisande se clătină în

strânsoarea lui.

— Înapoi, Vale! Înapoi, chiar acum!

— Şi apoi ce?

Matthew se uita la el cu răceală.

— M-ai distrus. Nu mai am nicio viaţă, niciun viitor şi nicio speranţă! Nu pot să fug în Franţa fără mama şi, dacă rămân aici, o să mă spânzure, pentru că am vândut secrete francezilor. Mama mea va fi dezonorată, iar Coroana o să pună sechestru pe toate bunurile mele şi o s-o arunce în stradă.

— Aşadar, asta-i un fel de sinucidere?

— Şi ce dacă ar fi?

— Dă-i drumul lui Melisande, zise Jasper. Ea nu are absolut nicio legătură cu ce s-a întâmplat. O să pun jos pistoalele, dacă o laşi să plece.

— Nu! strigă Melisande, dar niciunul din bărbaţi nu o luă în seamă.

— Mi-am pierdut întreaga viaţă, zise Matthew. De ce să nu-ţi distrug şi eu ţie viaţa, cum ai distrus-o tu pe a mea?

După aceea omul se răsuci un pic, şi Jasper se aruncă pe marginea acoperişului.

— Nu! O să-ţi dau scrisoarea.

Matthew ezită o clipă.

— M-am uitat deja. Nu e la tine.

— Nu e în casa mea… am ascuns-o în altă parte. Erau numai minciuni, desigur, dar Jasper făcu tot posibilul ca vocea să-i sune cât mai sincer cu putinţă.

Dacă ar mai fi putut câştiga un pic de timp şi s-o îndepărteze pe Melisande de pe parapet…

— Serios?

Matthew părea precaut, dar şi plin de speranţă.

— Da. Jasper se cocoţase încet pe acoperiş şi în momentul acela îşi trase şi celălalt picior peste parapet, ghemuindu-se deasupra lui. Melisande şi Matthew se aflau doar la vreo trei metri distanţă de el. Îndepărtează-te de parapet şi ţi-o aduc!

— Nu. Rămânem amândoi aici, până când mi-o aduci.

Ceea ce spunea Matthew suna destul de rezonabil. Doar că deja ucisese o persoană în ziua aceea. Aşa că Jasper nu putea risca să-l lase singur cu Melisande.

— O să-ţi aduc scrisoarea, zise Jasper, încercând să cadă la înţelegere cu el. După care mai înaintă câţiva centimetri. Dar dă-mi-o pe soţia mea mai întâi. Ea înseamnă mai mult pentru mine, decât orice răzbunare pentru Spinner's Falls.

Matthew începu să tremure din toate încheieturile şi Jasper se ridică în picioare de frică. Oare omul avea vreun soi de criză spasmodică?

Dar din gâtul lui Matthew răsună un hohot de râs sec.

— Pentru Spinner's Falls? O, Doamne, tu chiar crezi că eu am fost trădătorul? După toate astea tu tot nu ai nici cea mai mică idee care-i adevărul, nu? Nu eu am trădat regimentul la Spinner's Falls. Asta s-a întâmplat după aceea… după ce armata britanică ne-a lăsat să fim torturaţi de indieni două săptămâni blestemate… şi abia atunci am vândut secrete francezilor! Dar, în fond, de ce n-aş fi făcut-o? Loialitatea faţă de ţară mi-a fost smulsă din piept…

— Dar tu l-ai împuşcat pe Hasselthorpe… trebuie să fi fost tu.

— Nu, n-am fost eu, Vale. Altcineva l-a împuşcat.

— Cine?

— De unde vrei să ştiu eu? În mod evident, Hasselthorpe ştie ceva despre Spinner's Falls… ceva ce *altcineva* nu vrea ca el să spună.

Jasper clipi şi îşi îndepărtă picăturile de ploaie de pe pleoape.

— Atunci n-ai avut nicio legătură cu…

— Doamne, Vale! şopti Matthew, cu o expresie de disperare întipărită pe chip. Mi-ai distrus viaţa. Am crezut că tu chiar erai singurul om care mă putea înţelege. De ce m-ai trădat? Spune-mi, de ce?

În clipa aceea, Jasper privea îngrozit cum Matthew ridica pistolul şi-l îndrepta spre capul lui Melisande. Era

mult prea departe. Nu ar fi ajuns niciodată la ea în timp util. *Dumnezeule!* Nu avea de ales. Jasper apăsă pe trăgaci şi-l împuşcă în mână pe Matthew. O văzu pe Melisande tresărind în clipa în care părul ei fu împroşcat cu sânge. Îl văzu pe Matthew scăpând din mână pistolul, cu un strigăt de durere.

Îl văzu pe Matthew împingând-o pe Melisande peste marginea parapetului…

Jasper apăsă a doua oară pe trăgaci şi capul lui Matthew se smuci pe spate violent. Şi apoi se grăbi pe ţigla alunecoasă, cu un ţipăt asurzitor răsunându-i în cap. Împinse la o parte cadavrul lui Matthew şi se uită peste parapet, aşteptându-se să vadă trupul frânt al soţiei sale, zăcând pe caldarâmul de jos. În schimb, se pomeni cu ochii aţintiţi spre chipul ei – care se afla la nicio jumătate de metru distanţă şi se uita în sus la el.

I se tăie răsuflarea şi atunci se opri şi ţipătul. Şi abia atunci realiză că sunetul acela fusese real – şi că el fusese cel care-l scosese.

Se aplecă şi întinse mâna în jos. Melisande îşi încleştase degetele pe marginea faţadei ornamentale.

— Ia-mă de mână, îi strigă el.

Ea clipi. Părea destul de zăpăcită. Şi atunci Jasper îşi aminti de ziua aceea de demult, din faţa conacului lui Lady Eddings, de dinainte să se căsătorească. Atunci ea refuzase să-l ia de mână, ca să o ajute să coboare din faeton.

Se aplecă şi mai mult în jos, cu mâna întinsă.

— Melisande. Ai încredere în mine! Ia-mă de mână imediat!

Ea trase adânc aer în piept cu buzele întredeschise şi dădu drumul marginii de piatră cu o mână. El se întinse atunci şi mai mult şi o apucă de încheietură. După aceea se lăsă pe spate şi-şi folosi propria greutate pe post de pârghie, ca s-o ridice şi s-o aducă în siguranţă.

Ea se ridică peste parapet şi căzu moale în braţele lui. Îi acoperi trupul cu al lui şi o strânse la piept. Rămase acolo ţinând-o în braţe, inspirând mirosul de portocale al părului

ei şi simţindu-i respiraţia caldă pe obraz. Trecu ceva timp până să-şi dea seama că tremura.

În cele din urmă, Melisande se mişcă în braţele lui şi zise:

— Credeam că urăşti armele.

El se îndepărtă uşor de ea şi-i privi chipul. Avea o vânătaie pe un obraz şi sânge împrăştiat prin păr. Dar chiar şi aşa, tot era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată.

Simţi un nod în gât şi fu nevoit să-şi dreagă glasul înainte de a putea vorbi:

— Păi, chiar urăsc armele. Le detest cu disperare şi din toată fiinţa mea.

Şi atunci fruntea ei frumoasă se încruntă.

— Atunci cum ai…?

— Te iubesc, zise el. Nu ştii asta? M-aş târî în genunchi prin flăcările iadului pentru tine! Să trag cu arma nu înseamnă nimic, pe lângă tine, iubita mea soţie!

O mângâie uşor pe faţă şi-i privi ochii miraţi. După care se aplecă spre ea şi o sărută, repetând:

— Te iubesc, Melisande!

Capitolul 20

Aşa că micul băieţel de la bucătărie fu adus tremurând în faţa regelui. Şi nu trecu mult timp înainte ca el să mărturisească. Jack, bufonul prinţesei, îl plătise de trei ori ca să-l lase să amestece în supa prinţesei – iar ultima dată se întâmplase chiar în seara aceea. I-auzi ce surpriză! Curtenii icneau, prinţesa Surcease părea îngândurată, iar regele clocotea de furie. Gărzile regale îl târâră imediat pe Jack în faţa regelui şi unul dintre oameni chiar îi puse bufonului sabia la gât.

— Vorbeşte! urlă regele. Vorbeşte şi spune-ne de la cine ai furat cele trei inele!

Pentru că, desigur, nici unuia dintre cei prezenţi nu-i venea cu adevărat să creadă că un bufon scund şi cocârjat ar fi putut câştiga de unul singur inelele.

— Vorbeşte! Sau o să pun imediat să-ţi fie capul separat de trup!...

din *Jack Zâmbăreţul*

O lună mai târziu…

Sally Suchlike şovăi o clipă în faţa uşii dormitorului stăpânei sale. Era deja dimineaţa târziu, dar chiar şi aşa, nu avea de unde să ştie ce se întâmpla înăuntru. Şi nu ar fi dorit să intre dacă stăpâna ei nu era singură. Îşi frământă mâinile şi îşi mută privirea spre statueta micuţă, care-i înfăţişa pe omul-ţap şi pe femeia dezbrăcată, încercând să se hotărască ce să facă. Un bărbat îşi drese glasul chiar în spatele ei.

Sally ţipă şi se răsuci imediat. Domnul Pynch stătea atât de aproape de ea, că aproape îi putea simţi căldura pieptului.

Valetul ridică dintr-o sprânceană şi asta îl făcu să semene şi mai mult decât de obicei cu omul-ţap.

— Ce tot hoinăreşti pe coridor, domnişoară Suchlike?

Ea îşi dădu imediat capul pe spate.

— Mă întrebam dacă ar trebui sau nu să intru în dormitorul stăpânei.

— Păi, de ce să nu intri?

Sally se prefăcu imediat şocată.

— Pentru că e posibil să nu fie singură… de-aia, nu!

Buza de sus a domnului Pynch se ridică uşor, într-un rânjet arogant.

— Asta mi se pare destul de greu de crezut. Lordul Vale doarme întotdeauna singur.

— Serios? zise Sally şi-şi puse mâinile în şolduri.

Simţea cum entuziasmul acelei confruntări o înfierbânta. Ei bine, atunci ce-ar fi să te duci tu să vezi dacă nu cumva stăpânul tău doarme singur în patul său… deşi, eu aş pune pariu că nu-i deloc în camera sa.

Valetul nu se obosi să-i mai răspundă, ci doar o cercetă din cap până-n picioare, după care intră în dormitorul lordului Vale.

Sally răsuflă uşurată şi-şi făcu vânt ca să-şi răcorească obrajii, încercând să se mai liniştească în timp ce aştepta.

Cu toate astea, nu avu prea mult timp la dispoziţie. Domnul Pynch ieşi din dormitorul stăpânului şi închise uşor uşa în urma lui. Se îndreptă spre ea şi se aplecă deasupra ei, până când Sally ajunse cu spatele lipit de perete.

După aceea domnul Pynch lăsă capul în jos şi îi şopti la ureche:

— Camera e goală. Accepţi să-mi răscumpăr greşeala ca de obicei?

Sally înghiţi apăsat, pentru în clipa aceea simţea că o cam strângea corsetul.

— Da… da.

Domnul Pynch se aplecă spre ea şi-şi lipi buzele de ale ei.

Liniştea de pe coridor nu era întreruptă decât de respiraţia grea a domnului Pynch şi de suspinul neputincios lui Sally.

După aceea domnul Pynch ridică uşor capul şi o întrebă:

— De ce ţi se pare aşa de interesantă statueta aceea? De fiecare dată când te prind pe hol, te găsesc holbându-te la ea.

Sally se îmbujoră pentru că domnul Pynch o săruta pe gât.

— Pentru că mi se pare că seamănă cu tine. Omul acela ţap.

Domnul Pynch ridică atunci capul şi se uită peste umărul său. După aceea îşi întoarse din nou privirea spre

Sally, cu o sprânceană ridicată superior.

— Aici ai dreptate.

— Hmm, zise Sally. Şi, vezi tu, mă întrebam dacă…

— Da?

El o sărută apoi pe umăr şi atunci îi fu mai greu să se concentreze asupra a ceea ce voia să spună. Dar chiar şi aşa, ea încercă curajoasă să dea glas gândurilor:

— Mă întrebam dacă semeni în toate cu omul ăla ţap.

Domnul Pynch se opri brusc cu buzele pe umărul ei şi, pentru o clipă, Sally se întrebă dacă nu cumva întrebarea ei fusese prea impertinentă.

Dar ridică uşor capul şi văzu strălucirea năzdrăvană din ochii lui.

— O, domnişoară Suchlike! Te-aş ajuta fericit să găseşti răspunsurile la întrebările tale, dar cred că avem ceva de făcut înainte de asta…

— Ce anume? întrebă ea cu sufletul la gură.

În momentul acela dispăruse orice urmă de amuzament de pe chipul lui. Deveni brusc extrem de serios, şi ochii lui albaştri se uitau în jos la ea, oarecum şovăielnici.

Îşi drese glasul şi zise:

— Ca să putem continua această discuţie, cred că trebuie să te căsătoreşti cu mine, domnişoară Suchlike.

Ea făcu un pas în spate şi se uită în sus la el. Rămăsese fără cuvinte de uimire.

El se încruntă.

— Ce este?

— Păi, parcă ai zis că eşti prea bătrân pentru mine, spuse ea.

— Da, aşa e…

— Şi că eu sunt prea tânără ca să ştiu bine ce vreau.

— Aşa este.

— Şi că ar trebui să mă uit la alţi bărbaţi… la unii care sunt mai de vârsta mea… precum lacheul Sprat, bunăoară…

În momentul acela încruntarea lui deveni de-a dreptul înfiorătoare.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi spus să te uiţi la tânărul Sprat… te-ai uitat după el, deci?

— Ei bine, nu, recunoscu ea.

Când îi spusese cuvintele acelea aproape că i se rupsese inima… pentru că ea nu-şi dorea să se uite la alţi bărbaţi, în afară de el. Şi în realitate, singurul lucru care o salvase fusese faptul că îşi făcuse un obicei din a se strecura în spatele ei dimineaţa şi de a pierde iar şi iar pariul acela prostesc – despre unde se afla lordul Vale. Aparent, domnul Pynch nu se putea abţine să nu flirteze cu ea. Şi adevărul era că ea cu siguranţă nu putea face nimic pentru a se abţine.

Nu că ar fi vrut să se abţină, de altfel.

— Foarte bine, mârâi el atunci.

Sally îi aruncă imediat un zâmbet strălucitor şi cochet.

El rămase câteva clipe holbându-se la ea, după care clătină din cap, parcă pentru a-şi limpezi mintea.

— Bine, păi şi atunci?

— Păi, şi atunci ce?

El oftă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Sally Suchlike?

— A! exclamă Sally, după care îşi netezi cu grijă fustele. Desigur că îşi dorea să se căsătorească cu domnul Pynch. Dar era o fată cu capul pe umeri şi trebuia să fie absolut sigură că era ceea ce-şi dorea. La urma urmei, căsătoria era un pas foarte important. De ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

El se încruntă. Şi expresia de pe chipul lui ar fi fost suficientă să facă orice fată să fugă mâncând pământul. Doar că, de-a lungul timpului, ea-l studiase destul de mult pe domnul Pynch şi expresiile sale, aşa că ştia că era absolut în siguranţă cu el.

— În caz că n-ai observat, te-am sărutat chiar aici, pe holul acesta, în fiecare zi în ultimele două săptămâni… sau chiar mai mult. Şi chiar dacă eşti mult prea tânără şi mult prea frumoasă pentru mine… şi fără îndoială o să te plictiseşti repede să fii legată de un nemernic urât ca mine,

eu tot vreau să mă căsătoresc cu tine.

— De ce?

Se uită la ea exasperat. În momentul acela Sally era sigură că dacă domnul Pynch ar fi avut păr şi l-ar fi smuls pe tot din cap, de frustrare.

— Pentru că te iubesc, fată prostuţă ce eşti!

— Bine, bine, zise ea pe un ton senzual şi-şi înfăşură braţele în jurul gâtului lui gros. Atunci o să mă căsătoresc cu tine. Dar te înşeli, să ştii!

În clipa imediat următoare, valetul o întrerupse din vorbit, sărutând-o destul de ferm şi de entuziast. Aşa că mai trecu ceva timp, până când omul îşi dezlipi în cele din urmă buzele de ale ei şi o întrebă:

— Cu ce mă înşel?

Sally râse veselă, privind chipul minunat şi încruntat al domnului Pynch.

— Te înşeli când spui că o să regret că m-am căsătorit cu tine. Nu o să-mi pară rău niciodată că m-am căsătorit cu tine, pentru că şi eu te iubesc.

Şi, desigur, afirmaţia aceea nu făcu decât să-i aducă încă un sărut plin de entuziasm.

*

Melisande se întinse languros şi se rostogoli lângă soţul ei.

— Bună dimineaţa, şopti ea.

— Într-adevăr, aşa este, zise el. Vocea lui era leneşă şi cu doar o urmă de epuizare.

Melisande îşi lipi faţa de umărul lui, ca să-şi ascundă un zâmbet. Aproape că se extenuase făcând dragoste cu ea încet şi tandru. Şi părea să-i placă să o trezească aşa dimineaţa.

Din garderoba ei se auzi atunci un râcâit şi un schelălăit mic.

Melisande îl înghionti în coaste pe Jasper şi zise:

— Ar trebui să-i dai drumul acum.

— Chiar trebuie? întrebă el, oftând.

— Păi, dacă n-o faci, o să zgârie şi mai tare în uşă şi apoi o să înceapă să latre… şi atunci o să vină Sprat la uşă, ca să întrebe dacă a sosit timpul să-l scoată la plimbare pe Mouse.

— O, Doamne, Dumnezeule! Atât de mare zarvă pentru un căţeluş atât de mic, mormăi Jasper.

Cu toate astea, se ridică de pe salteaua de paie şi se duse aşa, gol, spre uşa garderobei.

Melisande îl privi pe sub pleoapele grele. Apoi se gândi că soţul ei avea într-adevăr un fund foarte frumos. Zâmbi întrebându-se ce i-ar fi răspuns el, dacă i-ar fi zis şi lui asta.

Jasper deschise uşa garderobei. Mouse ieşi în cameră, ronţăind preocupat un os. Sări pe salteaua de paie şi se răsuci în loc de trei ori, înainte de a se cuibări şi a-şi ronţăi premiul. Patul lor de paie se mărise în ultima lună – i se mai adăugaseră o saltea subţire şi mai multe perne. Melisande pusese să fie scos cu totul vechiul pat din camera ei, aşa că acum cel de paie ocupa un loc de cinste, lipit de peretele dintre ferestre. Iar pe timp de noapte, când încăperea nu mai era luminată decât de o singură lumânare, stătea acolo şi-şi imagina că se afla într-un palat otoman.

— Câinele ar trebui să aibă propriul pat, murmură Vale.

— Păi, are deja patul lui, sublinie Melisande. Doar că nu-i place să doarmă în el.

Jasper se încruntă la câine. Dar, desigur, *el* fusese cel care-i dăduse lui Mouse osul pe care-l rodea în clipa aceea… aşa că nimeni nu ar fi putut lua prea în serios încruntarea sa.

— Mai bine zi mersi că nu mai doarme sub pătură, spuse Melisande.

— Păi, *chiar* mă bucur. Sper să nu mă mai trezesc niciodată cu un nas rece lipit de fundul meu, zise el, după care-şi întoarse faţa spre ea. Şi mai exact, tu de ce rânjeşti, milady?

— Păi, nu rânjesc deloc.

— A, nu? Se îndreptă spre ea, ca un mascul musculos, hotărât şi interesat. Atunci tu cum ai descrie expresia de pe chipul tău?

— Pur şi simplu admiram priveliştea, zise ea.

— Serios? Îşi schimbă traseul şi făcu un ocol ca să-şi ia haina din locul unde o lăsase cu o noapte în urmă. Atunci poate că ţi-ar plăcea să-ţi dansez o gavotă?…

Ea înclină uşor capul şi-l privi scotocind după ceva în buzunarul de la haină.

— S-ar putea să-mi placă ideea asta.

— Aşa, deci, diavoliţă mică şi nesăţioasă?

— Da, chiar mi-ar plăcea. Se întinse pe patul de paie şi-şi lăsă sfârcurile să i se ridice peste marginea păturii. Dar să ştii că n-aş spune că sunt tocmai *nesăţioasă.*

— Aşadar, te-ai putea sătura? murmură el. Nu ştiu ce să zic… Eu am tot încercat şi am încercat să te mulţumesc… Dar tu eşti mereu dornică. Dacă mai continui aşa, o să ajungi să mă epuizezi de tot.

Melisande ţuguie uşor buzele la adresa tonului său plângăreţ, dar apoi se uită cu subînţeles spre mădularul lui, care în clipa aceea se ridica din nou mândru şi erect.

— Deocamdată nu pari epuizat.

— Da, e îngrozitor, nu-i aşa? zise el glumeţ. Dar de câte ori te uiţi la mine, devin ruşinos de… *atent.*

Ea îşi întinse braţele spre el şi zise:

— Vino încoace, bărbat prostuţ ce eşti!

Jasper rânji şi îngenunche lângă ea.

— Ce ai acolo? întrebă Melisande, când văzu că ţinea o mână ascunsă la spate.

Zâmbetul îi dispăru şi se aşeză lângă ea, sprijinindu-se în cot.

— Am ceva pentru tine.

— Serios? zise ea şi se încruntă uşor. Nu-i mai făcuse niciun cadou de la cerceii cu granat.

Atunci Jasper scoase mâna de la spate şi o întoarse cu palma în sus. În mâna lui se afla o tabacheră micuţă de

metal. Semăna puţin cu cea în care îşi păstra ea comorile. Doar că aceasta era mult mai nouă, desigur.

Melisande ridică din sprâncene mirată şi îşi mută privirea de la palma la chipul lui.

— Deschide-o, zise el pe o voce răguşită.

Ea o luă atunci din mâna lui şi fu surprinsă să descopere cât de grea era cutiuţa aceea micuţă. Aşa că îi cercetă din nou chipul. Se uita la ea, şi ochii lui turcoaz aproape că străluceau.

Deschise tabachera.

Şi i se tăie răsuflarea. Poate că exteriorul era simplu şi fără niciun ornament, dar la interior era făcută din aur strălucitor şi încrustată cu pietre preţioase. Perle, rubine, diamante, smaralde, safire şi ametiste… dar şi alte pietre… despre care nici nu ştia cum se numeau. Toate străluceau din interiorul cutiuţei, acoperind aproape în totalitate aurul, cu un curcubeu de culori.

Se uită în sus la Jasper, cu ochii plini de lacrimi.

— De ce? Adică ce înseamnă asta?

El o luă de mâna în care ţinea cutiuţa, îi întoarse palma şi-i sărută degetele.

— Te reprezintă pe tine.

Melisande lăsă privirea să-i cadă spre cutiuţa strălucitoare.

— Poftim?

Jasper îşi drese glasul, încă ţinând capul uşor aplecat.

— Am fost un prost când te-am cunoscut prima dată. Şi am fost un mare prost mulţi ani înainte de asta. Pentru că nu am văzut altceva decât metalul simplu în spatele căruia te ascundeai. Am *fost* prea înfumurat, prea idiot şi prea prost ca să privesc dincolo de aparenţe şi să-ţi văd adevărata frumuseţe, dulcea mea soţie.

Îşi ridică apoi faţa spre ea, şi Melisande văzu că ochii lui turcoaz minunaţi erau plini de adoraţie. Aşa o vedea Jasper şi o uimea foarte mult asta. Închise uşor capacul simplu şi lăsă deoparte cutiuţa, conştientă că era cel mai scump şi mai grozav cadou cadou pe care i l-ar fi putut oferi

vreodată.

După aceea îl trase în braţe şi zise singurul lucru pe care îl mai putea spune:

— Te iubesc!

Şi apoi îl sărută.

Epilog

Sabia era lipită tare de gâtul lui Jack, dar el tot vorbi curajos:

— V-aş spune cine a câştigat inelele, regele meu, zise el, dar mă tem că, din păcate, oricum nu m-aţi crede.

Regele scoase imediat un urlet de furie, dar Jack ridică şi el vocea ca să fie auzit peste mânia regală:

— În plus, nu mai contează cine a fost cel care a câştigat inelele. Important este cine le are acum!

Şi uite-aşa, regele amuţi de uimire, şi toţi ochii oamenilor de la curte se întoarseră numaidecât spre prinţesa Surcease. Părea la fel de surprinsă ca toţi ceilalţi când băgă mâna în săculeţul de bijuterii, care stătea agăţat de fustele ei, şi scoase inelul de argint şi pe cel de bronz. Le aşeză în palma sa, alături de cel de aur şi în momentul acela toate cele trei inele stăteau laolaltă.

— Prinţesa Surcease are inelele, zise Jack. Şi, după părerea mea, asta îi dă libertatea de a-şi alege singură soţul.

Regele tună şi fulgeră, dădu din colţ în colţ, dar, în cele din urmă, nu avu de ales, decât să recunoască şi el că Jack avea dreptate.

— Cu cine alegi să te căsătoreşti, fiica mea? întrebă regele. Au venit aici bărbaţi din toate colţurile lumii. Bărbaţi bogaţi, bărbaţi curajoşi, bărbaţi atât de chipeşi că doamnele leşină numai când călăresc pe lângă ele. Şi atunci spune-mi... pe care dintre ei îl alegi să fie soţul tău?

— Pe niciunul. Prinţesa Surcease zâmbi, îl ajută pe

Jack să se ridice în picioarele lui mici şi butucănoase, după care zise: Mă voi căsători cu Jack-bufonul şi cu nimeni altul... poate că e doar un bufon, dar nu-mi pasă... mă face să râd şi-l iubesc!

Şi apoi, în faţa ochilor perplecşi ai tuturor curtenilor şi ai tatălui ei, prinţesa se aplecă şi-l sărută pe Jack-bufonul, exact pe nasul său lung şi încovoiat.

Şi ce lucru ciudat se întâmplă în clipa aceea! Jack începu să crească, braţele şi picioarele lui se alungiră şi se îngroşară, iar nasul şi bărbia lui se micşorară, întorcându-se la mărimea lor iniţială. Iar după aceea, Jack era din nou el însuşi – înalt şi puternic. Şi de vreme ce purta armura aceea minunată, făurită din noapte şi din vânt şi avea în mâna sa cea mai ascuţită sabie din lume... ei bine, vă puteţi imagina că era o privelişte absolut încântătoare.

Doar că prinţesei Surcease nu-i plăcu deloc acel străin înalt şi chipeş care apăruse ca prin farmec în faţa ei. Aşa că se puse pe suspinat şi pe plâns.

— Oh, unde este Jack al meu? O, Doamne, unde este dulcele meu bufon?

Jack îngenunche în faţa prinţesei şi-i luă mâinile micuţe în palmele lui mari. Îşi aplecă uşor capul spre ea şi şopti, astfel încât să îl audă numai ea:

— Eu sunt dulcele tău bufon, frumoasa mea prinţesă! Eu sunt cel care a cântat şi a dansat, numai ca să te facă să râzi. Te iubesc, aşa că o să îmi asum din nou cu bucurie silueta aceea mică, cocârjată şi îngrozitoare, dacă asta te va face să zâmbeşti din nou...

Iar când auzi aceste cuvinte, prinţesa chiar zâmbi şi îl sărută. Pentru că, deşi silueta lui se schimbase enorm, făcându-l de nerecunoscut, vocea lui rămăsese aceeaşi. Şi era vocea lui Jack-bufonul... bărbatul pe care-l iubea.

A bărbatului cu care ea alesese *să se căsătorească.*

Sfârşit